Παρνασσός

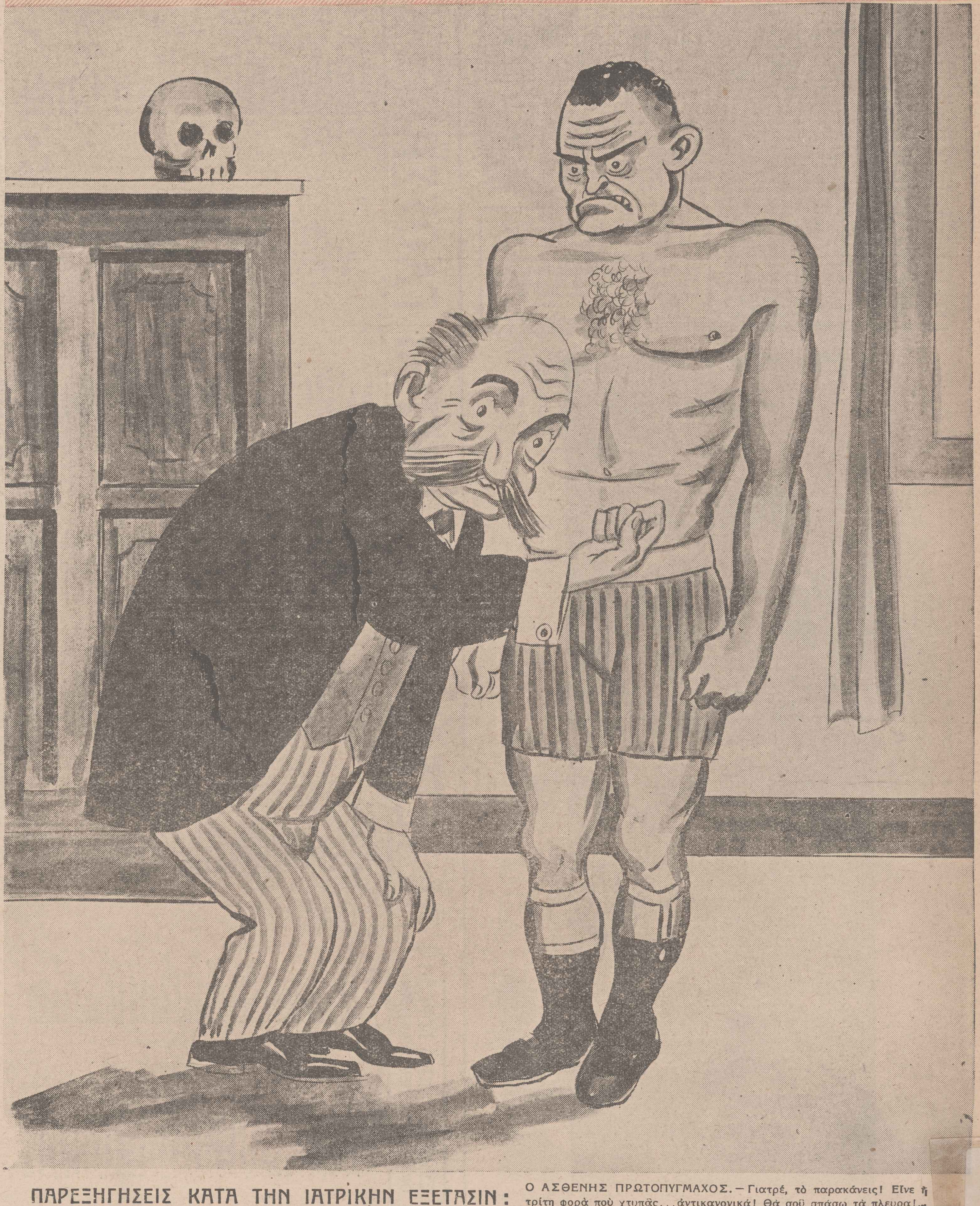

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΙΑΤΡΙΚΗΝ ΕΞΕΤΑΣΙΝ: Ο ΑΣΘΕΝΗΣ ΠΡΩΤΟΠΥΓΜΑΧΟΣ. — Γιατρέ, τὸ παρακάνεις! Εἶνε ἡ τρίτη φορὰ ποὺ χτυπᾷς... ἀντικανονικά! Θὰ σοῦ σπάσω τὰ πλευρα!...

(Γελοιογραφία τοῦ καλλιτεχνικοῦ συνεργάτου τοῦ «Παρνασσοῦ» ζωγράφου κ. Γερ. Γρηγόρη).

ΑΡΙΘ. 12
ΔΡΑΧ. 2

Π
Π30

Παρνασσός

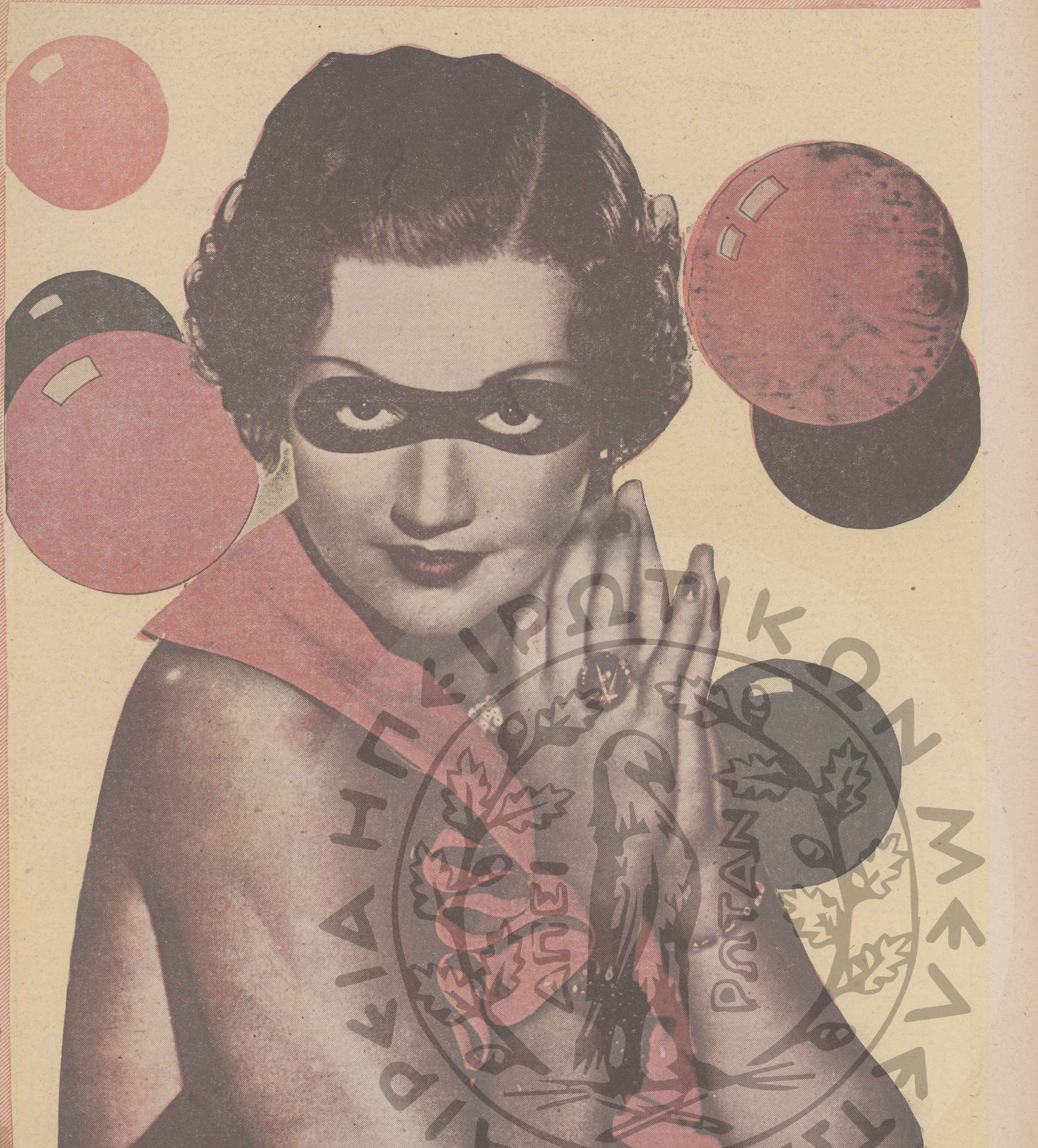

ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ.— Ἡ παραπονεμένη ποὺ δὲν διασκεδάζει!...

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ
6
ΜΑΡΤΙΟΥ 1937
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 12

Παρνασσός

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησία Δρχ. 200
Ἑξάμηνος » 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησία Δολλ. 10
Ἐπιστολαὶ καὶ χρηματικὰ ἐμβάσματα πρέπει νὰ ἀπευθύνωντε. πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Παρνασσοῦ».

ΕΥΖΩΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ... ΣΙΓΝΙΜΑ!

Γαϊτανουφρύδου Παπλιόρα μ'

Τί νὰ σὶ γράψ' κὶ τὶ νὰ σὶ μουλουήσου ζαχαρουζυμωμέν' π'λάρα μ'. Κάθ' μηρουνύχτ' ποὺ πιρνάου ἰδῶ στὴν Προυτέβ'σα χάν' οὐ ἔρμους κὶ δυὸ χρουνάκια ἀπ' τὴν πουλύτ'μον ζουή μ'! Ἀπ' τὴ μιὰ ἰκειὰ τὰ διαβουλιμένα ζουντανὰ ποὺ τρέχ'ν χουρὶς νάχ'ν πουδάρια κι' ἂν δὶν λακίσ'ς σὶ κόβ'ν στὰ δύγιου ὥσπου νὰ κρέν'ς «ἀμὴν», κι' ἀπ' τὴν ἄλλ' τὰ παράξ'να ποὺ γλιέπ'ν οἱ φιγγίτες μ', θὰ μὶ κάν' νὰ τινάξ' τὰ πέταλ' πρὶν τῆς ὥρας μ'.

Ἄκ' ν' ἀκούσ'ς τί ἔπαθ' προυψὲς κὶ νὰ μὶ λυπ'θῇς. Σὰν Κεργιακὴ ποὺ ἤτανε κὶ δὲν εἴχαμε δ'λειά, ἀφοῦ ξικουργιάσαμ' τὰ σκουτιά μας, μὶ παίρν' οὐ Θύμιους οὐ Σφαλιάρας κὶ τὰ ἄλλα πιδιὰ νὰ πᾶμ' στοὺ σιγνιμά.

— Οὐρὲ τί εἶνι ἰφτοῦνο; ρουτουλουγάου τοὺν Θύμιου.

— Ἔχ' ὑπουμ'νὴ κὶ θὰ γδῇς, μοῦ ἀντικρέν'. Θὰ κάν'ς χάζ' σπουδαίγιο!...

Σὰν χάπατου ἡ ἀφιντιά μ' τοὺς ἀκολούθ'σε κὶ νάσ' κὶ φτάνουμ' πίσου ἀποὺ τὴ Δημαρχίγια σὶ ἕνα μαγαζούδ' ποὺ δὶν πουλοῦσι τίπ'τις παρὰ μόνουν μάζουνι ταλ'ράκια.

— Ἄντι, μοῦ κρέν' οὐ Θύμιους, κατέβινι ψιλὰ γιὰ τοῦ σιτήργιου.

— Κὶ τὶ θὰ πάρουμ' τοῦ ἀντικρέν';

— Τίπ'τις! Νὰ θὰ γδιοῦμ'.

— Κι' ἰπ'δὴς θὰ γδιοῦμ' θὰ πλερώσουμ';

— Μὰ θὰ φχαριστ'θῇς ἀποὺ ἰκειὸ ποὺ θὰ γδῇς!...

—Δὶν ξέρ' τίπ'τις. Ἰγὼ εἶγδα κὶ φχαριστήθ'κα περσότερο ἰκείν' τὴ μέρα ποὺ ἦταν τοὺ Παπλιουράκ' μ' ἀνιβασμέν' ἀπάν' στὴ συκαμ'νιὰ κὶ ἰγὼ καθόμ'ν ἀποὺ κάτου κὶ δὶν πλέρουσ' δικαρούλα. Δὶν δίν' τίπ'τις!...

Οὐ Θύμιους γιὰ νὰ μὴ χαλάσ' ἡ παρέγια μοῦ πλέρωσ' ἰκειὸς τοῦ σιτήργιου καὶ «χρὰπ» ἀνοίγ' μίνια πόρτα κὶ μπαίνουμ' μέσα στοὺ σιγνιμά.

Ἀλλὰ τί νὰ γδῶ Παπλιουράκ' μ'; Ἰκεῖ μέσα ἤτανι σκουτάδ' πίσσα κὶ δὶν ἔγλιπις οὔτι τὴ μύτ' σ' ὄχ' θὰ ἔκανις κὶ χάζ'!..

— Οὐρὲ Θύμιου, κράταμι γιατὶ στραβώθ'κα οὐ ἔρμους, κρέν τοὺ Θύμιου, κράταμ' μὴ πάρ' οὐ διάουλους ἰκειὸν ποὺ τοὺ ἔχ' ἰφτοῦνο τοὺ μαγαζούδ'.

Δὶν πρόφτασα νὰ τιλειώσ' τὴ βρισιά μ' ροϊδομάγουλου Παπλιουράκ' μ' κὶ «μπὰμ» ἀκούγετ' μίνια πιστουλιά. Γυρνάου π'λιὲς τοὺ κιφάλ' μ' κὶ τί νὰ γδῶ! Στοὺ βάθ'ς, ἰπάν' σὶ ἰένα πανιθύρ' ἰένας μαχιρουβγάλ'τς εἶχι βάλ' κάτου κάποιουν καψιρὸ κὶ προυσπαθοῦσ' νὰ τοὺν ξιμπιρδέψ'.

— Οὐρὲ τί γένιτι ἰκεῖ, κρέν' τοῦ Θύμιου.

—Σιουπή, μοῦ ἀντικρέν'.

— Τί σιουπὴ μουρέ! Ἰγὼ ἰέβρισ' τοὺ σιγνιμὰ ὄχ' ἰκειὸς οὐ φουκαρᾶς ποὺ πουλιμάει νὰ τοὺν ξιμπιρδέψ' οὐ σιγνιματζῆς.

Κὶ πρὶν προυλάβ' οὐ Θύμιους νὰ μὶ κρατήσ' ἀποὺ τὴ φουστανέλλα, βγάζου τοὺν κουλουκουτρών' μ' κι' οὐρμάου κατ' ἰπάνου τ'!

Πόσις σουγιαδιὲς τοὺ ἔδοῦκα Παπλιουράκ' μ' δὶν ξέρου. Ὄντας ὅμους ἀποὺ τοὺ σαματᾶ ἀνάψανι τὰ φῶτα οὐ σιγνιματζῆς εἶχι λακίσ' παίρνουντας μαζί τ' κὶ τοὺν φουκαρᾶ ποὺ ἤθελι νὰ ξιμπιρδέψ'. Τοὺ μόνου ποὺ βρῆκα ἤντανι μερ'κὰ κουμμάτια ἄσπρου πανὶ ἀποὺ τοὺ πουκάμισό τ'!...

Πιριττὸν νὰ σὶ γράψ' Παπλιουράκ' μ' ὅτ' μιτὰ τοὺ ἀνδραγάθημά μ' ἰφτοῦνο ἔφαγα τῆς χρουνιᾶς μ' γιατὶ ὡς φαίνιτι οὖλα τὰ χαϊβάνια ποὺ ἤντανι μέσα στοὺ σιγνιμὰ εἶχαν φίλου τοὺν σιγνιματζῆ. Ἰφτυχῶς ὅμους τώρα ποὺ σοῦ γράφ' εἶμι καλλίτ'ρα.

Γλυκοφ'λῶ τὴν ἰλίτσα ποὺ ἔχ'ς κάτου ἀπ' τοὺ μαγ'λάκ' σ' κὶ διατιλῶ κατηφὴς ἰξ ἰρουτ'κοῦ πάθ'ς

Μήτρους Σβιρκιᾶς, οὐ ἴδιους

ΝΙΚ ΤΣΕΚΟ

Ἡ κωμωδία τῆς ζωῆς

Ποῖος ἦταν ὁ κλέφτης;

Τῆς κ. Ἑλένης Σιφναίου

Πρόσωπα:
Νίτσα.
Μαρία.
Καίτη, δασκάλα τοῦ μπρίτζ.
Κύριος Χ.

(Σ' ἕνα σαλόνι... Ἕνα τραπεζάκι γιὰ μπρίτζ. Ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ κουβεντιάζει μὲ τὶς φίλες της..).

ΝΙΤΣΑ. Δεν φαντάζεσαι πόσο εἶμαι νευριασμένη σήμερα..

ΜΑΡΙΑ. Γιὰ ποιὸ λόγο; Σοῦ συνέβηκε τίποτα δυσάρεστο; Ὁ ἄνδρας σου;

ΝΙΤΣΑ. Μά, ὄχι καημένη. (Μικρὴ σιωπή). Ἔχασα δυὸ χιλιάρικα.

ΜΑΡΙΑ. Δυὸ χιλιάρικα; Πῶς τἄχασες;

ΝΙΤΣΑ. Χθές.. Τὰ εἶχα βάλει ἀπάνω στὸ τραπέζι τοῦ μπρίτζ... γιὰ νὰ πληρώσω κάποιο λογαριασμὸ ποὺ μοὖχαν φέρει..

ΜΑΡΙΑ. Καμμιὰ ὑπηρέτρια;

ΝΙΤΣΑ (μὲ πεποίθησι). Ὄχι, ἀγαπητή μου. Εἶμαι βέβαιη γι' αὐτό.

ΜΑΡΙΑ. Δὲν πέταξαν τὰ χιλιάρικα βέβαια...

ΝΙΤΣΑ. Ἦταν κάποιος μέσα στὸ σαλονάκι.

ΜΑΡΙΑ. Ποιός;

ΝΙΤΣΑ. Ἡ δασκάλα τοῦ μπρίτζ...

ΜΑΡΙΑ (κατάπληκτη πετιέται ἀπ' τὴ θέσι της). Ὑποπτεύεσαι τὴν Καίτη;

ΝΙΤΣΑ (νευριασμένη). Τὴν ὑποπτεύομαι βέβαια... Εἶνε φτωχὸ κορίτσι.. Ἑλκύστηκε ἀπ' τὰ δυὸ χιλιάρικα καὶ τὰ τσέπωσε... γιὰ νὰ κάνῃ κανένα φουστάνι.

ΜΑΡΙΑ (ξανακάθεται στὴ θέσι της). Αὐτή; Μὰ δὲ ξέρεις, λοιπόν, ἀπὸ ποιὰ οἰκογένεια εἶνε ἡ Καίτη.

ΝΙΤΣΑ (μὲ νευρικότητα). Αὐτὸ δὲν τὴν ἐμπόδισε νὰ κλέψῃ τὰ λεφτά.

ΜΑΡΙΑ (μ' ἀγανάκτησι). Νίτσα δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀκούω νὰ μιλᾷς ἔτσι... Εἶνε μιὰ συκοφαντία.. φοβερὴ ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ κοριτσιοῦ.... ποὺ ἐργάζεται..

ΝΙΤΣΑ. Παίζοντας μπρίτζ..

ΜΑΡΙΑ (σηκώνεται ἀπ' τὴ θέσι της). Καὶ τώρα ποὺ θάρθῃ ἡ Καίτη δὲ θὰ παίξωμε μπρίτζ;

ΝΙΤΣΑ. Μπρίτζ; Τρελλάθηκες; Θὰ τῆς πῶ πώς...

ΜΑΡΙΑ (προσπαθεῖ νὰ κάνῃ τὴ φίλη της ν' ἀλλάξῃ ἰδέα). Ἄκουσε Νίτσα... Ποτὲ δὲν μπορεῖς νὰ πῇς κλέφτρα μιὰ κοπέλλα τόσο καθὼς πρέπει τόσο φιλότιμη... χωρὶς νὰ τὴν πιάσῃς ἐπ' αὐτοφώρῳ... Κλέφτης ἄπιαστος...

(Ἀκούγεται τὸ κουδούνι. Ἡ Μαρία φορεῖ τὸ καπέλλο της). Ἄκουσέ με Νίτσα... Πρὶν διώξῃς αὐτὸ τὸ κορίτσι καὶ τὸ δυσφημήσῃς στὸν κόσμο, πρέπει νὰ συλλογιστῇς τὶς συνέπειες..

ΝΙΤΣΑ (νευριασμένη). Δὲν ἔχω νὰ συλλογιστῶ τίποτα... Στὴν ἀρχὴ εἶπα πὼς ἤμουνα μόνο νευριασμένη. Σοὖπα ψέμματα... Εἶμαι ἀγανακτισμένη...

ΜΑΡΙΑ (φόρεσε τὸ καπέλλο της). Κάνε ὅπως θέλεις... Πλύνω τὰ χέρια μου.. (Μπαίνει στὸ δωμάτιο ἡ Καίτη χαριτωμένη μὲ ἁπλὸ φορεματάκι κομψό.. Βλέπει μὲ ἀπορία τὴ Μαρία, ποὺ τῆς δίνει τὸ χέρι γιὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ).

ΚΑΙΤΗ (ἀφοῦ χαιρετᾷ τὶς δυὸ κυρίες, κυττάζει τὴ Νίτσα καὶ τὴ Μαρία). Μὰ δὲ θὰ γίνῃ τὸ μπρὶτζ σήμερα;

ΝΙΤΣΑ (βιαστικά, χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ). Δὲ θὰ γίνῃ. Ἡ Κα Μαρία.. εἶνε καλεσμένη σ' ἕνα τσάϊ καὶ ἐγώ...

ΚΑΙΤΗ (δειλά). Νὰ φύγω. λοιπόν. Δὲ θέλω νὰ σᾶς ἐνοχλήσω. Ξανάρχουμαι αὔριο...

(Ἡ Μαρία ἀφοῦ τὴν κυττάζει μὲ συμπόνοια, φεύγει).

ΝΙΤΣΑ (ψυχρά). Μείνετε λίγα λεπτά. Θέλω νὰ σᾶς μιλήσω. (Δὲν τῆς προτείνει νὰ καθήσῃ).

ΚΑΙΤΗ. Σᾶς ἀκούω, Κυρία... Θέλετε νὰ μοῦ πῆτε πὼς θὰ παύσετε τὰ μαθήματα τοῦ μπρίτζ;..

(Στέκονται ὄρθιαι καὶ ἡ δυό τους).

ΝΙΤΣΑ (μὲ αὐθαδέστατο τόνο φωνῆς). Θέλω νὰ σᾶς πῶ, δεσποινίς, πὼς δὲν μπορῶ πιὰ νὰ σᾶς δεχθῶ στὸ σπίτι μου...

ΚΑΙΤΗ. Δὲ σᾶς καταλαβαίνω...

ΝΙΤΣΑ (ὑψώνει τὴ φωνή). Δεσποινὶς, μὴν παίζετε μὲ τὰ λόγια σᾶς παρακαλῶ. Χθὲς ἀπάνω στὸ τραπέζι εἶχα ἀφήσει δυὸ χιλιάρικα... Μέσα στὸ δωμάτιο εἴσαστε μονάχα ἐσεῖς... Λοιπόν... Καταλαβαίνετε τώρα;

ΚΑΙΤΗ (τὸ πρόσωπό της παραμορφώνεται ἀπ' τὴν τρομάρα). Καί... φαντασθήκατε...

ΝΙΤΣΑ. Πῶς τὰ ἐπήρατε ἐσεῖς.

ΚΑΙΤΗ (προχωρεῖ δυὸ - τρία βήματα) Ἐγώ;.. Ἐγὼ νὰ πάρω χρήματα ξένα; Ἦταν — λέτε — ἀπάνω στὸ τραπέζι... Καὶ δὲν ἦταν κανένας στὸ δωμάτιο... Μά. (Ἡ φωνή της σπάζει σ' ἕνα λυγμό). Δὲν εἶδα τίποτα.. Τ' ὁρκίζομαι... (Κρύβει μὲ τὰ χέρια της τὸ πρόσωπό της). Θεέ μου!

(Κείνη τὴ στιγμὴ μπαίνει στὸ δωμάτιο ὁ Κος Σ. ἤρεμος, γελαστός... Κυττάζει τὶς δυὸ γυναῖκες. Συνοφρυώνεται μιὰ στιγμή... Ὕστερα χαιρετάει τὴ Νίτσα... φιλῶντας τὸ χέρι της).

ΚΥΡΙΟΣ Σ. Κυρία μου...

(Ἡ Καίτη μόλις συγκρατεῖ τὰ δάκρυα ποὺ τὴν πνίγουν).

ΚΑΙΤΗ. Κύριε Χ. ὑπερασπιστῆτε με... Ἡ κυρία μοῦ λέγει πὼς τῆς ἔκλεψα δυὸ χιλιάρικα... Εἶνε δυνατὸ νὰ τὸ πιστέψῃ ποτὲ κανένας αὐτό; Ἐγώ... νὰ σφετερισθῶ ξένα χρήματα; Ἐγώ;...

ΝΙΤΣΑ (αὐστηρά). Δεσποινίς, σᾶς κάνω τὴ μεγάλη χάρι νὰ μὴ σᾶς καταγγείλω στὴν ἀστυνομία... Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ μ' εὐγνωμονῆτε...

ΚΑΙΤΗ (ἔξω φρενῶν). Κυρία μου, ἐγὼ θὰ σᾶς κάνω μήνυσι ἐπὶ συκοφαντίᾳ...

ΚΥΡΙΟΣ Χ. (πατρικά). Παιδί μου μὴ τὸ κάμετε ποτὲ αὐτό... (Σιγή). Θἆνε εἰς βάρος σας... ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία... Πιστέψτε με... Τὸ σκάνδαλο αὐτὸ θὰ θίξῃ τὴν ὑπόληψί σας... Εἶμαι βέβαιος πὼς ἡ κυρία Νίτσα θὰ σᾶς συχωρέσῃ τὸ παράπτωμά σας... (Μικρὴ σιωπή). Βρίσκεσθε πάντα (ἡ Καίτη δαγκώνει τὰ χέρια της ἀπὸ ἀπελπισία) μὲ κόσμο καλοντυμένο, κομψό, σίκ. Τὸ ἄρωμα τοῦ λούσου καμμιὰ φορὰ ζαλίζει τὰ νέα κορίτσια...

ΚΑΙΤΗ (μὲ τρελλὴ ἔκφρασι στὰ μάτια της). Καὶ σεῖς, κύριε, πιστεύετε τὶς συκοφαντίες τῆς κυρίας αὐτῆς;

ΝΙΤΣΑ (στὴν Καίτη). Σᾶς διατάσσω νὰ φύγετε, εἰδεμὴ θὰ κωδωνίσω στὴν ὑπηρέτρια νὰ σᾶς πετάξῃ ἀπὸ δῶ μέσα... Θὰ σᾶς ρεζιλέψω...

(Ἡ Καίτη κλονίζεται καὶ σιγὰ προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα).

ΚΑΙΤΗ. Φεύγω... κυρία... ἀλλὰ ἔχει ὁ καιρὸς γυρίσματα...

(Ἡ Καίτη φεύγει. Ἡ Νίτσα πέφτει σὲ μιὰ πολυθρόνα... Εἶνε ἔξω φρενῶν).

Ο Κος Χ. (ἀκουμπῶντας στὸ τζάκι σιγά). Φτηνὰ τὴν γλύτωσα...

ΝΙΤΣΑ. Τὸ παληοκόριτσο ποὺ τολμάει νὰ λέῃ... νὰ λέῃ πὼς θὰ μοῦ κάνῃ μήνυσι. Θὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία, δίχως ἄλλο, νὰ τῆς δείξω ἐγώ...

ΚΥΡΙΟΣ (μὲ πειστικότητα). Κυρία Νίτσα, πνίξτε αὐτὸ τὸ σκανδαλάκι... Φανῆτε μεγαλόψυχη. Δὲν πρέπει ὁ κόσμος νὰ κουτσομπολέψῃ τὸ μπρίτζ μας... Εἴσαστε πλούσια... Πῆτε πὼς χάσατε αὐτὰ τὰ χρήματα στὰ χαρτιά, πὼς τὰ ξοδέψατε σὲ λοῦσα... Συχωρέστε ἕνα φτωχὸ κορίτσι ποὺ ἑλκύστηκε ἀπ' τὰ λεφτὰ ποὺ εἶδε πεταμένα μπροστά του. Λίγοι θὰ μποροῦσαν ν' ἀντισταθοῦν. Ὁ πειρασμὸς ἦτανε μεγάλος... πολὺ μεγάλος... Καὶ τώρα... (ἀνοίγει τὴ ταμπακιέρα του) παίρνετε ἕνα τσιγαράκι;

(Ἡ Νίτσα σιωπηλὴ παίρνει τὸ τσιγάρο, ἐνῷ σιγὰ - σιγὰ πέφτει ἡ αὐλαία).

ΕΛΕΝΗ ΣΙΦΝΑΙΟΥ

ΤΟ ΠΕΙΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ!
ΤΟ ΠΕΙΟ ΕΥΘΥΜΟ ΦΙΛΜ
τοὺ εἶδε ὥς τώρα ὁ κόσμος
Ἕνας ἄφθαστος συνδυασμὸς
ΜΟΥΣΙΚΗΣ καὶ ΓΕΛΩΤΟΣ
ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ
ΤΗΣ ΟΠΕΡΑΣ
μὲ τὸ ἐξωφρενικὸ τρίο
τῶν περιφήμων κλόουν
ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΑΡΞ
ποὺ χαλοῦν κόσμο!
ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ
ΡΕΞ

Στὸ θέατρον «ΑΛΙΚΗΣ»
Παίζεται κάθε βράδυ
ἡ ξεκαρδιστικὴ φάρσα
«Τὸ Ἀεροπλάνο»
21)2ὧρες μὲ ξεκαρδιστικὰ γέλια
Ἑτοιμάζεται: ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ
«Ο ΠΑΠΑΦΛΕΣΣΑΣ»

ΜΠΑΡ «ΣΕΣΙΛ» ΟΔΟΣ ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ 6
(Ἐπιχείρησις: Π. ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΥ)
ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟΝ βράδυ, ΜΕΤΑ ΤΑΣ 10 ΧΟΡΕΥΤΙΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑΙ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ
ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑ
ΕΚΛΕΚΤΗ ΤΖΑΖ — ΑΤΤΡΑΞΙΟΝ — ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ ΑΣΣΩΝ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ.
Ἐμφάνισις τῆς ντιζὲζ ΔΩΡΑΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΟΥ
Τὴν ἐπιτυχίαν τῶν Οἰκογενειακῶν Χορευτικῶν Συγκεντρώσεων ἐγγυᾶται τὸ ὄνομα τοῦ γνωστοῦ καλλιτέχνου κ. ΜΑΡΙΟΥ ΠΑΠΑΠΕΤΡΟΥ, ὁ ὁποῖος τὰς διευθύνει.

Ἕνα διαμάντι
τῆς Γαλλικῆς Κινηματογραφίας
Τὸ ἀριστούργημα τοῦ
ΣΑΡΛ ΜΕΡΕ
Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ
LA TENTATION
μὲ τὴν
ΜΑΡΙ ΜΠΕΛ
τὸν
ΑΝΡΥ ΡΟΛΑΝ
καὶ τὸν
ΝΤΕΡΒΑΛ
THE COMEDIE FRANÇAISE
ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ
ΑΤΤΙΚΟΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΤΑ ΔΙΕΘΝΗ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΜΕΡΟΛΗΠΤΟΝ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ
ΔΕΛΤΙΟΝ

Ο ΕΛΕΓΧΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑΝ ΚΑΙ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΣ

ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ
ΥΠΟ ΕΙΔΙΚΟΥ
ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ

Εἰς τὴν πολιτικὴν ἱστορίαν ἡ ἄνοιξις πάντοτε ὑπῆρξεν ἐποχὴ σημαντικῶν γεγονότων. Πόλεμοι, ἐκστρατεῖαι μεγάλαι, ἢ ζυμώσεις καὶ ἀποφάσεις διπλωματικαὶ ὑψίστης σημασίας, ἐξέλεξαν πάντοτε — καὶ ὄχι τυχαίως — τὴν ὡραιοτέραν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, τὴν ἄνοιξιν.

Καὶ ὁ ἐφετεινὸς Μάρτιος δὲν ὑστερεῖ εἰς τὸ ζήτημα αὐτό. Εὐτυχῶς ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς σταθμὸς πολεμικῶν γεγονότων. Ἀσφαλῶς ὅμως ἠμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς σπουδαιότατος σταθμὸς τῆς πολιτικῆς ἐξελίξεως. Πράγματι, εἰς τὸ σημερινόν μας ἄρθρον ἔχομεν νὰ ἐξετάσωμεν σοβαρώτατα γεγονότα: τὸν διεθνῆ ἔλεγχον εἰς τὰ ἰσπανικά, τὸν ἀντίκτυπον τῶν ἀγγλικῶν ἐξοπλισμῶν, τὰ ἰταλοαβησσυνιακά, καὶ τὸ σπουδαιότερον ἴσως ὅλων, τὴν ἐπικίνδυνον τροπήν, τὴν ὁποίαν λαμβάνει τὸ πολιτικὸν ἡφαίστειον τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης.

⁂

Αὔριον, 6 Μαρτίου, ἔπρεπε νὰ τεθῇ εἰς ἐφαρμογὴν τὸ σχέδιον τοῦ διεθνοῦς ἐλέγχου κατὰ πάσης ἐπεμβάσεως εἰς τὸν ἐμφύλιον πόλεμον τῆς Ἱσπανίας. Ὅταν ἀναλογισθῇ κανεὶς διὰ μέσου ποίων δυσκολιῶν ἐπετεύχθη ἡ συμφωνία ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου, δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ καταλήξῃ εἰς τὸ πλέον αἰσιόδοξον συμπέρασμα. Δὲν θὰ εἶνε ὑπερβολὴ ἐὰν εἴπωμεν ὅτι καὶ μόνον αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ἀρκετὸν διὰ νὰ μᾶς πείσῃ ὅτι ὁ πόλεμος εἶνε, ἂν ὄχι ἀδύνατος, πάντως μία πολὺ μακρυνὴ ὑπόθεσις.

Καὶ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀπόψεώς μας αὐτῆς εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου ἐπὶ μερικῶν «λεπτομερειῶν» οὐσιωδεστάτων. Ὅλοι γνωρίζομεν ποία ἀντίδρασις ἐξησκήθη ἀπὸ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην Μ. Δύναμιν, καὶ πόσαι ἦσαν αἱ δυσκολίαι διὰ νὰ φθάσουν εἰς μίαν γενικὴν συμφωνίαν ἐλέγχου ἄνευ τῆς ὁποίας ὁ στίβος τοῦ ἰσπανικοῦ ἐμφυλίου ἀγῶνος θὰ μετετρέπετο εἰς ἀφετηρίαν παγκοσμίου πολέμου.

Δυσκολίαι, μηχανορραφίαι, συγκρούσεις καὶ τόσα ἄλλα. Ἐν τούτοις, ὄχι μόνον συνεφώνησαν τελικῶς, ἀλλὰ καὶ ὅλοι ἐμφανίζονται κατενθουσιασμένοι, μέχρι τοῦ σημείου νὰ διεκδικῇ ἕκαστος τὴν πατρότητα τῆς πρωτοβουλίας.

Ὁ κ. Κορμπέν, ἀντιπρόσωπος τῆς Γαλλίας, ἐδήλωσε:

— Ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις εἶνε περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον εὐχαριστημένη, διὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ὁ κ. φὸν Ρίμπεντροπ, ἀντιπρόσωπος τῆς Γερμανίας, εἶπε:

— Θέλω νὰ τονίσω τὴν εὐαρέσκειάν μου διὰ τὰ ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα.

Ὁ κ. Γκράντι, ἀντιπρόσωπος τῆς Ἰταλίας:

— Καὶ ἐγὼ παρομοίως ἐπιμένω νὰ ἐκφράσω τὴν ἱκανοποίησιν τῆς Ἰταλίας διὰ τὴν συμφωνίαν.

Ὡς γνωστόν, ἡ μόνη δυστροποῦσα μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς ἦτο ἡ Πορτογαλία. Ἀλλὰ πρὶν σημάνῃ ἡ 12η ὥρα καὶ αὐτὴ ὑπέκυψε εἰς τὴν γενικὴν διάθεσιν τῆς συμφωνίας. Ἡ Μ. Βρεττανία, ἡ ὁποία ἀνέλαβε τὸν ἔλεγχον τῶν Ἱσπανο-Πορτογαλικῶν συνόρων, ὥρισε τοὺς ἀντιπροσώπους της, οἱ ὁποῖοι μάλιστα ἀνεχώρησαν ἤδη διὰ νὰ ἀναλάβουν τὰ καθήκοντά των εἰς τὴν Πορτογαλίαν.

Ἄλλο ζήτημα, ἄξιον πολλῆς προσοχῆς καὶ μελέτης, εἶνε ἡ ἔμμεσος καὶ τελικῶς ὁριστικὴ ἄρνησις τῆς Ρωσσίας ἀπὸ τοῦ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν ναυτικὸν ἔλεγχον τῶν ἰσπανικῶν παραλίων. Τί ἆρά γε νὰ σημαίνῃ ἡ ἄρνησις αὐτὴ ἀπὸ μίαν τιμητικὴν περιπολίαν, τὴν ὁποίαν τῆς προσέφεραν ὅλαι αἱ συνενδιαφερόμεναι Μ. Δυνάμεις; Ἀσφαλῶς ὑπάρχουν λόγοι διὰ μίαν τοιαύτην ἄρνησιν. Μεταξὺ αὐτῶν ἀληθοφανέστεροι εἶνε οἱ ἑξῆς: Πρῶτον ἡ μεγάλη αὐτὴ δύναμις τοῦ Βορρᾶ διὰ τῆς ἀρνήσεώς της, ἠθέλησε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν Μ. Βρεττανίαν, δεικνύουσα κάποιαν ἀναγνώρισιν καὶ ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν μεγάλην θαλασσοκράτειραν τῆς Μεσογείου, καθ' ὃν χρόνον ἄλλα κράτη κατὰ πολὺ μικρότερα, ριψοκινδυνεύουν τὴν ἀμείλικτον δυσμένειαν τῆς Ἀγγλίας. Ἡ ἀποχὴ τῆς Ρωσσίας δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ ἔχῃ εὐμενέστατον ἀντίκτυπον εἰς τοὺς κύκλους τοῦ Λονδίνου. Δεύτερος λόγος εἶνε ὅτι διὰ τῆς ἀποχῆς αὐτῆς, ἠθέλησε νὰ διαψεύσῃ περιτράνως τὰς κατὰ τὸ παρελθὸν διαδόσεις περὶ βλέψεων ἐπὶ τοῦ καταλωνικοῦ καθεστῶτος, ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὸ μέλλον νὰ ἀποφύγῃ κάθε ἀφορμὴν νέων προστριβῶν καὶ τίς οἶδε ποίαν σκηνοθεσίαν «ἀπροόπτου».

Τώρα γεννῶνται ἄλλα ζητήματα. Ποῖα θὰ εἶνε τὰ θετικὰ ἀποτελέσματα ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἐλέγχου; Θὰ ἀποκλεισθῇ πραγματικῶς ἡ ἀποστολὴ πολεμικοῦ ὑλικοῦ καὶ νέων ἐθελοντῶν; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, θὰ ἴδωμεν, ἐπὶ τέλους, τὸν τερματισμὸν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, καὶ μὲ τὴν ἐπικράτησιν ποίου ἐκ τῶν ἀντιμαχομένων;

Ἰδοὺ τὰ μεγάλα ἐρωτήματα. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, κάθε προφητεία κινδυνεύει νὰ διαψευσθῇ. Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον ἤδη διεπιστώθη, εἶνε ὁ διπλωματικὸς θόρυβος τῶν Δυνάμεων ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἤθελον νὰ περιορίσουν τὸ κακὸν καὶ νὰ ἀποσοβήσουν τὴν πυρκαϊὰν παγκοσμίου πολέμου. Δεύτερον, ὅτι ἐὰν ὁ ἔλεγχος ἐξασκηθῇ μὲ σχετικὴν εἰλικρίνειαν καὶ αὐστηρότητα, ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ ἐπέλθῃ ἂν ὄχι ὁ πλήρης τερματισμός, τοὐλάχιστον ἡ ὕφεσις τοῦ ἀγῶνος, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον θὰ δημιουργήσῃ νέους μεταβατικοὺς σταθμοὺς ὅσον ἀφορᾷ τὸ διεθνὲς ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς τελικῆς γαλήνης τοῦ τόσον δεινοπαθήσαντος Ἰσπανικοῦ λαοῦ.

⁂

Ὁ ἀντίκτυπος ἐκ τῶν ἀγγλικῶν ἐξοπλισμῶν ἦτο τόσον μεγάλος, ὥστε ἠμποροῦμεν νὰ τὸν χαρακτηρίσωμεν ὡς τὸ σημαντικώτερον μεταπολεμικὸν γεγονός. Τὴν νίκην ἢ τὴν ἧτταν τοῦ μεγάλου πολέμου τοῦ 1914—1918 ἐχώνευσαν, ἄλλος καλὰ καὶ ἄλλος κακά. Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ σημεῖον νέου ξεκινήματος. Ἔπρεπε νὰ κριθοῦν ὡρισμένα κράτη. Μήπως ἡ Μ. Βρεττανία ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὰς δάφνας, τὴν εὐτυχίαν, τὴν ἡγεμονίαν ὁλοκλήρου αἰῶνος, ἔχασε μέρος τῆς ζωτικότητός της; Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἐβασάνιζε σοφοὺς ἢ ἁπλοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ἡ Μ. Βρεττανία ἀπέδειξεν ὅλως τὸ ἐναντίον.

Μὲ τοὺς τρομακτικοὺς ἐξοπλισμούς της καὶ μὲ τὸ γεγονὸς, ὅτι οὐδὲν κόμμα, οὐδεὶς ἄνθρωπος εἰς τὴν Ἀγγλίαν διεφώνησεν ἢ ἀντέδρασεν εἰς αὐτούς, ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ Μ. Βρεττανία ὄχι μόνον δὲν ἔχασε οὔτε μόριον τῆς παληᾶς της ζωτικότητος, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἐν συγκρίσει μὲ μερικὰς ἄλλας σφριγηλὰς Δυνάμεις, αὐτὴ εἶνε σήμερον ἀσυγκρίτως ἰσχυροτέρα παρ' ὅσον ἦτο πρὸ τοῦ 1914.

Διότι τὸ ζήτημα τῶν ἐξοπλισμῶν ὅπως καὶ ἄλλοτε ἐτονίσαμεν, εἶνε πρὸ παντὸς ζήτημα ὑλικῶν πόρων, ζήτημα χρήματος. Ἐπ' αὐτοῦ δὲ τοῦ σημείου οἱ βρεττανικοὶ πόροι δὲν εἶνε κουκιὰ μετρημένα. Πρόκειται περὶ πόρων ἀνεξαντλήτων. Ἄλλο δεῖγμα τοῦ μεγαλείου της, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς φωνασκίας καὶ τὰς ἀπειλὰς τῶν ἀδυνάτων, εἶνε ὁ μετριοπαθὴς τόνος τῶν δηλώσεων τῶν πολιτικῶν της ἀνδρῶν. Μιὰ σεμνότης, ἡ ὁποία ὅσον καὶ ἂν εἶνε συγκερασμένη μὲ δικαιολογίας δαιμονιώδους διπλωματικοῦ συστήματος, δὲν παύει νὰ εἶνε σεμνότης ἀληθινὰ μεγάλου καὶ πανισχύρου ὀργανισμοῦ. Ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας τὰς τελευταίας δηλώσεις τοῦ σὲρ Τόμας Ἴνσκιπ.

—Ὁ ὑπουργὸς τοῦ συντονισμοῦ κ. Ἴνσκιπ, ὁμιλῶν εἰς Φέερχαμ, ἐδήλωσεν ὅτι ἡ Κυβέρνησις θὰ ἀπεχώρει τῆς Ἀρχῆς ἂν δὲν θὰ τῆς ἦτο δυνατὸν νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν πολιτικὴν τῶν ἐξοπλισμῶν.

»Θεωρῶ λίαν σοβαρόν, εἶπε, νὰ ἐννοήσῃ ὁ κόσμος ὅτι δὲν ὑπάρχει δευτέρα γνώμη ἐν τῇ χώρᾳ, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀνάγκην τοῦ ἐπανοπλισμοῦ ἔστω καὶ ἂν ὑφίσταται διαφορὰ ἀντιλήψεων ὡς πρὸς τὸν τρόπον καθ' ὃν θ' ἀντιμετωπισθοῦν αἱ δι' αὐτοὺς δαπάναι. Ὁπλιζόμεθα ἵνα ὑπερασπισθῶμεν τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου, ἀδιάφορον ἐὰν θὰ πρόκειται νὰ προστατευθοῦν χάριν αὐτῆς εἴτε ἡ Γαλλία καὶ τὸ Βέλγιον, εἴτε ἡ Γερμανία ἐὰν πέσῃ θῦμα ἀδίκου ἐπιθέσεως».

Ἡ ἀνησυχία ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ζωηροτάτη εἰς τοὺς κύκλους κυρίως ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ξυλευθοῦν ἐκ τῆς βρεττανικῆς δρυός. Ἡ ἀνησυχία αὐτὴ ἐκδηλώνεται ποικιλοτρόπως.

Τοὐναντίον μέγιστος ἐνθουσιασμὸς ἐπικρατεῖ εἰς τὰς διαφόρους βρεττανικὰς κτήσεις ὅπου τὸ γόητρον τῆς ἀγγλικῆς Μητροπόλεως ὑψώθη εἰς νέον ζενίθ.

Κατὰ πληροφορίας ἐκ Λονδίνου, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γερμανίας φὸν Ρίμπεντροπ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του διὰ Λειψίαν, ἐπισκεφθεὶς τὸν κ. Ἔντεν, διετύπωσε παράπονα διὰ τὴν ἀδιαφορίαν ἥτις ἐπιδεικνύεται ὅσον ἀφορᾷ τὰ προβλήματα τὰ ὁποῖα ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ τάπητος τὸ Ράϊχ καὶ ἰδίως τὸ ἀποικιακόν. Ὁ κ. Ρίμπεντροπ, καίτοι δὲν διετύπωσε σαφεῖς ἀποικιακὰς ἀξιώσεις, ἐτόνισεν, ὡς λέγεται, εἰς τὸν κ. Ἔντεν τὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἔχει τὸ ζήτημα τοῦτο διὰ τὸ Ράϊχ. Ὁ κ. Ἔντεν ὑπέμνησεν εἰς τὸν Γερμανὸν πρεσβευτὴν ὅτι τὸ ζήτημα ἐνδιαφέρει ὅλας τὰς Δυνάμεις, ἐπέμεινε δὲ πρὸ παντὸς εἰς τὸ νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὸν κ. Ρίμπεντροπ ὅτι ὑπάρχουν ἄλλα πλέον ἐπείγοντα εὐρωπαϊκὰ ζητήματα, τῶν ὁποίων δέον νὰ προηγηθῇ ἡ συζήτησις.

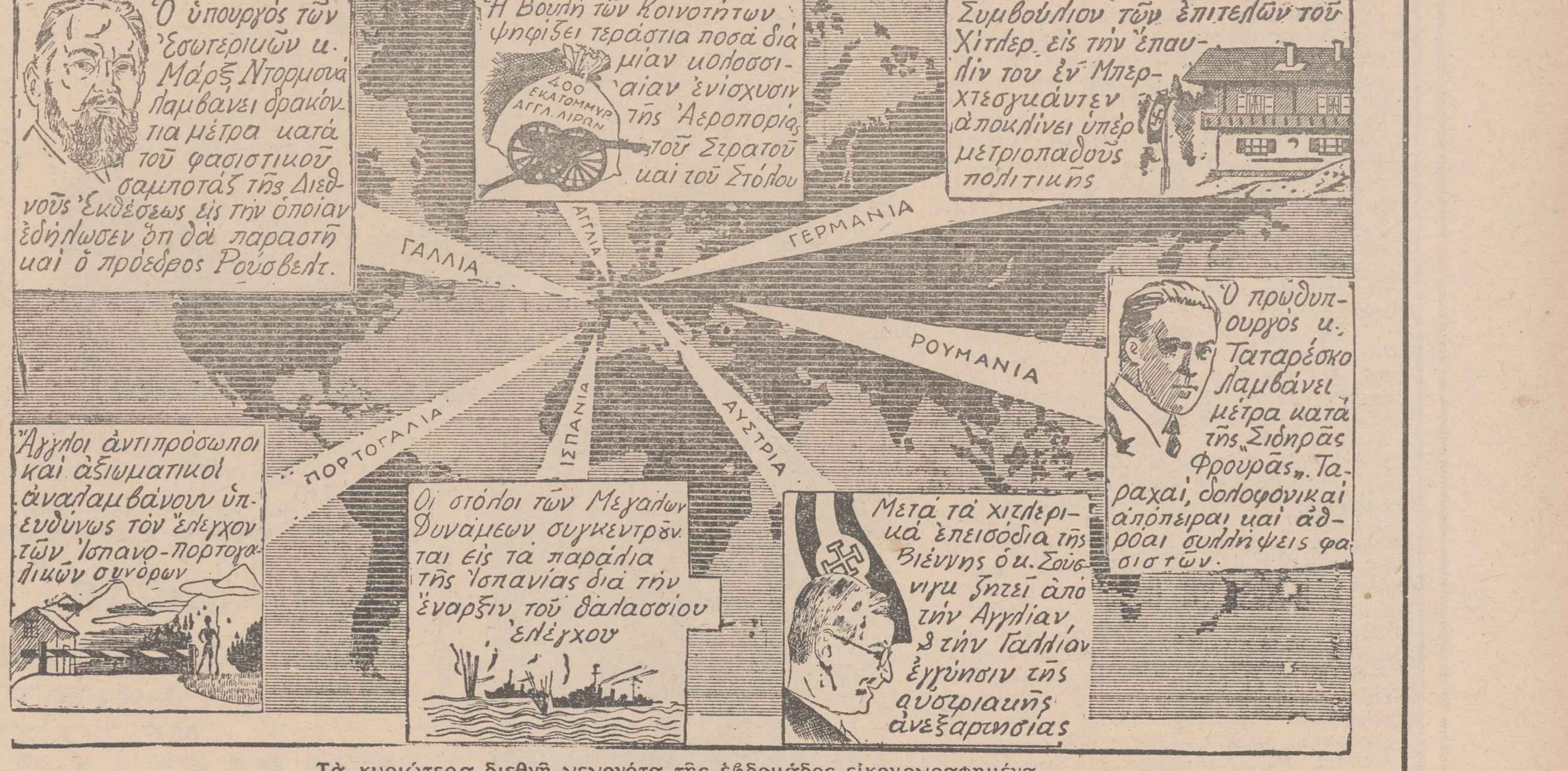
Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Μὰρξ Ντορμουά λαμβάνει δρακόντια μέτρα κατὰ τοῦ φασιστικοῦ σαμποτὰζ τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως εἰς τὴν ὁποίαν ἐδήλωσεν ὅτι θὰ παραστῇ καὶ ὁ πρόεδρος Ροῦσβελτ
Ἡ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων ψηφίζει τεράστια ποσὰ διὰ μίαν κολοσσιαίαν ἐνίσχυσιν τῆς Ἀεροπορίας τοῦ Στρατοῦ καὶ τοῦ Στόλου
400 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡ. ΑΓΓΛ. ΛΙΡΩΝ
Συμβούλιον τῶν ἐπιτελῶν τοῦ Χίτλερ εἰς τὴν ἔπαυλίν του ἐν Μπερχτεσγκάντεν ἀποκλίνει ὑπὲρ μετριοπαθοῦς πολιτικῆς
ΓΑΛΛΙΑ
ΑΓΓΛΙΑ
ΓΕΡΜΑΝΙΑ
ΡΟΥΜΑΝΙΑ
ΑΥΣΤΡΙΑ
ΙΣΠΑΝΙΑ
ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ
Ὁ πρωθυπουργὸς κ. Ταταρέσκο λαμβάνει μέτρα κατὰ τῆς „Σιδηρᾶς Φρουρᾶς". Ταραχαί, δολοφονικαὶ ἀπόπειραι καὶ ἀθρόαι συλλήψεις φασιστῶν.
Ἄγγλοι ἀντιπρόσωποι καὶ ἀξιωματικοὶ ἀναλαμβάνουν ὑπευθύνως τὸν ἔλεγχον τῶν Ἱσπανο-πορτογαλικῶν συνόρων
Οἱ στόλοι τῶν Μεγάλων Δυνάμεων συγκεντρῶνται εἰς τὰ παράλια τῆς Ἱσπανίας διὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ θαλασσίου ἐλέγχου
Μετὰ τὰ χιτλερικὰ ἐπεισόδια τῆς Βιέννης ὁ κ. Σοῦσνιγκ ζητεῖ ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Γαλλίαν ἐγγύησιν τῆς αὐστριακῆς ἀνεξαρτησίας

Τὰ κυριώτερα διεθνῆ γεγονότα τῆς ἑβδομάδος εἰκονογραφημένα.

⁂

Τὸ ἀβησσυνιακὸν ζήτημα καὶ πάλιν προκαλεῖ δικαιολογημένας ἀνησυχίας καὶ συγκινήσεις, μὲ τὴν δολοφονικὴν ἀπόπειραν κατὰ τοῦ στρατάρχου Γκρατσιάνι καὶ μὲ τὸν τυφεκισμὸν τοῦ Ρὰς Ντέστα. Ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος ἀφιερώνει μακρὰ σχόλια εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ γαμβροῦ τοῦ Νεγκούς. Διὰ τὴν Ἰταλίαν ὁ αἰχμαλωτισθεὶς ἀρχηγὸς δὲν εἶνε παρὰ ἕνας ἐπαναστάτης, δι' ὅλον ὅμως τὸν ἄλλον κόσμον, ὅσοι δὲν ἀνεγνώρισαν ἀκόμη ἐπισήμως τὴν ἰταλικὴν κατάκτησιν τῆς Ἀβησσυνίας, ὁ Ρὰς Ντέστα δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ παρὰ ὡς αἰχμάλωτος πολέμου.

Ἀνεξαρτήτως ὅμως αὐτοῦ, ἡ ἀποικιακὴ πολιτικὴ ἀπὸ μακρῶν ἐτῶν ἐθέσπισεν ὡρισμένους νόμους.

Εἰς τὴν Ἰταλίαν συνῆλθε τὸ μέγα φασιστικὸν συνέδριον εἰς ἀτμόσφαιραν βεβαρυμένην ἀπὸ τὴν κατάπληξιν τὴν ὁποίαν εὐλόγως προὐκάλεσαν οἱ κολοσσιαῖοι ἐξοπλισμοὶ τῆς Μ. Βρεττανίας. Λέγεται ὅτι καὶ ἡ Ἰταλία ἐπιθυμεῖ νὰ ἀντεπεξέλθῃ μὲ μεγαλοπρεπὲς πρόγραμμα ἐξοπλισμῶν. Πάντως τὸ ζήτημα αὐτό, ὅπως ὅλοι γνωρίζομεν, εἶνε πρὶν ἀπ' ὅλα ζήτημα οἰκονομικῆς δυνατότητος.

⁂

Τὸ ζήτημα ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐμπνέῃ τὰς μεγαλειτέρας ἀνησυχίας, εἶνε ὁ ἐρεθισμὸς καὶ ἡ ἀβεβαιότης ποὺ ἐπικρατεῖ εἰς τὴν Κεντρικὴν Εὐρώπην.

Ἡ κατάστασις εἰς τὴν Τσεχοσλοβακίαν διαρκῶς χειροτερεύει λόγῳ τῶν αὐτονομιστικῶν διαθέσεων τῆς ἐκεῖ γερμανικῆς μειονότητος. Ὁ ἥλιος τῆς Γερμανίας, λόγῳ τῆς ἀμέσου γειτνιάσεως καὶ ζωηρότητός του, ἐξασκεῖ συγκλονιστικὴν ἕλξιν ἐπὶ τῆς ἐν λόγῳ μειονότητος. Ἡ κυβέρνησις μὲ πολλὴν σωφροσύνην ἔσπευσε νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὴν γερμανικὴν μειονότητα ὅλα τὰ ἐθνικὰ δικαιώματα, τὰ ὁποῖα ἠμποροῦν νὰ συμβιβάζωνται μὲ τὴν τσεχοσλοβακικὴν ἐπικυριαρχίαν, ἀλλὰ δυστυχῶς οὔτε αὐτὸ τοὺς ἱκανοποίησε.

Αἱ ἀλλεπάλληλοι διαδηλώσεις τῶν ἑνωτικῶν ἐν Βιέννῃ φέρουν εἰς δύσκολον θέσιν τὴν κυβέρνησιν τοῦ κ. Σούσνιγκ. Καὶ ἡ θέσις της κατέστη ἔτι δυσχερεστέρα τὰς τελευταίας ἡμέρας διότι ἐνῷ ἐστήριζε πολλὰς ἐλπίδας εἰς τὴν ματαίωσιν τῆς μετὰ τῆς Γερμανίας ἑνώσεως διὰ τῆς παλινορθώσεως τοῦ βασιλέως Ὄθωνος τῶν Ἀψβούργων, ἡ Ἰταλία ἀρνεῖται νὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσίν της.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ «ΠΑΠΥΡΟΥ»
Σήμερον κυκλοφορεῖ ὁ 1ος τόμος τοῦ
ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ
Ἀναλυτικὴ εἰσαγωγή, σχόλια καὶ μετάφρασις εἰς ἁπλῆν καθαρεύουσαν ὑπὸ Α. Σ. ΑΡΒΑΝΙΤΟΠΟΥΛΟΥ, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.
Ὁ ΣΤΡΑΒΩΝ, πρώτην φορὰν μεταφραζόμενος ἐν Ἑλλάδι, θὰ κυκλοφορήσῃ μεταξὺ συνδρομητῶν ἐγγραφομένων διὰ τὴν 1ην σειρὰν τῶν ΑΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ.
Ὅλαι αἱ ἐκδόσεις τοῦ «Παπύρου» θὰ εἶνε ὁμοιόμορφοι, μὲ καλλιτεχνικὴν τυπογραφικὴν ἐμφάνισιν, ἐπὶ χάρτου πολυτελείας.
Συνδρομαὶ διὰ 10 χωριστοὺς τόμους, ἀποτελουμένους συνολικῶς ἐκ 1000 περίπου σελίδων, δραχ. 200, ἐκ τῶν ὁποίων προκαταβάλλονται δρχ. 100, τὸ δὲ ὑπόλοιπον πληρώνεται μὲ τὴν παράδοσιν τοῦ 4ου τόμου τῆς σειρᾶς. Ταχ)κὰ ἐπαρχιῶν 1%. Ἐμβάσματα συνδρομῶν διὰ ταχ)κῆς ἐπιταγῆς ἢ διὰ συστημένης ἐπιστολῆς, ἐπ' ὀνόματι Ἑλληνικοῦ Ἐκδοτικοῦ Ὀργανισμοῦ «ΠΑΠΥΡΟΣ» Λεωφ. Πανεπιστημίου 36. Στοὰ Ἰντεάλ — Ἀθήνας.
Μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ κυκλοφορήσουν:
ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Τὰ «Ἑλληνικὰ Γράμματα». Εἰσαγωγὴ Δ. Μπαλάνου, καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, Ἀκαδημαϊκοῦ, τ. ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας. Μετάφρασις Ἀδ. Διαμαντοπούλου, διευθυντοῦ τοῦ Ἀρσακείου Διδασκαλείου.
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ: «Ἑλένη». Εἰσαγωγή, σχόλια καὶ λογοτεχνικὴ ἔμμετρος μετάφρασις ὑπὸ Ἀρίστου Καμπάνη, λογοτέχνου.
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ: «Ρητορικὴ» (Α'.) Ἀναλυτικὴ εἰσαγωγὴ ὑπὸ Α. Σ. Ἀρβανιτοπούλου, καθηγητοῦ Πανεπιστημίου. Μετάφρασις Ἐπ. Μαλαίνου, δημοσιολόγου.
ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ: «Ἠθικὰ» (Α'.). Εἰσαγωγὴ καὶ μετάφρασις ὑπὸ Γ. Κ. Πώπ, δημοσιολόγου, τ. ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας.
ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ: «Βίος Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως». Εἰσαγωγὴ καὶ μετάφρασις ὑπὸ Ἀλεξ. Φιλαδελφέως, διευθυντοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου.
ΠΟΛΥΒΙΟΥ: «Ἱστορία» (Α'.). Μετάφρασις Εὐ. Φωτιάδου, τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης.
ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ: «Κορινθιακά». Μετάφρασις Δ. Λαμπίκη, λογοτέχνου.
ΑΙΣΧΥΛΟΥ: «Πέρσαι». Λογοτεχνικὴ ἔμμετρος μετάφρασις Ἰω. Ζερβοῦ.
ΛΥΣΙΟΥ: «Λόγοι». Εἰσαγωγὴ καὶ μετάφρασις Γ. Πετροπούλου, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.
Κ. λ. π. κ. λ. π.
Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἐπίσης ἐν ΛΑΜΙΑ παρὰ τῷ κ. Παπαδέλῳ καὶ ἐν ΞΑΝΘΗ παρὰ τῷ Φ. Δρακοπούλῳ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τζάλλα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 39047

ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ ΑΙ ΣΥΖΥΓΟΙ ΤΩΝ

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΓΓΛΟΣ ΘΩΜΑΣ ΚΑΡΛΑΫΛ ΚΑΙ Η ΓΛΥΚΕΙΑ ΙΩΑΝΝΑ ΤΟΥ

ΧΩΡΙΣ ΑΥΤΗΝ ΔΕΝ ΘΑ ΕΓΡΑΦΕ ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ;

Ὁ Θωμᾶς Καρλάϋλ μεταξὺ τῶν Ἄγγλων συγγραφέων παγκοσμίου φήμης, κατέχει, ἀσφαλῶς, περίβλεπτον θέσιν. Κατὰ μέγα μέρος ὀφείλει τὸ μεγαλεῖον του εἰς τὴν ἀγάπην τῆς συζύγου του, τῆς γλυκειᾶς Ἰωάννας Γουέλς. Χωρὶς αὐτὴν ζήτημα εἶνε ἂν ποτὲ θὰ ἔγραφε ἀριστουργήματα, σὰν τὴν «Ἱστορίαν τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως», τοὺς «Ἥρωας» κ.λ.π.

Ὅταν ἦταν εἴκοσι τριῶν ἐτῶν, ἡ μέλλουσα κυρία Καρλάϋλ, ἦταν ἕνα κορίτσι ἐκθαμβωτικῆς καλλονῆς. Μιὰ μικρὴ χαλκογραφία μᾶς τὴν παριστᾷ εἰς ὅλην τὴν λάμψιν τῆς νεότητός της. Ἀνῆκε σὲ μιὰ παληὰ σκωτικὴ οἰκογένεια, γιὰ τὴν ὁποία ὁ πατέρας της, δόκτωρ Γουέλς, ἔλεγε χαρακτηριστικῶς, ὅτι «ἔβγανε πολλοὺς πονηρούς, ἀλλὰ κανένα βλάκα». Ὅταν ἦταν μικρὴ ἡ Ζὰν Γουέλς λυπόταν ποὺ εἶχε γεννηθῆ κορίτσι καὶ βάλθηκε ν' ἀναπληρώσῃ τὴν «ἔλλειψί» της αὐτή, μαθαίνοντας τὴν ἄλγεβρα καὶ τὰ λατινικά, δίνοντας συγχρόνως γροθιὲς στὴ μύτη τῶν συμμαθητῶν της καὶ πηδῶντας τοὺς τοίχους τοῦ σχολείου της, ἀντὶ νὰ μπῇ ἀπ' τὴν πόρτα, ὅπως ἔκαναν ὅλα τὰ καλὰ κορίτσια.

Ὅταν γνώρισε τὸν Καρλάϋλ, ἐκεῖνος ἦταν κατὰ μερικὰ χρόνια μεγαλείτερός της καὶ ἤδη ἀπὸ τὰ νεανικά του χρόνια ὑποχονδριακός. Τὸ μέτωπό του ἦταν χαμηλό, τὰ μαλλιά του ἀνακατεμένα, τὸ βλέμμα βαθὺ καὶ τὸ πηγούνι του, ὀλίγον προεξέχον, πηγούνι φιλοδόξου. Σ' αὐτὴ τὴ φυσιογνωμία ἡ Ζὰν Γουέλς, μὲ τὴν διαίσθησι τοῦ φύλου της, διέκρινε τὸν μεγαλοφυᾶ.

«Δὲν μπορῶ νὰ νοιώσω, πῶς τὸ πνεῦμα σας ἐξασκεῖ μιὰ τέτοια κυριαρχία πάνω μου. Παρ' ὅλον ὅτι ἀπὸ χαρακτῆρος εἶμαι πείσμων, στοὺς ἄλλους, κοντὰ σὲ σᾶς γίνομαι γλυκειὰ καὶ πειθηνία. Ἀπὸ ποῦ προέρχεται αὐτὴ ἡ δύναμίς σας σὲ μένα;»

Οἱ πλέον θερμοὶ ὅμως θαυμασμοὶ δὲν δημιουργοῦν πάθη. Ὁ Καρλάϋλ εἶχε ἕνα δρόμο πιὸ ἀσφαλῆ γιὰ νὰ κατακτήσῃ μιὰ γυναικεία καρδιὰ ἐρωτευμένη: Ἦταν «δυστυχής». Ἀλλὰ πόσον δυστυχής! Οἱ μόνοι, ποὺ μποροῦν νὰ τὸ νοιώσουν εἶνε ἐκεῖνοι, ποὺ γνώρισαν τὴν ἄτυχη ράτσα τῶν ὑποχονδριακῶν.

Ἡ μικρὲς ἀτυχίες καὶ ἀθλιότητες κατantοῦσαν νὰ εἶνε πραγματικὰ μαρτύρια γι' αὐτὸν τὸν νευρικό, τὸν ὀξύχολο, τὸν πάντοτε δυσηρεστημένο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματα. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ φερέτρου τῆς μητέρας του τὸν βασάνιζε ἀκόμα καὶ δέκα χρόνια μετὰ τὸν θάνατό της.

Τέλος, ἦταν ἀπολύτως δυστυχὴς καὶ προστὰ στὴ δυστυχία αὐτὴ ἡ μικρὴ καρδιὰ τῆς δεσποινίδος Γουὲλς πλημμύρησε ἀπὸ συμπάθεια.

Ἡ ἰδέα, ὅτι ὁ γάμος των θὰ εἶχε εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα γιὰ τὴ μεγαλοφυΐα τοῦ Καρλάϋλ τῆς γίνεται πίστις καὶ ἀποφασίζει. Ἡ ἀπόφασίς της εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὸ σπάσιμο τῶν δεσμῶν μὲ τοὺς δικούς της, ποὺ δὲν ἤθελαν μὲ κανένα τρόπον ἡ κομψότερη δεσποινὶς τοῦ Χάντιγκτον νὰ πάρῃ αὐτὸν τὸν χωριάτη, γυιὸ καὶ ἔγγονο χωρικῶν, ποὺ, μάλιστα, δὲν εἶχε ἀκόμα δώσει ἀποδείξεις τῆς μεγαλοφυΐας του.

Μετὰ τοὺς ἀρραβῶνας ὁ Καρλάϋλ γίνεται πλέον λεπτολόγος, πλέον νοσηρός. Ἰδοὺ ἡ πρῶτες λέξεις μιᾶς ἐπιστολῆς, ποὺ τῆς ἔγραψε:

«Ἀγαπητὴ φίλη, εἶστε πεπεισμένη γιὰ τὴν ἰδέα ποὺ σχηματίσατε περὶ τῆς ἀξίας μου; Ἡ μέρες μου καὶ ἡ νύχτες μου περνοῦν μέσα σ' ἕνα διαρκὲς βάσανο. Βαδίζω μὲ μεγάλα βήματα πρὸς τὸν ὄλεθρο. Τὸ σκυλί, που κοιμᾶται στὸ κατώφλι τῆς πόρτας μου, ζῇ κατὰ τρόπον καλλίτερον ἀπ' τὸ δικό μου κ.λ.π.».

Ὅταν ἐτέθη ζήτημα νὰ ὁρίσῃ τὴν ἡμερομηνίαν τῶν γάμων του, ἡ ἀμηχανία του τὸν ἔκαμε νὰ χάσῃ τὸν ὕπνο του. Ἡ ἰδέα νὰ κάνῃ γαμήλιο κοστοῦμι καὶ ν' ἀγοράσῃ γάντια, τὸν ἐξεμηδένισε. Ἡ μικρὴ πτωχὴ ἀρραβωνιαστικιά του τοῦ γράφει: «Ὢ! σᾶς παρακαλῶ, ἀφῆστε αὐτὸ τὸ ὕφος, γιατὶ ἔτσι τὸ «ἐπεισόδιο» — ἔτσι ὠνόμαζε τὸν γάμο του ὁ Καρλάϋλ — θὰ παρουσιάσῃ ἕνα σπαραξικάρδιο θέαμα...»

⁂

Μιὰ μέρα — μετὰ τὸ γάμο τους — εἶπε ὅτι ἡ μόνωσις καὶ ἡ σιωπὴ ἦταν ἀπαραίτητα στοιχεῖα τῆς ἐργασίας του.

Ἔκτοτε ἡ γυναίκα του δὲν τὸν ἔβλεπε, εἰμὴ κατὰ τὰ γεύματα καὶ μιὰ ἀπ' τὶς κυριώτερες ἀσχολίες της ἦταν νὰ κυνηγάῃ ὁλημέρα τοὺς πετεινούς, τὶς κότες, τὶς γάτες καὶ τὰ σκυλιά, ποὺ τὰ γαυγίσματά των ἔφθαναν ὥς τ' αὐτιὰ τοῦ συζύγου της καὶ τὸν ἐνοχλοῦσαν. Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ πειθαρχία εἰς τὸν κύριον ἔπρεπε νὰ εἶνε — καὶ ἦτο — τυφλή. «Θέλω, ἔλεγε, ὅταν ζητήσω σούπα μὲ... χαλίκια, νὰ μοῦ κάμουν σούπα μὲ... χαλίκια».

Ὑπῆρχαν περίοδοι, ποὺ ἐπὶ ὁλόκληρες ἑβδομάδες δὲν γύριζε τὰ μάτια του νὰ τὴν δῇ. Ἦταν τότε προσηλωμένος στὶς σκέψεις του, ἀπ' τὶς ὁποῖες γεννήθηκε ἡ «Ἱστορία τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως».

Ἡ ἰδέα, ὅτι μποροῦσαν νὰ κάμουν παιδιά, τρομοκρατοῦσε τὸν σύζυγο, γιὰ τὸν ὁποῖον ἡ ἐκτέλεσις τῶν συζυγικῶν καθηκόντων ἦταν σιχαμερὴ ἀθλιότης. Ζήτημα συνεργασίας καὶ πνευματικῆς ἐπικοινωνίας μεταξύ των δὲν ὑπῆρχε. Ἵνα δὲ ἡ μόνωσις καὶ ἡ ἡσυχία του εἶνε πλήρεις ἀπεφάσισε ὁ Καρλάϋλ νὰ κατοικήσουν στὰ περίχωρα τοῦ Λονδίνου.

Ἡ ζωὴ αὐτὴ ἦταν πραγματικὴ τραγωδία γιὰ τὴν κυρία Καρλάϋλ καὶ ἐκεῖνο, ποὺ ἔκανε τὴν τραγωδία αὐτὴ πιὸ τραγικὴ — ἂν μποροῦμε νὰ ποῦμε — ἦταν ἡ τύφλωσις τοῦ Καρλάϋλ, ποὺ τίποτε δὲν ἔβλεπε, τίποτε δὲν ἔνοιωθε, ἀπ' ὅ,τι συνέβαινε στὸ κεφάλι τῆς γυναίκας του.

Στὰ 1855 ὁ Καρλάϋλ εἶχε γίνει πιὰ μία ἀπ' τὶς μεγαλείτερες δόξες τῆς Ἀγγλίας. Εἶχε ὥς τότε δημοσιεύσει ὅλα τὰ ἔργα του καὶ ἡ δόξα ἦρθε μαζὶ μὲ τὸ χρῆμα. Τὸ ζευγάρι ἐγκαθίσταται στὸ Λονδῖνο. Ἡ κυρία Καρλάϋλ ἑτοιμάζεται τέλος νὰ χαρῇ βαθειὰ τὶς ἐπιτυχίες τοῦ συζύγου της, ἕνα μεγάλο μέρος τῶν ὁποίων δικαιωματικὰ τῆς ἀνῆκε. Ἀλλὰ ἡ ἐπιτυχία δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ χειροτερεύσῃ περισσότερο τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ τοῦ «ἐξαιρετικοῦ ζώου», ὅπως εὐστόχως τὸν ἀπεκάλεσε ὁ Ἱππόλυτος Ταίν.

Ὁ Καρλάϋλ ὅσο περνᾷ ὁ καιρὸς γίνεται περισσότερο ἀλλόκοτος καὶ ἀκοινώνητος καὶ ἐνοχλεῖ σὲ τέτοιο σημεῖο τὴ γυναῖκα του, ὥστε νὰ τὴν φέρῃ σὲ σημεῖο νὰ τοῦ γράψῃ τὶς παρακάτω συγκινητικὲς γραμμές, ποὺ δείχνουν σὲ ποιὸ θλιβερὸ σημεῖο εἶχε φτάσει ἡ κατάστασις: «Κάμετε ὅ,τι μπορεῖτε γιὰ νὰ ὑπομένετε καὶ νὰ κρίνετε μ' ἐπιείκεια τὴ μικρή σας Γκόντα, ποὺ σᾶς ἀγαπᾷ τόσο καὶ ποὺ εἶνε ἕτοιμη νὰ κάμῃ ὅ,τι θὰ ἐπιθυμούσατε σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, ἀκόμα καὶ στὸ φεγγάρι ν' ἀνεβῇ».

Αὐτὴ ἡ ἀκούραστος αὐταπάρνησις θὰ ἦταν ἀκατανόητος ἂν δὲν γνωρίζαμε, ὅτι εἶχε τὴν πηγή της στὸν οἶκτο.

Ὁ Καρλάϋλ δὲν ἦταν, παρὰ ἕνας ἀθεράπευτος ὑποχονδριακός. Δὲν ἐγνώρισε ποτὲ τὴ χαρὰ τῆς δημιουργίας, ἀλλὰ μόνον τὴν ἀγωνία της. Ἔγραψε τὸν «Φρειδερῖκο 2ο» καταβάλλοντας ἀνήκουστες προσπάθειες.

Εἶνε ἀδύνατο νὰ διαβάσῃ κανένας, χωρὶς νὰ συγκινηθῇ, τὶς λέξεις ποὺ ἀναφέρονται στὴν περίοδο αὐτή.

Μάταια ἐξαγριώνεται καὶ ἐντείνει τὶς προσπάθειές του. Ὁ ἐγκέφαλός του ἀρνεῖται νὰ τὸν ὑπακούσῃ.

Εἶχε παραλύσει τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν ἀποθάρρυνσι καὶ τὴν ἀπελπισία ὥστε σκέπτεται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἔργον του, ἐπειδὴ φοβᾶται μὴ τρελλαθῇ. Ἦταν ἕνας δυστυχής, ποὺ ἀπέσπασε τὸν οἶκτο τῆς κυρίας Καρλάϋλ μέχρι τέλους, μέχρι τοῦ σημείου, ποὺ καὶ ἕνα ἀκόμη ἄτομο δυνάμεως θὰ τῆς ἀπέμενε.

Ἡ ἀσθένεια, ποὺ τὴν κατέλαβε, ἦταν ἕνα μαρτύριο, ποὺ συνεπλήρωσε τὰ ἄλλα καὶ ποὺ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ σπάσῃ τὴν στωϊκότητά της. «Δὲν γνώρισα ποτὲ κανένα, ὁμολογεῖ ὁ Καρλάϋλ, νὰ ὑποφέρῃ τὸν πόνο τόσο θαρραλέα, τόσο σιωπηλά, ἀλλὰ τώρα γιὰ πρώτη φορά, τὴν εἶδα νικημένη, ἐγκαταλελειμμένη καὶ διέκρινα μέσα στὰ ὡραῖα μάτια της ἐκφράσεις, ποὺ ξεπερνοῦσαν κάθε τραγωδία»: «Ἂν μοῦ πριόνιζαν τὰ κόκκαλά μου, θὰ ἦταν γιὰ μένα μιὰ ἀπόλαυσις ἐν συγκρίσει μ' αὐτό, ποὺ δοκιμάζω τώρα».

Μόλις ἐκείνη ἄφησε τὴν τελευταία πνοή της, ἡ ἀλήθεια ἔλαμψε στὰ μάτια τοῦ Καρλαϋλ. Βλέπει ὅλα, ὅλα τὰ νοιώθει καὶ καταδικάζει τὸν ἑαυτό του. Χτίζει ἕνα βωμὸ στὴν ἀγαπημένη νεκρή, ὄχι μέσα στὴν καρδιά του, ἀλλὰ μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ βρίσκει τὶς πιὸ παθητικὲς λέξεις γιὰ νὰ διηγηθῇ τοὺς κρυφοὺς καὶ ἀκούραστους ἡρωϊσμοὺς ἐκείνης τῆς γεμάτης ἀπὸ «τρέμουσα ἀγάπη» καρδιᾶς.

Ἡ τύψεις ξαναφέρνουν τὴ συνείδησι στὸν ἄνθρωπο αὐτόν, ποὺ δὲν ἔβλεπε, δὲν καταλάβαινε τίποτε. Ἀλλὰ δὲν πρέπει ν' αὐταπατώμεθα: Ἂν μὲ ἕνα θαῦμα ξανάβρισκε τὴ γυναῖκα του, ἡ ζωὴ θὰ κυλοῦσε πάλι, ὅπως καὶ πρῶτα. Μόλις συνήρχετο ἀπ' τὴν ἔκπληξί του ὁ Καρλάϋλ θὰ ξαναγύριζε στὸ σπουδαστήριό του καὶ ἡ οἰκιακὴ ζωὴ θὰ ξανάπαιρνε τὴ συνηθισμένη της ὄψι.

«Μεγαλοφυῆ, εἶσαι ἄνθρωπος. Καὶ ὅμως κάθε ἀνθρώπινο σοῦ εἶνε ξένο».

Ἐκεῖνες, ποὺ θέλουν νὰ παντρευθοῦν μεγαλοφυεῖς, ἂς σκεφθοῦν αὐτοὺς τοὺς στίχους.

ΕΛΙΑ ΝΤΕ ΡΟΥΦΦΙ

Ὁ Καρλάϋλ καὶ ἡ ὡραία σύζυγός του Ἰωάννα Γουὲλς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν γάμων των.

Ὁμιλήσατε Γαλλικά, Ἀγγλικά, Γερμανικὰ ΕΙΣ ΕΛΑΧΙΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟΝ ΜΕ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ LINGUAPHONE

ΕΩΣ χθὲς, διὰ νὰ μάθῃ κανεὶς νὰ ὁμιλῇ μίαν ξένην γλῶσσαν, ἐχρειάζετο νὰ μεταβῇ καὶ νὰ παραμείνῃ εἰς χώραν ὅπου ἡ γλῶσσα αὐτὴ ὁμιλεῖται. Χωρὶς λοιπὸν σημαντικὴν δαπάνην καὶ ἀπώλειαν χρόνου ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐννοῇ κανεὶς καὶ νὰ ὁμιλῇ εἰς τὴν ἐντέλειαν μίαν ξένην γλῶσσαν. Ὅστις δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν εὑρίσκετο πράγματι εἰς κατωτέραν μοῖραν ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Τώρα ὅλα αὐτὰ ἔχουν ἀλλάξει, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψιν αὐτὴν ποὺ εἶνε τὸ Σύστημα Linguaphone. Μὲ τὸ πρῶτον μάθημα ὁ σπουδαστὴς ποὺ τὸ μεταχειρίζεται ἀρχίζει νὰ ὁμιλῇ τὴν γλῶσσαν καὶ ἔχει μάθει πολὺ περισσότερα παρ' ὅσα θὰ ἐμάνθανεν ἐπὶ ἡμέρας ὅλας μὲ οἱονδήποτε ἄλλο σύστημα. Τὸ Linguaphone εἶνε μία Μέθοδος ἑλκυστικὴ καὶ τόσον εὔκολη, ὥστε καὶ αὐτοὶ ποὺ ἐνόμιζαν ὅτι δὲν εἶνε «φτιαγμένοι» διὰ ξένας γλώσσας, ἐπιτυγχάνουν καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα. Διότι τὸ Linguaphone εἶνε ὁ ἰδεώδης καθηγητής, πάντοτε εἰς τὴν διάθεσίν σας εἰς οἱανδήποτε ὥραν, διαρκῶς πρόθυμος νὰ σᾶς ἐπαναλάβῃ τὸ μάθημα μὲ φωνὴν ἐξ ἴσου ἀτάραχον καὶ ὑπομονητικὴν εἰς τὸ τέλος ὅσον καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ μαθήματος. Ἐπὶ μίαν ὥραν καθ' ἡμέραν καὶ μὲ οἱονδήποτε γραμμόφωνον, θὰ γίνετε κάτοχος μιᾶς ξένης γλώσσης εἰς διάστημα τριῶν μηνῶν, ἔστω καὶ ἂν δὲν γνωρίζετε οὔτε λέξιν ἀπὸ αὐτὴν τὴν γλῶσσαν, ἔστω καὶ ἂν νομίζετε τὸν ἑαυτόν σας ὄχι «φτιαγμένον γιὰ ξένες γλῶσσες».

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ Συστήματος Linguaphone ἀπεδείχθη, τόσον μεγάλη, ὥστε πλέον ἀπὸ 11.000 Πανεπιστήμια, Γυμνάσια καὶ σχολεῖα εἰς ὅλον τὸν κόσμον, τὸ ἔχουν υἱοθετήσει, διὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν ξένων γλωσσῶν. Τὸ Ἰνστιτοῦτον Linguaphone λαμβάνει καθημερινῶς ἐνθουσιώδεις ἐπιστολὰς ἀπὸ ἀνθρώπους πάσης ἡλικίας, οἱ ὁποῖοι ἂν καὶ ἐνόμιζαν ὅτι δὲν εἶχον καμμίαν κλίσιν διὰ τὰς ξένας γλώσσας, ἔμαθαν ἐν τούτοις πολὺ γρήγορα καὶ μὲ ἀφάνταστον εὐκολίαν τὰ Γαλλικά, τὰ Ἀγγλικά, τὰ Γερμανικὰ κ.λ.π. χάρις εἰς τὸ Σύστημα Linguaphone.

ΚΑΜΕΤΕ ΜΟΝΟΣ ΣΑΣ ΜΙΑΝ ΑΝΕΞΟΔΟΝ ΔΟΚΙΜΗΝ ΕΠΙ ΟΚΤΩ ΗΜΕΡΑΣ. Τίποτε δὲν εἶνε τόσον πειστικὸν ὅσον μία προσωπικὴ δοκιμή. Μόνον ὅταν κάμετε ὀλίγα μαθήματα μὲ τὸ Linguaphone θὰ ἰδῆτε τὴν ἀξίαν του. Δι' αὐτὸ τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE προσφέρει ἀνεξόδως εἰς ὅποιον ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ σήμερον μίαν ξένην γλῶσσαν μίαν πλήρη Σειρὰν Μαθημάτων εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς ἐκλογῆς του, διὰ δοκιμαστικὴν μελέτην ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας. Ἡ δοκιμὴ αὐτὴ γίνεται χωρὶς καμμίαν ὑποχρέωσιν ἐκ μέρους σας.

Ἀλλ' ἀσφαλῶς προτοῦ κάμετε αὐτὴν τὴν δοκιμὴν θὰ ἐπιθυμούσατε νὰ ἔχετε περισσοτέρας πληροφορίας διὰ τὸ σύστημα Linguaphone. Δι' αὐτὸ σᾶς ζητοῦμεν νὰ προσέλθετε εἰς τὰ Γραφεῖα μας, Πανεπιστημίου 6, διὰ νὰ πιστοποιήσετε μόνος σας τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὴν εὐκολίαν αὐτῆς τῆς Μεθόδου. Θὰ λάβετε ἐκεῖ ὅλας τὰς ἀναγκαίας ἐξηγήσεις ποὺ θὰ θελήσετε, χωρὶς καμμίαν ὑποχρέωσιν. Ἤ, ἂν προτιμᾶτε, θὰ σᾶς ἀποστείλωμεν, τῇ αἰτήσει σας, ἅμα τῇ λήψει τοῦ κάτωθι δελτίου, ἓν λεπτομερὲς ἀναλυτικὸν τεῦχος εἰς τὸ ὁποῖον θὰ εὕρετε κάθε πληροφορίαν διὰ τὸ Linguaphone καὶ θὰ ἴδητε πόσον εὔκολος καὶ ὀλιγοδάπανος εἶνε ἡ ἐκμάθησις οἱασδήποτε γλώσσης, εἰς ἐλάχιστον χρονικὸν διάστημα. Τὸ τεῦχος θὰ σᾶς ἀποσταλῇ δωρεὰν καὶ χωρὶς καμμίαν ὑποχρέωσιν ἐκ μέρους σας. Ἀφοῦ τὸ ζήτημα τῆς ἐκμαθήσεως τῶν γλωσσῶν σᾶς ἐνδιαφέρει, ζητήσατε ἀμέσως τὸ τεῦχος αὐτό.

ΑΠΟΣΤΕΙΛΑΤΕ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE
Πανεπιστημίου 6 — Ἀθήνας

Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἀποστείλετε δωρεὰν καὶ χωρὶς καμμίαν ὑποχρέωσιν ἐκ μέρους μου τὸ τεῦχος σας διὰ τὸ Σύστημα LINGUAPHONE, εἰς τὸ ὁποῖον περιέχεται καὶ ἡ προσφορά σας διὰ δοκιμαστικὴν μελέτην ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας.

Μ' ἐνδιαφέρει ἡ .... γλῶσσα
Ὄνομα ....
Ἐπάγγελμα ....
Δ)σις ....

Παρνασσός

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΕΩΡΓ. Ι. ΠΟΥΡΝΑΡΑΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ
Λεωφόρος Πανεπιστημίου 36
Τηλέφ. 30232

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΕΜΙΚΗΣ ΤΕΧΝΙΚΗΣ

ΤΙ ΗΤΟ Η ΘΡΥΛΙΚΗ «ΒΕΡΘΑ» ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΩΝ, ΤΟ ΤΕΡΑΣΤΙΟ ΚΑΝΟΝΙ ΠΟΥ ΕΒΟΜΒΑΡΔΙΖΕ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΤΟ 1918

ΕΒΑΛΛΕΝ ΑΠΟ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ 128 ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΩΝ!

Νοέμβριος 1916.

—Ὁ καθηγητὴς Ραουζεμπέργκερ;

Εἶνε πράγματι ὁ περίφημος πραγματογνώμων τοῦ πυροβολικοῦ καὶ σ' ἕνα νεῦμα τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ἐπιτελείου τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ ἐγκαθίσταται σ' ἕνα πολυτελὲς φωτεῖγ.

»Κύριε καθηγητά, ἀρχίζει ἀπότομα ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου, ὁ πόλεμος διαρκεῖ ἀπὸ διετίας σχεδὸν καὶ γιὰ νὰ τὸν φέρωμεν εἰς αἴσιον πέρας, ἀφοῦ ἐπετέθημεν ἀπὸ ξηρᾶς, θαλάσσης καὶ ἀέρος, πρέπει νὰ ἔχωμε στὴ διάθεσί μας ἕνα τρομακτικὸ ὅπλο, ἕνα ὅπλο, ποὺ νὰ σπείρῃ τὸν πανικὸ μέσα στὸ ἴδιο τὸ Παρίσι.

Ὁ καθηγητὴς Ράουζενμπέργκερ σηκώθηκε· εἶχεν ἐννοήσει, καί:

—Στὶς διαταγές σας, ἐξοχώτατε, εἶπε ἁπλᾶ. Τὸ πρόβλημα ποὺ μοῦ θέτετε δὲν εἶνε ἄλυτον.

Ὁ στρατηγὸς σηκώνεται:

—Ἐπὶ τὸ ἔργον, κύριε καθηγητά.

⁂

Ὁ καθηγητὴς Ράουζενμπέργκερ εἶχε νὰ λύσῃ ἕνα πολὺ δύσκολο πρόβλημα: ἐν ὀλίγοις τοῦ ἐζητήθη νὰ κατασκευάσῃ ἕνα τηλεβόλον 130 χιλιομέτρων βεληνεκοῦς. Οἴκοθεν δὲ νοεῖται, ὅτι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ βεληνεκοῦς αὐτοῦ, ὅλαι αἱ ἀρχαὶ τῆς βλητικῆς θὰ ὑφίσταντο ριζικὴν μετατροπήν. Ἀναστάτωσιν.

Ἡ τύχη ἦλθεν ἀρωγὸς εἰς τὰς προσπαθείας του. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην διεπίστωσαν μερικὰ ἐκπληκτικὰ φαινόμενα εἰς τὸ πεδίον βολῆς τοῦ Νίππεν, ὅπου ἐδοκιμάζοντο τηλεβόλα μεγάλου διαμετρήματος. Ἐνῷ δηλαδὴ ὑπελόγιζον τὸ βεληνεκὲς ἑνὸς τηλεβόλου εἰς 20 χιλιόμετρα, παρετήρησαν, ὅτι αἱ ἐκσφενδονιζόμεναι ὀβίδες ἔθιγον τὰ 40. Διατί; Πῶς;

Ἰδοὺ ἡ ἐξήγησις: αἱ ὀβίδες, διερχόμεναι κατὰ μέγα μέρος τῆς τροχιᾶς των διὰ τῆς στρατοσφαίρας, συνήντων ἐν αὐτῇ μικροτέραν ἀντίστασιν, λόγῳ τῆς μικρᾶς της πυκνότητος καὶ οὕτω τὸ σημεῖον πτώσεώς των ἀφίστατο κατὰ πολὺ τοῦ προβλεπομένου.

Ὅθεν ὁ καθηγητὴς Ράουζενμπέργκερ ὑπολογίζων τὴν περίπτωσιν αὐτὴν καὶ λαμβάνων ἀκόμη ὑπ' ὄψιν τὴν χαμηλὴν θερμοκρασίαν τῆς στρατοσφαίρας, ἐπεδόθη εἰς τὴν κατασκευὴν τηλεβόλου, ἐκσφενδονίζοντος εἰς ὕψος τεσσαρακοντάδος χιλιομέτρων καὶ ἱκανὰς ν' ἀντισταθοῦν εἰς θερμοκρασίαν 50ο.

⁂

Μῆνες ἀρκετοὶ παρῆλθον. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ τὰ χυτήρια τῆς Γερμανίας εἰργάζοντο πυρετωδῶς. Τέλος τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1917, τὸ τηλεβόλον ἦτο ἕτοιμον καὶ δὲν ἀπέμενε νὰ καθορισθῇ εἰμὴ τὸ μέρος τῶν δοκιμῶν καὶ μίαν ὡραίαν ἡμέραν εἰς τὸ Κουξχάβεν ἕνα μέγα μέρος τῆς ἀκτῆς περιεβλήθη ὑπὸ στρατιωτικῆς φρουρᾶς καὶ συρματοπλέγματος ἠλεκτροφόρου. Ἵνα δὲ μὴ ὁ ὑπερμεγέθης πυροσωλὴν προκαλέσῃ τὴν περιέργειαν τῶν κατασκόπων ἢ ἐκ μπετὸν βάσις, ἡ ἀναγκαία διὰ νὰ ὑποβαστάσῃ τὸ γιγάντιον ὅπλον, παρεχώσθη βαθέως εἰς τὸ ἔδαφος, εἰς τρόπον ὥστε μόνον μέρος αὐτοῦ νὰ ἐξέχῃ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους.

Καὶ ἐνῷ ἡ τεραστία κάννη ἀνηγείρετο βραδέως, ὀπίσω, μακρὰν τῆς νήσου Ἐλιγολάνδης, ἕνας στολίσκος τορπιλλοβόλων περιεπόλει, ἐνῷ εἰς τὸ ἀέρα σμῆνος ἀεροπλάνων περιΐπτατο.

—Ρ. 1. Εἰς θέσιν.

—Πῦρ!

Ἀξιωματικοὶ μὲ χρονόμετρα ἀνὰ χεῖρας παρηκολούθουν. Τρία λεπτὰ παρῆλθον. Τίποτε; Ἀλλ' ὄχι. Αἰφνης μακρὰν μία οὐρανομήκης στήλη ὕδατος ἠγέρθη. Ἀλλ' ὄχι τόσον ὅσον ὑπελόγιζον μακράν. Μόνον 90 χιλιόμετρα, ἀντὶ τῶν προϋπολογισθέντων 120. Ἡ κατασκευὴ τοῦ πρώτου γίγαντος ἐσημείωσεν ἀποτυχίαν.

Αἱ ἐργασίαι διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ Ρ.2, ἤρχισαν ἀμέσως καὶ πλέον πυρετωδῶς, διότι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου ἀπαιτεῖ ὁπωσδήποτε ἓν ἀποτέλεσμα πρὸ τῶν Χριστουγέννων. Ἡ κατάστασις εἶνε ἄκρως σοβαρά.

Τέλος τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1917, τὸ πᾶν ἔχει περατωθῆ. Εἰς τὸ Κουξχάβεν ἑτοιμάζεται ἐκ νέου ἡ βάσις. Τὸ Ρ.3 μεταφέρεται καὶ τοποθετεῖται. Αἱ δοκιμαὶ ἀρχίζουν. Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν μετ' ἐπιτυχίας. 120, 110, 100 χιλιόμετρα. Ὁ καθηγητὴς Ράουζενμπέργκερ λάμπει ἀπὸ χαράν. Τὸ ἐπιτελεῖον ἐπίσης: Ἂς προσέξῃ τὸ Παρίσι! Ὁ ἀντιναύαρχος Ρότζε, ὅστις θὰ διευθύνῃ τὸ πῦρ, δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἐκλέξῃ τὴν τοποθέτησιν τοῦ νέου τηλεβόλου Ρ. 3, διότι τὸ Ρ. 2. μετὰ τριάκοντα δοκιμαστικὰς βολὰς εἶνε πλέον ἄχρηστον.

Ἀποφασίζεται νὰ τοποθετηθῇ εἰς τὸ δάσος τοῦ Κρεπύ. Αἱ ἐργασίαι ἀρχίζουν καὶ ἀντιστοίχως εἰς τὰ ἐργοστάσια Κρούπ. Γάλλοι καὶ Ἄγγλοι ἀεροπόροι, ὑπεριπτάμενοι τοῦ δάσους Κρεπύ, δὲν διέκριναν τίποτε τὸ ἔκτακτον, διότι εἶχον «καμουφλαρισθῆ» ὅλα.

Ὅταν τὸ τηλεβόλον ἡτοιμάσθη νὰ βάλῃ, οἱ ὀλίγοι θεαταὶ ποὺ προσέτρεξαν εὑρέθησαν πρὸ ἑνὸς πραγματικοῦ τέρατος. Μία κάννη 34 μέτρων μήκους, ἤτοι ἓν ἐννεαόροφον μέγαρον. Διαμέτρημα: 21 ἑκατοστά. Πάχος τοιχωμάτων κάννης: 1 μέτρον. Βάρος: 40.000 χιλιόγραμμα.

Δευτέρα καὶ τρίτη κάννη ἡτοιμάσθησαν ἐπίσης, διότι κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ καθηγητοῦ Ράουζενμπεργκ ἑκάστη ἐξ αὐτῶν δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ περισσοτέρας τῶν 65 βολῶν, δοθείσης τῆς τρομακτικῆς πιέσεως, κατὰ τὴν στιγμὴν τὴν βολῆς, τῶν 100.000 ἀτμοσφαιρῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ καλλίτερος χάλυψ εἶνε ἀνίκανος νὰ ἀνθέξῃ. Ἐπὶ πλέον, μεθ' ἑκάστην βολήν, ἡ κάννη εὐρύνεται, λόγῳ τῆς φοβερᾶς πιέσεως, κατὰ ἕνα ἐλάχιστον ἀριθμὸν χιλιοστομέτρων, ἀρκετῶν, ὅμως, νὰ προκαλέσουν μίαν ἔκρηξιν, ἐὰν καὶ ἡ διάμετρος τῶν ὀβίδων δὲν ὑπελογίζετο ἐπακριβῶς. Πρὸς τοῦτο ἐδέησε νὰ κατασκευασθοῦν ἰδιαίτεραι ὀβίδες, ἠριθμημέναι ἀπὸ τοῦ 1 ἕως τοῦ 65 ἀριθμοῦ, πέραν τοῦ ὁποίου ἦτο ἀδύνατον νὰ βάλῃ πλέον τὸ τηλεβόλον. Αἱ ὀβίδες αὐταὶ εἶχον μῆκος 0.90 καὶ βάρος 200 χιλιογράμμων. Ἑκάστη βολὴ ἐστοίχιζε περὶ τὰς 35.000 μάρκων, ἤτοι 250.000 φράγκων γαλλικῶν. Τὸ τηλεβόλον ἐζύγιζεν, ὁλόκληρον, 150.000 χιλιογρ. καὶ ἐστηρίζετο ἐπὶ μιᾶς βάσεως ἐκ τσιμέντου, τῆς ὁποίας ἕκαστον τετραγωνικὸν μέτρον ἠδύνατο νὰ ἀνθέξῃ εἰς βάρος 1.250 χιλιογρ.

Ὅταν τὸ Ρ.3 ἡτοιμάσθη διὰ τὴν πρώτην του βολὴν κατὰ τῶν Παρισίων, ἓν πρόβλημα προέκυψε: Τὸ «καμουφλάζ» τοῦ δάσους Κρεπὺ δὲν ἤρκει διὰ νὰ κρύψῃ τὸ τηλεβόλον, διότι οἱ σύμμαχοι κατεῖχον τὸ ἀρκετὰ ἰσχυρὸν μέσον διὰ ν' ἀνακαλύπτουν τὸν ἐχθρόν: τὸ ἠχόμετρον, χάρις εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο δυνατόν, μετὰ τὴν πρώτην βολήν, νὰ καθορισθῇ ἀκριβῶς ἡ θέσις τοῦ ὅπλου, τὸ ὁποῖον ἔβαλλε. Πρὸς ἀποφυγὴν αὐτοῦ ἔπρεπε οἱ σύμμαχοι νὰ μὴν ἀκούουν τὸν ἦχον τοῦ Ρ.3.

Πρὸς τοῦτο τριάκοντα-δύο τηλεβολοστοιχίαι διαφόρου διαμετρήματος μετεφέρθησαν εἰς τὸ δάσος Κρεπύ, οὕτως ὥστε, κάθε φοράν, ποὺ τὸ Ρ.3. βάλλῃ, αἱ τηλεβολοστοιχίαι αὐταὶ—δηλαδὴ 128 τηλεβόλα—θὰ βάλλουν συγχρόνως. Πῶς, λοιπόν, νὰ διακριθῇ εἰς αὐτὴν τὴν κόλασιν τοῦ ἤχου, ἡ φοβερὰ φωνὴ τοῦ Ρ.3;

Μιὰ ἄλλη, τελευταία, λεπτομέρεια διεκανονίσθη εἰσέτι: Ἡ ἐπαγρύπνησις τοῦ πυρὸς τοῦ Ρ.3. Τὸ Δεύτερον Γραφεῖον ἀπέστειλεν εἰς Παρισίους ὀκτὼ πράκτορας, οἱ ὁποῖοι θὰ εἰδοποιοῦν— via Suisse — τὰ τὸ σημεῖον πτώσεως τῆς ὀβίδος καὶ τ' ἀποτελέσματά της. Ἡ εἰδοποίησις θὰ ἔφθανεν εἰς τὸ Ἐπιτελεῖον τρεῖς ὥρας μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ βλήματος.

Τὸ πρῶτον βλῆμα ἐξεσφενδονίσθη τὴν 18ην Μαρτίου τοῦ 1918. Ἀπὸ τῆς 4ης ὥρας δέκα στολίσκοι ἀεροπλάνων ἀπεγειώθησαν διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν μίαν ἀδιαπέραστον ζώνην πέριξ τοῦ δάσους Κρεπύ.

Τὴν 6.30′ ὅλα εἶνε ἀπολύτως ἕτοιμα. Ὁ ἀντιναύαρχος Ρότζε ἀναλαμβάνει τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐπιχειρήσεως. Εἶνε συνδεδεμένος δι' εἰδικοῦ τηλεφωνικοῦ σύρματος μὲ τὴν ἀνωτέραν διοίκησιν τοῦ στρατοῦ· τοῦ σύρματος αὐτοῦ 32 διακλαδώσεις ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὰς 32 τηλεβολοστοιχίας, τὰς προωρισμένας νὰ καλύψουν τὸ πῦρ τοῦ Ρ.3.

Ὁ καθηγητὴς Ράουζενμπέργκερ εἰδοποιεῖ:

— Ἐξοχώτατε, τὸ Ρ.3., εἶνε ἕτοιμον πρὸς βολήν.

Ἀπὸ τὴν Ἀνωτέραν Διοίκησιν τοῦ Στρατοῦ φθάνει ἡ διαταγή:

— Πῦρ!

— Πῦρ! φωνάζει ὁ ἀντιναύαρχος καὶ συγχρόνως τὸ τηλέφωνον οὐρλιάζει: «πῦρ» πρὸς τὰς 32 τηλεβολοστοιχίας.

Κρότος τρομακτικὸς παράγεται. Κρότος 129 τηλεβόλων, τῶν ὁποίων τὰ βλήματα, ἐκτὸς ἑνός, θὰ χαθοῦν εἰς τὰς γαλλικὰς γραμμάς. Τὸ ἓν αὐτὸ βλῆμα τρέχει πρὸς τοὺς Παρισίους, ὅπου, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ καθηγητοῦ, θὰ φθάσῃ μετὰ τρία καὶ ἥμισυ πρῶτα λεπτά.

Ἡ ἀναμονὴ ἀρχίζει. Ὁ ἀντιναύαρχος καὶ ὁ καθηγητής, σκυμμένοι ἐπὶ τοῦ χάρτου τῶν Παρισίων, παρατηροῦν ἓν ἐρυθρὸν σημεῖον. Εἶνε ἡ συνοικία τοῦ Παλαὶ-Μπουρμπὸν καὶ τῶν ὑπουργείων, ὅπου τὸ βλῆμα πρέπει νὰ πέσῃ.

Δύο ὧραι, μία ἡμέρα περνᾷ, ἄνευ εἰδήσεων. Ἡ ἀγωνία τοῦ καθηγητοῦ αὐξάνει: ἀποτυχία;

Τέλος τὴν τετάρτην ἡμέραν ἡ εἴδησις φθάνει: παρὰ τὰς ἐπισταμένας ἀναζητήσεις τῶν πρακτόρων, οὐδὲν ἴχνος ὀβίδος ἀνεκαλύφθη εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν Παρισίων.

Τὸ πρῶτον βλῆμα τοῦ Ρ.3. ἐχάθη εἰς τὸ διάστημα...

◆ ◆

Ἀλλ' ἡ ἀποτυχία αὐτὴ δὲν ἀπεθάρρυνε τὸ Γερμανικὸν Γενικὸν Ἐπιτελεῖον, τὸ ὁποῖον ἀπεφάσισε νὰ ἐπιτύχῃ πάσῃ θυσίᾳ τὸν βομβαρδισμὸν τῶν Παρισίων.

Τὴν 23ην Μαρτίου τὸ πῦρ ἐπαναλαμβάνεται.

Ἡ πρώτη ὀβὶς ἔπεσεν εἰς τὴν προκυμαίαν τοῦ Σηκουάνα. Μία τρομακτικὴ ἔκρηξις ἔσχισε τὸν ἀέρα. Δύο φονευμένοι καὶ ἀρκετοὶ πληγωμένοι.

Σχεδὸν ἀμέσως μία δευτέρα ἔκρηξις ἀνεστάτωνε τὸ βουλεβάρτον Ἑρρίκου 4ου καὶ πάλιν ἀμέσως μία τρίτη τὸ βουλεβάρτον τῆς Σεβαστουπόλεως, παρὰ τὸν σταθμὸν τῆς Ἀνατολῆς. Ὕστερα μὲ μίαν τραγικὴν κανονικότητα, μία ὀβὶς ἀνὰ εἴκοσι λεπτὰ ἔπιπτεν ἐπὶ τῆς ἀνυπερασπίστου πόλεως.

Αἱ ἀρχαὶ ἐταράχθησαν. Κατ' ἀρχὰς ἀπέδωσαν τὰς ὀβίδας εἰς ἀεροπλάνα. Οἱ καλλίτεροι πιλότοι, ἀπὸ τὸν λοχαγὸν Κολὶ — ποὺ ἀργότερον ἐχάθη κατὰ τὴν πτῆσιν του πρὸς τὴν Ἀμερικὴν — ὑψώθησαν: Οὔτε ἕνας Γερμανὸς εἰς τὸν γαλάζιον οὐρανόν.

Τέλος ἠννόησαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τηλεβόλου βάλλοντος κατὰ τῶν Παρισίων. Ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ἀποστάσεως 128 χιλιομέτρων, ἦτο δυνατόν;

Ὅλον τὸ μέτωπον παρὰ τὸ Λαὸν ἐκινητοποιήθη καὶ ἐὰν δὲν κατώρθωσαν ν' ἀναγνωρίσουν τὸ Ρ.3. ἀπὸ τὸν κρότον του, ὅμως ἠδυνήθησαν νὰ διαπιστώσουν ταχύτατα ὅτι τὸ πῦρ προήρχετο ἀπὸ τὸ δάσος Κρεπύ. Οὕτω τὸ πυροβολικὸν διετάχθη νὰ βομβαρδίσῃ ὅλον τὸν τομέα διὰ πυρὸς κατὰ ριπάς.

Μετ' ὀλίγον αἱ πρῶται γαλλικαὶ ὀβίδες πίπτουν εἰς τὸ δάσος Κρεπύ. Τὸ πᾶν ἐξαφανίζεται ὑπὸ τὰς ὑπονόμους.

Ἀλλ' αἴφνης...

Τὸ οὔρλιασμα μιᾶς ὀβίδος πλησιάζει. Ὁ καθηγητὴς καὶ ὁ ἀντιναύαρχος ὠχριοῦν, ὄχι ἐκ φόβου διὰ τὴν ζωήν των, ἀλλὰ διὰ τὸ θαυμάσιον ὅπλον των.

Κρότος τρομερός!

Ὅταν τὰ νέφη τοῦ καπνοῦ διελύθησαν, παρετήρησαν μίαν χοάνην εἰς τὸ ἔδαφος, βάθους ἀναστήματος ἀνθρώπου.

Δι' ἓν χιλιόμετρον ὑπολογισμοῦ τοῦ πυρός, διὰ μίαν ἐλαφρὰν ὤθησιν τοῦ ἀνέμου καὶ τὸ Ρ.3 θὰ κατεστρέφετο, ἀπὸ τὸν Γάλλον πυροβολητήν, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ τὸ γνωρίζῃ.

Ἀλλὰ ἦτο πεπρωμένον τὸ χαλύβδινον τέρας νὰ ἐπιζήσῃ.

Μέχρι τέλους τοῦ πολέμου, τὸ γιγαντιαῖον τηλεβόλον ἔστελλε τὰς φονικάς του ὀβίδας κατὰ τῶν Παρισίων.

Τὸ Ρ.3 οὐδέποτε ἀνεκαλύφθη.

ΖΩΡΖ ΣΑΙΝΚΛΑΙΡ

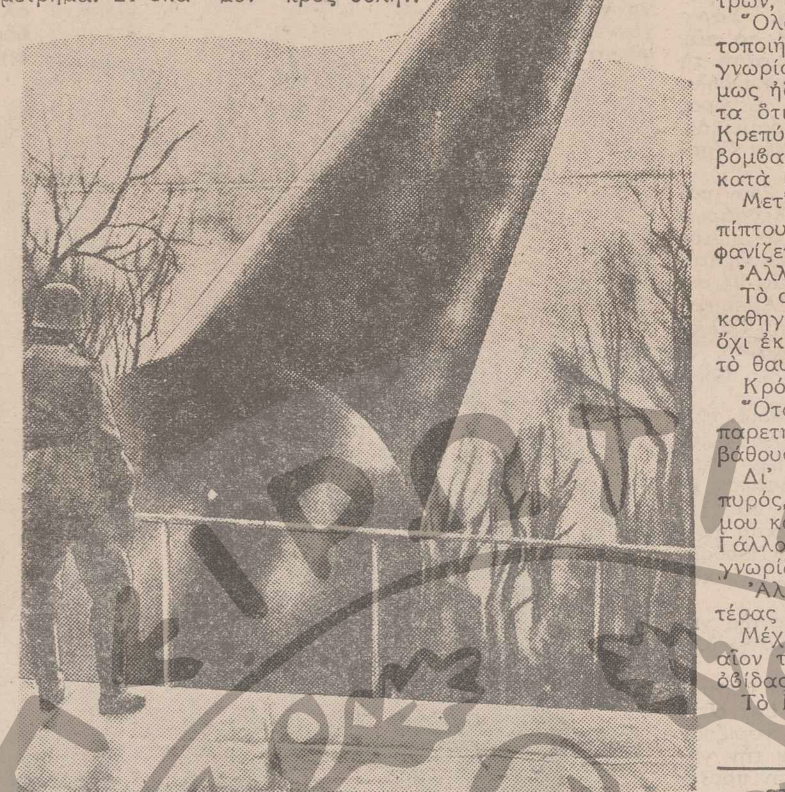

Τὸ τεράστιον Γερμανικὸν κανόνι «Βέρθα»

Εὔθυμοι διάλογοι

— Ἔ, γκαρσόν! Ἔλα ἐδῶ..

— Ἀμέσως κύριε. Τί ἀγαπᾶτε;...

— Ἐὰν ἔφαγα, φέρε μου τὸν λογαριασμόν. Ἐὰν δὲν ἔφαγα φέρε μου ἕνα μπιφτέκι μὲ πατάτες.

⁂

Ἐκείνη: Διατὶ ἐχάσατε τὴν ψυχραιμία σας εἰς τὸ τελευταῖο πόκερ;

Ἐκεῖνος: Διότι, κυρία μου, δὲν μοῦ ἔμενε τίποτε ἄλλο νὰ χάσω.

⁂

— Εἶσαι σὲ τίποτε πρῶτος εἰς τὸ σχολεῖο σου, Τοτό;

— Εἶμαι, μπαμπᾶ, ὁ πρῶτος ποὺ φεύγω ἅμα χτυπήσῃ τὸ κουδούνι.

⁂

— Τί θὰ πῇ εὐγένεια, μπαμπᾶ; ἠρώτησεν ὁ μικρὸς τὸν πατέρα του.

— Εὐγένεια, παιδί μου, εἶνε νὰ μὴ λὲς εἰς τὸν καθένα τὸ τί φρονεῖς δι' αὐτόν.

⁂

— Καλὰ κύριε Κωστάκη, εἶπεν ἡ νεάζουσα γεροντοκόρη, εἶμαι φοβερὰ κακιωμένη μαζί σας. Μ' ἐλησμονήσατε ὅλως διόλου εἰς τὰ γενέθλιά μου.

— Μά, εἶπεν ἐκεῖνος, ἐνόμιζα, ξεύρετε, ὅτι δὲν ἑορτάζετε πλέον τὰ γενέθλιά σας!...

⁂

— Γιατὶ τοῦ τὶς βρέχετε τοῦ μικροῦ σας;

— Θέλω νὰ τοῦ ἐντυπωθῇ αὐτὸ τὸ μάθημα εἰς τὸ μυαλό του.

— Καὶ δὲν σᾶς φαίνεται παράξενο τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον τοποθετεῖτε τὸ μυαλό του;

ΜΙΑ ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΟΞΥΣΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΓΑΛΛΙΔΟΣ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑΣ ΜΙΣΤΕΓΚΕΤ

Ἡ πασίγνωστος Γαλλὶς καλλιτέχνις καὶ χορεύτρια Μιστεγκέτ, ἐπιστρέψασα εἰς τὸ Παρίσι ἀπὸ τὴν Ἀμερικήν, ὅπου παρέμεινε ἐπ' ἀρκετὸν καιρόν, ἀφοῦ ἔπαιξε εἰς τὸ θέατρον καὶ ἐπεσκέφθη τὸ Χόλλυγουντ, δημοσιεύει τὰς κάτωθι ἐντυπώσεις της ἀπὸ τὴν μεγάλην Χώραν τῶν οὐρανοξυστῶν :

Ἀγαπῶ τὴ Νέα Ὑόρκη. — Ἀγαπῶ τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ τὸ Παρίσι. — Ὄχι !—Ἀγαπῶ τὸ Παρίσι καὶ τὴ Νέα Ὑόρκη. Τὸ Παρίσι ἔχει πάντα τὴν πρώτη θέσι.

Ὅταν ἐπιστρέψῃ κανεὶς ἀπ' τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ ἔχει ἀκόμα μπροστὰ στὰ μάτια του τὰ «μπύλντιγκς» τῶν ὀγδάντα, ἑκατὸ καὶ ἑκατὸν εἴκοσι πατωμάτων καὶ φθάνει στὸ Παρίσι, νομίζει, ὅτι βλέπει ἕνα παληὸ ἀρχαῖο κόσμημα, καμωμένο ἀπὸ μεγάλον καλλιτέχνη. Ἡ Ἀμερικὴ εἶνε τὸ ἀντίθετο: Εἶνε ἕνας νεαρὸς ποδοσφαιριστὴς στὴν ἀκμὴ τῆς ἀναπτύξεώς του, ποὺ δὲν τὸν χωροῦν τὰ ροῦχα του. Τὸ πᾶν διαφέρει στὴ μιὰ καὶ στὴν ἄλλη πόλι.

Στὸ Παρίσι τὰ καφενεῖα δίνουν στοὺς δρόμους του μιὰ μοναδικὴ στὸν κόσμο φυσιογνωμία, μὲ τὶς τερράτσες των. Στὴ Νέα Ὑόρκη ἔχουν καταφύγει στὰ ὑπόγεια ἢ στὸ ἑξηκοστὸ πάτωμα.

Ἡ Ἀμερικὴ εἶνε ἡ χώρα τῆς διαφημίσεως. Ὑπάρχουν μέσα σὲ κάθε ταξὶ πέντε μικρὰ λαμπιόνια, ποὺ φωτίζουν ἕνα μικρὸ ἀγαλματάκι τῆς Ἐλευθερίας καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου προϊόντος. Διαφήμισις παντοῦ...

Ὁ ἥλιος, λόγῳ τοῦ ὅτι τὰ σπίτια εἶνε πολὺ ψηλά, εἶνε ἕνα φαινόμενον, ποὺ τὸ βλέπει κανεὶς ἀρκετὰ σπανίως. Ἀλλὰ ἡ νύχτα — ὢ ! αὐτὴ ἡ Νεοϋορκέζικη νύχτα! — εἶνε ἕνα ἀληθινὸ θαῦμα. Χάρις στὴ διαφήμισι τὸ πᾶν φωτίζεται, τὸ πᾶν λάμπει. Τὸ Παρίσι μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ μαγεία μοιάζει μὲ μικρὸ φτωχικὸ κανδήλι.

Ἀλλὰ στὸ Παρίσι ὑπάρχουν δένδρα, κῆποι, ἄνθη, Ἡλύσια Πεδία, Κεραμεικός, Λουξεμβοῦργον, Δάσος... Στὴ Νέα Ὑόρκη... τίποτε ἀπ' αὐτά.

Εἶδα σ' ἕνα οὐρανοξύστη, στὸ 25ον πάτωμα, νὰ προβάλλεται ἐπὶ τῶν τεσσάρων πλευρῶν του τὸ παράσημο τοῦ Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, στολισμένο μὲ τὴν κόκκινη ταινία καὶ φωτιζόμενο ἀπὸ προβολεῖς. Τί συνέβαινε ; Ἁπλούστατα : Ἕνας Ἀμερικανός, ποὺ πῆρε τὸ παράσημο ἀπ' τὴ Γαλλικὴ Κυβέρνησι, ἦταν τόσο ὑπερήφανος, ὥστε τὸ κρέμασε στὴ μπουτονιέρα τοῦ... σπιτιοῦ του.

Μοῦ ζήτησαν συχνὰ νὰ πῶ ποιὰ εἶνε πιὸ ὡραία : ἡ Παριζιάνα ἢ ἡ Νεοϋορκέζα.

Εἶνε πολὺ δύσκολον ν' ἀπαντήσω. Καὶ ἐκτὸς τούτου κινδυνεύω νὰ προκαλέσω ἐνοχλήσεις. Τέλος, ἂν ἐπιμένετε, σᾶς λέγω, πὼς ἡ Παριζιάνα ἔχει σίκ, ὡραῖο πρόσωπο καὶ λαμπρὸ παράστημα. Ἡ Νεοϋορκέζα ἔχει ὡραῖες γάμπες, γραμμὴ καὶ σὲξ - ἀππήλ.

Ἡ Ἀμερικὴ εἶνε ὁ παράδεισος τῆς γυναίκας. Γιατί ; Γιατὶ αὐτὴ ἐκεῖ κάνει ὅ,τι θέλει.

Οἱ σύζυγοι ἐργάζονται ὁλημέρα καὶ μόλις ἔχουν τὸν καιρὸ νὰ πάρουν ἕνα σάντουϊτς κατὰ τὸ πρόγευμα. Δὲν γυρίζουν παρὰ τὸ βράδυ, ὅπου συναντοῦν τὴν γυναῖκα των σ' ἕνα ὡρισμένο ἐκ τῶν προτέρων μέρος. Λόγου χάριν στὸ θέατρο, στὸ σινεμὰ κ.λ.π. Ὁλημέρα ἡ Ἀμερικανὶς γυρίζει, κάνει τὶς ἀγορές της, πηγαίνει στὸ σινεμά, προγευματίζει σὲ κανένα ἑστιατόριο. Σὲ καμμιὰ ἄλλη πόλι τοῦ κόσμου δὲν ὑπάρχουν τόσα ἑστιατόρια, ὅσα στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅλα γεμᾶτα ἀπὸ γυναῖκες, συνήθως κατὰ τὴν ὥρα τοῦ προγεύματος.

Πῆγα μιὰ μέρα νὰ πάρω ἕνα τσάϊ. Ἡ σερβιτόρισσα στεκόταν μπροστά μου σὰν ἄγαλμα.

— Γιατὶ μὲ παρατηρεῖτε ἔτσι ;

— Δὲν εἶσθε ἡ Μιστεγκέτ ; Καὶ δυὸ δάκρυα κύλισαν στὸ πρόσωπό της.

— Γιατὶ κλαῖτε ;

— Ἤμουνα χορεύτρια στὸ Μουλὲν-Ρούζ στὴν ἐπιθεώρησί σας... Πόσο ἄσχημα ἔκαμα, ποὺ ἔφυγα ἀπ' ἐκεῖ.

◆◆

Ἄλλοτε τὸ ἀμερικανικὸ θέατρο ἦταν : θόρυβος, σκηνοθεσία, φῶς. Τώρα ἔχει ἀλλάξει. Εἶδα μεγάλες ἐπιθεωρήσεις στὸ Μπροντγουαίη. Ὑπῆρχε σ' αὐτὲς λιγώτερη σκηνοθεσία ἀπὸ πρῶτα, ἀλλὰ ἴσως περισσότερο πνεῦμα. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἀνεπλήρωσε τὶς μεγάλες σκηνοθεσίες τῶν Ζίγκφιλντ, Τζῶρτζ Οὐάϊτ, Χάρολντ κ.λ.π. Ἡ μεγάλες θεαματικὲς ἐπιθεωρήσεις δὲν εἶνε τόσο μεγαλοπρεπεῖς, τόσο πλούσιες, ὅπως ἄλλοτε. Ὁ Ζίγκφιλντ, ὁ Οὐάϊτ, ὁ Χάρολντ εἶνε ἐκεῖ μόνον κατ' ὄνομα. Ρώτησα ποῦ ἔχουν πάει.

— Στὸ Χόλλυγουντ... Στὸ Χόλλυγουντ..

Τὸ Χόλλυγουντ πῆρε ὅ,τι εἶχε καλλίτερο εἰς συγγραφεῖς, εἰς ἠθοποιούς, εἰς σκηνοθέτας εἶχε ὁ κόσμος.

Ἀπ' ἐναντίας, τὰ δραματικὰ ἔργα εἶνε πάντοτε ὑπέροχα. Εἶδα τὴν Λίλιαν Τζὶς στὴν «Ὀφηλία», ἦταν περίφημη, τὴν Ἕλλεν Χαίης στὴ «Βασίλισσα Βικτωρία», ἦταν θαυμαστή, τὸν Λέσλι Χόβαρτ στὸν «Ἄμλετ», μεγάλη ἐπιτυχία.

Ὑπάρχουν ἄλλα — ἄπειρα — καμπαρέ, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀμερικανικά.

Λόγου χάριν : στὸ 60ὸ πάτωμα τοῦ «Ροκφέλλερ - Τσέντρ», εἰς τὸ καμπαρὲ «Ραίντοσυ - Ρούμ» καὶ στὸ «Μοροκκὸ» τὸ πρόγραμμα εἶνε εὐρωπαϊκό. Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ δῇ ἐκεῖ τὰ καλλίτερα νούμερα τοῦ Λίντο, τοῦ Ρὶτζ τῶν Παρισίων, τοῦ Σαβόϊ, τοῦ Λονδίνου.

Ὑπάρχουν, ὅμως, καὶ ἐξαιρέσεις. Χορευταὶ καὶ τραγουδισταὶ περίφημοι ὅλων τῶν χρωμάτων. Χορεύουν καὶ τραγουδοῦν ἀμερικάνικους χορούς καὶ τραγούδια μὲ μιὰ ἀκρίβεια, μὲ μιὰ ἐπίδοσι,ποὺ σὲ κάνουν νὰ θαυμάζῃς. Ὑπάρχει ἐπίσης τὸ Φρὶντς - Καζινό, μὲ ἕνα πολὺ γαλλικὸθέαμα τοῦ Λουΐ Λεμαρσάντ, τῶν Παρισίων. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ποὺ πῆγα ἔπαιξαν τὴν «Μασσαλιῶτιδα». Ὅλος ὁ κόσμος ἦταν ὀρθός. Αἰσθάνθηκα νέα ρίγη νὰ μὲ διατρέχουν καὶ φαντάσθηκα πὼς ἤμουν ἡ Δημοκρατία.

Ἡ διάσημος Παρισινὴ καλλιτέχνις Μιστεγκέτ

Ἐκεῖνο, ποὺ διεπίστωσα, ἦταν ὅτι οἱ καλλιτέχναι τῶν μιοῦζικ - χώλλ, τῶν θεάτρων, τῶν μπουάτ, ἔχουν ἀπεριόριστο σεβασμὸ πρὸς τὸ κοινό. Μιὰ λέξι, ποὺ δὲν κάνει τὸν κόσμο νὰ γελᾷ ἀποσύρεται γιὰ ν' ἀναπληρωθῇ μὲ μιὰ ἄλλη τὸ ἄλλο βράδυ. Καὶ ἐπίσης ἡ 600ὴ παράστασις παίζεται μὲ τὴν ἴδια χάρι, δροσιὰ καὶ ὄρεξι, ὅπως καὶ ἡ «πρώτη». Τὸ ἴδιο, ὅπως καὶ στὸ Παρίσι.

◆◆

Ὕστερα ἔρχεται τὸ Χάρλεμ. Ἔχουν γραφῆ τόσα γι' αὐτό. Πόλις τῶν μαύρων ἢ τῶν ἐγχρώμων. Δὲν ἐγράφησαν ἀρκετά. Εἶνε ἀνήκουστον...

Τὸ «Σαβόϊ» εἶνε ἕνα μεγάλο ντάνσιγκ, ποὺ δὲν χορεύουν παρὰ ὤμορφοι ἔγχρωμοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες τοῦ λαοῦ, ὑπὸ τοὺς ἤχους μιᾶς ὀρχήστρας — τοῦ ἰδίου χρώματος — ἡ ὁποία δὲν σταματᾷ ποτέ.

Ἐρασιτέχναι χορευταὶ πάσης τάξεως πηγαίνουν ἐκεῖ νὰ χορέψουν. Μόνον οἱ περίεργοι εἶνε λευκοί.

Ἀλλὰ κάθε ζεῦγος αὐτῶν τῶν ἐρασιτεχνῶν εἶνε καλλιτέχναι. Δὲν ἀρκοῦνται νὰ χορεύουν. Κάμνουν νούμερα. Εἶνε δημιουργοὶ νέων χορῶν.

Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ὁ χορὸς τῆς μόδας ἐκεῖ κάτω εἶνε τὸ «Λίντυ - Χόπ!».

Εἶνε ἕνας χορὸς ἐξαιρετικὰ γρήγορος, κατὰ τὸ ἥμισυ φόξ, κατὰ τὸ ἥμισυ σίμμυ, μισοεγκατάλειψις, μισοαντίστασις. Ἐξαιρετικὰ μαγικός. Μόνον γιὰ τὸ θέαμα τοῦ «Λίντυ - Χὸπ» ἀξίζει νὰ κάμῃ κανεὶς ἕνα ταξεῖδι Παρίσι — Νέα Ὑόρκη.

Εἶδα τὰ «Μπυρλὲσκ» τοῦ Παρισιοῦ. Καμμιὰ σχέσις μὲ τὰ τῆς Νέας Ὑόρκης. Θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς περιγράψω τί εἶνε ἕνα ἀμερικανικὸ «Μπυρλέσκ»:

Εἶνε ἕνα θέατρο ἐξωτερικῶς πλημμυρισμένο ἀπὸ φῶς καὶ φωτογραφίες, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον τολμηρές. Μπαίνει κανεὶς μέσα ἀντὶ 2½ φράγκων. Ἡ σάλλα εἶνε σκοτεινή. Σᾶς παραλαμβάνει μιὰ νέα καὶ ὡραία ταξιθέτρια καὶ σᾶς ὁδηγεῖ στὴ θέσι σας, βοηθουμένη ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἠλεκτρικὸ φῶς. Καθὼς σᾶς ὁδηγεῖ μπορεῖτε — ἂν θέλετε — νὰ δοκιμάσετε τὴν τρυφερότητα τῶν σαρκῶν της. Ἐκεῖ μέσα μπαίνουν μόνον ἄνδρες. Ἡ μόνες γυναῖκες εἶνε ἡ ταξιθέτριες, ἡ ἀρτίστες καὶ ἡ περίεργες, ὅπως ἐγώ.

Κάθησα. Σὲ λίγο ἡ ὀρχήστρα ἄρχισε καὶ ἡ αὐλαία σηκώθηκε.

Στὴν ἀρχὴ μπαίνει μέσα μιὰ πολὺ ὤμορφη νέα, χορεύοντας βάλς, ντυμένη μὲ μιὰ κλειστὴ τουαλέττα. Καθὼς βγαίνει ἀπ' τὴ σκηνὴ ἀποκαλύπτει τὸν ἕνα της ὦμο. Χειροκροτήματα. Ξαναμπαίνει, πάλι χορεύοντας. Βγαίνει ἀποκαλύπτοντας τὸν δεύτερο ὦμο. Χειροκροτήματα. Τρίτη ἔξοδος: ὁ ἕνας μαστὸς εἶνε ἐλεύθερος. Χειροκροτήματα. Τετάρτη: ὁ ἄλλος μαστός. Χειροκροτ. Πέμπτη: ἡ μιὰ γάμπα. Χειροκροτ. Ἕκτη: ἡ ἄλλη γάμπα. Χειροκροτ. Ἑβδόμη: τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἕνα φύλλο συκῆς. Χειροκροτ.. Τὸ φύλλο τῆς συκῆς πέφτει. Ἄγαλμα. Ὁ κόσμος οὐρλιάζει.

Δὲν ξέρω ἂν πρέπει νὰ συνεχίσω, γιατὶ ἡ συνέχεια εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνος.

◆◆

Περὶ γκάγκστερς: Δὲν εἶδα γκάγκστερς, ἀλλὰ διηρωτώμην, ἂν αὐτοὶ οἱ κομψοὶ κύριοι, ποὺ κάθονταν δίπλα μου δὲν ἦσαν, στὴν πραγματικότητα, τέτοιοι. Ἐν τούτοις, κάποτε εἶχα μιὰ μικρὴ σχετικὴ συγκίνησι. Μιὰ μέρα μοῦ τηλεφώνησαν ἀπ' τὴν πρεσβεία, ὅτι καλὰ θὰ ἔκαμνα νὰ μὴν ἔβγαινα φορῶντας τὰ «μπιζοῦ» μου. Παρηκολουθούμην. Τὸ εἶχα παρατηρήσει: Στὸ δρόμο πολλοὶ γύριζαν καὶ μὲ παρατηροῦσαν προσεκτικά. Τὸ παράδειγμα τῆς κυρίας Μάνις, ποὺ ληστεύθηκε ἐν μέσῃ ὁδῷ, μὲ συνέτισε. Ὅταν πῆρα τὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς, πάνω στὸ βαπόρι εἶδα τρεῖς κυρίους, ποὺ δὲν εἶχαν μὲ κανένα ἄλλον κουβέντες καὶ ποὺ ὅταν συνομιλοῦσαν δὲν ἀκούγονταν. Σκέφθηκα : «Αὐτοί, ἀσφαλῶς, εἶνε γκάγκστερς». Ἀλλοίμονο. Εἶχα ἀπατηθῆ. Δυὸ μέρες πρὸ τῆς ἀφίξεώς μας στὴ Χάβρη, ἔκαμα τὴν γνωριμία αὐτῶν τῶν κυρίων. Ἦταν τρεῖς ἔμποροι μεταξωτῶν. Ὅταν τοὺς εἶπα τί εἶχα σκεφθῆ, γέλασαν, ὅσον ποτὲ στὴ ζωή τους.

◆◆

Μετὰ τὴ Νέα Ὑόρκη, τὸ Σικάγο, ὅπου ὁ κόσμος δὲν ὁμιλεῖ, ἀλλὰ γαυγίζει. Θεέ μου ! τί ὁμιλία. Ἀπ' ἐκεῖ μ' ἕνα περίφημο τραῖνο πηγαίνομε στὸν Σὰν - Φραντσίσκο. Τεσσάρων ἡμερῶν ταξεῖδι, μιάμιση ὥρα καθυστέρησις. Τὸ τραῖνο προχωρεῖ ἀργά, πρᾶγμα, ποὺ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ θαυμάσωμε ὑπέροχα τοπία. Εἶδα ἐπίσης μέσα στὴν ἔρημο καὶ Ἰνδοὺς πραγματικούς, Ἰνδοὺς - βεριτάμπλ. Προτοῦ φθάσωμε στὸ Σὰν - Φραντσίσκο περνοῦμε μιὰ γέφυρα δέκα χιλιομέτρων μήκους. Τὴν «Σὰν - Φραντσίσκο Ὄκλανδ Μπαίη Μπρίτζ», ἕνα θαῦμα ποὺ κόστισε ἑβδομῆντα ἑκατομμύρια δολλάρια.

Στὸ Σὰν - Φραντσίσκο τὸ πιὸ περίεργο πρᾶγμα εἶνε ἡ συνοικία τῶν Κινέζων. Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ γράψῃ κανεὶς δυὸ λέξεις. Καὶ πρῶτα γιὰ τὸ κινέζικο θέατρο.

Βλέπει κανεὶς ἐκεῖ πολεμιστὰς ἐν πολέμῳ, νὰ βγάζουν κραυγὲς ἄναρθρες. Θὰ ἔλεγε, πὼς ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ συναυλία «κλάξον» σὲ ἕνα συνωστισμὸ αὐτοκινήτων. Ἡ ὀρχήστρα εἶνε ἐπάνω στὴ σκηνή, στὸ ἀριστερὸ μέρος, ἀποτελουμένη ἀπὸ μιὰ... σκάφη, ἕνα τενεκέ, ἕνα φυσερὸ καὶ ἕνα κύμβαλο. Ὅλα αὐτὰ κάνουν ἕνα διαβολεμένο θόρυβο. Ὁ μηχανικὸς δὲν εἶνε μέσα στὶς κουΐντες, ἀλλὰ σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς σκηνῆς καὶ καθὼς οἱ ἠθοποιοὶ παίζουν, αὐτὸς ἀλλάζει τὴ σκηνογραφία. Ὑποτίθεται, ὅτι δὲν τὸν βλέπουν οἱ θεαταί. Ὅταν ἡ ἀνάγκη τὸ καλῇ παραμερίζει ἐλαφρὰ ἕνα ἀπὸ τοὺς ἠθοποιούς, γιὰ νὰ κάμῃ δουλειά του. Ὅσο γιὰ τοὺς ἠθοποιούς, αὐτοὶ φωνάζουν, πολεμοῦν, βγαίνουν, ξαναφωνάζουν, ξαναπολεμοῦν, ξαναβγαίνουν καὶ πάει λέοντας.

Δεύτερον : Τὰ κινεζικὰ ἑστιατόρια. Στὴν κουζίνα τους ὑπάρχει κάθε εἴδους γευστικὸ σίχαμα. Σᾶς ὁμολογῶ, ὅτι ξέχασα νὰ δοκιμάσω. Τρέχω ἀκόμη.

◆◆

Ἀπ' τὸ Σὰν - Φραντσίσκο πῆγα στὸ Λὸς - Ἄντζελες, πόλι, ὅπου τὸ πᾶν πωλεῖται μὲ δόσεις, ἀλλὰ ὅταν δὲν πληρώσῃς τὴ μιὰ σοῦ παίρνουν ὅ,τι σοῦ πούλησαν, ἔστω κι' ἂν μένουν ἐλάχιστα νὰ πληρώσετε. Μετὰ τὸ Λὸς Ἄντζελες εἶνε τὸ Χόλλυγουντ καὶ μετὰ τὸ Χόλλυγουντ τὸ Μπεβέρλεϋ - Χίλλ. Στὸ Χόλλυγουντ ὅλος ὁ κόσμος γυρίζει μὲ αὐτοκίνητο. Ἡ πρώτη ἐντύπωσίς μου ἀπ' τὴν πόλι ἦταν, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ἔκθεσι ἀτελείωτη. Μεγαλοπρεπῆ σπίτια. Ἀπέραντα στούντιο, στὰ ὁποῖα, γιὰ νὰ μεταβῇς ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρο στὸ ἄλλο, χρειάζεσαι αὐτοκίνητο ἢ ποδήλατο.

Χόλλυγουντ !... Μοῦ εἶχαν πῆ, ὅτι κανένα μέρος τοῦ κόσμου δὲν εἶχε τόσο ὡραῖα κορίτσια καὶ νέους. Ἡ πιὸ ἄσημη σερβιτόρισσα εἶνε ὤμορφη σὰν τὸ φῶς καὶ τὸ τελευταῖο παιδὶ τοῦ ἀσανσὲρ ὤμορφο σὰν τὸν Βαλεντῖνο. Ὁμολογῶ, ὅτι δὲν συνήντησα τόσα θαύματα. Τὰ ὡραῖα κορίτσια δὲν εἶνε καθόλου ὡραιότερα ἀπ' τὰ δικά μας καὶ εἶδα παιδιὰ τοῦ ἀσανσὲρ μὲ προτεταμένη κοιλιά.

Ἡ ἐργασία τῶν στούντιο γίνεται ὅπως καὶ σὲ μᾶς. Τὸ πᾶν εἶνε θαυμασίως τακτοποιημένον. Δὲν χάνουν οὔτε λεπτό. Οἱ ἀστέρες εἶνε ἁπλοῖ καὶ ἀξιαγάπητοι. Εἶδα νὰ γυρίζῃ καὶ γνώρισα τὸν Κλὰρκ Γκαίημπλ, τὸν Ρόμπερ Ταίηλορ, τὸν Ρόμπερ Μοντγκόμερυ, τὸν Οὐΐλλιαμ Πόουελ, τὴν Μύρνα Λόου καὶ τὴν θαυμασίαν Μαίη Ρόντσον. Ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον δέχονται τοὺς Γάλλους καλλιτέχνας περνᾷ κάθε φαντασία. Εἶδα, τέλος, τὴν Σιμὸν Σιμόν, ποὺ γίνεται σιγὰ - σιγὰ τὸ εἴδωλο τῶν Ἀμερικανῶν.

Ἀλλὰ ἐκεῖνο, ποὺ παρετήρησα στὸ Χόλλυγουντ, εἶνε ἡ ἔλλειψις ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου. Τὸ πᾶν ἐκεῖ— ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ κατὰ τὸ καλλίτερον μέρος — εἶνε διεθνές. Συγγραφεῖς, καλλιτέχναι, σκηνοθέται, ὅλοι αὐτοὶ προέρχονται ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

◆◆

Ἡ ἀκτὴ Μπεβέρλεϋ - Χὶλλ εἶνε ὁ παράδεισος τῶν ἀστέρων. Ὅλο πάρκα, ἄνθη καὶ πολυτελεῖς βίλλαι σὲ ἱσπανικὸ ρυθμό, καμωμέναι ἀπὸ ξύλο. Ὑπάρχει ἐκεῖ ἰδιαιτέρα ἀστυνομία, ποὺ πληρώνεται ἀπ' τοὺς ἀστέρας.

Πῆγα νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν βίλλα τοῦ Βαλεντῖνο, πάνω στὸ βουνό. Ἕνας Ἀμερικανὸς τὴν ἔχει ἀγοράσει, ἀλλὰ ἔκαμε μιὰ πολὺ ἄσχημη ἀγορά, γιατὶ ἡ βίλλα σιγά, σιγὰ καταστρέφεται καὶ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὴν σώσῃ. Τὴν κατατρώγουν οἱ τερμῖται.

Ἀλλὰ τί μοῦ συνέβη — τὸ ἰδιαίτερο — κατὰ τὴν διάρκεια αὐτοῦ τοῦ ταξειδιοῦ μου στὴν Ἀμερική ;

Λοιπόν, νὰ τί συνέβη : Ἕνας κύριος, ἀρκετὰ πλούσιος, ἀρκετὰ ἔξυπνος, ἐδήλωσε, μόλις ἔφτασε ἡ «Νορμανδία» στὸ λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης, ὅτι εἴχαμε ἀρραβωνισθῆ — ἐγὼ κι' αὐτὸς — ἐπὶ τοῦ πλοίου. Προφανῶς, εἶχε βιαστῆ λιγάκι, ἀφοῦ δὲν τὸν γνώρισα, παρὰ κατὰ τὸ τέλος τοῦ ταξειδιοῦ.

Ἔχω ὑπογεγραμμένα συμβόλαια γιὰ τρία ἔτη. Καὶ πρέπει πρῶτα νὰ ἐκπληρώσω τὶς ὑποχρεώσεις μου πρὶν σκεφθῶ γιὰ γάμο. Τοὐλάχιστον ἂς στείλῃ γκάγκστερς νὰ μὲ ζητήσουν ἐδῶ. Ἀφοῦ δὲν ἔκαμα τὴ γνωριμία των στὴ Νέα Ὑόρκη, θὰ μποροῦσα κάλλιστα νὰ τὴν κάμω στὸ Παρίσι.

ΜΙΣΤΕΓΚΕΤ

Ἕνα ἀνάγνωσμα ἀσυλλήπτων περιπετειῶν
Ο ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΥ
ΕΘΕΛ ΜΠΡΟΥΝΤΕΡ
ΤΗΣ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΑΓΓΛΙΔΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— Ὁ πρόξενος τῆς Γαλλίας εἰς τὸ Τιὲν—Τσὶν δίδει μιὰ χορευτικὴ ἑσπερίδα, εἰς τὴν ὁποίαν παρίσταται ὅλη ἡ ἀφρόκρεμα τῆς διεθνοῦς παροικίας τῆς μεγάλης κινεζικῆς πόλεως.

Μεταξὺ τῶν κομψῶν κεκλημένων, ποὺ συνωθοῦνται στὰ πολυτελῆ σαλόνια τοῦ μεγάρου, ξεχωρίζει μιὰ ὁμὰς τεσσάρων κυρίων ἀποτελουμένη ἀπὸ τὸν Ἄγγλον Χάρρυ Μόρτον, μανιώδη κυνηγόν.τὸν Τσάνγκ, πλούσιον νεαρὸν Κινέζον, τὸν Ντορμουᾶ, περίφημον Γάλλον γκολφιστὴν καὶ τὸν Στέφανον Μπρενζέ, μηχανικόν, ποὺ ἦλθεν ἐκεῖ πρὸ ὀλίγου, εἰς ἀναζήτησιν πετρελαιοφόρων στρωμάτων.

Ἡ Ἀννέττα, ἡ κόρη τοῦ Γάλλου προξένου κ. ντ' Ἀζερντὺ καὶ ἡ ἀχώριστη φίλη της κυρία Κλῶντ Σεγκάλ, συνοδεύουν διαρκῶς τοὺς τέσσαρας αὐτοὺς κυρίους στὶς ἐκδρομές των.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χοροῦ, ὁ πρόξενος συνομιλεῖ μὲ τὸν ἀρχηγὸ τῆς γαλλικῆς ἀστυνομίας κῆς παροικίας Ζοντέζ, περὶ τῆς κλοπῆς ἑνὸς μυστικοῦ διπλωματικοῦ ἐγγράφου.

Ὁ Ζοντὲζ εὑρίσκει ἴχνη ἑνὸς αἰνιγματικοῦ τηλεγραφήματος, ἀποσταλέντος ἐκ Τιέν—Τσὶν καὶ ὑπογραφομένου κατὰ τρόπον, ὥστε ὁ Ζοντὲζ νὰ μὴν ἀμφιβάλῃ, ὅτι ὁ ἀποστολεύς του ἦταν ὁ κατάσκοπος Χ.42.

Αἱ ὑπόνοιαι τοῦ Ζοντέζ στρέφονται ἰδίως κατὰ τῶν τεσσάρων φίλων Μόρτον, Τσάνγκ, Ντορμουᾶ, Μπρενζέ καὶ κατὰ τῆς κυρίας Κλῶντ Σεγκάλ, οἱ ὁποῖοι ἦσαν καὶ οἱ πλέον οἰκεῖοι τοῦ προξένου.

Ὁ πρόξενος ἀρνεῖται νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν ἐνοχὴν ἑνὸς ἐξ αὐτῶν.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ συντροφιὰ τῶν τεσσάρων κυρίων καὶ τῶν δύο γυναικῶν ἐξέδραμε εἰς ἕνα κινεζικὸν τεϊοποτεῖον.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἡ Κλῶντ ἀκούει, δίχως νὰ θέλῃ, τὴν συμφωνία δι' ἕνα ραντεβοῦ μεταξὺ Στεφάνου καὶ Ἀννέττας γιὰ τὰς 10 τὸ βράδυ τῆς ἰδίας ἡμέρας

2ον

Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ Χ.42

Ὅταν ἐπέστρεψε στὸ κομψὸ καὶ πολυτελὲς διαμέρισμά της ἡ Κλῶντ, χωρὶς νὰ γδυθῇ, περπατοῦσε κατὰ μῆκος καὶ πλάτος, ἐνῷ χίλιες σκέψεις τῆς τάραζαν τὸ μυαλό.

— Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸν ἐρωτήσω. Ὁ Στέφανος μοῦ ἔκαμνε ἕνα κόρτε προσεκτικό, ἀλλὰ ποτὲ δὲν εἶπε λόγια ἀποφασιστικά. Καὶ ἂν ἦταν ἕνας προικοθήρας ἢ ἕνας κυνηγὸς σχέσεων σὰν τὸν Ντορμουά ; Καὶ αὐτὴ ἡ μικρὴ ἠλιθία ποὺ δὲν νοιώθει τὸ κίνδυνο !...Ἐν τούτοις ἡ στάσις του στὸ παρελθὸν ἐν συσχετίσει μ' αὐτὸ τὸ ραντεβοῦ...εἶνε κάτι ποὺ μοῦ διαφεύγει !... Ἐν πάσῃ περιπτώσει τί νὰ κάμω τώρα ;

Τὶς σκέψεις της αὐτὲς ἦλθε νὰ διακόψῃ ἡ καμαριέρα της :

— Ἡ δεσποινὶς ντ' Ἀνζερντὺ ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ τὴν κυρίαν.

— Ἂς ἀνέβῃ.

Ἡ νέα γυναίκα συνεβουλεύθη τὸ ρολογάκι της.

— Ἐννέα ἡ ὥρα ! Τί περίεργη ἐπίσκεψις.

Ἡ Ἀννέττα μπῆκε. Πρὸ τοῦ ταραγμένου της προσώπου κάθε ὑποψία ἔφυγε ἀπ' τὸ μυαλὸ τῆς Κλῶντ. Ἡ Ἀννέττα ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά της, ἐνῷ λυγμοὶ τὴν ἔπνιγαν.

— Τί ἔχετε Ἀννέττα ; Ἐξηγῆστε μου τί σᾶς συμβαίνει.

Ἐκείνη μὲ φωνή, ποὺ τὴν διέκοπταν κύματα λυγμῶν εἶπε :

— Ἦλθα σέ σᾶς Κλῶντ, γιατὶ εἶσθε ἡ μόνη, ποὺ μπορεῖτε νὰ μὲ βοηθήσετε. Βρῆκα τὸν μπαμπᾶ, ὅταν ἐπέστρεψα, πολὺ στενοχωρημένον. Μὲ πῆρε στὸ γραφεῖο του καὶ μ' ἐρώτησε...

— Γιὰ τί πρᾶγμα ;

— Ἕνα ἔγγραφο ἀντεγράφη στὸ γραφεῖο του τὴν ἡμέρα, ποὺ ἤλθατε νὰ προγευματίσετε καὶ οἱ πέντε... ὁ Ζοντὲζ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας εἶνε βέβαιος περὶ.. περί...

— Περί ;

— Περὶ τῆς ἐνοχῆς ἑνὸς ἐκ τῶν πέντε.

— Ἆ !...ἆ !...μουρμούρισε ἡ Κλῶντ, τρομαγμένη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀναπάντεχη περιπλοκήν. Καὶ ἡ Ἐξοχότης του σᾶς τὰ εἶπε ὅλα ;

— Ναί, γιατὶ βγῆκα ταὐτοχρόνως μὲ σᾶς. Ἤθελε νὰ μάθῃ ποιὸς πῆγε στὸ ταχυδρομεῖο, γιατὶ ἕνα κρυπτογραφικὸ τηλεγράφημα ἀπεστάλη. Τοῦ εἶπα, ὅτι σᾶς συνώδευσα ἕως τὸ ξενοδοχεῖο σας καὶ ὅτι οἱ τέσσαρες κύριοι ἀνεχώρησαν ὅλοι μαζὶ ἀπὸ ἕνα ἄλλο μέρος. Ὁ μπαμπᾶς ἔπαυσε νὰ μ' ἐρωτᾷ. Ἀποτραβηγμένη στὴν κάμαρά μου, μόλις μπόρεσα νὰ ξεφύγω, σκέφθηκα νἄρθω σὲ σᾶς νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὲ βοηθήσετε.

— Γιὰ τί ;

— Γιατὶ δὲν εἶπα ὅλη τὴν ἀλήθεια. Σᾶς ἄφησα ἐκείνη τὴν ἡμέρα στὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου σας. Θυμᾶστε ;

— Καὶ πήγατε στὴν πόλι νὰ δοκιμάσετε ἕνα καπέλλο.

— Ἀκριβῶς, ἀλλὰ σταμάτησα στὸ δρόμο. Ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητό μου παρετήρησα τὸν Στέφανο καὶ τοῦ φώναξα. Ἦλθε, στάθηκε λίγες στιγμὲς κοντὰ στὸ αὐτοκίνητο, καὶ ἀντηλλάξαμε λίγες λέξεις...

Ἡ Ἀννέττα ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν πρὸ τοῦ τελευταίου, χαμηλώσασα ἐνστικτωδῶς τὸν τόνον :

—....Ἔβγαινε ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο.

Καὶ καθὼς ἡ Κλῶντ ἔμεινε ἄφωνος, ἐκείνη ἐπανέλαβε :

— Εἰς ἐκεῖνο τὸ τηλεγράφημα, ποὺ ἔφερε τὴν ὑπογραφὴν Χ.42, ὑπῆρχε ἡ προέλευσις τοῦ ταχυδρομικοῦ γραφείου καὶ ἡ ὥρα τῆς ἀποστολῆς. Ὅλα αὐτὰ ἀνταποκρίνονται... Δὲν ἐτόλμησα νὰ τὸ πῶ στὸν πατέρα... Δὲν θέλω νὰ εἶμαι ὑπεύθυνος τῆς συλλήψεως τοῦ Στεφάνου, εἶνε φρικτό !..

— Πολυαγαπημένη μου Κλῶντ... Θὰ μείνω...

Δάκρυα ἀνέβλυσαν πάλι ἀπὸ τὰ ὡραῖα μεγάλα μάτια της, ἀλλὰ μπροστὰ στὴ γαλήνη τῆς Κλῶντ ἔκαμε τὸ λάθος νὰ πῇ :

— Δὲν πηγαίνετε νὰ τὸν καταγγείλετε;

Ἡ ἄλλη ἄφησε μιὰ φωνὴ σὰ μιὰ ἔκρηξι ἀγάπης :

— Νὰ τὸν καταγγείλω, ἐγώ !

Ἀλλὰ γρήγορα συνῆλθε, φοβουμένη μὴν προδοθῇ :

— Γιὰ ποιὰ μὲ νομίζετε ; Ἀφήνω αὐτὴ τὴ δουλειὰ γιὰ τοὺς ἁρμοδίους. Τί ἤλθατε νὰ μοῦ ζητήσετε Ἀννέττα ;

— Μπορεῖτε νὰ τὸν σώσετε...

— Ἐγώ ! γιατὶ ὄχι σεῖς ;

— Δὲν μπορῶ νὰ πάω σπίτι του... αὐτὸ θὰ μ' ἐξέθετε...μιὰ νέα δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει...αὐτὸ δὲν θὰ περνοῦσε ἀπαρατήρητο.

Ἡ Κλῶντ χαμογέλασε ἐλαφρά, σκεπτομένη τὸ ὑπεσχημένο ραντεβοῦ.

— Καὶ ὕστερα, ὡμολόγησε ἡ δεσποινὶς ντ' Ἀνζερντύ, φοβοῦμαι...

—....μὴ σᾶς εὔρουν ἐκεῖ ;

— Μάλιστα...ἐπίσης γι' αὐτόν...πρῶτα ἦταν ἕνας πετρελαιολόγος μηχανικός, ἕνας ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, τώρα εἶνε ἕνας...

— ....κατάσκοπος, ἀγαπημένη μικρούλα, καὶ δὲν καταλαβαίνετε καθόλου ἀπὸ πρόσωπα καὶ πράγματα ἀντικανονικά.

— Τὸν ἀγαποῦσα, ἐν τούτοις, εἶπε ἡ Ἀννέττα, προσπαθῶντας νὰ συγκρατηθῇ, καὶ γι' αὐτὸ ἦλθα νὰ σᾶς ζητήσω....

—...νὰ τὸν προειδοποιήσωμε, τὴν διέκοψε ἡ κυρία Σεγκάλ.

Πῆρε τὸ καπέλλο της, τὰ γάντιά της, τὴν τσάντα της, συνεχίζοντας τὶς σκέψεις της.

— Τώρα καταλαβαίνω, γιατὶ παρηκολουθούμαστε. Ἀλλὰ ἡ συνομιλία σας μὲ τὸν πατέρα σας μὲ ἀθωώνει, θὰ μπορῶ νὰ κυκλοφορῶ, χωρὶς νὰ ἐπιτηροῦμαι. Πῶς ἤλθατε ὡς ἐδῶ ;

— Μὲ ταξί. Περιμένει κάτω.

—Πηγαίνουμε νὰ τὸ πάρωμε μαζί. Πουδραρισθῆτε, διορθωθῆτε καὶ προσπαθῆστε νὰ γελᾶτε ὅταν βγαίνωμε, καθὼς ἐγὼ θὰ σᾶς διηγοῦμαι ἕνα ἀνέκδοτο. Θὰ μ' ἀφήσετε μπροστὰ στὸ «Μαγκαζὲν—μπλέ», αὐτὸ θὰ φανῇ κανονικό, ἀφοῦ εἶνε ἀνοιχτὸ ἕως τὰ μεσάνυχτα. Ὁ Στέφανος κατοικεῖ ἑκατὸ μέτρα πιὸ πέρα.

ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΜΟΥ !...

Ὁ Στέφανος Μπρενζὲ εἶχε νοικιάσει ἕνα πολυτελὲς ἰσόγειο στὸ κέντρο τῆς γαλλικῆς παροικίας τοῦ Τιὲν-Τσὶν ἐπιπλωμένο κατὰ τὸν κινεζικὸν τρόπον καὶ στολισμένο μὲ ἀσιατικὰ τεχνουργήματα, ποὺ εἶχε συλλέξει κατὰ τὸ διάστημα τῶν ταξιδίων του ἀπὸ τὸ Μέγα Τεῖχος στὸν Εἰρηνικό. Γύριζε πότε στὴ μιὰ καὶ πότε στὴν ἄλλη ἐπαρχία, ἀναζητῶντας πετρελαιοφόρα κοιτάσματα διὰ λογαριασμὸ μιᾶς μεγάλης ἀμερικανικῆς ἑταιρίας.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ σκυμμένος, πάνω στὰ σχέδια του, ποὺ σκέπαζαν τὸ τραπέζι, τὸ μοναδικὸ ἔπιπλο αὐτοῦ τοῦ ἐργαστηρίου, ἐφαίνετο ἀφηρημένος καὶ νευρικός.

— Ἄσχημα, εἶπε σὲ λίγο. Ἀπόψε δὲν θὰ μπορέσω νὰ τραβήξω οὔτε μιὰ γραμμή. Καὶ δὲν πρέπει καθόλου νὰ χάνω τὸν καιρό μου.

Πῆγε στὸ σπουδαστήριο, ποὺ τοῦ χρησίμευε καὶ γιὰ σαλόνι, κύτταξε δυὸ μεγάλες ἀνθοδέσμες καὶ μιὰ μποτίλλια σαμπάνια βουτηγμένη μέχρι λαιμοῦ σ' ἕνα ἐπάργυρο δοχεῖο καὶ ψιθύρισε μόνος του :

— Ὁ Λὶ ἔφυγε... ἡ πόρτα τῆς ταράτσας εἶνε ἀνοιχτὴ καὶ βλέπει πρὸς τὸν ποταμό, ποὺ λάμπει ἀπ' τὸ φεγγάρι, τίποτε δὲν ἔχει λησμονηθῆ...εἶνε συγκινητικὴ ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ τῆς μικρῆς Ἀννέττας, ποὺ μὲ ἐξυπηρετεῖ... καὶ ποὺ δὲν εἶνε τίποτε γιὰ μένα... Φτωχὸ παιδί !...

Καὶ τελείωσε τὴ σκέψι του μ' ἕνα γογγυσμό :

— Τί ἐπάγγελμα !

Τὸ κουδούνι τῆς εἰσόδου διέκοψε τὰς σκέψεις του. Ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα. Ἡ θέα τῆς Κλῶντ, τὸν κατετάραξε, παρὰ τὴ δοκιμασμένη κυριαρχία του ἐπὶ τῶν νεύρων του.

— Σεῖς ;

— Ναὶ ἐγώ !....

Καὶ στὴ σιωπή, ποὺ ἐπηκολούθησε, ἠννόησαν καὶ οἱ δυό των, ὅτι κάτι ἀποφασιστικὸ γιὰ τὴν ἀγάπην των θὰ συνέβαινε.

— Ἔρχομαι νὰ θαυμάσω τὰ ἀγαλματάκια σας. Ἡ Ἀννέτα δὲν μπόρεσε νὰ μὲ συνοδεύσῃ, εἶπε, προχωρῶντας στὴν ἀντικάμαρα, καθὼς ἐκεῖνος ἔκλεινε προσεκτικὰ τὴν πόρτα. Καὶ καθὼς τὴν ρωτοῦσε μ' ἕνα βλέμμα ἀνήσυχο, ἐκείνη, σκύβοντας πρὸς αὐτὸν τοῦ εἶπε χαμηλόφωνα :

— Δυὸ ἀστυνομικοὶ μπροστὰ στὴν εἴσοδο κι' ἄλλοι δυὸ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ.

Σιωπὴ ἐπηκολούθησε. Ὕστερα ἐκεῖνος μὲ μιὰ φωνὴ γλυκειά :

— Εἰσέλθετε, σᾶς παρακαλῶ.

Ἡ Κλῶντ μπῆκε στὸ κομψὸ σπουδαστήριο καὶ ἕνα πικρὸ χαμόγελο ἄνθισε στὰ χείλη της, καθὼς εἶδε τὶς ἀνθοδέσμες καὶ τὴ σαμπάνια :

— Κλεῖστε τὰ παράθυρα καὶ κατεβᾶστε τὰ ριντώ.

Ἐκεῖνος ὑπήκουσε καὶ ὕστερα γύρισε πρὸς τὴν ἐπισκέπτριά του, παρατηρῶντας την μὲ ἀγωνιῶδες βλέμμα. Τέλος ἐκείνη τοῦ μίλησε τονίζοντας κάθε λέξι :

— Ἡ Ἀννέττα δὲν ἦλθε, γιατὶ φοβᾶται τὸν Χ.42.

Μιὰ κραυγὴ τοῦ ξέφυγε :

— Γνωρίζετε, λοιπόν ;

—Ναί...ξέρω...

— Ὁ πρόξενος σχεδὸν ἔχει ἐξακριβώσει τὴν ταὐτότητα ἐκείνου, ποὺ ἀντέγραψε τὸ ἔγγραφον καὶ ἀπέστειλε ἕνα κρυπτογραφικὸ τηλεγράφημα.

— Πῶς ;

— Αἱ ὑπόνοιαι ἐβάρυναν ἐπὶ πέντε προσώπων : τοῦ Μόρτον, τοῦ Ντορμουά, τοῦ Τσάνγκ, σὲ σᾶς καὶ σὲ μένα. Τώρα δὲν ὑποπτεύονται, παρὰ τέσσαρα. Ἡ Ἀννέττα μὲ ἔσωσε καὶ ἡ ἴδια μοῦ ἐπέτρεψε νὰ σᾶς σώσω.

— Τί ; θὰ τὸ κάμετε αὐτό ;

—Ναί...

— Κλῶντ, δέν εἶνε δυνατόν. Θέλετε νὰ βοηθήσετε ἕνα ἄνθρωπο ἐκτὸς νόμου, ὅπως ἐγώ ;

— Ἀφῆστε με νὰ τελειώσω. Ἡ Ἀννέττα δὲν εἶνε καθόλου ἰσχυρὸς χαρακτήρ. Θὰ μποροῦσε κάλλιστα, ὑπὸ τὴν πίεσι μιᾶς ἐπιμόνου ἀνακρίσεως, νὰ ὁμολογήσῃ, κλαίουσα, ὅτι σᾶς εἶδε νὰ βγαίνετε ἀπ' τὸ ταχυδρομεῖο.

—Λοιπόν ;

— Λοιπὸν πρέπει νὰ φύγετε. Μπορεῖτε νὰ ντυθῆτε, ὅπως ὁ ὑπηρέτης σας ;

— Βέβαια.

— Τότε μὴ χάνετε καιρό.

Ὁ Στέφανος ἔτρεξε στὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ σὲ λίγα λεπτὰ γύρισε ντυμένος ὅπως ἀκριβῶς ὁ πιστός του Λί. Ἀμέσως ἡ Κλῶντ ἄνοιξε τὴν πόρτα πρὸς τὸ ποτάμι, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὸ μετημφιεσμένο σὲ Λὶ Στέφανο. Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ φώναξε δῆθεν πρὸς τὸν Στέφανο :

—Ἐννοεῖται. Κρατῶ τὸν ὑπηρέτη καὶ τὴ βάρκα σας, καὶ κατέβηκε πρὸς τὸ ποτάμι, ἐνῷ ὁ Στέφανος μὲ χίλιες ὑποκλίσεις τραβοῦσε τὴ βάρκα.

Κοντά, πολὺ κοντὰ πρὸς αὐτούς, οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ κάπνιζαν τὶς πίπες των...

Ὅταν ἡ Κλῶντ καὶ ὁ Στέφανος ἔφτασαν κοντὰ στὸ ξενοδοχεῖο, ἀφῆκαν τὴ βάρκα καὶ μὲ χίλιες προφυλάξεις—γιὰ νὰ μὴν ἀντιληφθοῦν τὸν Στέφανο — ἀνέβηκαν στὸ ξενοδοχεῖο.

— Αὐτὴ τὴ νύχτα θὰ κρυφθῆτε ἐδῶ. Αὔριο θὰ βρῶ ἐγὼ ἕνα ἁμάξι γιὰ μιὰ μακρυνὴ ἐκδρομή....

Ὁ Στέφανος πῆγε πρὸς τὸ μέρος της, τῆς ἔπιασε τὰ χέρια καί :

—Κλῶντ, πιστεύσατέ με, ἡ Ἀννέττα στὴ ζωή μου δὲν εἶχε καμμιὰ θέσι. Πέστε μου, ὅτι τὸ καταλαβαίνετε.

— Θἀρχόμουνα σὲ σᾶς ἀπόψε, ἂν δὲν τὸ καταλάβαινα ;

Ὁ ἄλλος τὴν κύτταξε στὰ μάτια :

—Ναί, Κλῶντ. Καὶ γι' αὐτὸ [illegible] σώσατε.

Ἐκείνη ἀπήντησε ψύχραιμα :

— Ἀκόμη δὲν σᾶς ἔσωσα. Ἡ αὐριανὴ

ΑΠ' ΟΣΑ ΛΕΕΙ ΚΑΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙ Ο ΛΑΟΣ

Ο ΜΑΡΤΗΣ ΜΕ ΤΙΣ ΤΡΕΛΛΕΣ ΤΟΥ

Ο... ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ ΜΗΝΑΣ ΜΕ ΤΙΣ ΔΥΟ... ΓΥΝΑΙΚΕΣ!

Φαμελίτης ἄνθρωπος ἦτανε, λέει, ὁ γέρο-Χρόνος. Δώδεκα παιδιὰ ἀπόχτησε, δώδεκα παλληκάρια. Ἡ βαθειά τους σπηλιά, ποὺ τὴ φώτιζε τετράψηλη κι' ἀκοίμητη φωτιὰ στὴ μέση, ποὺ μοσκοβόλαε ἀπ' τὸ ξύλο τοῦ κέδρου ἢ τοῦ πεύκου, ἀναταράζονταν σὰν μαζεύονταν τὸ βράδυ ὅλο τ' ἀσκέρι. Κι' ὁ καθένας ἔπιανε τὴ μεριά του. Ὁ γέρο-Χρόνος στὴ μέση μὲ τὴ γυναῖκα του τὴ γρηὰ καὶ δίπλα γύρω τους, στὴ σειρά, τὰ παιδιά. Ὁ Δεκέμβρης — βαρὺς κι' ἀσπρομάλλης — ὁ Σποριᾶς, ὁ Ἄη-Δημήτρης, ὁ Τρυγητής, ὁ Αὔγουστος ὁ κοκκινομάγουλος, ὁ Ἁλωνάρης, ὁ Θεριστὴς ὁ καλοθρεμμένος, ὁ Μάης ὁ ξανθός, ὁ ὄμορφος Ἀπρίλης, ὁ ναζιάρης Μάρτης, ὁ Φλεβάρης κι' ὁ Γενάρης ὁ ἀγέλαστος. Ἔτσι ἔκλεινε ὅλη ἡ ἀράδα.

Στήνανε λοιπὸν κουβέντα. Πῶς πῆγε ἡ δουλειὰ τὴν κάθε μέρα, τί εἶδαν καὶ τί ἀπάντησαν.

Ὁ Χρόνος ἔκανε ὁλοένα τὶς ὁρμήνειες του στὰ παιδιά: Νἄχουν τὰ μάτια τους τέσσερα καὶ τὸ μυαλό τους ρολόϊ στὴ δουλειά. Μὴν τοῦ ξεφύγῃ τὸ τιμόνι κι' ἀδικέψουνε τὰ ζωντανὰ τῆς γῆς. Μὴν κάψουνε τὴν πλάση ἢ τὴν παγώσουν, μὴ σκολάσουν πρὶν ἀπ' τὴν ὥρα ἢ ὑστερώτερα. Καὶ γιὰ στερνὴ ὁρμήνεια τοὺς τὄλεγε κάθε φορὰ σὰν τό: «Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων...» τοῦ παπᾶ, νὰ φυλάγουνται ἀπ' τὸ θηλυκό. Ξεμυαλίζεται, σοῦ λέει, ὁ ἄνθρωπος κοντὰ

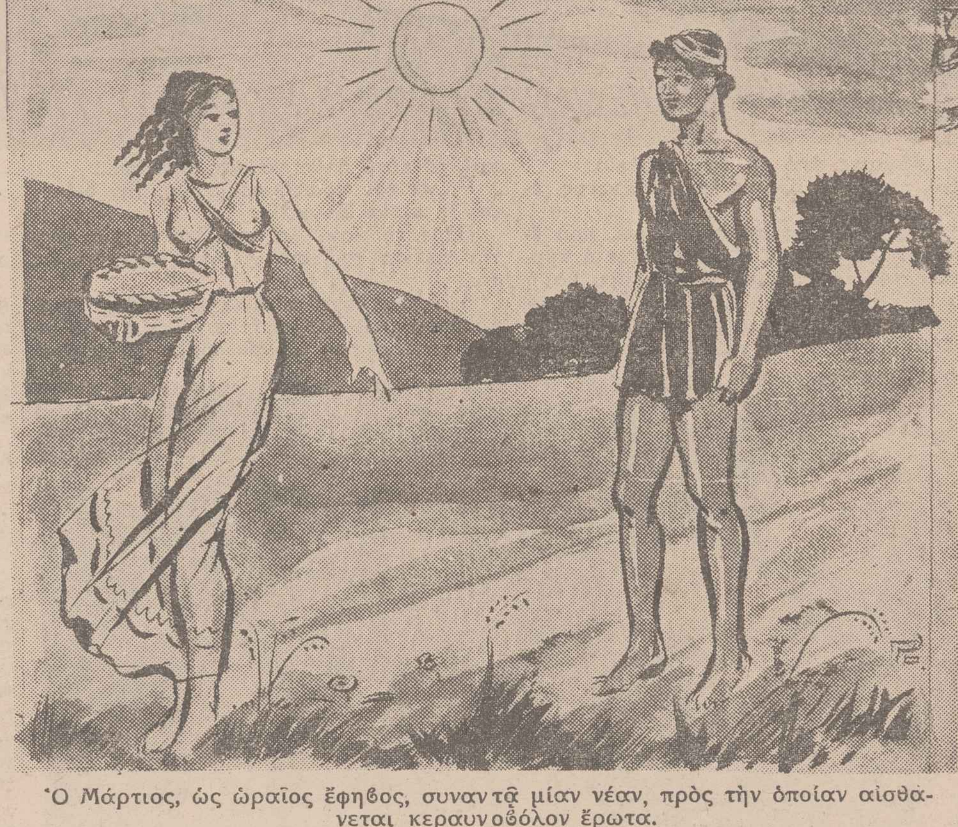
Ὁ Μάρτιος, ὡς ὡραῖος ἔφηβος, συναντᾷ μίαν νέαν, πρὸς τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται κεραυνοβόλον ἔρωτα.

σ' αὐτό, παρατάει τὴ δουλειά του, χάνει τὸ βιό του καὶ ντροπιάζεται. Παντρεμένοι κι' ἀνύπαντροι νὰ μὴ πλανιῶνται ἀπ' τὶς ὀμορφιές.

Τὰ παιδιά του φρόνιμα ἦταν κι' ὑπάκουα. Ὄχι ὅμως ἕνα πρᾶμα ὅλα. Καὶ στὸ χέρι μας δὰ τὰ δάχτυλα δὲν εἶνε ἴσια. Ἄλλα μικρότερα κι' ἄλλα μεγαλύτερα. Ἔτσι καὶ τὰ παιδιά.

Ὅμως κ' ἡ δουλειὰ δύσκολη. Νὰ κυβερνᾷς ὁλάκερο βασίλειο σὰν σοὔπεφτε ἡ σειρά. Ἀπέραντο μὲ λογῆς-λογῆς πλάσματα καὶ νὰ πρέπει νὰ γνιάζεσαι καὶ στὸ πλατὺ χωράφι καὶ στὴ μικρὴ τὴ μυρμηγκότρυπα.

Ὁ Μάρτης, θέλεις σὰ μικρότερος, θέλεις ἀπὸ σκαρί του, θέλεις ἀπ' τῆς μάννας του τὰ χάδια, ἦταν λίγο στραβόξυλο. Καὶ στὴν κάθε εὐκαιρία ἔδειχνε τὴν πονηριά του καὶ τὴ λαιμαργία του. Νά: Κάποτε, λέει, ποὺ τὰ δώδεκα ἀδέρφια τρύπησαν τὸ μεγάλο βαρέλι μὲ τὸ κρασὶ κ' ἔμπηξε ὁ καθένας τὸν πύρο του, ὁ Μάρτης πονηρεύτηκε νὰ βάλῃ στὸν πάτο τὸ δικό του καὶ νὰ ρουφήξῃ στὰ κρυφὰ ὅλο τὸ κρασὶ ἀπὸ μέσα. Κι' ὁ τρυγητὴς κι' ὁ Αὔγουστος νὰ μὴ βοδώσουν νὰ τὸ δοκιμάσουν καθόλου. Μέθυσε ὕστερα καὶ τἄκαμε θάλασσα. Ἔστειλε χιόνια καὶ βροχὲς στὴ στεριά, φουρτοῦνες στὴ θάλασσα κ' ἔκλαιγε κόσμος καὶ κοσμάκης...

◆◆

Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ γύριζε κάμπους, βουνὰ καὶ θάλασσες γιὰ νὰ διατάζῃ τὸν καιρό, ἀπάντησε στὸν κάμπο καὶ μιὰ πανώρηα κοπελλιά. Ἦταν κ' ἡ μέρα ἐκείνη γλυκειά. Τὰ ὀργώματα ἀνάσαιναν ἀχνὸ κ' οἱ βόλοι σπάζανε ἀπ' τὴ ζέστα. ὁ ἥλιος ἀγκάλιαζε τὴν πλάσι καὶ τὰ λαγκάδια βουΐζαν ἥσυχα. Ἡ κόρη σ' ἕνα μπαΐρι, ποὺ τότε κένταε τὸ πρῶτο χορτάρι, μάζευε στὸ μικρό της πανέρι μανιτάρια. Τἄκοβε μὲ προσοχὴ καὶ τὰ ἐξέταζε ἀπ' τὸ γουβωτὸ μέρος ἂν εἶνε ροδοκόκκινα καὶ καθαρά.

Ὁ Μάρτης τὴν κύτταξε λίγη ὥρα στὰ μαλλιά της, στὸ πρόσωπό της, στὰ μαῦρα μάτια της, στ' ἀμάλαγα στήθια της, ἀπάνω, κάτω καὶ τὴ λιμπίστηκε. Τῆς μίλησε κ' ἡ κόρη μπροστὰ στὴν ὀμορφιὰ τοῦ νιοῦ κατάπιε τὴ ντροπὴ σιγὰ-σιγὰ καὶ τοῦ ἀπάντησε.

Τὴν ὀμορφιά του τὴ ζήλεψε ἡ παρθενιά της. Τὰ μάτια του εἶχαν τοῦ ἥλιου τὴ λαμπράδα. Τὰ μαλλιά του ἦταν χτενισμένα κρικέλλες-κρικέλλες καὶ τὰ σκέπαζε σκούφια ἀτλαζένια χρυσοκέντητη. Κ' οἱ τρόποι τοῦ Μάρτη τὴν σκλάβωσαν. Καὶ μιὰ στιγμὴ ποὺ ὁ ἥλιος κι' αὐτὸς κρυφοκουβέντιαζε μὲ μιὰ ψιλὴ βροχούλα κι' ἀπ' τὸ φιλί τους ξέβγαινε τὸ θεοδόξαρο, σὰν χρωματιστὴ σαΐτα κάποιου γίγαντα, ὁ Μάρτης κ' ἡ κοπελλιὰ φιλιῶνται κ' ἔπαιζαν σὲ μιὰ ἀπόμερη σπηλιά, ἀπ' τὶς τόσες ποὺ ἤξερε καὶ μιὰ τούφα ἀχτίδες ποὺ μπαίναν τρεμουλιαστὲς ἀπ' τὴν ἐμπατὴ τοὺς ἔνωναν μὲ τοῦ γάμου τὸ στεφάνι.

Τὰ παιγνίδια, τὰ χάδια καὶ τὰ γλυκόλογα κράτησαν πολύ. Καὶ κρατοῦσαν ἄλλο τόσο καὶ τοῦ ἥλιου μὲ τὶς βροχῆς γιατὶ δὲν εἶχε νοῦ γιὰ νὰ δώσῃ ἄλλη διαταγὴ ὁ Μάρτης. Κι' ἀργὰ θυμήθηκε νὰ φωνάξῃ τὴ νύχτα νὰ πιάσῃ τὴν ὑπηρεσία της καὶ νὰ ξεκουραστῇ ἡ πλάσι ἀπ' τῆς μέρας τὸν κάματο.

Στῆς νύχτας τὴν ἀγκαλιὰ ἄφησε τὴν κοπελλιὰ νὰ περάσῃ ὣς τὸ πρωΐ, ποὺ θὰ ξαναγύριζε.

Στὴ σπηλιὰ τὴν πατρικὴ πῆγε ἀργὰ αὐτὸ τὸ βράδυ. Ἀνησύχησαν λίγο ὅλοι, μὰ σκέφτηκαν πὼς κάποια στραβοξυλιά του ἦταν πάλι ἡ αἰτία, ποὺ τὸν πεδίκλωσε.

Ὅταν πῆγε τοὺς τἆπε ὅλα μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σῖγμα, ποὺ λέει ὁ λόγος. Ηὗρε, λέει, τὸ ταίρι του.

Ὅλοι στραβομουτσούνιασαν. Νἆνε ὁ μικρότερος καὶ νὰ ζητάει παντρειὰ παράραδα; Νἄχουν γεράσει ἀνύπαντροι ὁ Σποριᾶς κι' ὁ Δεκέμβρης κι' αὐτὸς — ὁ κύριος — πρὶν χνουδιάσῃ τὸ μουστάκι του νἄχῃ ἁρπάξει ἕνα κορίτσι χωρὶς κανένα ρώτημα; Τί νὰ γίνῃ ὅμως; Μάζεψαν ὅλοι τὴ γλῶσσα τους καὶ τὰ παραδέχτηκαν. Τί νὰ γίνῃ; Αὐτὸς στὴν ἀνάψα του μπόρειε καὶ φωτιὰ νὰ βάλῃ στὴ σπηλιὰ κι' ὅλο τὸ βασίλειο νὰ ἀφανίσῃ.

Κάμποσος καιρὸς πέρασε καλά. Ὁ Μάρτης φαίνονταν νὰ διωρθώθηκε λίγο καὶ νὰ μιλάῃ γιὰ νοικοκυριό. Ἄκουε μὲ περσότερη προσοχὴ τοῦ πατέρα του τὶς ὁρμήνειες καὶ ἀργὰ γύριζε νὰ κοιμηθῇ στὸ δικό του τὸ χώρισμα μὲ τὴ γυναῖκα του.

Νοικοκυριὸ ὅμως δὲν μπόρειε νὰ στήσῃ ὁ Μάρτης. Ἔλειπε ὁ συρμαές, τὸ χρῆμα δηλαδή, τὰ ἀπαιτούμενα. Προῖκα δὲν ἐπῆρε καὶ τὸ μεράδι του ἦταν τὸ ἴδιο καὶ τώρα, ποὺ ἦταν δυό. Πανώρηα ἦταν ἡ γυναίκα του, ἥσυχη καὶ καλόγνωμη, ἀλλὰ φτωχή.

◆◆

Στὴ δουλειά του ὁ Μάρτης ἀπάνταε πολλὰ κορίτσια. Ἄλλα ποὺ ἔψαχναν στοὺς κάμπους γιὰ σαλιγκάρια καὶ γιὰ λάχανα, ἄλλα ποὺ βόσκααν ἀρνάκια στὰ λιβάδια, ἄλλα ποὺ ἔσκαβαν τὰ χωράφια. Καὶ μ' ὅλα ἄλλαζε δυὸ λόγια ἢ ἔπαιρνε ἀπ' ὅσες ζήλευε ἕνα φιλί.

Μιὰ μέρα περπατοῦσε στὸ γιαλὸ καὶ παρηγόραε τὶς σκέψεις γιὰ τὴ φτώχεια του βλέποντας τοὺς ψαράδες νὰ σιάζουν καλόκαρδα τὶς βάρκες τους ἢ νὰ μπαλώνουν τὰ δίχτυα τους. Κάποια στιγμὴ ἔφτασαν στ' ἀφτιά του τραγούδια κοριτσιῶν καὶ σὲ λίγο εἶδε νἄρχεται ἕνα κορίτσι πάνω σ' ἕνα ἁμάξι, ποὺ τ' ἀκολούθααν πέντ' ἔξη δοῦλες ἀπὸ πίσω, ποὺ τὴν πρόσεχαν μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ.

Βασιλοπούλα φαινότανε. Μὲ βιὸς καὶ πλούτια, ποὺ τὰ πρόδιναν ἡ διπλὲς καὶ τρίδιπλες ἀράδες τὰ φλουριὰ ποὺ σκέπαζαν τὰ στήθια της. Τῆς ἔλειπε ὅμως ἡ ὀμορφιά. Τὰ πλουμίδια στὰ χαμένα πάσκιζαν νὰ τὴ συμμορφώσουν. Τὸ πρόσωπό της τὸ χαράκωναν βαθειὲς ζαρωματιές.

Ὁ Μάρτης τὴν πρόσεξε ἀμέσως. Τ' ἀλόγατά της, τ' ἁμάξι της, ἡ δοῦλες της, τὰ χρυσᾶ πλουμίδια της ἔδειχναν πλούσια κόρη. Κι' ἀμέσως τοῦ πῆγε στὸ νοῦ μὴν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ λύσῃ τὸ μεγάλο κόμπο τῆς φτώχειας του μὲ τὴν παντρειά του μὲ τὴν κοπέλλα αὐτή.

Κ' ἐνῷ ἀναγλείφονταν μ' αὐτοὺς τοὺς λογισμοὺς πλησίασε τὴν κόρη καὶ μ' ὅλη του τὴν εὐγένεια τὴν καλημέρισε καὶ ἀρχίνησε κουβέντα. Θαμπωμένοι κι' οἱ δυό, αὐτὸς μὲ τὰ χρυσαφικὰ τῆς κόρης κι' αὐτὴ μὲ τὶς ὀμορφιές του καὶ τοὺς τρόπους του, κράτησαν πολλὴ ὥρα τὴν κουβέντα. Ἡ κόρη μάλιστα τὸν κάλεσε καὶ δίπλα της στ' ἁμάξι κ' ἔκαμαν λίγες βόλτες στὴν παραλία. Καὶ στὸ μεθύσι τους κ' οἱ δυὸ ὡρκίστηκαν στεφάνι καὶ γιὰ τὴν ἄλλη μέρα μάλιστα. Θὰ νἄρχονταν λοιπὸν ἐκεῖ ἡ κόρη μὲ τὸ προικιάρικο χρυσάφι της, μετὰ τ' ἁμάξι καὶ τὶς βάγιες της κι' ὁ Μάρτης θὰ τὴν ἔπαιρνε γιὰ τὴ σπηλιά του.

Καὶ γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογᾶμε, ἔτσι ἔγινε. Πῆρε τὴν κόρη καὶ τὸ χρυσάφι της ὁ Μάρτης, κατάφερε καὶ τὴ συμβίβασε μὲ τὴν πρώτη του γυναῖκα, ἀφοῦ ἔβαλε κάτω ὅλη του τὴ μαστοριά, κ' ἔβαλε σὲ ἕνα δρόμο τὸ νοικοκυριό του. Χρήματα δὰ εἶχε τώρα — «Δόξα τῷ Θεῷ» — καὶ τὸ σπίτι γιόμισε ἀπὸ ὅλα.

Τὰ γονικὰ τοῦ Μάρτη πάλι στενοχωρήθηκαν καὶ πιὸ πολὺ μάλιστα μὲ τοῦτο ποὺ ἔκαμε. Τὸν λογόδειραν γερὰ κάποιο βράδυ, μὰ τουτουνοῦ καρφὶ δὲν τοῦ καίονταν.

— Τελείωσα ἐγὼ τὴ δουλειά μου; τοὺς εἶπε. Ἔ, μὴ σᾶς μέλλῃ ἐσᾶς. Μὴν ἀνακατεύεστε.

Καὶ ξαναμάζεψαν πάλι τὴ γλῶσσα τους οἱ ἄλλοι.

◆◆

Ἔστησε καλὸ νοικοκυριό, εἴπαμε, ὁ Μάρτης, ἀφοῦ συμβίβασε τὶς δυό του γυναῖκες. Ἀλλὰ τί τὰ θέλουμε. Τὰ πλούτη, μὲ τὴν καλοπέρασι, ἡ γυναῖκες μὲ τὰ χάδια, μιὰ ἀπὸ δῶ καὶ μιὰ ἀπὸ κεῖ — ἤρθαμε στὰ λόγια τοῦ γέρο-Χρόνου γιὰ τὶς γυναῖκες — τὸν χάλασαν τὸ Μάρτη. Τὸ πρωῒ δὲν τοὔκανε καρδιὰ ν' ἀφήκῃ τὸ κρεββάτι καὶ δὲν ἔβλεπε παρὰ πῶς νἄρθῃ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα τὸ βράδυ νὰ ξαναβρῇ τὰ τραπέζια καὶ τὶς ἀγκαλιές. Κ' ἡ τέχνη του νὰ καταφέρνῃ τὶς γυναῖκες νὰ γλυτώνουν ἀπ' τὴ ζήλεια δὲν τὸν ἄφηνε νὰ σκεφτῇ ἄλλο τίποτα. Καὶ τὴ δουλειά του, ποὺ ἦταν ταμένος, τὴν παραμέλησε.

Κ' ἔβλεπες νὰ γίνωνται παντοῦ καταστροφές. Νὰ μὴ μπορῇ ὁ κοσμάκης νὰ ρίξῃ σπειρὶ καρπὸ στὴ γῆς. Νὰ κάνουν λιτανεῖες γιὰ νὰ βρέξῃ ἐδῶ, λιτανεῖες γιὰ νὰ πάψῃ τὸ κακὸ τῆς βροχῆς ἀλλοῦ. Νὰ τραβοῦν τὰ μαλλιά τους οἱ τσοπάνηδες σὰν ἔβλεπαν τ' ἀρνιά τους νὰ ψοφοῦν καὶ νὰ καῖνε καὶ τοὺς φράχτες τους γιὰ ξύλα οἱ χωριάτες. Κακὸ μεγάλο.

Κι' αὐτοῦ νὰ μὴ τοῦ σπαράζεται ἡ καρδιὰ καὶ ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια. Δὲν σκέπτονταν παρὰ γλυκόλογα, χάδια καὶ φιλιά.

Τ' ἀδέρφια του, ποὺ βλέπαν τὸ κακό, πῆγαν στὸν πατέρα τους τὸ γέρο-Χρόνο καὶ τοῦ τὸ εἶπαν καθαρὰ καὶ ξάστερα: Ἢ νὰ διώξῃ τὸ Μάρτη ἢ νὰ φύγουν αὐτὰ ὅλα μαζὶ καὶ νὰ γυρέψουν ἄλλη δουλειά. Ἕνα κ' ἕνα δυό.

Ὁ Χρόνος ζάρωσε τὰ φρύδια του — ποὺ πετάχτηκαν ἡ τρῖχες τους σὰν βοῦρτσες — ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ τὸ συλλογίστηκε καλά. Βρίσκονταν μπροστὰ σὲ μιὰ φοβερὴ ὑπόθεσι. Σὰν διώχνῃς τὸ παιδί σου, ὅσο κακὸ κι' ἂν εἶνε, σοῦ σπαράζεται ἡ καρδιά. Θὰ σὲ πονέσῃ ἅμα κόψῃς ἕνα δάχτυλο τοῦ χεριοῦ σου κι' ἄχρηστο ἀκόμα νἆνε.

Κάλεσε τὸ λοιπὸν τὸ Μάρτη καὶ τοῦ μίλησε στὰ κρυφά. Τί τοῦ διάβασε, οἱ δυὸ ξέρουν. Πάντως ὁ Μάρτης ἀπ' τὸ ψαλτήρι αὐτὸ φάνηκε νἄχῃ βάλει λίγο μυαλό.

Κι' ἄλλαξε ταχτική, ποὺ τὴν κρατάει ἀπὸ τότε ἀκόμα κι' ὣς τώρα.

Μεγάλωσε τὸ λοιπὸν τ' ἁμάξι του, τὄκαμε γιὰ τρεῖς νοματέους καὶ κάθε αὐγή, τὴν ὥρα ποὺ τοῦ ἔχει ταμένη ὁ Χρόνος, στὴ μέση αὐτὸς κ' ἡ δυό του γυναῖκες δεξιὰ-ζερβὰ ξεκινᾶν γιὰ τὴ δουλειά. Τὸ νοῦ του τώρα δὲν τὸν ἔχει στὸ σπίτι. Τὰ φιλιά, τὰ χάδια, τἄχει σιμά του. Καὶ μπορεῖ νἄχῃ καὶ τὸ νοῦ του νὰ δίνῃ τὶς διαταγὲς στὰ Σύγνεφα, στὸν Ἥλιο, στὸν Ἀέρα, ποὺ στέκουν ἕτοιμοι νὰ ἐκτελέσουν τὴ διαταγή.

Ἔτσι λοιπὸν ζῇ ὁ Μάρτης κ' ἔτσι κ' ἐμεῖς γευόμαστε τὴ ζωή του.

Ἀλλοίμονο στὸν κόσμο ποὺ θέλει νὰ γυρίσῃ τὰ ὀργώματα, νὰ σπείρῃ, νὰ κάμῃ ταξίδι ὁ θαλασσινός, νὰ βοσκήσῃ τὸ κοπάδι του στ' ἀνοιχτὰ ὁ βοσκός, ὅταν ὁ Μάρτης εἶνε κατσουφιασμένος.

Καὶ χαρὰ στον πάλι, σὰν πετάξῃ στὸ διάολο τὶς σκέψεις γιὰ τὰ χρήματα, κ' ἡμερέψῃ ἡ θωριά του πάνω στὴν ὀμορφονιά. Καὶ τριῶν χρονῶν μπαΐρια ὀργώνουν καὶ σπέρνουν οἱ γεωργοὶ καὶ ξεχειμάζουν οἱ τσοπάνοι καὶ τὶς φαφοῦτες προβατῖνες καὶ γλυτώνουν κ' ἡ γρηὲς ἀπ' τὸ θάνατο.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΜΗΧΙΩΤΗΣ

ἡμέρα μὲ φοβίζει πολύ. Ἀλλά, πεινᾶτε;

—Λιγάκι.

—Θὰ πῶ νὰ φέρουν κρύο κρέας καὶ φροῦτα. Πηγαίνετε νὰ κρυφθῆτε στὴν κρεββατοκάμαρά μου...

Κοκκίνησε λίγο καὶ συνέχισε:

— Δὲν ἔχω ἄλλο μέρος νὰ σᾶς κρύψω, ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ ὑπηρέτη, ποὺ θἄρθῃ.

Ὁ Στέφανος γλύστρησε γρήγορα-γρήγορα στὴν κρεββατοκάμαρα, γιατὶ ἡ Κλῶντ εἶχε ἤδη σημάνει.

Σὲ μισὴ ὥρα ὅλα ἦσαν ἕτοιμα γιὰ ἕνα δεῖπνο. Πρὶν νὰ καθήσουν στὸ τραπέζι ἡ Κλῶντ πῆγε καὶ τοῦ ἔρριξε στὶς πλάτες του μιὰ μεταξωτὴ ταξιδιωτικὴ κάπα, λέγοντάς του:

— Αὐτὸ θ' ἀναπληρώσῃ τὸ παλτό σας. Καὶ τώρα μπορεῖτε, μόλις φᾶτε, νὰ κοιμηθῆτε.

— Ὄχι, Κλῶντ. Θὰ σᾶς πῶ πρῶτα ποιὸς εἶμαι. Εἶνε γιὰ μένα ἕνα καθῆκον.

Τὴν τράβηξε πρὸς μιὰ πολυθρόνα καὶ κάθησε ἀπέναντί της:

— Εἶμαι αὐστριακός. Εἶχα τὴν δυστυχία νὰ κάμω λαμπρὲς σπουδές. Ἐξηγοῦμαι: τὴν δυστυχίαν, γιατὶ τὰ διπλώματα ἀνοίγουν ὁρίζοντας γιὰ θέσεις κλεισμένες συστηματικῶς ἀπὸ τοὺς προκατόχους. Νέος, ἐνθουσιώδης, μὴ γνωρίζοντας τίποτε ἀπὸ τὴ ζωή, ἤμην μιὰ εὔκολη λεία γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἀποικίζουν τὴν πατρίδα μου ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια. Πίστεψα στὴν ἀρχὴ γι' αὐτούς, ὅτι ἐπρκόειτο γιὰ μιὰ εὐλογία τοῦ οὐρανοῦ. Εἶχαν τὴν εὐχέρεια νὰ μὲ χρησιμοποιήσουν στὴν ὑπηρεσία κατασκοπείας καὶ νὰ μὲ στείλουν σὲ ξένες χῶρες ὅπου ἔκαμα θαύματα.

»Τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ σωτηρία τοῦ πολιτισμοῦ, δὲν εἶνε, παρὰ λέξεις, πίσω ἀπὸ τὶς ὁποῖες κρύπτονται, γιὰ νὰ δώσουν ἐλευθέρα διέξοδο στὰ ἔνστικτά των. Πίστευα, ὅτι εἰργαζόμην γιὰ κάποιο ἰδεῶδες καὶ ἤμουν ἀφωσιωμένος τελείως στὰ ἀφεντικά μου.

— Ἔπρεπε νὰ τοὺς ἐγκαταλείψετε.

— Δύσκολο ν' ἀλλάξῃ κανεὶς δουλειά. Καὶ ὕστερα δὲν εἶχα τίποτε ἄλλο στὴ ζωή. Συνέχισα. Συνελήφθην εἴκοσι, τριάντα φορὲς κι ἄλλες τόσες δραπέτευσα. Ἔγινα ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν δεσμοφυλάκων, γιατὶ ξέφευγα μέσα ἀπ' τὰ χέρια των. Τέλος, πιστεύω ὅτι ἐξακολουθῶ τὸ ἐπάγγελμα αὐτό, ἀπὸ ἕνα ἁπλὸ γοῦστο, ἀπὸ μιὰ ἀγάπη πρὸς τὸν κίνδυνο καὶ πρὸς τὴν περιπέτεια.

— Δὲν ἔχετε πιὰ οἰκογένεια Στέφανε;

— Ἔχω τὴ μητέρα μου. Εἶνε πολὺ ὑπερήφανη γιὰ μένα: πιστεύει ὅτι ἐργάζομαι γιὰ τὸ μεγαλεῖο τῆς πατρίδος μου.

Γέλασε θλιβερά.

— Τὸ μεγαλεῖον τῆς πατρίδος!...Ὑπάρχουν πλήθη ἀνθρώπων, ποὺ ζοῦν μόνο μὲ λέξεις.

— Ὑποφέρετε, Στέφανε;

— Τώρα πιὰ ἔχω ἀρχίσει νὰ συνηθίζω.

Ἔπνιξε τὴ συγκίνησι, ποὺ τὸν κατεῖχε.

— Νὰ τώρα, ξέρετε τὸ πᾶν γιὰ μένα. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται πιὰ νὰ σᾶς ἐκθέσω σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Δὲν δέχτηκα νἄρθω ὡς ἐδῶ, εἰμὴ μὲ τὸν σκοπὸ νὰ σᾶς ἐξηγήσω τὴ ζωή μου καὶ τὴν ἱστορία τῆς Ἀννέττας. Ἔχω χρήματα καὶ φίλους στὸ Τιὲν—Τσίν. Αὔριο θὰ εἶμαι μακρυά. Εἶστε καλή, τόσο καλή...

Ἡ Κλῶντ τὸν ἔκαμε νὰ σωπάσῃ βάζοντάς του τὸ χέρι στὰ χείλη.

— Ὅλες αὐτὲς ἡ ἱστορίες περὶ κατασκοπείας, περὶ διπλωματίας καὶ περὶ μυστικοῦ τῶν Κρατῶν ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρουν. Γιατὶ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν τὴν μανία νὰ δηλητηριάζουν τὴ ζωή τους ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς περιπετείας; Ἡ ζωὴ εἶνε ὡραία, Στέφανε. Καὶ ἁπλῆ!... Γιατὶ νὰ τὴν διασκορπίσετε, ἔτσι, στοὺς τέσσαρας ἀνέμους;

—Ναί, γιατί;

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: εἰς τὸ προσεχές.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΤΟ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΕΣ ΝΕΡΑΪΔΕΣ!...

ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ, Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΚΑΝΕΙ... ΚΟΡΤΕ!

Δὲν κάνει ποτέ του κόρτε στὶς γυναῖκες. Ἀλλὰ τὶς ἀγαπᾷ πολύ.

Καὶ ἡ ἀγάπη, ἡ πραγματική, ἡ μεγάλη ἀγάπη, ὅπως ἡ μεγάλη χαρὰ καὶ ἡ μεγάλη λύπη, ὅπως ὅλες ἡ μεγάλες ἀνθρώπινες συγκινήσεις, εἶνε βωβή.

Στὴν πιὸ ἁπλῆ, τὴν πιὸ παληά, στὴν πιὸ θαυμαστὴ ἱστορία ἀγάπης, σὲ μιὰ ἱστορία ἀγάπης μὲ νεράϊδες, ὅταν ὁ πρίγκηψ σκύβῃ πάνω στὴ Πεντάμορφη καὶ τὴν ξυπνᾷ ὕστερ' ἀπὸ ἕνα ὕπνο ἑκατὸ χρόνων. Δὲν τῆς μιλεῖ. Εἶνε τὸ βασιλόπουλο κι' αὐτὴ εἶνε ἡ Πεντάμορφη. Μεταξύ των, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ καμμιὰ ἀνάγκη λόγων, ὅλα ἔχουν ἐκφρασθῆ.

Εἶνε ἡ μέτριες καὶ μικρὲς ἀγάπες ἐκεῖνες, ποὺ ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ λόγια, ἀπὸ ὑποσχέσεις. Ὁ Γκάρυ Κοῦπερ δὲν ἔχει ποτὲ ἀγαπήσει μέτρια.

Τὸ «Χαμένο Ὄνειρο», τὸ «Τραγοῦδι τοῦ Λύκου», τὸ «Ἀντίο», εἶνε ἔργα μὲ σκηνές, τῶν ὁποίων κάθε λέξις εἶνε καὶ μιὰ ἁπλότης, μιὰ βιαιότης ἀφοπλιστική. Δυὸ ὑπάρξεις συναντῶνται. Τὸ πεπρωμένον των ἦταν νὰ συναντηθοῦν. Τὰ λόγια εἶνε περιττά.

Ὁ Γκάρυ περιφρονεῖ τὰ λόγια. Θυμᾶσθε τὸ «Ἀντίο»; Τὸν κῆπο, τὴν μικρὴ καμαριέρα. Αὐτὸς — ἕνας στρατιώτης ψηλὸς καὶ δειλὸς — πήγαινε κοντά της. Τύλιγε τὰ μπράτσα του γύρω ἀπ' τὴ μέση της, χωρὶς συζητήσεις, χωρὶς ἐρωτήσεις. Κι' ἐκείνη τοῦ δινότανε.

Καὶ τὸ «Τραγοῦδι τοῦ λύκου»; Μιὰ μικρὴ κοπέλλα χορεύει, ντυμένη μὲ ἄσπρες δαντέλλες. Εἶνε πλουσία, ὡραία. Περνᾷ ἕνας ἀλήτης, ἕνας ἄνθρωπος τοῦ δάσους, ποὺ ζῇ σὰν ἕνας λύκος. Ἔχει μεγάλα φωτεινὰ μάτια. Πηγαίνει δεξιά της, χωρὶς νὰ διστάσῃ. Τὴν ζητεῖ νὰ χορέψουν καὶ ὅταν ὁ χορὸς τελειώνῃ τὴν πιάνει γλυκὰ ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν παρασέρνει...

Μὴν εἰπῆτε, ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀδύνατο. Τὰ πράγματα ἔγιναν ἀκριβῶς ἔτσι μεταξὺ τῆς Λοῦπε Βελέθ, ποὺ ὑπεδύετο τὴν ὤμορφη κόρη τοῦ γαιοκτήμονος καὶ τοῦ Γκάρυ Κοῦπερ, ποὺ ὑπεδύετο τὸν ἀλήτη.

Ἐκείνη ἦταν τότε στὸ ζενίθ τῆς ἐπιτυχίας της. Μιὰ Μεξικάνα μὲ χρυσᾶ μαλλιά, φλογερή, προληπτική, ἐξωφρενικὴ καὶ ἀφελής. Κυκλοφοροῦσε μέσα στὴν Ἰνδικὴ συνοικία τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ οἱ ἐρυθρόδερμοι μάγοι τῆς προέλεγαν τὸ μέλλον, διαβάζοντες σ' ἕνα ποτήρι. Τὸ πεπρωμένον της ἦταν νὰ εἶνε ὡραία, κοκέττα, φιλάρεσκη καὶ ἄπιστη. Συνήντησε τὸν Γκάρυ, ποὺ δὲν ἦταν ἀκόμη πλούσιος, ἀκόμη ἔνδοξος, ὑπερβολικὸς καὶ ζηλότυπος. Ἠγαπήθησαν ἐπὶ τρία χρόνια, θερμά, ἀλλὰ ὄχι πολὺ εὐτυχισμένα...

Πρὸ τῆς Λοῦπε Βελὲθ ὑπῆρξε ἡ Κλάρα Μπόου. Ἡ Κλάρα, ἡ θριαμβεύουσα. Ὅταν τοῦ ἐνεπιστεύθησαν τὸν πρῶτο «μεγάλο ρόλο» συνέπεσε νὰ εἶνε ὁ «παρτεναὶρ» τῆς Κλάρας. Εἶχε «ξαναγυρίσει» μ' αὐτὴν στὰ «Φτερά», ἀλλὰ τότε ὁ ρόλος του ἦταν τόσο μέτριος, ὥστε ἐκείνη οὔτε τὸν εἶχε κἂν παρατηρήσει. Καὶ ὅμως αὐτὴ ἦταν τὸ ὄνειρό του ἐπὶ ἔξ χρόνια. Προδόθηκε ἀπὸ τὴν πρώτη ἐρωτικὴ σκηνὴ τοῦ ἔργου. Καθὼς ἐκείνη παρεδίδετο σ' ἕνα φιλὶ καλλιτεχνικὸ καὶ ἀδιάφορο, αἰσθάνθηκε στὰ χείλη της ν' ἀκουμποῦν δυὸ χείλη θερμά, ἀπαιτητικά, ἐπίμονα. Δὲν ὑπῆρχε καλλίτερος τρόπος νὰ κατακτηθῇ ἡ Κλάρα, τὸ μικρὸ καὶ λιχούδικο κτῆνος. Τύλιξε τὰ γυμνά της μπράτσα γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ Γκάρυ καὶ γιὰ πολὺ στὸ Χόλλυγουντ δὲν μιλοῦσαν, παρὰ γι' αὐτὸν τὸν ἔρωτα.

Πρὸ τῆς Κλάρας ἦταν ἡ Ντόρυ, μία ὡραία φοιτήτρια τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Γκρίννελ. Χωρὶς αὐτή, ποτὲ δὲν θὰ εἴχαμε γνωρίσει τὸν Γκάρυ. Μιὰ βραδυὰ τὴν συνήντησε σ' ἕνα χορό. Σ' ἕνα βάλς τὴν παρέσυρε ἔξω στὴν τερράτσα. Χωρὶς νὰ τῆς πῇ τίποτε τὴν ἐφίλησε. Ὅταν ξαναγύρισαν στὴν αἴθουσα, τῆς εἶπε:

— Θὰ σὲ παντρευτῶ...

Ἀλλὰ ἦταν φτωχός. Προτοῦ παντρευτοῦν, ἐκείνη τὸν ἔστειλε νὰ κάμῃ τὴν τύχη του. Πάλαισε. Πείνασε. Ἔγινε δημοσιογράφος, γελοιογράφος, φωτογράφος, ἀστήρ. Ἀλλὰ ἡ Ντόρυ δὲν περίμενε ὣς τότε. Εἶχε ἤδη παντρευτῆ τὸν γυιὸ ἑνὸς φαρμακεμπόρου.

Ἦσαν καὶ ἡ τρεῖς τους ἡ ἀπατηλὲς ἐνσαρκώσεις τῆς γυναικός, ποὺ εἶχε ὀνειρευθῆ, ὅταν αἰσθηματικὸς «κάου-μπόϋ» κυκλοφοροῦσε ἔφιππος στὸ πατρικὸ ἀγρόκτημα ὁλημέρα.

Σκεπτότανε τὴν ἄνοιξι καὶ τὸ φθινόπωρο ποὺ θὰ ὡδηγοῦσε τὰ κοπάδια στὰ σφαγεῖα τοῦ Ἁγίου Παύλου ἢ τοῦ Σικάγου. Ἡ διαδρομὴ ἦταν μακρὰ καὶ ἐπίπονος. Ἀλλὰ ἀφοῦ πουληθοῦν τὰ ζῶα, ὑπάρχουν θερμὲς νύκτες, μεγάλες ταβέρνες καὶ ὤμορφα κορίτσια. Ὁ Γκάρυ πήγαινε μὲ τοὺς βουκόλους. Τὰ κορίτσια τοῦ χαμογελοῦσαν.

Ἦταν τότε δέκα ἔξ χρόνων.

Ὕστερα ἔγινε ὁδηγὸς στὸ περίφημο πάρκο τοῦ Γιέλοστόουν, αὐτὸν τὸν παράδεισο, ὅπου τὰ ζῶα ζοῦν ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ ὅπου ἡ πηγὲς ἔχουν ὀνόματα καὶ

Ὁ Γκάρυ Κοῦπερ μὲ τὴν Μάρλεν Ντῆτριχ, εἰς μίαν σκηνὴν τελευταίας ταινίας των.

χρώματα θαυμαστά. Ὡδηγοῦσε τοὺς περιηγητάς. Ἀγαποῦσε τὶς κοπέλλες μὲ τὸ ἐλαφρὸ βάδισμα. Καὶ ἡ κοπέλλες ἀγαποῦσαν αὐτὸ τὸ παιδί, μὲ τὶς κυλόττες ἀπὸ δέρμα βουβάλου καὶ τὰ ἀνοιχτὰ πουκάμισα μὲ τὰ μεγάλα καρρέ, ἀλλὰ περίμεναν ματαίως ἕνα κομπλιμέντο. Ἦταν ἕνας ἄγριος καὶ ἀφελής.

Ἀργότερα, ὅταν ἡ «καπριτσιόζικη» μοῖρα ἔκαμε τὸν Γκάρυ Κοῦπερ ἀστέρα καὶ τοῦ ζήτησαν νὰ ἐκφράσῃ γιὰ λογαριασμὸ φανταστικῶν προσώπων φανταστικοὺς ἔρωτας, ὁ Γκάρυ ἔμεινε, ὅπως πάντα, σιωπηλός, βαρύς, ντροπαλὸς στὶς χειρονομίες του καὶ στὰ λόγια του, τὴν ἐποχή, ποὺ οἱ ὡραῖοι γονατίζαν μπροστὰ στὶς ὡραῖες, βάζοντας τὸ χέρι στὴν καρδιά.

Κατ' ἀρχὰς δυσηρεστήθησαν. Ἐξέλαβαν αὐτὴ τὴν ἐπιφύλαξι ὡς ἀδεξιότητα, ψυχρότητα. Ἀλλὰ ἡ γυναῖκες δὲν ἠπατήθησαν καὶ ἠννόησαν, ὅτι ἐξέφραζε μιὰ ἀγάπη τρυφερή, βαθειὰ καὶ ἐπιτακτική (δεσποτική).

Οἱ «ρόλοι» διεδέχοντο τοὺς «ρόλους». Ζητοῦσαν τώρα ἀπ' τὸν Γκάρυ νὰ τὰ ἐκφράσῃ ὅλα: τὸν ἡρωϊσμὸ καὶ τὴ φαντασία, τὴν γλυκειὰ καὶ τὴν λαμπρὴ αἰσθηματικότητα. Τὸν ἔκαμαν ν' ἀγαπάῃ μὲ τὴ σειρὰ τὴν Μάρλεν, τὴν κλέπτρια, τὴν ἄστατη Μύριαμ Χόπκινς καὶ τὴν χωριάτισσα Ἄννα Στέν. Ψεῦτρες, κατασκόπους. Ἔχει πάντοτε τὴν ἴδια εἰλικρίνεια, τὴν ἴδια ἐπίμονη πίστι, τὸν ἴδιο γαλήνιο τρόπο νὰ δίνῃ τὴν ἀγάπη του μιὰ φορὰ γιὰ πάντα. Ὅταν ἀνακαλύπτῃ ὅτι ἡ ἐμπιστοσύνη του ἐπροδόθη, δὲν δημιουργεῖ σκηνὲς φοβερές, ὅπως δὲν δημιουργεῖ σκηνὲς ἐρωτικές.

Ὅταν ἔμαθε στὴν Εὐρώπη, ὅπου πῆγε νὰ ξεκοουρασθῇ, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ μακρὰ καὶ ἐπίπονη ἀσθένεια, ὅτι ἡ Λοῦπε Βελὲθ τὸν ξεχνοῦσε, τῆς ἔστειλε μόνον αὐτὲς τὶς θλιβερὲς καὶ καρτερικὲς λέξεις: «Ἀντίο ἀγαπημένη. Ὑποσχέσου μου, ὅτι δὲν θὰ κάνῃς πιὰ ἀνοησίες».

Ὁ Γκάρυ Κοῦπερ ἐπέβαλε τοὺς ρόλους του καὶ ὅταν, τώρα, οἱ «σεναριογράφοι» πιστεύουν, ὅτι κάνουν ρόλους γι' αὐτὸν δὲν γράφουν, παρὰ ρόλους, ποὺ αὐτὸς ὁ ἴδιος τοὺς ἐμπνέει.

Πλούσιος, τώρα, καὶ ἔνδοξος ὁ Γκάρυ Κοῦπερ δὲν κορτάρισε περισσότερο ἀπ' τὶς ἄλλες τὴν Βερόνικα Μπάλφ, ποὺ τὴν παντρεύτηκε τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1934.

Αὐτὴ ἡ νέα κοπέλλα τοῦ κόσμου, πλουσία, ὡραία καὶ διεφθαρμένη, εἶχε δηλώσει στὶς μικρές της φίλες τοῦ Πὰρκ Ἀβένιου, ὅτι θὰ παντρευόταν ἕνα ἠθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου.

Συνήντησε τὸν πιὸ γοητευτικὸ ἀπ' ὅλους, πέτυχε νὰ τοῦ ἀρέσῃ καὶ ἔξ μῆνες ἀργότερα βρέθηκε νὰ εἶνε γυναίκα του. Καὶ λέγουν ὅτι εἶνε πολὺ εὐτυχισμένοι.

Ἔμεινε ἀρκετὰ ἄγριος, ἀλλὰ σιγά, σιγὰ ἡ ἔξυπνη φιλοδοξία τῆς γυναίκας του τὸν ἐξημερώνει καὶ τὸν κάνει κοσμικό. Ἡ προσωπικότης τοῦ ἀνθρώπου, τώρα, πασαλείφεται.

Ἀλλὰ ἐπέζησε στὴν προσωπικότητα, ποὺ δημιούργησε: ἐκείνη, ποὺ μοιάζει τόσο στὶς ὡραῖες προσωπικότητες τῆς Μαίοης Οὐΐυπ, τῆς ἐρωτευμένης τοῦ «Ἄυπρ», τοῦ «Ντεμπόρα», τοῦ «Σάρν», σταθερός, εὔπιστος, ἐνθαρρυντικός, τρυφερός, ὅπως ὁ Ρωμαῖος καὶ πιστός, ὅπως ὁ Τριστᾶνος.

ΣΟΥΖΑΝΝΑ ΣΑΝΤΑΛ

ΜΕΧΡΙ ΠΟΥ ΦΘΑΝΕΙ Η ΚΑΛΟΦΑΓΙΑ

ΤΙ ΤΡΩΓΟΥΝ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΛΑΟΙ

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΦΑΓΗΤΑ

Ἕνας διάσημος περιηγητὴς ποὺ ἐπεσκέφθη διάφορα μέρη τοῦ κόσμου ἔζησε μεταξὺ τῶν ἀγρίων καὶ γνώρισε πολλὲς φυλὲς ἀνθρώπων, ἐδημοσίευσε τελευταῖα ἕνα βιβλίο καὶ ὑποστηρίζει ὅτι πολλὲς ἀδικαιολόγητες προλήψεις ἐπικρατοῦν σχετικὰ μὲ τὴν τροφὴν τῶν ἀνθρώπων. Κάθε ζωντανό, λέγει, ποὺ περπατάει, πετάει, σέρνεται, κολυμπάει, ποὺ ζῇ τέλος πάντων σὲ στερηὲς καὶ θάλασσες, μπορεῖ ἀξιόλογα νὰ φαγωθῇ κι' εἶνε νόστιμο, ἀρκεῖ νὰ μαγειρευθῇ ὅπως πρέπει. Ὁ περιηγητὴς ἀρχίζει μὲ τὸ χοιρινὸ κρέας. Οἱ Ἑβραῖοι κι' οἱ Τοῦρκοι τὸ συχαίνονται καὶ τὸ ἀπαγορεύει μάλιστα κι' ἡ θρησκεία τους κι' ὅμως μιὰ χοιρινὴ μπριζόλα, ἕνα χοιρινὸ λουκάνικο, ἕνα χοιρομέρι εἶνε θαῦμα νοστιμάδας.

Στὸ Λονδίνο, στὸ Παρίσι, μιὰ σούπα χελώνας (τῆς θαλάσσης) εἶνε πιάτο ἐκλεκτό, σ' ἄλλα μέρη, ὅμως, φτύνουν μ' ἀηδία καὶ ποὺ τὸ ἀκούουν ἀκόμη. Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὴ σούπα ἀπὸ μηροὺς βατράχου, ἔδεσμα γευστικώτατο καὶ ἀκριβώτατο στὰ παριζιάνικα καὶ λονδρέζικα ἑστιατόρια.

Οἱ Ἰταλοὶ δὲν τρῶνε τὰ φίδια, ποὺ τὰ βρίσκουν καὶ νοστιμώτατα; Στὰ τραπέζια τῶν εὐγενῶν τοῦ Μεσαίωνος, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ διαλεχτὰ φαγητὰ ἦταν ἡ γλῶσσες φιδιῶν. Ἐπίσης καὶ τὸ κρέας τῆς ἀρκούδας. Ὁ Ὅμηρος λέει πὼς ὁ Ἕκτωρ ἔτρεφε τὸν γυιό του Ἀστυάνακτα μὲ μυαλὰ ἄρκτων, λεόντων καὶ ἄλλων θηρίων. Ἡ πατάτα, ποὺ δὲν λείπει ποτὲ ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ στὴν Εὐρώπη κι' ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα εἶνε ἀπὸ τὶς συνηθέστερες τροφές, ἄργησε πολὺ νὰ ἐπιβληθῇ. Ἀκόμα τὴν ἐποχὴ τοῦ Λουδοβίκου 16ου στὴ Γαλλία, ὁ λαὸς τὴν συχαινότανε καὶ νόμιζε πὼς γεννάει τὴ λέπρα. Ἐχρειάστηκε πολὺς ἀγώνας γιὰ νὰ τὴ συνηθίσουν στὴν Εὐρώπη. Ξέρετε δὲ πως εἰσήχθη στὴν Ἑλλάδα; Ἔφερε ὁ Καποδίστριας ἕνα φορτίο στὸ Ναύπλιο κι' ἐκάλεσε τὸν λαὸ νὰ πάρῃ τζάμπα, νὰ φάῃ καὶ νὰ φυτέψῃ. Δὲν πῆρε ὅμως κανείς. Κατέφυγε τότε σὲ τέχνασμα. Τὴν ἀποθήκευσε κάπου κι' ἔβαλε σκοποὺς καὶ τοὺς διέταξε νὰ παραβλέπουν ἂν ἔνοιωθαν κανένα νὰ κλέβῃ. Οἱ Ναυπλιῶτες βλέποντας πὼς ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἔδινε ὁ κυβερνήτης δωρεὰν καὶ δὲν τὄπαιρναν, τὸ ἐφύλαγαν τώρα στρατιῶτες, σκέφτηκαν πὼς κάτι καλὸ θἆναι. Ἔκλεψαν μερικοί, ἐδοκίμασαν, καὶ σὲ δυὸ βραδυὲς ἄφαντος ὁ σωρὸς τῶν πατατῶν.

Ἀλογίσιο κρέας ἐφάγαμε κι' ἡμεῖς ἐδῶ στὸν πόλεμο, μὲ τὰ περίφημα «κατεψυγμένα». Πολλοὶ τὸ βρῆκαν νόστιμο. Πρὶν ἀπὸ τὸ 1860 δὲν τὄτρωγε κανεὶς στὴν Εὐρώπη. Τὸ ἐσυνήθισαν στὸ Παρίσι πρῶτα, στὴ πολιορκία τοῦ 1870.

Οἱ Τάταροι τρῶνε τὸ ἀλογίσιο κρέας ὠμό. Κόβουν μπριζόλες καὶ τὶς βάζουν κάτω ἀπὸ τὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου τους. Ὕστερα ἀπὸ μερικῶν ὡρῶν καβάλλα ἡ ἀλογίσια μπριζόλα γίνεται λουκούμι.

Τὸ σκυλίσιο κρέας, οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι — ποὺ ἦσαν καλοφαγάδες — τὸ ἐκτιμοῦσαν πολύ. Καὶ τώρα στὴν Ἀμερική, στὶς ὄχθες τοῦ Μισσισιπῆ καὶ τοῦ Μισσουρῆ ποταμοῦ, εἶνε φαγητὸ ἐκλεκτό. Στὴν Κορέα γιὰ νὰ τιμήσουν ἕνα ξένο, τοῦ μαγειρεύουν ἕνα ἀπὸ τὰ θρεφτάρια σκυλιὰ τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ περιηγητὴς ἀναφέρει τὸ ἀνέκδοτο τοῦ Ἄγγλου λόρδου Ταλάϋφορτ. Εἶχε σκυλὶ ποὺ τοῦ εἶχε σώσει τὴ ζωή. Ὅταν ὁ σκύλος ἐπρόκειτο νὰ ψοφήσῃ, τὸν ἔσφαξε, τὸν ἐμαγείρεψε, ἐκάλεσε τοὺς φίλους του καὶ τοὺς ἐσέρβιρε. Ἔγλυφαν καὶ τὸ πιάτο.

Στὴ Γροιλανδία, στὴν Ἰρλανδία καὶ σ' ἄλλα βόρεια μέρη, τρῶνε τὶς φάλαινες, ἰδίως τὸ μέρος πρὸς τὴν οὐρά, ἀλλὰ τ' ἀφήνουν πρῶτα νὰ μυρίσῃ, γιατὶ ἔτσι γίνεται νοστιμώτερο.

Τὸν καρχαρία, τὸν κρατοῦνε στὸν πάγο ἕνα χρόνο κι' ὕστερα τὸν τρῶνε.

Ἐκλεκτὸ φαγητὸ στὶς Πολικὲς χῶρες εἶνε κι' ἡ ἀλεποῦ. Ἀφοῦ τρῶνε τὸν κροκόδειλο ποὺ τὸ κρέας τῆς οὐρᾶς του βρίσκουν πὼς ἔχουν τὴ νοστιμάδα πουλιοῦ καὶ τὴ τρυφεράδα τοῦ χελωνήσιου κρέατος. Ἡ φυλὲς ποὺ κατοικοῦν κοντὰ στὶς λίμνες καὶ τοὺς ποταμοὺς τῆς Ἀφρικῆς, τρελλαίνονται γιὰ τ' αὐγὰ τοῦ κροκοδείλου.

Τὴ φώκια τὴ βλέπει κανεὶς κι' ἀηδιάζει. Κι' ὅμως λέει ὁ περιηγητὴς σ' ἕνα ταξείδι του ἔφαγε κρέας φώκιας καὶ δὲν ξεχνᾷ τὴν νοστιμάδα του. Ὁ σκαντζόχοιρος, τὸ κουνάβι, εἶνε γιὰ τοὺς Ἱσπανοὺς καὶ τοὺς Ἐγγλέζους λιχουδιὰ περιζήτητη. Τὰ φίδια στὴ Προβηγγία τὰ λένε χέλια τοῦ δάσους καὶ τὰ τρῶνε, στὴ Γερμανία τὰ κάνουν πιλάφι. Στὴν Κίνα σερβίρονται φίδια σαλμί, βατραχάκια σούπα, μαϊμοῦδες, σκυλιά, γάτες ψητές, αὐγὰ κλωσσημένα ὀμελέττα, μέλισσες, ἀράχνες καὶ σαῦρες φρικασέ κ.λ.π.

Τρῶμε τὰ σαλιγκάρια καὶ συχαινόμαστε τοὺς γυμνοσαλιάγκους. Τί διαφορὰ ἔχουν; Τοὺς λείπει μονάχα τὸ καβούκι. Οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι ἔτρεφαν τοὺς γυμνοσαλιάγκους νὰ παχύνουν καὶ τοὺς ἔτρωγαν ψητοὺς στὴ σχάρα, τοὺς θεωροῦσαν μάλιστα περίφημο μεζὲ γιὰ κρασί. Οἱ Ρωμαῖοι ἐπίσης γιὰ νὰ παχύνουν τὶς σμέρνες — κάτι ψάρια ποὺ μοιάζουν μὲ φίδια — ἔρριχναν στὰ ἰχθυοτροφεῖα δούλους.

Ὁ λαίμαργος περιηγητὴς εἶνε πολὺ τολμηρός. «Τὰ διάφορα ἔντομα — λέγει — μᾶς τρῶνε καὶ μᾶς βασανίζουν. Πρέπει νὰ τὰ τρῶμε κι' ἡμεῖς, ἀφοῦ μάλιστα εἶνε καὶ τόσο νόστιμα».

«Ἐδοκίμασα, συνεχίζει, σκουλήκια στὴ σχάρα, σαρανταποδαροῦσες κι' ἀράχνες κι' ἄλλα εἴδη ἐντόμων, σὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου καὶ τὰ βρῆκα νοστιμώτατα.

»Ἐδοκίμασα κι' ἀκρίδες κι' αὐτὲς εἶνε θαυμάσιες». Τονίζει ἐπίσης ὅτι οἱ Ἄραβες τὶς ψήνουν στὰ κάρβουνα ἢ τῆς καψαλίζουν ἁπλῶς στὴ φλόγα καὶ τὶς τρῶνε. Ἐκλεκτὸς μεζές. Ἡ γαρίδες τῆς φλογισμένης ἐρήμου!

Στὴν Αὐστραλία, ἀφοῦ βάλλουν τὶς ἀκρίδες δυὸ ὧρες στὶς σαλαμοῦρα, τὶς ζεματίζουν ὕστερα ὅπως τὶς γαρίδες. Στὴ Μαδαγασκάρη τὶς κάνουν στιφάδο. Τὸ Κοράνιο γράφει πὼς ὁ Ἀλλὰχ στέλνει τὶς ἀκρίδες στὴ γῆ γιὰ δυὸ λόγους, γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἀσεβεῖς, καταστρέφοντας τὴν ἐσοδεία τους καὶ γιὰ νὰ θρέψῃ τοὺς εὐσεβεῖς.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔτρωγαν τὰ τζιτζίκια. Στὸ Ἰνδικὸ ἀρχιπέλαγος τρελλαίνονται γιὰ τὶς μέλισσες καὶ τὶς σφῆκες.

Ἀκρίδες ἐδοκίμασαν πολλοὶ Εὐρωπαῖοι. Ὁ Λίβιγκτον βρῆκε πὼς ἔχουν γεῦσι σὰ χαβιάρι, ὁ Ντὲ Ἀμίτσις σὰ γαρίδες, ὁ Μίμπουρ σὰν φρέσκες σαρδέλλες κ.λ.π.

Τέλος πάντων, δὲν ὑπάρχει κανένα ζωντανὸ ποὺ νὰ μὴ τρώγεται καὶ νὰ μὴ θεωρῆται κάπου ὡς ἐκλεκτὸν ἔδεσμα.

ΖΩΡΖ ΓΚΡΑΜΟΝ

ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ

ΣΑΡΛ ΜΠΩΝΤΕΛΑΙΡ, Ο ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΗΣ

Η ΤΑΡΑΓΜΕΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

«Ἤθελα νὰ σᾶς σφίξω τὰ χέρια καὶ νὰ σᾶς κρεμάσω ἀπὸ τὸν καρπὸ στὸ ταβάνι τοῦ δωματίου. Θὰ γονάτιζα ὕστερα καὶ θὰ φιλοῦσα τὰ γυμνὰ πόδια σας» ἔλεγε μιὰ μέρα — τρώγοντας μ' ἕνα φίλο του στὸ ἑστιατόριο — σὲ μιὰ ξανθειὰ ποὺ κάθονταν στὸ ἴδιο τραπέζι καὶ ποὺ ἔφυγε τρομοκρατημένη.

Ὅλο τὸ ἔργο του «τὸ μακάβριο» εἶνε γραμμένο μὲ τέτοια διάθεσι.

κι' ὅπως τὰ φίδια χαϊδεύουν τὸ χῶμα
τέτοια μου χάδια θὰ νοιώσης στὸ σῶμα

«Ἄνθη τοῦ Κακοῦ»

Τέτοιες εἰκόνες παρουσιάζει ὁ σεξουαλισμὸς τοῦ Μπωντελαὶρ στὸ ἔργο του, στ' ἀνέκδοτα τῆς ζωῆς του. Παράξενος, λίγο ἄγριος, καὶ μὲ φαντασία ὀργιαστική.

Εἴπανε πὼς ἤτανε σαδιστής, μισάνθρωπος, μυστικοπαθής, πεσσιμιστής, ἄρρωστος...

Κάθε «νεύρωσις», λένε οἱ ψυχαναλυτές, ὀφείλεται σ' ἕνα αἴτιο. Καὶ τὸ μεγαλείτερο αἴτιο στὸ Σάρλ Μπωντελαὶρ εἶνε ἡ πολυτάραχη κι' ἐφιαλτικὴ ζωή του.

Γεννήθηκε στὸ Παρίσι στὶς 9 Ἀπριλίου τοῦ 1821, ἀπὸ γονεῖς μεσαίας κοινωνικῆς τάξεως. Φαίνεται ὅμως ἡ διαφορὰ τῆς ἡλικίας τῶν γονέων του θἄτανε τεραστία. Μιὰ μέρα κουβεντιάζοντας μὲ τὸν Γ. Μπαρὰλ τοῦ ἔλεγε:

«Ἔχω μιὰ μαρασμώδη ἰδιοσυγκρασία ἐξ αἰτίας τῶν γονέων μου. Νὰ τί θὰ πῆ νὰ εἶσαι παιδὶ μιᾶς μητέρας 27 ἐτῶν καὶ ἑνὸς πατέρα 63! Δυσανάλογος παθολογικὴ ἕνωσις. Σκέψου λοιπόν, 35 ἐτῶν διαφορά. Μοῦ λὲς πὼς κάνεις φυσιολογία μὲ τὸν Κλὼντ Μπερνάρ, ρώτησε τὸ δάσκαλό σου τί σκέπτεται γιὰ τὸν καρπὸ [illegible] τέτοιας συζεύξεως».

Δὲν πέρασε ἡ νόμιμη προθεσμία, ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του καὶ ἡ μητέρα του ἔσπευσε νὰ παρηγορηθῇ παίρνοντας τὸ στρατηγὸ Ὠμπέκ. Αὐτὸ ἤτανε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα πλήγματα στὴ ζωὴ τοῦ Μπωντελαίρ, καὶ ποὺ τὴν προσβολὴ αὐτὴ τὴν κράτησε σ' ὅλη τὴ ζωή του.

Τὸ μῖσος του πρὸς τὸν πατριὸ του τὸ ἔδειξε ὅταν ἦταν ἀκόμα πολὺ μικρός. Σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ μεσολάβησε κάτι, ὀρθώθηκε μπροστά του καὶ τοὖπε σὲ ὀργίλο ὕφος!

— Κύριε, ἐφανήκατε ἐξαιρετικὰ ἀπότομος. Εἴσαστε ἄξιος τιμωρίας καὶ θὰ λάβω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς τὴν ἐπιβάλω.

Κατακόκκινος ἀπὸ θυμὸ ὁ στρατηγός, ἔδωσε στὸ μικρὸ Σάρλ ἕνα μάθημα καλῆς συμπεριφορᾶς, σκαμπιλίζοντάς τον.

Ἀλλὰ καὶ τὴν μητέρα του δὲν τὴν ἄφησε ἔτσι. Στὴ «προσβεβλημένη σελήνη» δείχνει ὅλη τὴν ἀντιπάθειά του.

Ὅταν ἔγινε εἴκοσι χρόνων, οἱ γονεῖς του, τὸν στείλανε στὶς Ἰνδίες νὰ μάθη... ἐμπόριο. Ἡ παραμυθένια ἀτμόσφαιρα τῶν Ἰνδιῶν, μὲ τὰ ἐξωτικὰ τοπεῖα καὶ τὶς παράξενες βλαστήσεις, ἐπέδρασαν σημαντικὰ πάνω στὴ ποιητικὴ φαντασία του.

Ἀφοῦ ὁ κόσμος ἤτανε τόσο γελοῖος ἔπλασε ἕνα δικό του κόσμο. Ἕνα κόσμο μὲ ἔχιδνες, φίδια, κουκουβάγιες, γάτους, ἥλιους φανταχτερούς, ἥλιους βρεγμένους, θόλους ἀχνισμένους, πανδοχεῖα μὲ διαβόλους κ. ἄ.

Ἕνας κόσμος ἀνύπαρκτος — ἀπαύγασμα τῆς φαντασίας του — ποὺ τὸν ἀγάπησε καὶ τὸν ἔψαλλε τόσο ἰδιόρρυθμα. «Ὄνειρα φιλντισένιας πόλης κι' ὁράματα τοῦ μεσονυχτιοῦ».

Ὅταν γύρισε στὸ Παρίσι ἀφωσιώθηκε μ' ὅλη τὴ δύναμί του στὴν ποίησι, γιὰ νὰ δώση στὸν φανταστικό του κόσμο σάρκα καὶ ὀστᾶ. Γιὰ νὰ τὸν ἐμψυχώση μὲ τὴν γλυκύτερη μουσικὴ τῆς ἀθανάτου ποιήσεώς του.

Ἕνα βράδυ βρῆκε τὸ πρόγραμμα ἑνὸς θεάτρου ἐνδιαφέρον καὶ μπῆκε μέσα. Ἐκεῖ εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν Ζὰν Ντυβάλ σ' ἕνα μικρὸ ρόλο ποὺ τῆς εἶχανε ἀναθέσει.

Ἀμέσως τοῦ κίνησε ἐξαιρετικὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Καὶ ὅπως τὴν σκεδίασε ὁ ἴδιος, «ἦταν ψηλὴ καὶ λεπτή. Μελαχροινὴ μὲ μάτια πολὺ μεγάλα, κατάμαυρα μαλλιὰ καὶ τοξοειδῆ φρύδια. Στὸ στόμα της ὑπῆρχε ἕνας σατανικὸς ἀέρας». Ἦταν ἡ γυναίκα ποὺ ζητοῦσε.

Τῆς ἔστειλε λουλούδια καὶ μιὰ κάρτα του — στὸ καμαρίνι — καὶ ὅταν ἔγιναν μ' ἐξαιρετικὴ εὐμένεια δεκτά, ἔγινε ἡ γνωριμία μὲ τὴν Ζὰν Ντυβάλ, τὴ «Μαύρη Ἀφροδίτη», τὴν κρεολή, τὴν πολυτραγουδισμένη, τὴ γυναίκα τοῦ κόσμου του ποὺ ἤλπιζε νὰ ἐνσαρκώση τὰ παράξενα ὄνειρά του. Ἡ κρεολὴ εἶχε κλίσι στὸ χασίσι καὶ στὸ λάβδανο. Δὲν ἄργησε νὰ τὰ μάθη καὶ στὸ φίλο της.

Ἕνα διάστημα τὰ χαλάσανε γιὰ καιρό. Ἡ μητέρα του πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολι μὲ τὸν ἄνδρα της τὸ στρατηγό, ὁ ὁποῖος διωρίστηκε πρεσβευτὴς ἐκεῖ. Ἡ μοναξιὰ καὶ ἡ φτώχεια τὸν τσακίσανε.

Ἀνακάλυψε τὸν Πόε. Βρῆκε πὼς ἦταν πνευματικὸς ἀδελφός του. Ἀπόφευγε κι' αὐτὸς τὴν πραγματικότητα. Εὕρισκε τὴ φύσι πολὺ φυσικὴ καὶ πίστευε πὼς «ἕνας ἄνθρωπος χρήσιμος εἶνε κάτι τὸ πολὺ συχαμερό». (1).

Τὸν μετέφρασε κι' ἔτσι διαδόθηκε ὁ Πόε στὴ Γαλλία κι' ἀργότερα στὴν Εὐρώπη.

Μέχρι τότε, ὁ Μπωντελαὶρ ἦταν γνωστὸς μόνο ἀπὸ ποιήματα δημοσιευμένα σὲ πρωτοποριακὰ περιοδικά.

Στὰ 1857 μὲ τὴν ἐκδοτικὴ ὑποστήριξι τοῦ Π. Μαλλασὶ τύπωσε τὰ «Ἄνθη τοῦ Κακοῦ». Ὁλόκληρος ὁ Μπωντελαὶρ βρίσκεται σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο. «Πρέπει ἄραγε νὰ σᾶς πῶ — γράφει στὶς «Ἐπιστολές» του — ὅτι μέσα σ' αὐτὸ τὸ φρικαλέο βιβλίο ἔχω ρίξει ὅλη μου τὴν καρδιά, ὅλη μου τὴν τρυφερότητα, ὅλη μου τὴ θρησκεία, ὅλο μου τὸ μῖσος;».

Τὸ βιβλίο αὐτὸ κατέταξε στὸ Πάνθεον τῶν ἀθανάτων. «Σήμερα ὁ Μπωντελαὶρ — εἶπε κάποτε ὁ Βαλερὺ — εὑρίσκεται στὸ ὕψος τῆς δόξης του. Ἀπ' ὅλους τοὺς ποιητὲς ποὺ ξεπήδησαν ἀπ' τὴ ρωμαντικὴ κίνησι, ὁ Μπωντελαὶρ εἶνε ὁ λεπτότερος καὶ ὁ βαθυστοχαστικώτερος. Ὁ Μυσέ, ὁ Βινύ, κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ Οὐγκώ, εἶνε νάνοι δίπλα του.

Σάρλ Μπωντελαίρ

Μεταξὺ τῶν πολυαρίθμων βιβλίων, μελετῶν, ἄρθρων, ποὺ γράφτηκαν γιὰ τὸν «ποιητὴ τῶν λουλουδιῶν», τὸ Μάη τοῦ 1930 βγῆκε κι' ἕνα ἄλλο ἀκόμα ἐξαιρετικὸ βιβλίο, ποὺ ἀποκατέστησε τὸν ποιητὴ καὶ ποὺ κίνησε τὸ ἐνδιαφέρον ὅλου τοῦ φιλολογικοῦ κόσμου. Εἶνε ἕνα βιβλίο τοῦ Σάνη μὲ τὸν τίτλο: «Ὁ Μπωντελαίρ, ἡ σάρκα καὶ τὸ πνεῦμα».

Μόλις κυκλοφόρησαν τὰ «Ἄνθη τοῦ Κακοῦ» ἡ σεμνότυφη τότε κοινωνία, ξεσηκώθηκε. Βρῆκε πὼς τὸ ἔργο αὐτὸ εἶχε εἰκόνες αἰσχρὲς κι' ἀκόλαστες. Βρῆκε ἀκόμα κηρύγματα κατὰ τῆς... θρησκείας. Ἡ κριτικὴ τὸ χτύπησε, ὅσο κανένα ἄλλο ἔργο. Τὸ χτύπησε σκληρὰ κι' ἐπίμονα. Ὁ Μπρουνετιὲρ βρῆκε ὅτι δὲν ἔχει τίποτα ἀπ' ὅσα προϋποθέτει ἡ ποίησι. «Δὲν ὑπάρχουν στίχοι πιὸ ἐπίπονοι καὶ πιὸ ἀσθματικοί». Ὁ Λεμαίτρ τὸν ὠνόμασε «ἄγονο ποιητὴ τῆς κοινοτυπίας». Ὁ κριτικὸς τοῦ «Φιγκαρώ» δὲν εἶδε παρὰ μόνον «φτώχεια, καταθλίψεις ἰδεῶν, στίχους παγερούς, ἀποκαρδιωτικούς, στὶς ὀστεοθῆκες τῶν νεκροταφείων».

Μόνον ὁ Οὐγκὼ φώναξε ἀμέσως: «Κύριε, ἐφέρατε στὸν οὐρανὸ τῆς τέχνης ἕνα καινούργιο ἀχτινοβόλημα, μακάβριο ἔστω. Δημιουργήσατε ἕνα ρῖγος καινούργιο...».

Ἡ κριτικὴ προκάλεσε τὴν προσοχὴ τῆς δικαιοσύνης καὶ τὴ δικαστικὴ ἐπέμβασι. Ὁ Σαὶντ - Μπὲβ μόνον, ὅπως περίμεναν ὅλοι, μποροῦσε νὰ σώση αὐτὴ τὴν κατάστασι. Περιωρίστηκε μόνον νὰ στείλη στὸ «ἀγαπημένο του παιδὶ» ἕνα σχέδιο ἀπολογίας μὲ τὸν τίτλο «μικροὶ τρόποι ὑπερασπίσεως ὅπως τὴν ἀντιλαμβάνομαι».

Νὰ πῶς τὸν συμβούλευε ν' ἀπολογηθῇ στὸ δικαστήριο: «Ὅλα ἔχουν καταπατηθῇ στὴ περιοχὴ τῆς ποιήσεως. Ὁ Λαμαρτῖνος ἐμονοπώλησε τοὺς οὐρανούς. Ὁ Οὐγκὼ ἐμονοπώλησε τὴ γῆ. Ὁ Λαπρὰντ τὰ δάση. Ὁ Μυσσὲ τὸ πάθος καὶ τὸ ὄργιο. Ἄλλοι τὴν ἑστία, καὶ τὴν ἀγροτικὴ ζωή. Ὁ Γκωτιὲ τὴν Ἱσπανία καὶ τὰ δυνατὰ χρώματά της. Τί ἔμεινε πιά;» Δηλαδή, ἐκεῖνο ποὺ πῆρε ὁ Μπωντελαίρ.

Στὶς 20 Αὐγούστου 1857 ἡ ὑπόθεσις «τῶν λουλουδιῶν τοῦ κακοῦ» πέρασε ἀπὸ τὸ δικαστήριο. Ἀποτέλεσμα τῆς δίκης ἦταν νὰ καταδικασθοῦν 5 ποιήματα καὶ 300 φράγκα πρόστιμο ἐκδότης καὶ ποιητής.

Τὸ 1934 τὸ δράμα τῆς Μασσαλίας μὲ τὴ δολοφονία τοῦ Λουὶ Μπαρτοῦ ἔδωσε πάλι ἀφορμὴ νὰ συζητηθοῦν πολλὰ στὶς Παρισινὲς ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τοῦ Μπωντελαὶρ χάρις στὸ θαυμαστή του τὸν Μπαρτοῦ. Ὅταν ὁ Μπαρτοῦ ἦταν ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, ἔλαβε τὴν περίφημη πρωτοβουλία νὰ ξαναφέρῃ τὸ ζήτημα τῆς καταδίκης κι' ὥρισε μιὰ διαδικασία, ἡ ὁποία νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀναθεώρησι τῆς παλῆς ἀποφάσεως. Ἡ ἀναθεώρησις δὲν ἔγινε, ἀλλὰ ὁ τόμος τῶν «Λουλουδιῶν τοῦ Κακοῦ» περιέχει καὶ τὰ στιγματισμένα τραγούδια τοῦ ποιητῆ.

Ἦρθε μιὰ περίοδος ποὺ ἤτανε ἡ τραγικώτερη τῆς ζωῆς του. Μιὰ περίοδος ποὺ ὁ ποιητὴς δοκιμάζοντας τέτοια ἀνία, τέτοια στέρησι καὶ μοναξιά, ποὺ ἡ ἀπελπισία του ἄγγιξε τὰ ὅρια τῆς τρέλλας. Ἔφτασε σὲ τέτοιο σημεῖο ποὺ στὴ μέση τῆς λεωφόρου τῶν Ἰταλῶν φώναξε:

— Ἀπόψε κοιμήθηκα μὲ τὸν Βελζεβούλ!...

Κι' ἄλλοτε πάλι ρώτησε ἕναν ἀγαθὸ ἐπαρχιώτη:

— Ἔχετε φάει μυαλὰ μικροῦ παιδιοῦ; Νὰ φᾶτε. Εἶνε περίφημα!...

Ἤτανε ἡ ἐποχὴ ποὺ οἱ φίλοι του τὸν προδόσανε, οἱ ἐχθροὶ τὸν χλευάσανε, οἱ γονεῖς τὸν ἀπαρατήσανε, ἡ κρεολὴ τὸν ἀπάτησε. Δὲν εἶχε οὔτε νὰ φάη. Οἱ δανειστές του κυνηγούσανε...

Φεύγει γιὰ τὶς Βρυξέλλες ἐλπίζοντας καλλιτέρευσι. Χειρότερα ἐκεῖ. Ξένος, δίχως λεφτά, δίχως τίποτα. Κοντὰ σ' αὐτὰ ἡ «ὠχρὰ σπειροχέτη» καὶ ἡ κατάχρησις τῶν ναρκωτικῶν — δῶρα τῆς κρεολῆς — τοῦ δίνουν τὸ τελευταῖο χτύπημα. Παθαίνει νευρικὲς κρίσεις, καὶ σὲ λίγο γενικὴ παράλυσι.

Τὸν μεταφέρουν στὸ Παρίσι σὲ μιὰ κλινική. Στὶς 2 Σεπτεμβρίου τοῦ 1867 τὸ βράδυ ὁ Σάρλ Μπωντελαίρ, ὁ ποιητὴς τῶν «Λουλουδιῶν τοῦ Κακοῦ» — ποὺ σήμερα τὸν ἀποθεώνουν — πέθανε ξεχασμένος ἀπ' ὅλους.

Μιὰ πιστὴ γρηὰ ὑπηρέτρια στὶς στιγμὲς τῆς ἀγωνίας τοὔκλεισε τὰ μάτια. Τὰ μάτια αὐτὰ ποὺ μὲ τόση περιφρόνησι, καὶ τόση εἰρωνεία ἀντίκρυσαν τὴ ζωή.

ΝΙΚΟΣ Κ. ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ

---

(1) Λόγια ἀπὸ ἕνα βιβλίο τοῦ Μπωντελαὶρ π' ἄφησε ἀτέλειωτο.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μιὰ ἡλικιωμένη κυρία κατερχόταν στὶς ὑπόγειες στοὲς ἑνὸς ἀνθρακωρυχείου στὸ Μάντσεστερ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της. Ὅταν ὅμως ὁ σιδερένιος κλωβὸς κατερχόταν στὰ ἔγκατα τῆς γῆς, παρετήρησε ὅτι ἡ ζωή της καθὼς καὶ ἡ ζωὴ τῶν συνοδῶν της, ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὴν στερεότητα τοῦ σχοινιοῦ ποὺ συγκρατοῦσε τὸ ὑπόγειο αὐτὸ ἀσσανσέρ.

— Πιστεύετε ὅτι τὸ σχοινὶ αὐτὸ εἶνε στερεό; ρώτησε ἀνήσυχη ἕναν ἀνθρακωρύχο, ὁ ὁποῖος τὴν συνώδευε στὴν κάθοδό της.

— Ἀσφαλῶς, ὅπως μιὰ ἐγγλέζικη Τράπεζα, κυρία, τῆς ἀπήντησε εὔθυμα ὁ ἐργάτης. Δὲν πρέπει νὰ φοβᾶστε. Αὐτὰ τὰ σχοινιὰ εἶνε ἐγγυημένης διαρκείας ἀκριβῶς δώδεκα μηνῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ σχοινιοῦ ἡ θητεία λήγει αὔριο, ὁπότε θὰ τὸ ἀλλάξουμε.

⁂

— Ὅπως ἔχει διαπιστωθῆ μὲ τὸ μικροσκόπιο ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ ἀνθρώπου σὲ κάθε τετραγωνικὴ ἴντσα (1 ἴντσα = 2½ πόντοι) περιλαμβάνει 1000 πόρους. Ἄν, λοιπόν, ὑπολογισθῆ, ὅτι ὅλη ἡ ἐπιφάνεια τῆς ἐπιδερμίδος μας εἶνε 16 τετραγωνικὰ πόδια (1 πόδι = 30 πόντοι) τότε οἱ πόροι ὅλου τοῦ σώματός μας εἶνε 2.304.000.

⁂

Ἕνας ἀπὸ τοὺς μάγους τοῦ Λονδίνου, ὁ Κινέζος Τσὲ - Φούντ, εἶχε ἀποκτήσει τόσα πολλὰ λεφτὰ ἀπὸ τὴν τέχνη του, ὥστε σκέφθηκε ὅτι ἦταν πιὰ καιρὸς νὰ προείπη καὶ τὴ δική του μοῖρα. Ἔτσι συμβουλεύθηκε τὴν μαγικὴ κρυστάλλινη σφαῖρα του καὶ μὲ τρόμο διεπίστωσε ὅτι θὰ πέθαινε σὲ λίγες μέρες!

Προσκάλεσε τότε ὅλους τοὺς φίλους του σ' ἕνα γεῦμα κι' ἀφοῦ τοὺς ἀνήγγειλε τὸν ἐπικείμενον θάνατό του τοὺς μοίρασε ὅλη τὴν περιουσία του.

Πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μέρες πέθανε ἀπὸ συγκοπή!

⁂

— Στὴν Καλκούτα ἕνας ἀτσίγγανος τὴν ὥρα ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ ταμεῖο μιᾶς Τράπεζας γιὰ νὰ εἰσπράξη μιὰ μικρὴ κατάθεσί του, ὑπνώτισε τὸν ἀνύποπτο ταμία καὶ τὸν διέταξε κατόπιν νὰ τοῦ παραδώση ὅλα τὰ λεφτὰ τοῦ ταμείου.

— Ὁ ὑπνωτιστὴς ἀτσίγγανος συνελήφθη ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες καὶ καταδικάστηκε αὐστηρὰ χωρὶς τούτη τὴ φορὰ νὰ κατορθώση νὰ ὑπνωτίση καὶ τὸν δικαστὴ ποὺ τὸν ἔστειλε φυλακή.

⁂

— Οἱ ἐλαφρότεροι σωλῆνες ποὺ κατασκευάστηκαν ποτὲ ἦσαν ἀπὸ νικέλινο ἀλουμίνιο.

— Ἐννεακόσια μέτρα ἀπ' αὐτὲς τὶς σωλῆνες ζυγίζουν μόνον... μισὴ ὀκᾶ!

⁂

Στὴν νῆσο τοῦ Σολομῶντος τοῦ Ειρηνικοῦ ὠκεανοῦ, ἐπὶ δέκα συνεχῆ χρόνια σημειώνεται κάθε πρωῒ μιὰ ἐλαφρὰ σεισμικὴ δόνησις.

— Τόση εἶνε ἡ ἀκρίβεια τῆς σεισμικῆς αὐτῆς δονήσεως, ὥστε οἱ λίγοι Εὐρωπαῖοι οἱ ὁποῖοι κατοικοῦν ἐκεῖ κανονίζουν τὰ ρολόγια τους μὲ αὐτήν!

⁂

Ὅταν ἡ διάσημη ἠθοποιὸς μὶς Ντάκρ βρισκόταν μὲ τὸν θίασό της στὴν Αὐστραλία, εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ δαγκωθῇ ἀπὸ ἕνα δηλητηριῶδες φίδι κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγες ὧρες νὰ πεθάνη χωρὶς οἱ γιατροὶ νὰ προλάβουν νὰ τῆς κάμουν τὸν σχετικὸ ὀρρό.

Τὰ μόνα λόγια ποὺ μπόρεσε νὰ προφέρῃ λίγες στιγμὲς πρὶν πεθάνη ἦσαν: «Θέλω νὰ μὲ θάψουν στὰ χώματα τῆς πατρίδος μου».

Ἡ ἐπιθυμία αὐτὴ τῆς ἑτοιμοθάνατης πραγματοποιήθηκε ὡς ἑξῆς: Τηλεγραφικῶς ἐναυλώθηκε ἕνα ἀεροπλάνο ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, τὸ ὁποῖο ἀνεχώρησε γεμάτο μὲ ...χώματα ἀπὸ τὸ μέρος ποὖχε γεννηθῆ ἡ ἐν λόγῳ ἠθοποιός. Τὸ ἀεροπλάνο μὲ τὸ περίεργο φορτίο του ἔφθασε στὴν Αὐστραλία ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα καὶ τὰ χώματα μεταφέρθηκαν στὸ νεκροταφεῖο καὶ κάλυψαν τὸ φέρετρο τῆς ἠθοποιοῦ!

ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΩΝ ΑΤΜΟΜΗΧΑΝΩΝ

Τὰ «Χρονικὰ τῶν Μεταφορῶν» δημοσιεύουν ἐνδιαφέρουσαν στατιστικὴν ποὺ ἀφορᾷ τὸ βάρος τῶν ἀτμομηχανῶν τῶν διαφόρων χωρῶν.

Ἡ Ἀμερική, λοιπόν, ἔχει τὰς πιὸ μεγάλας ἀτμομηχανάς, ποὺ ζυγίζουν τὸ μεγαλείτερον βάρος. Αἱ ἀτμομηχαναὶ τοῦ Νόρθερν Πάσιφ Ραϊλγουέϊ ζυγίζουν 507 τόννους. Ἡ «4—14—4» κατασκευασθεῖσα εἰς τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. ζυγίζει 328 τόννους. Κατόπιν ἔρχονται αἱ ἀτμομηχαναὶ τῶν Βελγικῶν σιδηροδρόμων, τῶν ὁποίων τὸ βάρος ἀνέρχεται εἰς 210 τόννους. Ἀκολουθοῦν αἱ ἀτμομηχαναὶ τῆς γνωστῆς ἑταιρίας Ρ.Σ.Μ., αἱ ὁποῖαι ζυγίζουν 182 τόννους. Τέλος, ἔρχεται ἡ ἀγγλικὴ ἀτμομηχανὴ «βάρους πτεροῦ». Ἡ τελευταία αὐτὴ ἀτμομηχανὴ εἶνε ἡ ἐλαφροτέρα ἐξ ὅλων, κατέχει δὲ τὸ παγκόσμιον ρεκὸρ ταχύτητος ἑνὸς κανονικοῦ συρμοῦ.

Ὁ γραφολόγος σᾶς ἀπαντᾶ

Γ. Χ. Κ. Μ. Α. — Ἀνησυχία, βιασύνη, ἀπροσεξία. Δὲν γνωρίζω τὴν ἡλικίαν σας πάντως ὁ χαρακτὴρ σας εἶνε πολὺ ἀνώριμος, μὲ καλὰς ἴσως προθέσεις, ἀλλὰ ἀπροσάρμοστος, ἀτίθασος.

ΑΝΑΤΟΛΗΝ.— Εἶσθε τύπος ἱκανὸς καὶ ἀρκετὰ ἄφροντις. Παρὰ ταῦτα εἶσθε εὔθικτος καὶ εὐπρόσβλητος χωρὶς ἐμπάθειαν καὶ χωρὶς μνησικακίαν. Αἱ γνῶμαι σας καὶ αἱ ἀντιλήψεις σας δεν εἶνε διόλου σταθεραί. Εἶσθε ἐπιχειρηματικὴ καὶ διαχυτική, ἀλλὰ ἄτονος κάπως, ἀποφεύγουσα τὰς μεγάλας προσπαθείας.

Moheux κ.τ.λ.— Σᾶς ὁ χαρακτήρ, δὲν ἠμπορεῖ ἀκόμα νὰ ὀνομασθῇ χαρακτήρ. Φαίνεσθε φιλότιμος καὶ σεμνός, ἀλλὰ ἀρκετὰ μαλθακός, βαρὺς καὶ ἐπιλήσμων.

Moroploix.— Σεῖς ἐπίσης, σχεδὸν ὅμοιος τοῦ προηγουμένου, μὲ τὴν δαφορὰν ὅτι εἶσθε περισσότερον αἰσιόδοξος καὶ ἀπαιτητικός.

Arenchom.— Σεῖς φαίνεσθε πολὺ ἀνήσυχος καὶ εὐμετάβολος. Πρέπει νὰ τονώσετε τὸ νευρικόν σας σύστημα καὶ νὰ σταθεροποιήσητε τὸν χαρακτῆρα σας. Ἄλλως ἡ ἐξέλιξίς του θὰ λάβη ἐσφαλμένας κατευθύνσεις.

ΤΕΩΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ.— Ἡ πρώτη ἐντύπωσις ἐκ τῆς γραφῆς σας εἶνε πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ ἀνωτερότης, διακεκριμένοι τρόποι, εἰλικρίνεια. Ἐξετάζοντες βαθύτερον, τὰ προλεχθέντα δὲν ἀπαλείφονται μέν, ἀλλὰ λαμβάνουν ἰδιαιτέραν χροιάν. Θαῦμα, πῶς ἀντίρροποι τάσεις, ἰδίως διανοητικαί, δὲν ἀνέτρεψαν ἐμφανῶς τὴν ψυχικήν σας ἰσορροπίαν. Μόνον ὁ ὀργανισμὸς ζωτικὸς καὶ καλλιεργημένος ὡς ὁ ἰδικός σας ἠδύνατο νὰ ἀντεπεξέλθη. Περισσότερα ἐδῶ δὲν δύναμαι νὰ εἴπω.

ΟΜΗΡΟΝ Μ.— Κάπως παράξενος τύπος. Ὁ χαρακτήρ σας, τοὐλάχιστον γιὰ τὴν ὥρα, δὲν εἶνε οὔτε δυνατός, οὔτε σταθερός. Ἴσως νὰ ἔχετε κάποιαν κληρονομικὴν προδιάθεσιν εἰς τὴν νευρικότητα χωρὶς καὶ νὰ εἶσθε ὁ ἴδιος ἐξαιρετικὰ νευρικός. Ἀφίνεσθε πολὺ εἰς τὰς ἐντυπώσεις τῆς στιγμῆς, συνάμα δὲν εὑρίσκεσθε εἰς ἁρμονίαν μὲ τὸ σημερινόν σας περιβάλλον.

ΕΡΡΙΚΟΝ Τ.— Εὔχομαι τὰ δυὸ λόγια ποὺ θὰ σᾶς εἴπω νὰ κινήσουν τὸν ζῆλόν σας πρὸς διόρθωσιν, ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ, τοῦ χαρακτῆρός σας. Δὲν εἶσθε κακὸς ἀλλ' ἀρκετὰ ἐγωϊστής, δύσπιστος καὶ κάπως ὑπερβολικὸς καὶ ἐξεζητημένος. Δὲν στερεῖσθε λεπτότητος καὶ ἱκανότητος ἀλλ' ἡ προσποίησις τὰ χαλᾷ ὅλα.

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΝ Π.— Ἐκ τῆς ἐπιφανειακῆς ὅλως ἐξετάσεως τοῦ γραψίματός σας, δὲν ἀποκλείω καθόλου νὰ ἔχετε πράγματι τὸ ταλέντο ποὺ ὑπαινίττεσθε. Θὰ ἐχρειάζετο ὅμως μία πλήρης ἀνάλυσις διὰ νὰ ἀποφανθῶ μετὰ βεβαιότητος. Εἶσθε λεπτὸς καὶ εὐαίσθητος, ἔχετε φαντασίαν καλὴν καὶ ὑπάρχουν μεγάλαι ἐλπίδες εὐδοκίμου ἐξελίξεως.

Δρ ΚΑΛΛΙΟΣΤΡΟΣ

ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΑΙ ὁ ἀναγνώστης μας, ὁ ὁποῖος τυχὸν ἔλαβε ξένην ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ γραφολόγου μὲ τὴν ὑπογραφὴν «Ἀλίκη» ὅπως τὴν ἀποστείλῃ εἰς τὰ γραφεῖα μας καθότι τῷ ἐστάλη κατὰ λάθος καὶ τοῦ εἶνε τελείως ἄχρηστος.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Μπορεῖτε νὰ διαβάσετε ὅλοι στὰ χέρια σας

Τὶ βλέπομε σὲ μερικοὺς γνωστούς μας

Μετὰ τὰς προφητείας διὰ τὸ 1937, κατὰ τὰς διαφόρους κατηγορίας τῆς μαντικῆς, ἰδοὺ τὸ τέλος τῆς μελέτης τῆς συνεργάτιδός μας κ. Μ. Λ. Σοντὰζ, ἐπὶ τῆς χειρολογίας.

Ἰδοὺ τὰ χέρια μερικῶν συγχρόνων μας. Παρουσιάσαμεν τὰς φωτογραφίας των εἰς πολλοὺς χειρολόγους, οἱ ὁποῖοι τὰς ἐξήτασαν, ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ χειρῶν ἀνωνύμων, διὰ νὰ μὴ ἐπηρεασθοῦν, ἀπὸ ὅ,τι ἐγνώριζαν σχετικῶς μὲ τὰ πρόσωπα αὐτά. Αἱ γνωματεύσεις ἐδόθησαν μὲ κάθε ἐπιφύλαξιν, διότι ἐξαιρουμένων τῶν Βαλεντὶν Τεσσιὲ καὶ Μωρὶς Ροστάν, οἱ χειρολόγοι δὲν ἦλθον εἰς προσωπικὴν ἐπαφὴν μὲ τὰ πρόσωπα.

Λείπει ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν αὐτήν: ἡ ἁφὴ χεὶρ τρυφερὰ ἢ σκληρά: ἐνεργητικότης ἢ ὀκνηρία· τὸ χρῶμα (κίτρινον: ἐπιμέλεια· λευκόν: παθητικότης· κόκκινον: πνεῦμα φίλερι)· ἡ ἄποψις τῆς ράχεως τῆς χειρὸς (λεία ἢ ἀνώμαλος)· ἡ ἄποψις τῶν ὀνύχων: κυρτοί, ραβδωτοί, ὁριζόντιοι, κατακόρυφοι) ἡ ἄποψις τῶν κόμβων (κόμβος φιλοσοφικός, κριτικός, δίκαιον, κόμβος ὑλιστικός, μαθηματικός, ποιητικός, μουσικός)· τὸ χρῶμα τῶν δακτύλων, τῶν κοιλοτήτων, τῶν κηλίδων, ποὺ δεικνύουν ἀσθενείας πιθανὰς καὶ τέλος ὅλαι αἱ γραμμαὶ κρούσεως (ταξείδια, ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Σελήνης· πληγαὶ καὶ ἐγχειρήσεις, ἐπὶ τοῦ ὄρους τοῦ Ἄρεως· ἑνώσεις, ἐπὶ τοῦ ὄρους τοῦ Ἑρμοῦ).

Μόνον τὰ οὐσιώδη σημεῖα ἔχουν σημειωθῆ. Δηλαδὴ τὰ γενικὰ δεδομένα τῶν χαρακτήρων καὶ τῶν ἰδιοσυγκρασιῶν. Αἱ φροντίδες, αἱ προσωπικαὶ θλίψεις, αἱ ἐρωτικαὶ περιπέτειαι, τὰ πένθη, οἱ χωρισμοί, αἱ ἀσθένειαι, αἱ ἀδυναμίαι, τὰ διαζύγια, οἱ γάμοι (εὐτυχεῖς ἢ καταστροφικοί). Τὰ παιδιά, δὲν μποροῦν νὰ φανοῦν.

Ἐξ ἐκείνου τέλος τὸ ὁποῖον μᾶς ἔδωσεν αὐτὴ ἡ ἐξέτασις εἴμεθα εὐχαριστημένοι νὰ κρατήσωμεν ὅ,τι θὰ ἠδύνατο νὰ συζητηθῇ δημοσίᾳ, τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς ἀπαγορευούσης νὰ φέρωμεν εἰς φῶς διάφορα γεγονότα πολὺ προσωπικά, τὰ ὁποῖα δὲν μᾶς ἀφοροῦν. Ἀρχίζομεν, ἀναγινώσκοντες εἰς τὴν χεῖρα, τὸ πολύπλοκον τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν καὶ ὀφείλομεν νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν, ἐπὶ παραδείγματι, ὅταν πρόκειται περὶ καλλιτεχνικῶν ἢ δημιουργικῶν, ὅτι μπορεῖ ἀπὸ ἕνα λάθος τοῦ χαρακτῆρος νὰ στηρίξουν ἐκεῖ τὸ ταλέντο των ἢ τὴν μεγαλοφυΐαν των.

Οὕτω ἡ Βαλεντίνη Τεσσιέ, (μεγάλη ἠθοποιός), ὁ Μαρσὲλ Τὶλ (μέγας πυγμάχος), ἔχουν ἕνα ὄρος τοῦ Ἄρεως πολὺ ὑψηλόν, τὸ ὁποῖον δεικνύει τὴν ροπήν των πρὸς τὸν θυμόν, τὴν ὀργήν, τὴν φιλονικίαν. Γνωρίζομεν δὲ τί χρῆσιν ἔκαμον αὐτοῦ τοῦ οὐσιώδους χαρακτηριστικοῦ των τοῦ αἱματώδους χαρακτῆρός των, τὸ ὁποῖον κατήντησε πάθος ὁρμητικόν, μεγαλοπρεπὴς δυναμισμός, ὁ ὁποῖος τοὺς ὕψωσεν ἕως ἐκεῖ, ποὺ εὑρίσκονται. Καὶ ἀφ' ἑτέρου μανθάνομεν, ὅτι ὁ Μωρὶς Ροστὰν διὰ τῆς ἀφθονίας τῶν χαρισμάτων του θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ ἕνας σοφός—ὅπως ὁ ἀδελφός του—ἢ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν μουσικὴν ἢ καλλίτερον εἰς τὰς πλαστικὰς τέχνας. Ἐπὶ πλέον εἶνε ἕνας συγγραφεύς, ποιητὴς καὶ ἓν τῶν πλέον λαμπρῶν συγχρόνων πνευμάτων.

Αὐτὴ ἡ διαφορὰ τάσεων συνοδεύεται πάντοτε ὑπὸ ἀναποφασιστικότητος, ἐσωτερικῶν βασάνων, ἀσταθείας περὶ τὴν δημιουργίαν καὶ ἑπομένως, ὑπὸ ἑνὸς πεσιμισμοῦ καὶ ἀποθαρρύνσεως ὁριστικῆς.

Ὅταν ὁ περίφημος χειρομάντις Ντεμπαρὸλλ πῆγε νὰ εὕρῃ τὸν Λαμαρτῖνο διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὰ χέρια του, εἶχε τὴν μεγαλειτέραν ἔκπληξιν, διότι ἀνεκάλυψε ἐκεῖ ὅλα τὰ σημεῖα τὰ ὁποῖα ὑποδηλοῦν τὴν δυνατότητα νὰ γίνῃ κανεὶς ἕνας καλὸς παραγγελιοδόχος (ἑτοιμολογία καὶ ὑπέρμετρος εὐγλωττία), ἀγάπη πρὸς τὰς θετικὰς ὑποθέσεις καὶ τίποτε ἀπὸ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐκ πρώτης ὄψεως περίμενε νὰ ἰδῇ καὶ τὸ ὁποῖον ἐδήλου ποιητὴν ἐμπνευσμένον. Ἐδικαιολόγησε τὴν ἔκπληξίν του καὶ ὁ Λαμαρτῖνος τοῦ ὡμολόγησε ὅτι ἔκλινε ἐκ φύσεως πρὸς τὰς ἐπιχειρήσεις, τὴν πολιτικήν, τὴν διοίκησιν. Ἡ ποίησις δὲν ἦταν γι' αὐτὸν παρὰ ἕνα «πασσατέμπο». Αὐτὸ τὸ μεγαλοφυὲς «πασσατέμπο», ποὺ γνωρίζομεν.

Καὶ τότε μιὰ ἐξέτασις περισσότερον βαθεία καὶ ἐμπεριστατωμένη ἐπὶ τῶν δευτερευουσῶν γραμμῶν ἀπεκάλυπτε τὴν τρυφερότητα, τὴν γενναιοφροσύνη, τὴν εὐσυγκινησίαν, τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ ὁ δακτύλιος τῆς Ἀφροδίτης, ὁ σπασμένος, ἐφανέρωνε τὴν ὑπερβολικὴν ἔντασιν ὅλων τῶν ἐρωτικῶν ἐνστίκτων βιαίων καὶ βαθέων. Ἦταν ἡ ἔμπνευσις τῶν λαμαρτινικῶν κλαυθμῶν, τὰς ὁποίας ὅλοι οἱ ἐρασταὶ ἀγαποῦν νὰ διαβάζουν, νὰ ἀποστηθίζουν καὶ οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐβοήθησαν, ἴσως, νὰ ὑποφέρουν μιὰ μεγάλη θλῖψι, ποὺ τοὺς βασάνιζε καὶ νὰ ἐπανέλθουν πρὸς μίαν κατάστασιν ἐρωτικῆς ἀναρρώσεως, ποὺ εἶνε τὸ τελευταῖον θέλγητρον τοῦ πάθους, ποὺ θεραπεύομεν, χάρις εἰς τὴν ὑπέροχον ἔμπνευσιν ἑνὸς ποιητοῦ.

Μ. Λ. ΣΟΝΤΑΖ

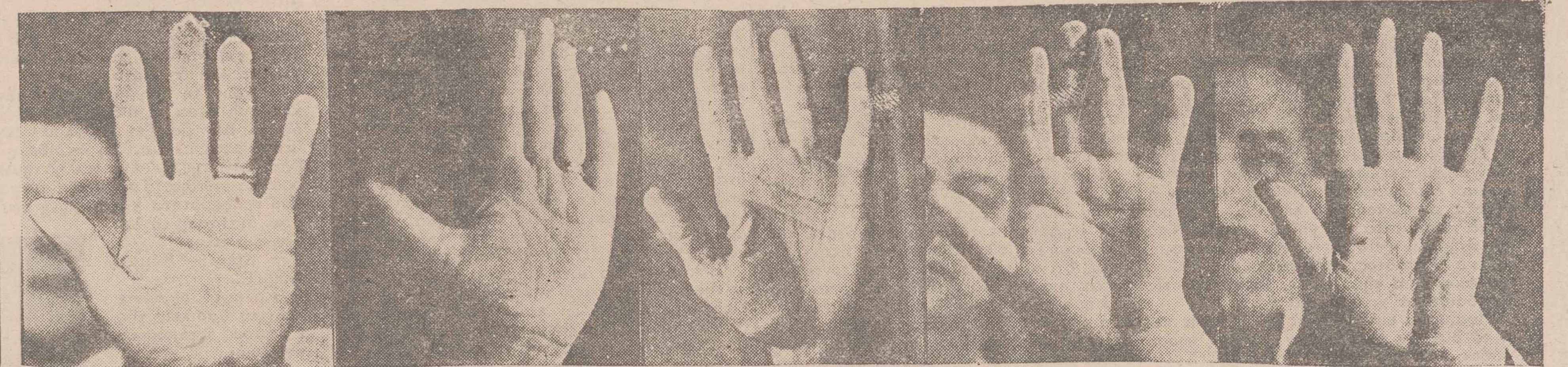

ΕΞ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΕΞΙΑ: 1) Ὁ ποιητὴς Μωρὶς Ροστάν: Χεὶρ καλλιτεχνικο-ψυχική, δεικνύουσα ἀνωτέραν νοητικότητα μὲ τάσεις πρὸς μίαν ὁλοκλήρωσιν τῆς γνώσεως, παντοῦ, ὅπου ἡ φαντασία δύναται νὰ δράσῃ. Φιλολογικὰ χαρίσματα καὶ ἰδίως ἐπιδεξιότης εἰς τὴν συγγραφὴν θεατρικῶν ἔργων. Ψυχολογικὴ αἴσθησις λεπτή, ὑπερβολικὴ εὐαισθησία, ἡ ὁποία ἐμποδίζει ἀποτελεσματικὴν ἀντίδρασιν κατὰ τοῦ μοιραίου. Ἀγάπη πρὸς τὸ ὡραῖον, πρὸς τὴν αἴγλην, πρὸς τὴν ἁρμονίαν. Χαρακτὴρ ὁρμητικὸς μὲ περιέργους πλευράς, κάπως νοσηράς, εἰς τὸ ὑποσυνείδητον. Περισσότερον ἐγκεφαλικός, παρὰ αἰσθηματικός. Ἕνας εὐτυχὴς γάμος δέον νὰ ἀναμένεται. 2.— Ἡ ἠθοποιὸς Βαλεντίνη Τεσσιέ: Χεὶρ καλλιτεχνικο-ψυχική, δεικνύουσα μίαν ἀνωτέραν νοητικότητα, μὲ λεπτότητα καὶ πανουργίαν. Τάσις πρὸς θυμὸν καὶ ἱκανότης πρὸς καταστολήν του. Θέλησις περισσότερον ἐνστικτώδης, παρὰ ἠθική, ὑποστηριζομένη ὑπὸ μιᾶς σταθερᾶς αἰσιοδοξίας. Ἡ κεφαλὴ συνδυάζει, ὑπολογίζει καὶ κερδίζει πλεονεκτήματα, ὠφελήματα, τὰ ὁποῖα ἡ καρδιὰ διανέμει ἀφειδῶς. Φύσις σφοδρὰ (διάπυρος), ἀλλὰ ἡ ὁποία, ἐν τούτοις, δὲν ἐγκαταλείπει τὴν τέχνην της εἰς τὴν καρδιάν της. Ἀγῶνες ἀδιάκοποι, ἀλλὰ συνεχῶς μὲ εὐτυχῆ ἀποτελέσματα. Μουσικὴ αἴσθησις, ποὺ τῆς δίδει τὸν ἀκριβῆ τόνον, ρυθμὸν καὶ δημιουργικὴν ἁρμονίαν. 3.— Ὁ δικηγόρος Καμπενσί: Χεὶρ ἐντίμου ἀνθρώπου. Ἀγωνιστής. ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ διανοητικοῦ πεδίου. Πολιτικός, ἀγαπᾷ τὰς «κοινοβουλευτικὰς μονομαχίας». Στωμυλία καὶ εὐγλωττία μὲ τὸ δῶρον τῆς σαφοῦς ἐξηγήσεως. Πολὺ ὡραία ἐπιτυχία εἰς τὸ στάδιόν του, πρᾶγμα ποὺ θὰ τὸν καταστήσῃ ἱκανὸν ἐνασκήσεως δύο ἐπαγγελμάτων, ἐπὶ τῷ ὅρῳ αὐτὰ νὰ εἶνε στενῶς μεταξὺ των συνδεδεμένα. Πνεῦμα περισσότερον πρακτικόν, παρὰ κερδοσκοπικόν. Τὰ λόγια τείνουν πρὸς δρᾶσιν, ἀντὶ νὰ μένουν λόγια. 4.— Ὁ ζωγράφος Κίσλιγκ: Ἰδιοσυγκρασία ἀγωνιστοῦ. Ἀνάγκη διαχύσεως τόσον εἰς τὴν ἐργασίαν, ὅσον καὶ εἰς τὴν ζωήν. Μεγάλη ζωτικότης. Καθόλου κερδοσκόπος. Φαιδρότης. Μεγάλη κοινωνικότης. Λογικὴ καὶ πολλὴ φαντασία διὰ τὴν ὑλιστικὴν ἀντίληψιν τῆς ζωῆς. Ἕνας καλλιτέχνης ποὺ ἡ τέχνη του εἶνε πολὺ κοντά του. Ἀγαπᾷ τὰ μεγάλα ἔργα, τὰ ὑγιᾶ καὶ ἔγχρωμα καὶ θέτει εἰς αὐτὰ τὴν ἡδονικήν του ὁρμήν, ποὺ τὴν φέρει πρὸς τὴν ὡραιότητα καὶ τὴν πολυτέλειαν. 5.— Ὁ ἠθοποιὸς Βίκτωρ Μπουσέ: Χεὶρ ἐλαφρὰ τοῦ καλλιτέχνου μὲ τὴν ζωηρὰν ἀντίληψιν, μὲ πνεῦμα λάμπον καὶ κάπως εἰρωνικόν. Μιὰ διπλῆ γραμμὴ κεφαλῆς, σημειουμένη εἰς τὴν δεξιὰ χεῖρα, μᾶς κάμνει νὰ ὑποθέσωμεν δύο πλευράς, ἀρκετὰ διαφορετικάς, εἰς αὐτὸν τὸν χαρακτῆρα, ὁ ὁποῖος δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς ὅ,τι φαίνεται νὰ εἶνε. Περισσότερον καιροσκόπος, παρὰ θεληματικός. Κάμνει τὶς δουλειές του μὲ μεγάλην ἐπιτηδειότητα καὶ μὲ πολλὰ κέρδη. Παρὰ τὸν κίνδυνον ἀνελάμβανε μίαν ὑπόθεσιν, διότι ὑπῆρχε φόβος νὰ τὴν χάσῃ. Πολλαὶ ἐπιτυχίαι εἰς τὰς γυναῖκας, ἀλλὰ μὲ τὰ ἀντίστοιχα λύτρα των.

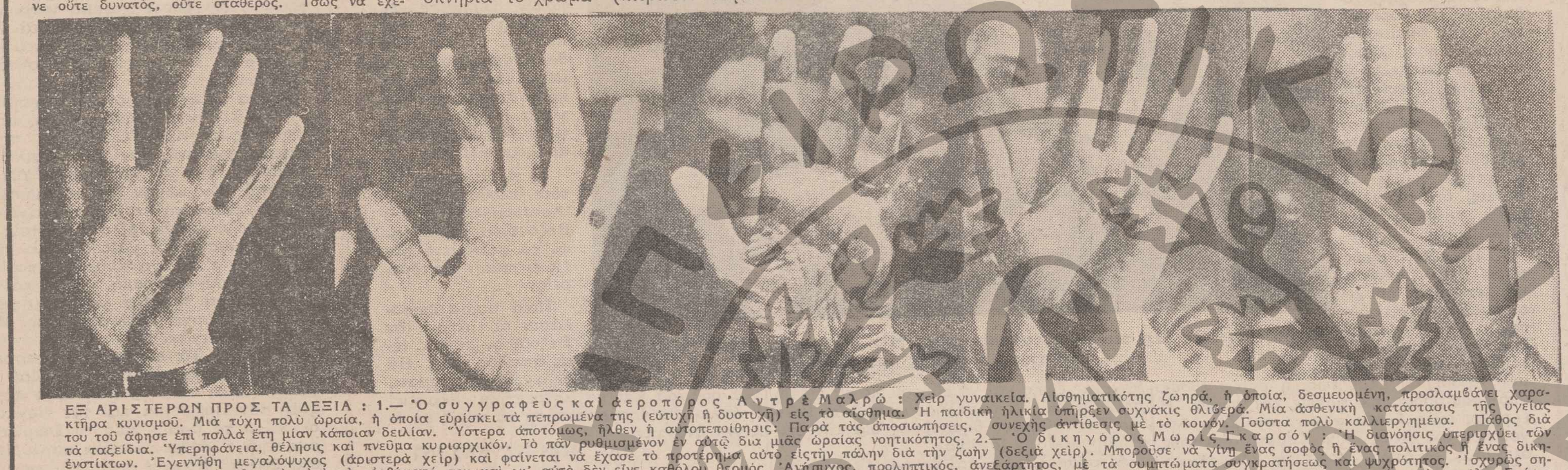

ΕΞ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΕΞΙΑ: 1.— Ὁ συγγραφεὺς καὶ ἀεροπόρος Ἀντρὲ Μαλρώ: Χεὶρ γυναικεία. Αἰσθηματικότης ζωηρά, ἡ ὁποία, δεσμευομένη, προσλαμβάνει χαρακτῆρα κυνισμοῦ. Μιὰ τύχη πολὺ ὡραία, ἡ ὁποία εὑρίσκει τὰ πεπρωμένα της (εὐτυχῆ ἢ δυστυχῆ) εἰς τὸ αἴσθημα. Ἡ παιδικὴ ἡλικία ὑπῆρξεν συχνάκις θλιβερά. Μία ἀσθενικὴ κατάστασις τῆς ὑγείας του τοῦ ἄφησε ἐπὶ πολλὰ ἔτη μίαν κάποιαν δειλίαν. Ὕστερα ἀποτόμως, ἦλθεν ἡ αὐτοπεποίθησις: Παρὰ τὰς ἀποσιωπήσεις, συνεχὴς ἀντίθεσις μὲ τὸ κοινόν. Γοῦστα πολὺ καλλιεργημένα. Πάθος διὰ τὰ ταξείδια. Ὑπερηφάνεια, θέλησις καὶ πνεῦμα κυριαρχικόν. Τὸ πᾶν ρυθμισμένον ἐν αὐτῷ διὰ μιᾶς ὡραίας νοητικότητος. 2.— Ὁ δικηγόρος Μωρὶς Γκαρσόν: Ἡ διανόησις ὑπερισχύει τῶν ἐνστίκτων. Ἐγεννήθη μεγαλόψυχος (ἀριστερὰ χεὶρ) καὶ φαίνεται νὰ ἔχασε τὸ προτέρημα αὐτὸ εἰς τὴν πάλην διὰ τὴν ζωὴν (δεξιὰ χείρ). Μποροῦσε νὰ γίνῃ ἕνας σοφὸς ἢ ἕνας πολιτικὸς ἢ ἕνας δικηγόρος. Κριτικάρει τὸ πᾶν καὶ αὐτὰ τὰ αἰσθήματά του καὶ γι' αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου θερμός. Ἀνήσυχος, προληπτικός, ἀνεξάρτητος, μὲ τὰ συμπτώματα συγκρατήσεως καὶ ψυχρότητος. Ἰσχυρῶς σημειωμένος ὑπὸ τοῦ μοιραίου. Ὀλίγος ἀρθριτισμός. 3.— Ὁ δημοσιογράφος ντὲ λὰ Φουσαρντιέρ: Ὡραία χεὶρ καὶ ὡραία ἐγκεφαλικὴ κατάστασις, διεισδυτικότης ἀρκετὰ μεγάλη. Γράφει μὲ ἐλαφρότητα περὶ τῶν πραγμάτων ποὺ σκέπτεται ὑπηρετούμενος πρὸς τοῦτο ὑπὸ μιᾶς καλῆς λογικῆς, μιᾶς φαντασίας ζωηρᾶς καὶ ἑνὸς πνεύματος αἰτιολογίας. Τολμηρὸς πολεμιστής, ἔχει μίαν μεγάλην ἐπιτυχίαν εἰς τὴν δημοσιογραφίαν. Μήπως κάποτε ἄλλαξε κατευθύνσεις; Μεταξὺ τῶν τριάντα καὶ σαράντα ἐτῶν μία μεγάλη θλῖψις, πένθος ἴσως ἔλαβε χώραν, τὸ ὁποῖον ἐπέδρασεν ἐπὶ τῆς ζωῆς του. Χαρακτὴρ κοινωνικὸς κατὰ βάθος, παρὰ τὸ καυστικόν του πνεῦμα, τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς πληγώνει καὶ ἀποξενώνει. 4.— Ὁ ἠθοποιὸς Μισὲλ Σιμόν: Χεὶρ περισσότερον γυναικεία παρὰ ἀνδρική, ποὺ δεικνύει μεγάλην ἀντίληψιν. Βλέπει τὴν ζωὴν ἀπὸ τὴν εὔθυμον πλευράν της καὶ ζῇ ἀναλόγως. Φίλερις, στρεψόδικος, συμφεροντολόγος, χαρακτηριστικά, ποὺ προϋποθέτουν πάντοτε ἀδικίας. Σιωπηλός, μὲ μίαν παράδοξον φαντασίαν, ποὺ ἔχει κλίσιν πρὸς τὴν μυστικοπάθειαν. Καθόλου αἰσθηματικός, δὲν ὑποχωρεῖ εἰς καμμίαν ἠθικὴν πειθαρχίαν. Ἐν ὀλίγοις: τελείως ἀνεξάρτητος. 5.— Ὁ πυγμάχος Μαρσὲλ Τίλ: Χεὶρ ἐνστικτώδης. Ἰσχυρογνωμοσύνη. Ἐπιμονή. Εὐέξαπτος, ἀλλὰ κατὰ βάθος καλός. Ἀγάπη πρὸς τὰ κάπως ἐπικίνδυνα παιγνίδια. Φωτεινὴ νοημοσύνη ἐν τῷ ὁρίῳ τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἐξετάζει. Συμπαθὴς εἰς ὅλους. Ἐνδιαφέρουσα ὑλικὴ ἐπιτυχία. Ἡ λεπτότης τῶν δακτύλων δεικνύει μιαν καλλιτεχνικὴν φύσιν, ἥτις διευθύνει τὴν βιαιότητα, τὴν ὁρμητικότητα, τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν μάχην, πρὸς τὸ ἰσχυρὸ παιγνίδι καὶ ἡ ὁποία ρυθμισμένη ἐδημιούργησε αὐτὸν τὸν θαυμάσιον πρωτοπυγμάχον.

ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ

ΣΑΡΛ ΜΠΩΝΤΕΛΑΙΡ, Ο ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΗΣ

Η ΤΑΡΑΓΜΕΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

«Ἤθελα νὰ σᾶς σφίξω τὰ χέρια καὶ νὰ σᾶς κρεμάσω ἀπὸ τὸν καρπὸ στὸ ταβάνι τοῦ δωματίου. Θὰ γονάτιζα ὕστερα καὶ θὰ φιλοῦσα τὰ γυμνὰ πόδια σας», ἔλεγε μιὰ μέρα — τρώγοντας μ' ἕνα φίλο του στὸ ἑστιατόριο — σὲ μιὰ ξανθειὰ ποὺ κάθονταν στὸ ἴδιο τραπέζι καὶ ποὺ ἔφυγε τρομοκρατημένη.

Ὅλο τὸ ἔργο του «τὸ μακάβριο» εἶνε γραμμένο μὲ τέτοια διάθεσι.

κι' ὅπως τὰ φίδια χαϊδεύουν τὸ χῶμα
τέτοια μου χάδια θὰ νοιώσῃς στὸ σῶμα
«Ἄνθη τοῦ Κακοῦ»

Τέτοιες εἰκόνες παρουσιάζει ὁ σεξουαλισμὸς τοῦ Μπωντελαὶρ στὸ ἔργο του, στ' ἀνέκδοτα τῆς ζωῆς του. Παράξενος, λίγο ἄγριος, καὶ μὲ φαντασία ὀργιαστική.

Εἴπανε πὼς ἦτανε σαδιστής, μισάνθρωπος, μυστικοπαθής, πεσσιμιστής, ἄρρωστος...

Κάθε «νεύρωσις», λένε οἱ ψυχαναλυτές, ὀφείλεται σ' ἕνα αἴτιο. Καὶ τὸ μεγαλείτερο αἴτιο στὸ Σάρλ Μπωντελαὶρ εἶνε ἡ πολυτάραχη κι' ἐφιαλτικὴ ζωή του.

Γεννήθηκε στὸ Παρίσι στὶς 9 Ἀπριλίου τοῦ 1821, ἀπὸ γονεῖς μεσαίας κοινωνικῆς τάξεως. Φαίνεται ὅμως ἡ διαφορὰ τῆς ἡλικίας τῶν γονέων του θἄτανε τεραστία. Μιὰ μέρα κουβεντιάζοντας μὲ τὸν Γ. Μπαρὰλ τοῦ ἔλεγε:

«Ἔχω μιὰ μαρασμώδη ἰδιοσυγκρασία ἐξ αἰτίας τῶν γονέων μου. Νὰ τί θὰ πῇ νὰ εἶσαι παιδὶ μιᾶς μητέρας 27 ἐτῶν καὶ ἑνὸς πατέρα 63! Δυσανάλογος παθολογικὴ ἕνωσις. Σκέψου λοιπόν, 35 ἐτῶν διαφορά. Μοῦ λὲς πὼς κάνεις φυσιολογία μὲ τὸν Κλὼντ Μπερνάρ, ρώτησε τὸ δάσκαλό σου τί σκέπτεται γιὰ τὸν καρπὸ [illegible] τέτοιας συζεύξεως».

Δὲν πέρασε ἡ νόμιμη προθεσμία, ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του καὶ ἡ μητέρα του ἔσπευσε νὰ παρηγορηθῇ παίρνοντας τὸ στρατηγὸ Ὠμπέκ. Αὐτὸ ἦτανε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα πλήγματα στὴ ζωὴ τοῦ Μπωντελαὶρ καὶ ποὺ τὴν προσβολὴ αὐτὴ τὴν κράτησε σ' ὅλη τὴ ζωή του.

Τὸ μῖσος του πρὸς τὸν πατρυιό του τὸ ἔδειξε ὅταν ἦταν ἀκόμα πολὺ μικρός. Σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ μεσολάβησε κάτι, ὠρθώθηκε μπροστά του καὶ τοὖπε σὲ ὀργίλο ὕφος!

— Κύριε, ἐφανήκατε ἐξαιρετικὰ ἀπότομος. Εἴσαστε ἄξιος τιμωρίας καὶ θὰ λάβω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς τὴν ἐπιβάλω.

Κατακόκκινος ἀπὸ θυμὸ ὁ στρατηγός, ἔδωσε στὸ μικρὸ Σάρλ ἕνα μάθημα καλῆς συμπεριφορᾶς, σκαμπιλίζοντάς τον.

Ἀλλὰ καὶ τὴν μητέρα του δὲν τὴν ἄφησε ἔτσι. Στὴ «προσβεβλημένη σελήνη» δείχνει ὅλη τὴν ἀντιπάθειά του.

Ὅταν ἔγινε εἴκοσι χρόνων, οἱ γονεῖς του, τὸν στείλανε στὶς Ἰνδίες νὰ μάθῃ... ἐμπόριο. Ἡ παραμυθένια ἀτμόσφαιρα τῶν Ἰνδιῶν, μὲ τὰ ἐξωτικὰ τοπεῖα καὶ τὶς παράξενες βλαστήσεις, ἐπέδρασαν σημαντικὰ πάνω στὴ ποιητικὴ φαντασία του.

Ἀφοῦ ὁ κόσμος ἦτανε τόσο γελοῖος ἔπλασε ἕνα δικό του κόσμο. Ἕνα κόσμο μὲ ἔχιδνες, φίδια, κουκουβάγιες, γάτους, ἡλιους φανταχτερούς, ἥλιους βρεγμένους, θόλους ἀχνισμένους, πανδοχεῖα μὲ διαβόλους κ. ἄ.

Ἕνας κόσμος ἀνύπαρκτος — ἀπαύγασμα τῆς φαντασίας του — ποὺ τὸν ἀγάπησε καὶ τὸν ἔψαλλε τόσο ἰδιόρρυθμα. «Ὄνειρα φιλντισένιας πόλης κι' ὁράματα τοῦ μεσονυχτιοῦ».

Ὅταν γύρισε στὸ Παρίσι ἀφωσιώθηκε μ' ὅλη τὴ δύναμί του στὴν ποίησι, γιὰ νὰ δώσῃ στὸν φανταστικό του κόσμο σάρκα καὶ ὀστᾶ. Γιὰ νὰ τὸν ἐμψυχώσῃ μὲ τὴν γλυκύτερη μουσικὴ τῆς ἀθανάτου ποιήσεώς του.

Ἕνα βράδυ βρῆκε τὸ πρόγραμμα ἑνὸς θεάτρου ἐνδιαφέρον καὶ μπῆκε μέσα. Ἐκεῖ εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν Ζὰν Ντυβὰλ σ' ἕνα μικρὸ ρόλο ποὺ τῆς εἴχανε ἀναθέσει.

Ἀμέσως τοῦ κίνησε ἐξαιρετικὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Καὶ ὅπως τὴν σκεδίασε ὁ ἴδιος, «ἦταν ψηλὴ καὶ λεπτή. Μελαχροινὴ μὲ μάτια πολὺ μεγάλα, κατάμαυρα μαλλιὰ καὶ τοξοειδῆ φρύδια. Στὸ στόμα της ὑπῆρχε ἕνας σατανικὸς ἀέρας». Ἦταν ἡ γυναίκα ποὺ ζητοῦσε.

Τῆς ἔστειλε λουλούδια καὶ μιὰ κάρτα του — στὸ καμαρίνι — καὶ ὅταν ἔγιναν μ' ἐξαιρετικὴ εὐμένεια δεκτά, ἔγινε ἡ γνωριμία μὲ τὴν Ζὰν Ντυβάλ, τὴ «Μαύρη Ἀφροδίτη», τὴν κρεολή, τὴν πολυτραγουδισμένη, τὴ γυναῖκα τοῦ κόσμου του ποὺ ἤλπιζε νὰ ἐνσαρκώσῃ τὰ παράξενα ὄνειρά του. Ἡ κρεολὴ εἶχε κλίσι στὸ χασίσι καὶ στὸ λάβδανο. Δὲν ἄργησε νὰ τὰ μάθῃ καὶ στὸ φίλο της.

Ἕνα διάστημα τὰ χαλάσανε γιὰ καιρό. Ἡ μητέρα του πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολι μὲ τὸν ἄνδρα της τὸ στρατηγό, ὁ ὁποῖος διωρίστηκε πρεσβευτὴς ἐκεῖ. Ἡ μοναξιὰ καὶ ἡ φτώχεια τὸν τσακίσανε.

Ἀνακάλυψε τὸν Πόε. Βρῆκε πὼς ἦταν πνευματικὸς ἀδελφός του. Ἀπόφευγε κι' αὐτὸς τὴν πραγματικότητα. Εὕρισκε τὴ φύσι πολὺ φυσικὴ καὶ πίστευε πὼς «ἕνας ἄνθρωπος χρήσιμος εἶνε κάτι τὸ πολὺ συχαμερό». (1).

Τὸν μετέφρασε κι' ἔτσι διαδόθηκε ὁ Πόε στὴ Γαλλία κι' ἀργότερα στὴν Εὐρώπη.

Μέχρι τότε, ὁ Μπωντελαὶρ ἦταν γνωστὸς μόνο ἀπὸ ποιήματα δημοσιευμένα σὲ πρωτοποριακὰ περιοδικά.

Στὰ 1857 μὲ τὴν ἐκδοτικὴ ὑποστήριξι τοῦ Π. Μαλλασὶ τύπωσε τὰ «Ἄνθη τοῦ Κακοῦ». Ὁλόκληρος ὁ Μπωντελαὶρ βρίσκεται σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο. «Πρέπει ἆράγε νὰ σᾶς πῶ — γράφει στὶς «Ἐπιστολές» του — ὅτι μέσα σ' αὐτὸ τὸ φρικαλέο βιβλίο ἔχω ρίξει ὅλη μου τὴν καρδιά, ὅλη μου τὴν τρυφερότητα, ὅλη μου τὴ θρησκεία, ὅλο μου τὸ μῖσος;».

Τὸ βιβλίο αὐτὸ κατέταξε στὸ Πάνθεον τῶν ἀθανάτων. «Σήμερα ὁ Μπωντελαὶρ — εἶπε κάποτε ὁ Βαλερὺ — εὑρίσκεται στὸ ὕψος τῆς δόξης του. Ἀπ' ὅλους τοὺς ποιητὲς ποὺ ξεπήδησαν ἀπ' τὴ ρωμαντικὴ κίνησι, ὁ Μπωντελαὶρ εἶνε ὁ λεπτότερος καὶ ὁ βαθυστοχαστικώτερος. Ὁ Μυσέ, ὁ Βινύ, κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ Οὐγκώ, εἶνε νάνοι δίπλα του.

Μεταξὺ τῶν πολυαρίθμων βιβλίων, μελετῶν, ἄρθρων, ποὺ γράφτηκαν γιὰ τὸν «ποιητὴ τῶν λουλουδιῶν», τὸ Μάη τοῦ φιλολογικοῦ κόσμου. Εἶνε ἕνα βιβλίο τοῦ Σάνη μὲ τὸν τίτλο: «Ὁ Μπωντελαίρ, ἡ σάρκα καὶ τὸ πνεῦμα».

Σάρλ Μπωντελαὶρ

1930 βγῆκε κι' ἕνα ἄλλο ἀκόμα ἐξαιρετικὸ βιβλίο, ποὺ ἀποκατέστησε τὸν ποιητὴ καὶ ποὺ κίνησε τὸ ἐνδιαφέρον ὅλου

Μόλις κυκλοφόρησαν τὰ «Ἄνθη τοῦ Κακοῦ» ἡ σεμνότυφη τότε κοινωνία, ξεσηκώθηκε. Βρῆκε πὼς τὸ ἔργο αὐτὸ εἶχε εἰκόνες αἰσχρὲς κι' ἀκόλαστες. Βρῆκε ἀκόμα κηρύγματα κατὰ τῆς... θρησκείας. Ἡ κριτικὴ τὸ χτύπησε, ὅσο κανένα ἄλλο ἔργο. Τὸ χτύπησε σκληρὰ κι' ἐπίμονα. Ὁ Μπρουνετιὲρ βρῆκε ὅτι δὲν ἔχει τίποτα ἀπ' ὅσα προϋποθέτει ἡ ποίησι. «Δὲν ὑπάρχουν στίχοι πιὸ ἐπίπονοι καὶ πιὸ ἀσθματικοί». Ὁ Λεμαῖτρ τὸν ὠνόμασε «ἄγονο ποιητὴ τῆς κοινοτυπίας». Ὁ κριτικὸς τοῦ «Φιγκαρὼ» δὲν εἶδε παρὰ μόνον «φτώχεια, καταθλίψεις ἰδεῶν, στίχους παγερούς, ἀποκαρδιωτικούς, στὶς ὀστεοθῆκες τῶν νεκροταφείων».

Μόνον ὁ Οὐγκὼ φώναξε ἀμέσως: «Κύριε, ἐφέρατε στὸν οὐρανὸ τῆς τέχνης ἕνα καινούργιο ἀχτινοβόλημα, μακάβριο ἔστω. Δημιουργήσατε ἕνα ρῖγος καινούργιο...».

Ἡ κριτικὴ προκάλεσε τὴν προσοχὴ τῆς δικαιοσύνης καὶ τὴ δικαστικὴ ἐπέμβασι. Ὁ Σαὶντ - Μπὲβ μόνον, ὅπως περίμεναν ὅλοι, μποροῦσε νὰ σώσῃ αὐτὴ τὴν κατάστασι. Περιωρίστηκε μόνον νὰ στείλῃ στὸ «ἀγαπημένο του παιδὶ» ἕνα σχέδιο ἀπολογίας μὲ τὸν τίτλο «μικροὶ τρόποι ὑπερασπίσεως ὅπως τὴν ἀντιλαμβάνομαι».

Νὰ πὼς τὸν συμβούλευε ν' ἀπολογηθῇ στὸ δικαστήριο: «Ὅλα ἔχουν καταπατηθῇ στὴ περιοχὴ τῆς ποιήσεως. Ὁ Λαμαρτῖνος ἐμονοπώλησε τοὺς οὐρανούς. Ὁ Οὐγκὼ ἐμονοπώλησε τὴ γῆ. Ὁ Λαπράντ τὰ δάση. Ὁ Μυσσὲ τὸ πάθος καὶ τὸ ὄργιο. Ἄλλοι τὴν ἑστία, καὶ τὴν ἀγροτικὴ ζωή. Ὁ Γκωτιὲ τὴν Ἱσπανία καὶ τὰ δυνατὰ χρώματά της. Τί ἔμεινε πιά;» Δηλαδή, ἐκεῖνο ποὺ πῆρε ὁ Μπωντελαίρ.

Στὶς 20 Αὐγούστου 1857 ἡ ὑπόθεσις «τῶν λουλουδιῶν τοῦ κακοῦ» πέρασε ἀπὸ τὸ δικαστήριο. Ἀποτέλεσμα τῆς δίκης ἦταν νὰ καταδικασθοῦν 5 ποιήματα καὶ 300 φράγκα πρόστιμο ἐκδότης καὶ ποιητής.

Τὸ 1934 τὸ δρᾶμα τῆς Μασσαλίας μὲ τὴ δολοφονία τοῦ Λουῒ Μπαρτοῦ ἔδωσε πάλι ἀφορμὴ νὰ συζητηθοῦν πολλὰ στὶς Παρισινὲς ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τοῦ Μπωντελαὶρ χάρις στὸ θαυμαστή του τὸν Μπαρτοῦ. Ὅταν ὁ Μπαρτοῦ ἦταν ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, ἔλαβε τὴν περίφημη πρωτοβουλία νὰ ξαναφέρῃ τὸ ζήτημα τῆς καταδίκης κι' ὥρισε μιὰ διαδικασία, ἡ ὁποία νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀναθεώρησι τῆς παληᾶς ἀποφάσεως. Ἡ ἀναθεώρησις δὲν ἔγινε, ἀλλὰ ὁ τόμος τῶν «Λουλουδιῶν τοῦ Κακοῦ» περιέχει καὶ τὰ στιγματισμένα τραγούδια τοῦ ποιητή.

Ἦρθε μιὰ περίοδος ποὺ ἦτανε ἡ τραγικώτερη τῆς ζωῆς του. Μιὰ περίοδος ποὺ ὁ ποιητὴς δοκιμάζοντας τέτοια ἀνία, τέτοια στέρησι καὶ μοναξιά, ποὺ ἡ ἀπελπισία του ἄγγιξε τὰ ὅρια τῆς τρέλλας. Ἔφτασε σὲ τέτοιο σημεῖο ποὺ στὴ μέση τῆς λεωφόρου τῶν Ἰταλῶν φώναξε:

— Ἀπόψε κοιμήθηκα μὲ τὸν Βελζεβούλ!...

Κι' ἄλλοτε πάλι ρώτησε ἕναν ἀγαθὸ ἐπαρχιώτη:

— Ἔχετε φάει μυαλὰ μικροῦ παιδιοῦ; Νὰ φᾶτε. Εἶνε περίφημα!...

Ἦτανε ἡ ἐποχὴ ποὺ οἱ φίλοι του τὸν προδόσανε, οἱ ἐχθροὶ τὸν χλευάσανε, οἱ γονεῖς τὸν ἀπαρατήσανε, ἡ κρεολὴ τὸν ἀπάτησε. Δὲν εἶχε οὔτε νὰ φάῃ. Οἱ δανειστὲς τὸν κυνηγούσανε...

Φεύγει γιὰ τὶς Βρυξέλλες ἐλπίζοντας καλλιτέρευσι. Χειρότερα ἐκεῖ. Ξένος, δίχως λεφτά, δίχως τίποτα. Κοντὰ σ' αὐτὰ ἡ «ὠχρὰ σπειροχέτη» καὶ ἡ κατάχρησις τῶν ναρκωτικῶν — δῶρα τῆς κρεολῆς — τοῦ δίνουν τὸ τελευταῖο χτύπημα. Παθαίνει νευρικὲς κρίσεις, καὶ σὲ λίγο γενικὴ παράλυσι.

Τὸν μεταφέρουν στὸ Παρίσι σὲ μιὰ κλινική. Στὶς 2 Σεπτεμβρίου τοῦ 1867 τὸ βράδυ ὁ Σάρλ Μπωντελαίρ, ὁ ποιητὴς τῶν «Λουλουδιῶν τοῦ Κακοῦ» — ποὺ σήμερα τὸν ἀποθεώνουν — πέθανε ξεχασμένος ἀπ' ὅλους.

Μιὰ πιστὴ γρηὰ ὑπηρέτρια στὶς στιγμὲς τῆς ἀγωνίας τοὔκλεισε τὰ μάτια. Τὰ μάτια αὐτὰ ποὺ μὲ τόση περιφρόνησι, καὶ τόση εἰρωνεία ἀντίκρυσαν τὴ ζωή.

ΝΙΚΟΣ Κ. ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ

---

(1) Λόγια ἀπὸ ἕνα βιβλίο τοῦ Μπωντελαὶρ π' ἄφησε ἀτέλειωτο.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μιὰ ἡλικιωμένη κυρία κατερχόταν στὶς ὑπόγειες στοὲς ἑνὸς ἀνθρακωρυχείου στὸ Μάντσεστερ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της. Ὅταν ὅμως ὁ σιδερένιος κλωβὸς κατερχόταν στὰ ἔγκατα τῆς γῆς, παρετήρησε ὅτι ἡ ζωή της καθὼς καὶ ἡ ζωὴ τῶν συνοδῶν της, ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὴν στερεότητα τοῦ σχοινιοῦ ποὺ συγκρατοῦσε τὸ ὑπόγειο αὐτὸ ἀσσανσέρ.

— Πιστεύετε ὅτι τὸ σχοινὶ αὐτὸ εἶνε στερεό; ρώτησε ἀνήσυχη ἕναν ἀνθρακωρῦχο, ὁ ὁποῖος τὴν συνώδευε στὴν κάθοδό της.

— Ἀσφαλῶς, ὅπως μιὰ ἐγγλέζικη Τράπεζα, κυρία, τῆς ἀπήντησε εὔθυμα ὁ ἐργάτης. Δὲν πρέπει νὰ φοβᾶστε. Αὐτὰ τὰ σχοινιὰ εἶνε ἐγγυημένης διαρκείας ἀκριβῶς δώδεκα μηνῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ σχοινιοῦ ἡ θητεία λήγει αὔριο, ὁπότε θὰ τὸ ἀλλάξουμε.

⁂

— Ὅπως ἔχει διαπιστωθῇ μὲ τὸ μικροσκόπιο ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ ἀνθρώπου σὲ κάθε τετραγωνικὴ ἴντσα (1 ἴντσα = 2½ πόντοι) περιλαμβάνει 1000 πόρους. Ἄν, λοιπόν, ὑπολογισθῇ, ὅτι ὅλη ἡ ἐπιφάνεια τῆς ἐπιδερμίδος μας εἶνε 16 τετραγωνικὰ πόδια (1 πόδι = 30 πόντοι) τότε οἱ πόροι ὅλου τοῦ σώματός μας εἶνε 2.304.000.

⁂

Ἕνας ἀπὸ τοὺς μάγους τοῦ Λονδίνου, ὁ Κινέζος Τσὲ - Φούντ, εἶχε ἀποκτήσει τόσα πολλὰ λεφτὰ ἀπὸ τὴν τέχνη του, ὥστε σκέφθηκε ὅτι ἦταν πιὰ καιρὸς νὰ προείπῃ καὶ τὴ δική του μοῖρα. Ἔτσι συμβουλεύθηκε τὴν μαγικὴ κρυστάλλινη σφαῖρα του καὶ μὲ τρόμο διεπίστωσε ὅτι θὰ πέθαινε σὲ λίγες μέρες!

Προσκάλεσε τότε ὅλους τοὺς φίλους του σ' ἕνα γεῦμα κι' ἀφοῦ τοὺς ἀνήγγειλε τὸν ἐπικείμενον θάνατό του τοὺς μοίρασε ὅλη τὴν περιουσία του.

Πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μέρες πέθανε ἀπὸ συγκοπή!

⁂

— Στὴν Καλκούτα ἕνας ἀτσίγγανος τὴν ὥρα ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ ταμεῖο μιᾶς Τράπεζας γιὰ νὰ εἰσπράξῃ μιὰ μικρὴ κατάθεσί του, ὑπνώτισε τὸν ἀνύποπτο ταμία καὶ τὸν διέταξε κατόπιν νὰ τοῦ παραδώσῃ ὅλα τὰ λεφτὰ τοῦ ταμείου του.

— Ὁ ὑπνωτιστὴς ἀτσίγγανος συνελήφθη ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες καὶ καταδικάστηκε αὐστηρὰ χωρὶς τούτη τὴ φορὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ ὑπνωτίσῃ καὶ τὸν δικαστὴ ποὺ τὸν ἔστειλε φυλακή.

⁂

— Οἱ ἐλαφρότερες σωλῆνες ποὺ κατασκευάστηκαν ποτὲ ἦσαν ἀπὸ νικέλινο ἀλουμίνιο.

— Ἐννεακόσια μέτρα ἀπ' αὐτὲς τὶς σωλῆνες ζυγίζουν μόνον... μισὴ ὀκᾶ!

⁂

Στὴν νῆσο τοῦ Σολομῶντος τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ, ἐπὶ δέκα συνεχῆ χρόνια σημειώνεται κάθε πρωῒ μιὰ ἐλαφρὰ σεισμικὴ δόνησις.

— Τόση εἶνε ἡ ἀκρίβεια τῆς σεισμικῆς αὐτῆς δονήσεως, ὥστε οἱ λίγοι Εὐρωπαῖοι οἱ ὁποῖοι κατοικοῦν ἐκεῖ κανονίζουν τὰ ρολόγια τους μὲ αὐτήν!

⁂

Ὅταν ἡ διάσημος ἠθοποιὸς μὶς Ντάκρ βρισκόταν μὲ τὸν θίασό της στὴν Αὐστραλία, εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ δαγκωθῇ ἀπὸ ἕνα δηλητηριῶδες φίδι κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγες ὧρες νὰ πεθάνῃ χωρὶς οἱ γιατροὶ νὰ προλάβουν νὰ τῆς κάμουν τὸν σχετικὸ ὀρρό.

Τὰ μόνα λόγια ποὺ μπόρεσε νὰ προφέρῃ λίγες στιγμὲς πρὶν πεθάνῃ ἦσαν: «Θέλω νὰ μὲ θάψουν στὰ χώματα τῆς πατρίδος μου».

Ἡ ἐπιθυμία αὐτὴ τῆς ἑτοιμοθάνατης πραγματοποιήθηκε ὡς ἑξῆς: Τηλεγραφικῶς ἐναυλώθηκε ἕνα ἀεροπλάνο ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, τὸ ὁποῖο ἀνεχώρησε γεμάτο μὲ ...χώματα ἀπὸ τὸ μέρος ποὖχε γεννηθῇ ἡ ἐν λόγῳ ἠθοποιός. Τὸ ἀεροπλάνο μὲ τὸ περίεργο φορτίο του ἔφθασε στὴν Αὐστραλία ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα καὶ τὰ χώματα μεταφέρθηκαν στὸ νεκροταφεῖο καὶ κάλυψαν τὸ φέρετρο τῆς ἠθοποιοῦ!

ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΩΝ ΑΤΜΟΜΗΧΑΝΩΝ

Τὰ «Χρονικὰ τῶν Μεταφορῶν» δημοσιεύουν ἐνδιαφέρουσαν στατιστικὴν ποὺ ἀφορᾷ τὸ βάρος τῶν ἀτμομηχανῶν τῶν διαφόρων χωρῶν.

Ἡ Ἀμερική, λοιπόν, ἔχει τὰς πιὸ μεγάλας ἀτμομηχανάς, ποὺ ζυγίζουν τὸ μεγαλείτερον βάρος. Αἱ ἀτμομηχαναὶ τοῦ Νόρθερν Πάσιφ Ραϊλγουεΐ ζυγίζουν 507 τόννους. Ἡ «4—14—4» κατασκευασθεῖσα εἰς τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. ζυγίζει 328 τόννους. Κατόπιν ἔρχονται αἱ ἀτμομηχαναὶ τῶν Βελγικῶν σιδηροδρόμων, τῶν ὁποίων τὸ βάρος ἀνέρχεται εἰς 210 τόννους. Ἀκολουθοῦν αἱ ἀτμομηχαναὶ τῆς γνωστῆς ἑταιρίας Ρ.Σ.Μ., αἱ ὁποῖαι ζυγίζουν 182 τόννους. Τέλος, ἔρχεται ἡ ἀγγλικὴ ἀτμομηχανὴ «βάρους πτεροῦ». Ἡ τελευταία αὐτὴ ἀτμομηχανὴ εἶνε ἡ ἐλαφροτέρα ἐξ ὅλων, κατέχει δὲ τὸ παγκόσμιον ρεκὸρ ταχύτητος ἑνὸς κανονικοῦ συρμοῦ.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Μπορεῖτε νὰ διαβάσετε ὅλοι στὰ χέρια σας

Τὶ βλέπομε σὲ μερικοὺς γνωστούς μας

Μετὰ τὰς προφητείας διὰ τὸ 1937, κατὰ τὰς διαφόρους κατηγορίας τῆς μαντικῆς, ἰδοὺ τὸ τέλος τῆς μελέτης τῆς συνεργάτιδός μας κ. Μ. Λ. Σοντάζ, ἐπὶ τῆς χειρολογίας.

Ἰδοὺ τὰ χέρια μερικῶν συγχρόνων μας. Παρουσιάσαμεν τὰς φωτογραφίας των εἰς πολλοὺς χειρολόγους, οἱ ὁποῖοι τὰς ἐξήτασαν, ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ χειρῶν ἀνωνύμων, διὰ νὰ μὴ ἐπηρεασθοῦν, ἀπὸ ὅ,τι ἐγνώριζαν σχετικῶς μὲ τὰ πρόσωπα αὐτά. Αἱ γνωματεύσεις ἐδόθησαν μὲ κάθε ἐπιφύλαξιν, διότι ἐξαιρουμένων τῶν Βαλεντὶν Τεσσιὲ καὶ Μωρὶς Ροστάν, οἱ χειρολόγοι δὲν ἦλθον εἰς προσωπικὴν ἐπαφὴν μὲ τὰ πρόσωπα.

Λείπει ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν αὐτήν: ἡ ἁφή· χεὶρ τρυφερὰ ἢ σκληρά: ἐνεργητικότης ἢ ὀκνηρία· τὸ χρῶμα (κίτρινον: ἐπιμέλεια· λευκόν: παθητικότης· κόκκινον: πνεῦμα φίλερι)· ἡ ἄποψις τῆς ράχεως τῆς χειρὸς (λεία ἢ ἀνώμαλος)· ἡ ἄποψις τῶν ὀνύχων: κυρτοί, ραβδωτοί, ὁριζόντιοι, κατακόρυφοι)· ἡ ἄποψις τῶν κόμβων (κόμβος φιλοσοφικός, κριτικός, δίκαιον, κόμβος ὑλιστικός, μαθηματικός, ποιητικός, μουσικός)· τὸ χρῶμα τῶν δακτύλων, τῶν κοιλοτήτων, τῶν κηλίδων, ποὺ δεικνύουν ἀσθενείας πιθανὰς καὶ τέλος ὅλαι αἱ γραμμαὶ κρούσεως (ταξείδια, ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Σελήνης· πληγαὶ καὶ ἐγχειρήσεις, ἐπὶ τοῦ ὄρους τοῦ Ἄρεως· ἑνώσεις, ἐπὶ τοῦ ὄρους τοῦ Ἑρμοῦ).

Μόνον τὰ οὐσιώδη σημεῖα ἔχουν σημειωθῇ. Δηλαδὴ τὰ γενικὰ δεδομένα τῶν χαρακτήρων καὶ τῶν ἰδιοσυγκρασιῶν. Αἱ φροντίδες, αἱ προσωπικαὶ θλίψεις, αἱ ἐρωτικαὶ περιπέτειαι, τὰ πένθη, οἱ χωρισμοί, αἱ ἀσθένειαι, αἱ ἀδυναμίαι, τὰ διαζύγια, οἱ γάμοι (εὐτυχεῖς ἢ καταστροφικοί). Τὰ παιδιά, δὲν μποροῦν νὰ φανοῦν.

Ἐξ ἐκείνου τέλος τὸ ὁποῖον μᾶς ἔδωσεν αὐτὴ ἡ ἐξέτασις εἴμεθα εὐχαριστημένοι νὰ κρατήσωμεν ὅ,τι θὰ ἠδύνατο νὰ συζητηθῇ δημοσίᾳ, τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς ἀπαγορευούσης νὰ φέρωμεν εἰς φῶς διάφορα γεγονότα πολὺ προσωπικά, τὰ ὁποῖα δὲν μᾶς ἀφοροῦν. Ἀρχίζομεν, ἀναγινώσκοντες εἰς τὴν χεῖρα, τὸ πολύπλοκον τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν καὶ ὀφείλομεν νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν, ἐπὶ παραδείγματι, ὅταν πρόκειται περὶ καλλιτεχνικῶν ἢ δημιουργικῶν, ὅτι μπορεῖ ἀπὸ ἕνα λάθος τοῦ χαρακτῆρος νὰ στηρίξουν ἐκεῖ τὸ ταλέντο των ἢ τὴν μεγαλοφυΐαν των.

Οὕτω ἡ Βαλεντίνη Τεσσιέ, (μεγάλη ἠθοποιός), ὁ Μαρσὲλ Τὶλ (μέγας πυγμάχος), ἔχουν ἕνα ὄρος τοῦ Ἄρεως πολὺ ὑψηλόν, τὸ ὁποῖον δεικνύει τὴν ροπήν των πρὸς τὸν θυμόν, τὴν ὀργήν, τὴν φιλονικίαν. Γνωρίζομεν δὲ τί χρῆσιν ἔκαμον αὐτοῦ τοῦ οὐσιώδους χαρακτηριστικοῦ των τοῦ αἱματώδους χαρακτῆρός των, τὸ ὁποῖον κατήντησε πάθος ὁρμητικόν, μεγαλοπρεπὴς δυναμισμός, ὁ ὁποῖος τοὺς ὕψωσεν ἕως ἐκεῖ, ποὺ εὑρίσκονται. Καὶ ἀφ' ἑτέρου μανθάνομεν, ὅτι ὁ Μωρὶς Ροστὰν διὰ τῆς ἀφθονίας τῶν χαρισμάτων του θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ ἕνας σοφός—ὅπως ὁ ἀδελφός του—ἢ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν μουσικὴν ἢ καλλίτερον εἰς τὰς πλαστικὰς τέχνας. Ἐπὶ πλέον εἶνε ἕνας συγγραφεύς, ποιητὴς καὶ ἓν τῶν πλέον λαμπρῶν συγχρόνων πνευμάτων.

Αὐτὴ ἡ διαφορὰ τάσεων συνοδεύεται πάντοτε ὑπὸ ἀναποφασιστικότητος, ἐσωτερικῶν βασάνων, ἀσταθείας περὶ τὴν δημιουργίαν καὶ ἑπομένως, ὑπὸ ἑνὸς πεσιμισμοῦ καὶ ἀποθαρρύνσεως ὁριστικῆς.

Ὅταν ὁ περίφημος χειρομάντις Ντεμπαρὸλλ πῆγε νὰ εὕρῃ τὸν Λαμαρτῖνο διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὰ χέρια του, εἶχε τὴν μεγαλειτέραν ἔκπληξιν, διότι ἀνεκάλυψε ἐκεῖ ὅλα τὰ σημεῖα τὰ ὁποῖα ὑποδηλοῦν τὴν δυνατότητα νὰ γίνῃ κανεὶς ἕνας καλὸς παραγγελιοδόχος (ἑτοιμολογία καὶ ὑπέρμετρος εὐγλωττία), ἀγάπη πρὸς τὰς θετικὰς ὑποθέσεις καὶ τίποτε ἀπὸ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐκ πρώτης ὄψεως περίμενε νὰ ἰδῇ καὶ τὸ ὁποῖον ἐδήλου ποιητὴν ἐμπνευσμένον. Ἐδικαιολόγησε τὴν ἔκπληξίν του καὶ ὁ Λαμαρτῖνος τοῦ ὡμολόγησε ὅτι ἔκλινε ἐκ φύσεως πρὸς τὰς ἐπιχειρήσεις, τὴν πολιτικήν, τὴν διοίκησιν. Ἡ ποίησις δὲν ἦταν γι' αὐτὸν παρὰ ἕνα «πασσατέμπο». Αὐτὸ τὸ μεγαλοφυὲς «πασσατέμπο», ποὺ γνωρίζομεν.

Καὶ τότε μιὰ ἐξέτασις περισσότερον βαθεῖα καὶ ἐμπεριστατωμένη ἐπὶ τῶν δευτερευουσῶν γραμμῶν ἀπεκάλυπτε τὴν τρυφερότητα, τὴν γενναιοφροσύνην, τὴν εὐσυγκινησίαν, τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ ὁ δακτύλιος τῆς Ἀφροδίτης, ὁ σπασμένος, ἐφανέρωνε τὴν ὑπερβολικὴν ἔντασιν ὅλων τῶν ἐρωτικῶν ἐνστίκτων βιαίων καὶ βαθέων. Ἦταν ἡ ἔμπνευσις τῶν λαμαρτινικῶν κλαυθμῶν, τὰς ὁποίας ὅλοι οἱ ἐρασταὶ ἀγαποῦν νὰ διαβάζουν, νὰ ἀποστηθίζουν καὶ οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐβοήθησαν, ἴσως, νὰ ὑποφέρουν μιὰ μεγάλη θλῖψι, ποὺ τοὺς βασάνιζε καὶ νὰ ἐπανέλθουν πρὸς μίαν κατάστασιν ἐρωτικῆς ἀναρρώσεως, ποὺ εἶνε τὸ τελευταῖον θέλγητρον τοῦ πάθους, ποὺ θεραπεύομεν, χάρις εἰς τὴν ὑπέροχον ἔμπνευσιν ἑνὸς ποιητοῦ.

Μ. Λ. ΣΟΝΤΑΖ

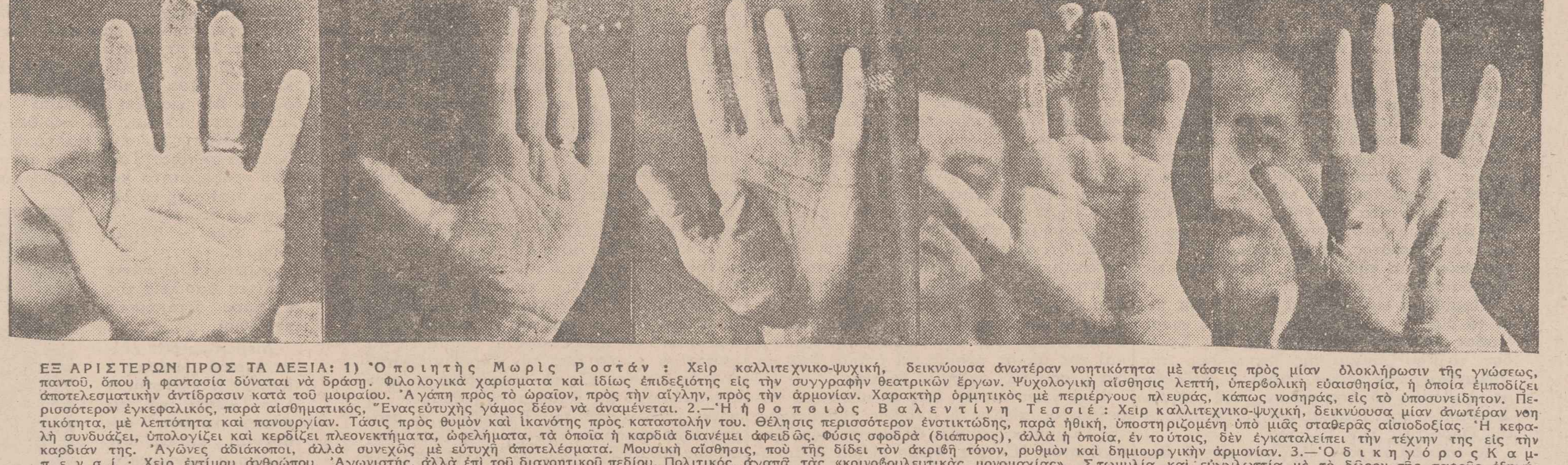
ΕΞ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΕΞΙΑ: 1) Ὁ ποιητὴς Μωρὶς Ροστάν: Χεὶρ καλλιτεχνικο-ψυχική, δεικνύουσα ἀνωτέραν νοητικότητα μὲ τάσεις πρὸς μίαν ὁλοκλήρωσιν τῆς γνώσεως, παντοῦ, ὅπου ἡ φαντασία δύναται νὰ δράσῃ. Φιλολογικὰ χαρίσματα καὶ ἰδίως ἐπιδεξιότης εἰς τὴν συγγραφὴν θεατρικῶν ἔργων. Ψυχολογικὴ αἴσθησις λεπτή, ὑπερβολικὴ εὐαισθησία, ἡ ὁποία ἐμποδίζει ἀποτελεσματικὴν ἀντίδρασιν κατὰ τοῦ μοιραίου. Ἀγάπη πρὸς τὸ ὡραῖον, πρὸς τὴν αἴγλην, πρὸς τὴν ἁρμονίαν. Χαρακτὴρ ὁρμητικὸς μὲ περιέργους πλευράς, κάπως νοσηράς, εἰς τὸ ὑποσυνείδητον. Περισσότερον ἐγκεφαλικός, παρὰ αἰσθηματικός. Ἕνας εὐτυχὴς γάμος δὲν νὰ ἀναμένεται. 2.—Ἡ ἠθοποιὸς Βαλεντίνη Τεσσιέ: Χεὶρ καλλιτεχνικο-ψυχική, δεικνύουσα μίαν ἀνωτέραν νοητικότητα, μὲ λεπτότητα καὶ πανουργίαν. Τάσις πρὸς θυμὸν καὶ ἱκανότης πρὸς καταστολήν του. Θέλησις περισσότερον ἐνστικτώδης, παρὰ ἠθική, ὑποστηριζομένη ὑπὸ μιᾶς σταθερᾶς αἰσιοδοξίας. Ἡ κεφαλὴ συνδυάζει, ὑπολογίζει καὶ κερδίζει πλεονεκτήματα, ὠφελήματα, τὰ ὁποῖα ἡ καρδιὰ διανέμει ἀφειδῶς. Φύσις σφοδρὰ (διάπυρος), ἀλλὰ ἡ ὁποία, ἐν τούτοις, δὲν ἐγκαταλείπει τὴν τέχνην της εἰς τὴν καρδιάν της. Ἀγῶνες ἀδιάκοποι, ἀλλὰ συνεχῶς μὲ εὐτυχῆ ἀποτελέσματα. Μουσικὴ αἴσθησις, ποὺ τῆς δίδει τὸν ἀκριβῆ τόνον, ρυθμὸν καὶ δημιουργικὴν ἁρμονίαν. 3.—Ὁ δικηγόρος Καμπενσί: Χεὶρ ἐντίμου ἀνθρώπου. Ἀγωνιστής, ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ διανοητικοῦ πεδίου. Πολιτικός, ἀγαπᾷ τὰς «κοινοβουλευτικὰς μονομαχίας». Στωμυλία καὶ εὐγλωττία μὲ τὸ δῶρον τῆς σαφοῦς ἐξηγήσεως. Πολὺ ὡραία ἐπιτυχία εἰς τὸ στάδιόν του, πρᾶγμα ποὺ θὰ τὸν καταστήσῃ ἱκανὸν ἐνασκήσεως δύο ἐπαγγελμάτων, ἐπὶ τῷ ὅρῳ αὐτὰ νὰ εἶνε στενῶς μεταξύ των συνδεδεμένα. Πνεῦμα περισσότερον πρακτικόν, παρὰ κερδοσκοπικόν. Τὰ λόγια τείνουν πρὸς δρᾶσιν, ἀντὶ νὰ μένουν λόγια. 4.— Ὁ ζωγράφος Κίσλιγκ: Ἰδιοσυγκρασία ἀγωνιστοῦ. Ἀνάγκη διαχύσεως τόσον εἰς τὴν ἐργασίαν, ὅσον καὶ εἰς τὴν ζωήν. Μεγάλη ζωτικότης. Καθόλου κερδοσκόπος. Φαιδρότης. Μεγάλη κοινωνικότης. Λογικὴ καὶ πολλὴ φαντασία διὰ τὴν ὑλιστικὴν ἀντίληψιν τῆς ζωῆς. Ἕνας καλλιτέχνης ποὺ ἡ τέχνη του εἶνε πολὺ κοντά του. Ἀγαπᾷ τὰ μεγάλα ἔργα, τὰ ὑγιᾶ καὶ ἔγχρωμα καὶ θέτει εἰς αὐτὰ τὴν ἡδονικήν του ὁρμήν, ποὺ τὴν φέρει πρὸς τὴν ὡραιότητα καὶ τὴν πολυτέλειαν. 5.— Ὁ ἠθοποιὸς Βίκτωρ Μπουσέ: Χεὶρ ἐλαφρὰ τοῦ καλλιτέχνου μὲ τὴν ζωηρὰν ἀντίληψιν, μὲ πνεῦμα λάμπον καὶ κάπως εἰρωνικόν. Μιὰ διπλῆ γραμμὴ κεφαλῆς, σημειουμένη εἰς τὴν δεξιὰ χεῖρα, μᾶς κάμνει νὰ ὑποθέσωμεν δύο πλευράς, ἀρκετὰ διαφορετικάς, εἰς αὐτὸν τὸν χαρακτῆρα, ὁ ὁποῖος δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς ὅ,τι φαίνεται νὰ εἶνε. Περισσότερον καιροσκόπος, παρὰ θεληματικός. Κάμνει τὶς δουλειές του μὲ μεγάλην ἐπιτηδειότητα καὶ μὲ πολλὰ κέρδη. Παρὰ τὸν κίνδυνον ἀνελάμβανε μίαν ὑπόθεσιν, διότι ὑπῆρχε φόβος νὰ τὴν χάσῃ. Πολλαὶ ἐπιτυχίαι εἰς τὰς γυναῖκας, ἀλλὰ μὲ τὰ ἀντίστοιχα λύτρα των.

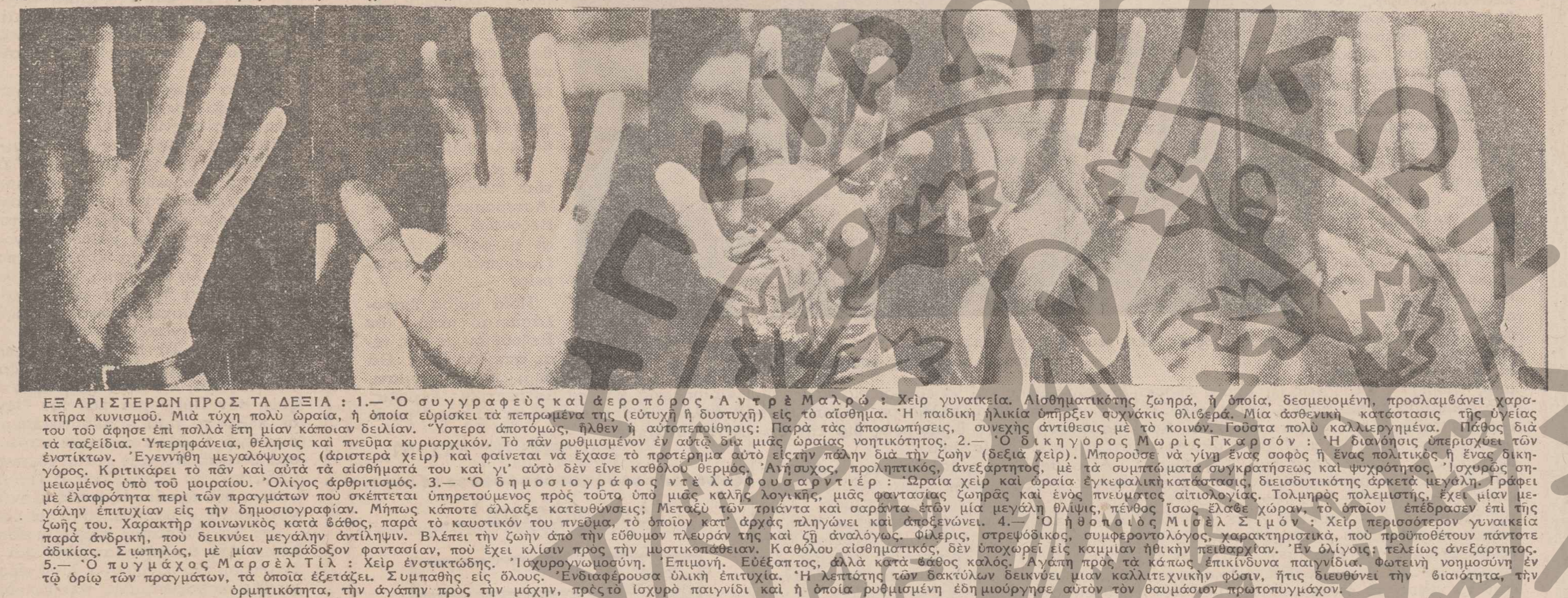
ΕΞ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΕΞΙΑ: 1.— Ὁ συγγραφεὺς καὶ ἀεροπόρος Ἀντρὲ Μαλρώ: Χεὶρ γυναικεία. Αἰσθηματικότης ζωηρά, ἡ ὁποία, [illegible] 2.— Ὁ δικηγόρος Μωρὶς Γκαρσόν: [illegible] γόρος. Κριτικάρει τὸ πᾶν καὶ αὐτὰ τὰ αἰσθήματά του καὶ γι' αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου θερμός. Ἀνήσυχος, προληπτικός, ἀνεξάρτητος, μὲ τὰ συμπτώματα συγκρατήσεως καὶ ψυχρότητος. Ἰσχυρῶς σημειωμένος ὑπὸ τοῦ μοιραίου. Ὀλίγος ἀρθριτισμός. 3.— Ὁ δημοσιογράφος ντὲ λὰ Φουσαρντιέρ: Ὡραία χεὶρ καὶ ὡραία ἐγκεφαλικὴ κατάστασις, διεισδυτικότης ἀρκετὰ μεγάλη. Γράφει μὲ ἐλαφρότητα περὶ τῶν πραγμάτων ποὺ σκέπτεται ὑπηρετούμενος πρὸς τοῦτο ὑπὸ μιᾶς καλῆς λογικῆς, μιᾶς φαντασίας ζωηρᾶς καὶ ἑνὸς πνεύματος αἰτιολογίας. Τολμηρὸς πολεμιστής, ἔχει μίαν μεγάλην ἐπιτυχίαν εἰς τὴν δημοσιογραφίαν. Μήπως κάποτε ἄλλαξε κατευθύνσεις; Μεταξὺ τῶν τριάντα καὶ σαράντα ἐτῶν μία μεγάλη θλῖψις, πένθος ἴσως ἔλαβε χώραν, τὸ ὁποῖον ἐπέδρασεν ἐπὶ τῆς ζωῆς του. Χαρακτὴρ κοινωνικὸς κατὰ βάθος, παρὰ τὸ καυστικόν του πνεῦμα, τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς πληγώνει καὶ ἀποξενώνει. 4.— Ὁ ἠθοποιὸς Μισὲλ Σιμόν: Χεὶρ περισσότερον γυναικεία παρὰ ἀνδρική, ποὺ δεικνύει μεγάλην ἀντίληψιν. Βλέπει τὴν ζωὴν ἀπὸ τὴν εὔθυμον πλευράν της καὶ ζῇ ἀναλόγως. Φίλερις, στρεψόδικος, συμφεροντολόγος, χαρακτηριστικά, ποὺ προϋποθέτουν πάντοτε ἀδικίας. Σιωπηλός, μὲ μίαν παράδοξον φαντασίαν, ποὺ ἔχει κλίσιν πρὸς τὴν μυστικοπάθειαν. Καθόλου αἰσθηματικός, δὲν ὑποχωρεῖ εἰς καμμίαν ἠθικὴν πειθαρχίαν. Ἐν ὀλίγοις: τελείως ἀνεξάρτητος. 5.— Ὁ πυγμάχος Μαρσὲλ Τίλ: Χεὶρ ἐνστικτώδης. Ἰσχυρογνωμοσύνη. Ἐπιμονή. Εὐέξαπτος, ἀλλὰ κατὰ βάθος καλός. Ἀγάπη πρὸς τὰ κάπως ἐπικίνδυνα παιγνίδια. Φωτεινὴ νοημοσύνη ἐν τῷ ὁρίῳ τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἐξετάζει. Συμπαθὴς εἰς ὅλους. Ἐνδιαφέρουσα ὑλικὴ ἐπιτυχία. Ἡ λεπτότης τῶν δακτύλων δεικνύει μίαν καλλιτεχνικὴν φύσιν, ἥτις διευθύνει τὴν βιαιότητα, τὴν ὁρμητικότητα, τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν μάχην, πρὸς τὸ ἰσχυρὸ παιγνίδι καὶ ἡ ὁποία ρυθμισμένη ἐδημιούργησε αὐτὸν τὸν θαυμάσιον πρωτοπυγμάχον.

Ὁ γραφολόγος σᾶς ἀπαντᾷ

Γ. Χ. Κ. Μ. Α. — Ἀνησυχία, βιασύνη, ἀπροσεξία. Δὲν γνωρίζω τὴν ἡλικίαν σας πάντως ὁ χαρακτὴρ σας εἶνε πολὺ ἀνώριμος, μὲ καλὰς ἴσως προθέσεις, ἀλλὰ ἀπροσάρμοστος, ἀτίθασος.

ΑΝΑΤΟΛΗΝ.— Εἴσθε τύπος ἱκανὸς καὶ ἀρκετὰ ἄφροντις. Παρὰ ταῦτα εἴσθε εὐθικτος καὶ εὐπρόσβλητος χωρὶς ἐμπάθειαν καὶ χωρὶς μνησικακίαν. Αἱ γνῶμαι σας καὶ αἱ ἀντιλήψεις σας δὲν εἶνε διόλου σταθεραί. Εἴσθε ἐπιχειρηματικὴ καὶ διαχυτική, ἀλλὰ ἄτονος κάπως, ἀποφεύγουσα τὰς μεγάλας προσπαθείας.

Moheux κ.τ.λ.— Σᾶς ὁ χαρακτήρ, δὲν ἠμπορεῖ ἀκόμα νὰ ὀνομασθῇ χαρακτήρ. Φαίνεσθε φιλότιμος καὶ σεμνός, ἀλλὰ ἀρκετὰ μαλθακός, βαρὺς καὶ ἐπιλήσμων.

Moroploix.— Σεῖς ἐπίσης, σχεδὸν ὅμοιος τοῦ προηγουμένου, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι εἴσθε περισσότερον αἰσιόδοξος καὶ ἀπαιτητικός.

Arenchom.— Σεῖς φαίνεσθε πολὺ ἀνήσυχος καὶ εὐμετάβολος. Πρέπει νὰ τονώσετε τὸ νευρικόν σας σύστημα καὶ νὰ σταθεροποιήσητε τὸν χαρακτῆρα σας. Ἄλλως ἡ ἐξέλιξίς του θὰ λάβῃ ἐσφαλμένας κατευθύνσεις.

ΤΕΩΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ.— Ἡ πρώτη ἐντύπωσις ἐκ τῆς γραφῆς σας εἶνε πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ ἀνωτερότης, διακεκριμένοι τρόποι, εἰλικρίνεια. Ἐξετάζοντες βαθύτερον, τὰ προλεχθέντα δὲν ἀπαλείφονται μέν, ἀλλὰ λαμβάνουν ἰδιαιτέραν χροιάν. Θαῦμα, πὼς ἀντίρροποι τάσεις, ἰδίως διανοητικαί, δὲν ἀνέτρεψαν ἐμφανῶς τὴν ψυχικήν σας ἰσορροπίαν. Μόνον ὁ ὀργανισμὸς ζωτικὸς καὶ καλλιεργημένος ὡς ὁ ἰδικός σας ἠδύνατο νὰ ἀντεπεξέλθῃ. Περισσότερα ἐδῶ δὲν δύναμαι νὰ εἴπω.

ΟΜΗΡΟΝ Μ.— Κάπως παράξενος τύπος. Ὁ χαρακτήρ σας, τοὐλάχιστον γιὰ τὴν ὥρα, δὲν εἶνε οὔτε δυνατός, οὔτε σταθερός. Ἴσως νὰ ἔχετε κάποιαν κληρονομικὴν προδιάθεσιν εἰς τὴν νευρικότητα χωρὶς καὶ νὰ εἶσθε ὁ ἴδιος ἐξαιρετικὰ νευρικός. Ἀφίνεσθε πολὺ εἰς τὰς ἐντυπώσεις τῆς στιγμῆς, συνάμα δὲν εὑρίσκεσθε εἰς ἁρμονίαν μὲ τὸ σημερινόν σας περιβάλλον.

ΕΡΡΙΚΟΝ Τ.— Εὔχομαι τὰ δυὸ λόγια ποὺ θὰ σᾶς εἴπω νὰ κινήσουν τὸν ζῆλόν σας πρὸς διόρθωσιν, ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ, τοῦ χαρακτῆρός σας. Δὲν εἴσθε κακὸς ἀλλ' ἀρκετὰ ἐγωϊστής, δύσπιστος καὶ κάπως ὑπερβολικὸς καὶ ἐξεζητημένος. Δὲν στερεῖσθε λεπτότητος καὶ ἱκανότητος ἀλλ' ἡ προσποίησις τὰ χαλᾷ ὅλα.

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΝ Π.— Ἐκ τῆς ἐπιφανειακῆς ὅλως ἐξετάσεως τοῦ γραψίματός σας, δὲν ἀποκλείω καθόλου νὰ ἔχετε πράγματι τὸ ταλέντο ποὺ ὑπαινίττεσθε. Θὰ ἐχρειάζετο ὅμως μία πλήρης ἀνάλυσις διὰ νὰ ἀποφανθῶ μετὰ βεβαιότητος. Εἴσθε λεπτὸς καὶ εὐαίσθητος, ἔχετε φαντασίαν καλὴν καὶ ὑπάρχουν μεγάλαι ἐλπίδες εὐδοκίμου ἐξελίξεως.

Δρ ΚΑΛΛΙΟΣΤΡΟΣ

ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΑΙ ὁ ἀναγνώστης μας, ὁ ὁποῖος τυχὸν ἔλαβε ξένην ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ γραφολόγου μὲ τὴν ὑπογραφὴν «Ἀλίκη» ὅπως τὴν ἀποστείλῃ εἰς τὰ γραφεῖα μας καθότι τῷ ἐστάλη κατὰ λάθος καὶ τοῦ εἶνε τελείως ἄχρηστος.

Οἱ ἀπειλητικοὶ βρυχηθμοὶ τοῦ Ἐγκελάδου

Ἀναμένεται ἔκρηξις τοῦ Βεζουβίου

Θὰ προκαλέσῃ καταστροφὰς ὅπως καὶ ἄλλοτε;

Αἱ πληροφορίαι τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου

Εἰς τοὺς διεθνεῖς ἐπιστημονικοὺς κύκλους καὶ μεταξὺ τῶν ἰταλικῶν ἀρχῶν ἐκυκλοφόρησαν πληροφορίαι εἰδικῶν ἡφαιστιολόγων, ὅτι προσεχῶς πρέπει νὰ ἀναμένωνται νέαι μεγάλαι ἐκρήξεις τοῦ Βεζουβίου. Καὶ οἱ ἁρμόδιοι διερωτῶνται: Ἡ νέα ἐκδήλωσις τοῦ Βεζουβίου θὰ εἶνε ἆρά γε καταστρεπτική, ὅπως καὶ αἱ προηγούμεναι;

Ἀσφαλῶς ὅλοι γνωρίζομεν τί εἶνε ἕνα ἡφαίστειον. Εἶνε ἕνα ὕψωμα τῆς γῆς, ὄρος ἢ λόφος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀναδίδονται κατὰ καιροὺς διάπυρα ὑλικά, ἀέρια, ὑγρὰ καὶ στερεά, μετὰ φαινομένων βιαίων καὶ ἐκρηκτικῶν. Προέρχονται δὲ τὰ ὑλικὰ αὐτὰ ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς, ὅπου διατελοῦν ἐν πυρακτώσει, τὴν δὲ πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν ἔξοδον αὐτῶν καθιστᾷ δυνατὴν ἡ ὕπαρξις ρήγματος, τοῦ λεγομένου πόρου, εἰς τὰ πετρώματα τοῦ γηΐνου φλοιοῦ. Ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐπιστεύετο ὅτι εἰς τὰ ἡφαίστεια ὁ Ἥφαιστος, Θεὸς τοῦ πυρός, ὁ υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, ἐπεδίδετο εἰς σπουδαιότατα χαλκευτικὰ ἔργα.

Ἡφαίστεια εἶνε γνωστὰ ἐπὶ τῆς γῆς περὶ τὰ 300, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ τῆς νήσου Ἰάβας καὶ τῶν ἄλλων νήσων τῆς Σρύνδης, τὸ Φουτζιζιάμα τῆς Ἰαπωνίας, τῆς Ἰσλανδίας, τῶν νήσων Χαβάϊ, ὁ Βεζούβιος, ἡ Αἴτνα, τὸ ἡφαίστειον τῆς νήσου Στρόμπολι τῆς Ἰταλίας καὶ τὸ ἡφαίστειον τῆς Θήρας εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Τὸ σπουδαιότερον ἐξ ὅλων εἶνε ὁ Βεζούβιος. Οἱ Ρωμαῖοι ἐγνώριζον, ὅτι ὁ Βεζούβιος εὑρίσκετο ἄλλοτε ἐν ἐνεργείᾳ, αἱ ἀναμνήσεις ὅμως αὗται, αἱ ὁποῖαι ἀνεφέροντο εἰς μεμακρυσμένας ἐποχάς, εἶχον σχεδὸν λησμονηθῆ. Πόλεις καὶ χωρία ἐκτίσθησαν εἰς τὰς κλιτύας τοῦ ὄρους καὶ ἐκατοικοῦντο ἄνευ φόβου. Τὰ μέρη ταῦτα, λέγει ὁ Στράβων, ὁμιλῶν περὶ τῆς Πομπηΐας, δεσπόζονται ὑπὸ τοῦ Βεζουβίου, ὁ ὁποῖος περιστοιχίζεται ἀπὸ πλουσίας ἐξοχάς, ἐξαιρέσει τῆς κορυφῆς του, τῆς ὁποίας τὸ μεγαλείτερον μέρος παρουσιάζει λείαν ἐπιφάνειαν, ἐντελῶς ἄγονον καὶ ἄδενδρον. Ἐν μέσῳ ἀγρίων καὶ μαύρων βράχων, διακρίνομεν στρώματα στάχτης, νομίζει δὲ κανείς, ὅτι τὰ μέρη αὐτὰ ἐκάησαν ἄλλοτε.

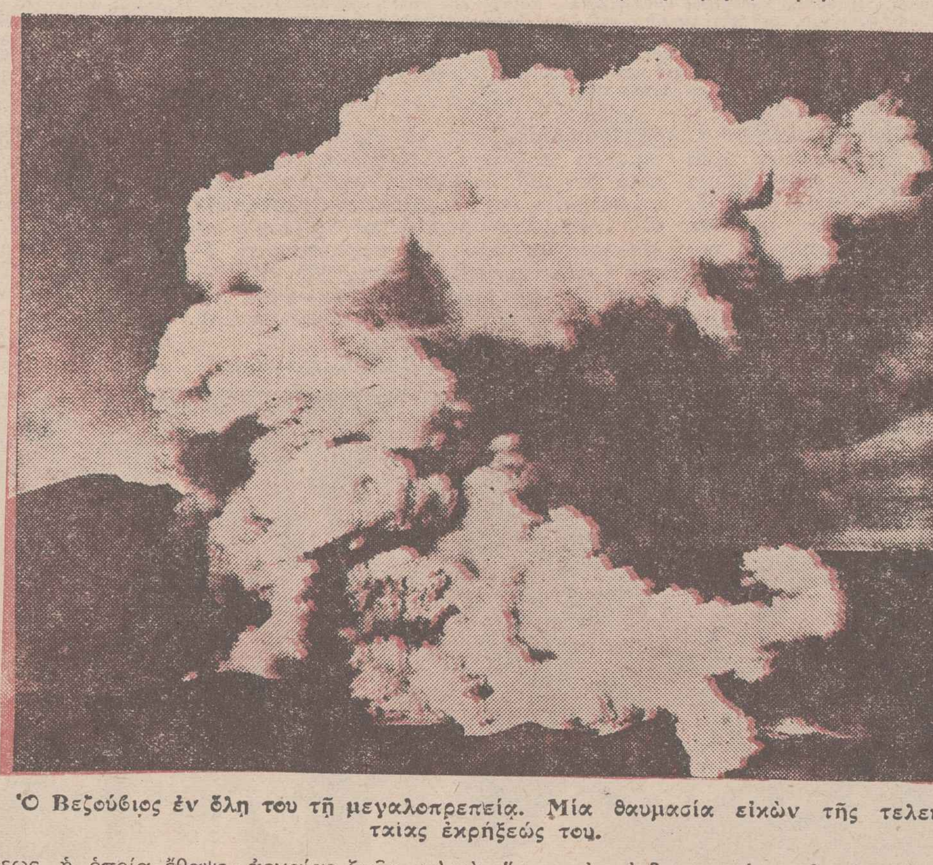
Ὁ Βεζούβιος ἐν ὅλῃ του τῇ μεγαλοπρεπείᾳ. Μία θαυμασία εἰκὼν τῆς τελευταίας ἐκρήξεώς του.

Ὁ Βεζούβιος ὅμως παρὰ τὴν μεγάλην καὶ μακρυνὴν ἡσυχίαν του δὲν εἶχε σβύσει. Ἀπὸ τὴν ἀπάθειάν του, ἐξῆλθεν ὅλως αἰφνιδίως διὰ μιᾶς τρομερᾶς ἐκρήξεως, ἡ ὁποία ἔθαψε ὑπὸ τοὺς πόδας του πόλεις καὶ χωρία. Ἡ ἔκρηξις αὕτη ἔλαβε χώραν τὴν 23ην Αὐγούστου τοῦ ἔτους 79 π. Χ. μετὰ ἀπὸ τοὺς σεισμούς, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν δεκαέξη προηγουμένων ἐτῶν εἶχον κλονίσει τὴν χώραν. Τὴν 1ην μ. μ. λοιπὸν τῆς ἡμέρας ἐκείνης πυκνὸν νέφος καπνοῦ, ἤρχισε νὰ ἐξέρχεται μὲ μεγάλην ὁρμὴν ἀπὸ τὸ στόμιον τοῦ κρατῆρος. Ἰσχυρὸν ὑπόγειον ρεῦμα ἀέρος ἔσπρωχνε πρὸς τὰ ἄνω τὸ νέφος, τὸ ὁποῖον, ὅμως, μετ' ὀλίγον, λόγῳ τοῦ ἰδίου του βάρους, κατέπιπτε καὶ ἐξηπλώνετο εἰς τὴν γύρω ἀτμόσφαιραν. Μετ' ὀλίγον πυκνὴ βροχὴ στάχτης καὶ λίθων ἤρχισε νὰ πίπτῃ, ἡ στάθμη τῆς θαλάσσης κατέπεσε, μὴ ἐπιτρέπουσα εἰς τὰ πλοιάρια νὰ προσεγγίσουν τὴν παραλίαν, μεγάλαι γλῶσσαι πυρὸς ἔλαμπον εἰς πολλὰ μέρη τοῦ Βεζουβίου, τὸ ὅλον δὲ ὄρος ἐφαίνετο ὡς πυρπολούμενον, θέαμα, τὸ ὁποῖον βοηθούσης καὶ τῆς νυκτός, ἥτις ἐπλησίαζεν, εἶχε τρομακτικὴν ἐπιβλητικότητα καὶ ἐνέσπειρε τὸν πανικὸν εἰς τοὺς δυστυχεῖς κατοίκους τῶν γύρω χωρίων.

Τὸ σκότος ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐγένετο πυκνότερον, μία δὲ δυνατὴ ὀσμὴ θείου ἐκάλυπτε τὴν ἀτμόσφαιραν σκορπίζουσα τὴν φρίκην καὶ τὸν πανικόν. Ὅταν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐνεφανίσθη ἐκ νέου (τὸ σκότος διήρκεσε ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς ἡμέρας), πτώματα πολλὰ εὑρέθησαν εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν ἀνήκοντα εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ φύγουν ἐγκαίρως καὶ ἀπέθανον ἐξ ἀσφυξίας.

Αἱ ἐλαφρόπετραι καὶ ἡ στάχτη, αἱ ὁποῖαι ἔπιπτον εἰς τὴν ἀρχὴν μὲ τόσην ἀφθονίαν, ἦσαν συντρίμματα τοῦ παλαιοῦ κρατῆρος τοῦ Βεζουβίου, ὁ ὁποῖος εἶνε γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Κορυφή. Μόνον διὰ τῆς συνεχοῦς πτώσεως τῶν ὑλῶν αὐτῶν ἐξηγεῖται ἡ ἐξαφάνισις τῆς Πομπηΐας. Ἡ μεταφορὰ ὅμως τόσων παχέων στρωμάτων εἶνε δύσκολον νὰ γίνῃ παραδεκτὴ διὰ τὴν ἀπόστασιν, ἡ ὁποία τὰ χωρίζει ἀπὸ τὸ στόμιον τοῦ κρατῆρος καὶ ἡ ἐκφρασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Γάλλου εἰδικοῦ Ντεβὶλλ ἰδέα ἐπὶ τοῦ προκειμένου φαίνεται πλέον ἀκριβής.

Ὁ σοφὸς οὗτος ἐξερευνητὴς τῶν ἡφαιστείων ἐξηγεῖ τὸ φαινόμενον ὡς ἑξῆς:

Τὴν ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Βεζούβιος ἐπανέκτησε τὴν ἐνεργητικότητά του, ἡ Κορυφὴ ἐσχίσθη ἀστεροειδῶς. Ἐξηκριβώθη δέ, ὅτι αἱ σχισμαὶ αὗται συνδέονται διὰ καταπληκτικῆς ὁμοιότητος, πρὸς τὸ ὅλον σύστημα τῶν ἡφαιστείων τῆς Καμπανίας. Δύο ἀκριβῶς ἀπὸ αὐτὰς τὰς σχισμὰς διέρχονται ἀκριβῶς μέσῳ τῆς Πομπηΐας, ἡ ὁποία ἐτάφη ὑπὸ τὴν λάβαν, τὴν λάσπην καὶ τὰς ἄλλας οὐσίας, αἱ ὁποῖαι ἔτρεχον διὰ μέσου τῶν σχισμῶν τούτων.

Εἶνε γνωστόν, ὅτι ἕως τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἡ ἀκριβὴς τοποθέτησις τῆς Πομπηΐας καὶ τῶν ἄλλων πόλεων, ἦτο ἄγνωστος. Ἔκτοτε, ὅμως, σειρὰ ἀνασκαφῶν ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς νεωτέρους νὰ μεταφερθοῦν ὡς διὰ μαγείας ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀρχαίας ζωῆς καὶ νὰ εὕρουν εἰς τὰ διατηρηθέντα ἐπὶ 18 ὁλοκλήρους αἰῶνας ἐρείπια ἀνεκτιμήτους θησαυροὺς διὰ τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν ἱστορίαν.

Αἱ ἀνασκαφαὶ αὗται ἔφερον εἰς φῶς διάφορα μνημεῖα, κτήρια καὶ πολλὰ βιομηχανικὰ ἢ καλλιτεχνικὰ ἀντικείμενα. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εὑρέθησαν ὡσαύτως ἀνθρώπινα σώματα. Ἡ τέφρα ἀναλυθεῖσα ἀπὸ τὸν ἀτμόν, εἶχεν ἐφαρμοσθῆ τελείως εἰς αὐτὰ ὅταν ἐξέπνεον, μία δὲ ἁπλουστάτη μέθοδος ἐπέτρεψε νὰ ἀνατυπωθοῦν τὰ χαρακτηριστικὰ των ἐπὶ τοῦ γύψου.

Τίποτε δὲν εἶνε πλέον συγκινητικὸν ἀπὸ αὐτὸ τὸ θέαμα. Δὲν εἶνε ἀγάλματα, ἀλλὰ ἀνθρώπινα σώματα χυμένα εἰς τὸ καλοῦπι ἀπὸ τὸν Βεζούβιον, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τὸν Θεὸν Ἥφαιστον. Οἱ σκελετοὶ εὑρίσκονται ἀκόμη ἐκεῖ μέσα εἰς τὰς γυψίνους θήκας, αἱ ὁποῖαι διετήρησαν ὅ,τι ἐφύλαξεν ἡ ὑγρὰ τέφρα, τὰ ἐνδύματα καὶ τὸ σῶμα, θὰ ἔλεγε κανείς, καὶ τὴν ζωήν. Τὰ ὀστᾶ ἐξέχουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ἀλλοῦ δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ παρόμοιον. Αἱ σαρκοφάγοι τῶν Αἰγυπτίων εἶνε γυμναί, μαῦραι, ἀπαίσιαι, δὲν ἔχουν τίποτε τὸ κοινὸν μεταξύ μας. Εἶνε τακτοποιημέναι διὰ τὴν αἰωνίαν ἀνάπαυσιν εἰς μίαν καθιερωμένην στάσιν.

Οἱ ἀνευρεθέντες ὅμως κάτοικοι τῆς Πομπηΐας, εἶνε ἀνθρώπινα ὄντα, τὰ ὁποῖα βλέπει κανεὶς νὰ ἀποθνήσκουν.

◆◆

Μετὰ τὸ 79 π. Χ. ὑπάρχουν ἀποδείξεις ἐκρήξεων κατὰ τὰ ἔτη 204, 472, 512, 685, 993, 1036, 1136 μ. Χ. Ἡ τελευταία ὑπῆρξε λίαν ἰσχυρά. Τὸ ἡφαίστειον ὅμως ἀνεπαύθη πλέον τῶν πεντακοσίων ἐτῶν. Ἐκ τῶν ἄλλων ἐκρήξεων αἱ πλέον ἐνδιαφέρουσαι εἶνε τῶν ἐτῶν 1737 καὶ 1858.

Τὴν 20ὴν Μαΐου 1737, ἡμέραν Δευτέραν, εἰς τὰς 9 π. μ., ἔγινεν ἐντὸς τοῦ ἡφαιστείου ἰσχυρὰ ἐσωτερικὴ ἔκρηξις γενομένη ἀντιληπτὴ εἰς ἀκτῖνα 12 μιλίων. Πυκνὸς μαῦρος καπνὸς ἀναμεμιγμένος μὲ τέφραν ἤρχισε νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ στόμιον τοῦ ἡφαιστείου. Αἱ ἐσωτερικαὶ ἐκρήξεις, ἐξηκολούθησαν μὲ τὴν ἰδίαν ἔντασιν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας, πετάγοντας μεγάλους λίθους εἰς μακρυνὰς ἀποστάσεις. Κατὰ τὰς 8 μ. μ. ἐν μέσῳ τοῦ φοβεροῦ κρότου καὶ τῶν ἰσχυρῶν τρανταγμῶν τὸ ὄρος ἐσχίσθη εἰς τὰ πλάγια, εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς μιλίου ἀπὸ τὴν κορυφὴν καὶ ἐκ τῆς ὀπῆς ἐξῆλθε χείμαρρος λάβας.

Ἡ κατάστασις αὕτη διήρκεσε μέχρι τῆς τρίτης ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἔκρηξις φλεγομένων ὑλῶν καὶ ἄλλων ἔπαυσε. Νοτιοδυτικὸς ὅμως ἄνεμος ἤρχισε νὰ πνέῃ μετακομίζων τὴν στάχτην εἰς μεγάλας ἀποστάσεις. Αἱ προξενηθεῖσαι ζημίαι εἰς τὰ γειτονικὰ χωρία ἀπὸ τὴν ἔκρηξιν ταύτης εἶνε ἀπίστευτοι. Εἰς τὸ Ὀττογιάνο, χωρίον εὑρισκόμενον εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων ἢ πέντε μιλίων ἀπὸ τοῦ Βεζουβίου, ἡ στάχτη εἶχε σκεπάσει τὴν γῆν εἰς ὕψος τεσσάρων παλαμῶν. Ὅλα τὰ δένδρα ἐκάησαν οἱ δὲ κάτοικοι εἶχον κυριολεκτικῶς τρομοκρατηθῆ, πολλαὶ οἰκίαι ἔπιπτον ὑπὸ τὸ βάρος τῆς στάχτης καὶ τῶν συσσωρευθέντων λίθων. Ἀπὸ τὸ ἔτος 1855 ἕως τὸ 1858 ὁ Βεζούβιος εὑρίσκετο διαρκῶς ἐν ἐκρήξει. Κατὰ τὰ τέλη Μαΐου τοῦ 1858, τὸ φαινόμενον ἐξεδηλώθη μετὰ μεγαλειτέρας ἐντάσεως.

Εἰς διάστημα δύο ἡμερῶν, πέντε σχισμαὶ ἐπροξενήθησαν εἰς τὰς πλευρὰς τοῦ κρατῆρος, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξήρχετο ἐν ἀφθονίᾳ λάβα καὶ καπνός. Ἦτο ἕνα θαυμάσιον θέαμα ἐν μέσῳ τῆς νυκτός. Ἡ λάβα ἐσχημάτισε μεγάλα ρυάκια, τὰ ὁποῖα διηρέθησαν εἰς πολλοὺς κλώνους.

Ὁ κ. Παλμιέρι, ὁ τότε διευθυντὴς τοῦ Ἀστεροσκοπείου τοῦ Βεζουβίου, περιέγραψε τὰ φαινόμενα αὐτὰ ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ.

Ποία μοῖρα ἐπιφυλάσσεται ἀπὸ τὸν Βεζούβιον μὲ τὰς νέας ἀπειλάς του; Θὰ σημειωθῇ, πράγματι, νέα σοβαρὰ καὶ καταστρεπτικὴ ἔκρηξις, ἢ ἁπλῶς θὰ τρομοκρατήσῃ τὰ πέριξ μὲ ὀλίγην στάχτην.

ΡΑΫΜΟΝ ΝΤ' ΑΛΣΙΝΤ

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Τὸν ἐφώτισε!...

— Τί μοῦ χρειάζεται, κύριε ἐπίτροπε, γιὰ τὸ γάμο μου;
— Μά... μιὰ νύφη!

ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΠΩΣ ΔΑΜΑΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΑΓΡΙΑ ΘΗΡΙΑ

Η ΚΟΥΤΑΜΑΡΑ ΤΩΝ.... ΛΕΟΝΤΩΝ

Ἀπόλυτη ἡσυχία βασίλευε στὸ ἀπέραντο ὑπόστεγο τῆς «Σχολῆς Θηριοδαμαστῶν» τοῦ Ἀμβούργου, ἀπ' τὴν ὁποία βγῆκαν οἱ μεγαλείτεροι θηριοδαμασταί: Σίλινγκ, Σίτ, Κρούγερ, Κίλντμαν, Μόλκερ, Πέτερς.

Ἀλλὰ ἤδη αὐτὰ τὰ ὀνόματα ἀνήκουν στὸ παρελθόν. Σήμερα τοῦ Μοῦθις, τοῦ Πέτερσεν, Ὅρτ, Τόγκαρε, Μπίντερ καὶ τοῦ Κάντεν μᾶς εἶνε πιὸ γνωστὰ καὶ ἀγαπητά...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ βλέπομε τὸν Κάντεν νὰ κυκλοφορῇ μέσα σὲ μιὰ ὁμάδα πέντε ὑπερόχων λεόντων. Δὲν μοιάζει καθόλου μὲ θηριοδαμαστή. Ἐργάζεται μὲ μεγάλη ἀκρίβεια, ντυμένος, ὅπως ἕνας ἐργάτης, μ' ἕνα παληὸ πανταλόνι καὶ χοντρὰ παπούτσια. Τὰ γκρίζα μάτια του λάμπουν ἀπὸ τρυφερότητα καὶ ἡ φωνή του εἶνε ὁλόγλυκη, ὅταν διατάσσῃ τὰ λεοντάρια του:

— Κόμμ! Κόμμ! Κόμμ!...

Ἀμέσως οἱ πέντε λέοντες βασιλεῖς τῆς ἐρήμου ὑπακούουν πειθήνιοι.

Διερωτώμεθα: «Εἶνε θηριοδαμαστὴς ὁ Κάντεν ἢ γητευτής;»

— Πρέπει νὰ τὰ κάμετε νὰ σᾶς φοβοῦνται καὶ νὰ σᾶς ἀγαποῦν συγχρόνως, μᾶς ἐξηγεῖ.

— Τὸν βλέπετε; μᾶς λέγει ὁ καθηγητὴς Μπέρτμαν, διευθυντὴς τοῦ «Ζοό» (Ζωολογικοῦ Κήπου) Χάνκεμπεκ τοῦ Ζίλιγκεν.

»Εἶνε τώρα ἕξ μῆνες, ποὺ ἔχει ἀρχίσει νὰ τοὺς μαθαίνῃ αὐτὸ τὸ γύμνασμα καὶ δὲν θὰ τὸ καταφέρῃ, παρὰ ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες. Τί ὑπομονή!

Ὁ θηριοσαμαστὴς Κάντεν γυμνάζει ἕνα τῶν λεόντων του

Πράγματι, ὁ Φρὲντ Κάντεν, ἕνας ἀπ' τοὺς καλλιτέρους Γερμανοὺς θηριοδαμαστάς, δὲν κτυποῦσε καθόλου τὰ θηρία του μὲ τὸ μαστίγιο, δὲν φώναζε, δὲν ἔκανε καμμιὰ νευρικὴ κίνησι. Καλοῦσε τὸ καθένα μὲ σιγανὴ καὶ γλυκειὰ φωνή:

— Ἔλα, Βρουτέ!... Γιὰ σένα, Πρίγκηψ!... Σὲ παρακαλῶ, Νεγκούς! (Ὅλα αὐτὰ εἶνε ὀνόματα ...θηρίων!).

Ἕνα - ἕνα τὰ λιοντάρια, χωρὶς γρυλλισμοὺς καὶ σιγὰ - σιγά, πήγαιναν νὰ πάρουν θέσι στὸ μέσο τῆς σκηνῆς. Ὁ Κάντεν πηγαινοερχότανε πάνω στὴ σκηνή, σὰν ἕνας ὁμιλητής, ποὺ προητοιμάζετο γιὰ τὸν λόγο του. Ὕστερα φαινότανε νὰ ζητῇ συγγνώμην ἀπ' τὰ λιοντάρια, γιατὶ θὰ τὰ ὑπεχρέωνε νὰ ἐνοχληθοῦν λιγάκι.

— Πολὺ ὡραῖα, φίλοι μου, τοὺς εἶπε.

Καὶ ἀφοῦ τοὺς χάϊδευε λίγο τὴ χαίτη, ὅπως χαϊδεύουν τ' ἄλογα κούρσας, ποὺ πραγματοποιοῦν μιὰ καλὴ διαδρομή, γύρισε καὶ μᾶς λέγει:

— Θέλετε νἄρθῆτε μαζί μου μέσα στὸ κλουβί; Δὲν ὑπάρχει κανένας φόβος. Μάλιστα θὰ μὲ βοηθήσετε λιγάκι.

Πήγαμε. Τὰ λιοντάρια μὲ παρετήρησαν μὲ κάποια ἔκπληξι, ἀλλὰ δὲν ἔδειξαν καμμιὰ νευρικότητα. Καὶ σὲ λίγο βοηθοῦσα τὸν Κάντεν νὰ ζέψῃ τὸν Πρίγκηπα καὶ τὸν Νεγκούς. Ἀνέβηκα σὲ κεῖνο τὸ ἁμάξι, ποὺ τὸ ἔσερναν δυὸ λιοντάρια, ἐνῷ τ' ἄλλα τέσσερα παρευρίσκονταν ἐκεῖ σὰν θεαταί. Κάναμε τρεῖς γύρους μ' ἐκεῖνο τὸ ἁμάξι, ποὺ τὸ ὡδηγοῦσαν ὁ Πρίγκηψ καὶ ὁ Νεγκούς, δύο ὡραῖοι ἐξαετεῖς λέοντες. Μπόρεσα ἀργότερα νὰ φλυαρήσω λίγο μὲ τὸν Κάντεν:

— Τὰ λιοντάρια σας εἶνε ἴδια πρόβατα, τοῦ λέγω. Δὲν βρυχήθηκαν οὔτε μιὰ φορά. Εἶχα τὴν ἐντύπωσι, ὅτι κινδύνευα λιγώτερο μ' αὐτά, παρὰ μὲ ἕξη καθαροαίμους τοῦ ἱπποδρομίου.

Ὁ Κάντεν ἔβαλε τὰ γέλια:

— Ἀλλὰ αὐτὰ τὰ λιοντάρια εἶνε ὅπως κι' ὅλα τ' ἄλλα κακά. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτά, ὁ Πρίγκηψ, πληγῶσε σοβαρῶς δυὸ δαμαστάς, ἀπ' τοὺς ὁποίους ὁ ἕνας πέθανε. Ἀπὸ τότε τὸν ἀνέλαβα ἐγὼ καὶ ὅπως βλέπετε, τὸν ἐδάμασα. Πιστεύσατέ με, κύριε, ὅτι τὰ θηρία γίνονται ὅ,τι θέλομε. Εἶνε μηχανές, ἀλλὰ μηχανές, ποὺ ἕνας κόκκος σιταριοῦ μπορεῖ νὰ τὶς ἐκτροχιάσῃ.

Καὶ προσέθεσε:

«Τὸ «ντρεσσὰζ» δὲν εἶνε ἀκίνδυνο. Ἀντιθέτως δὲ πρὸς ὅ,τι ὑποθέτουν, οἱ λέοντες εἶνε κουτοί».

Ποιὸς θὰ τὸ πίστευε; Κουτοί!

○

Ἰδοὺ τώρα μιὰ ἄλλη μέθοδος «ντρεσσάζ», ἕνα ἄλλο περιβάλλον, μιὰ ἄλλη σχολή.

Μιὰ μεγάλη αὐλή, σκεπασμένη, ποὺ χρησιμεύει γιὰ παρασκήνια τοῦ «τσίρκο» τῆς Ρουέννης, αὐλὴ γεμάτη ἀπὸ ἄλογα, ποὺ μοιάζει σὰν μιὰ ἔκθεσι ἱππικὴ ἀπ' τὴ μιὰ πλευρὰ κι' ἀπ' τὴν ἄλλη τὰ κλωβιὰ τῶν θηρίων, μέσα στὰ ὁποῖα λέοντες, τίγρεις, πάνθηρες, ἀρκοῦδες κοιμοῦνται ξένοιαστα. Πιὸ πέρα εἶνε νεαροὶ λέοντες, ποὺ ἔφθασαν κατ' εὐθεῖαν ἀπ' τὸ Ἄμστερνταμ.

—Εἶνε μονοετεῖς. Αὔριο θ' ἀρχίσω τὸ «ντρεσσάρισμά» τους.

Παρατηρῶ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια. Μοιάζει περισσότερο μὲ ποιητή, παρὰ μὲ θηριοδαμαστή.

— Εἶνε ὁ Ἀφρὲντ Κούρτ, μοῦ λέγει ὁ «τσιτσερόνε» μου. Εἶνε ὁ καλλίτερος Γάλλος θηριοδαμαστής. Μιὰ ἀπ' τὶς περιεργότερες φυσιογνωμίες τοῦ γαλλικοῦ «τσίρκου».

Τὸν συναντοῦμε λίγο ἀργότερα στὸ καφενεῖο τοῦ «τσίρκου». Ὁ Ἀφρὲντ Κοὺρτ μοῦ ἐξηγεῖ, πῶς ἔγινε θηριοδαμαστής.

— Ὅταν τελείωσε ὁ πόλεμος, ὁ ἀδελφός μου κι' ἐγώ, ἀγοράσαμε τὸ θηριοτροφεῖο Λωρὰν καὶ ζήτησα νὰ μοῦ στείλῃ τὰ ζῶα στὸ κτῆμα Μιραμόν, ποὺ εἶχα ἀγοράσει.

»Δὲν ἔχω ἀνάγκην θηριοδαμαστοῦ εἶπα στὸν Λωρὰν καὶ στὸ Ζουλιανό, ὅταν ἠγόρασα τὸ θηριοτροφεῖο τους.

»Γέλασαν. Εἶχα τὴν ἰδέα μου. Δὲν εἶχα δῆ ποτέ μου νὰ «ντρεσσάρουν» καὶ δὲν εἶχα μπῆ ποτέ μου σὲ κλουβί.

»Ἀφοῦ ἄφησα τὰ θηρία νὰ ξεκουραστοῦν δυὸ μέρες στὸ Μιραμόν, μπῆκα στὸ κεντρικὸ κλωβό, ὡπλισμένος μ' ἕνα μαστίγιο. Διέταξα: Στεῖλτε μου τὰ λιοντάρια!

Δὲν τοὺς ἔδωσα τὸν καιρὸ «νὰ σκεφθοῦν». Τὸ μαστίγιο ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρες δούλεψε καλά. Τέλος, κατάλαβαν. Τὰ εἶχα καταστήσει πειθήνια. Δὲν τὰ κρατῶ ἄλλως τε πολὺν καιρό. Μόνο τρεῖς μῆνες. Κι' ὕστερα τὰ πωλῶ. Θέλω πάντοτε νέα θηρία. Ἀγοράζω πάντοτε μεταξὺ ἡλικίας ἑνὸς ἕως δύο ἐτῶν. Πιὸ μικρὰ ὅταν εἶνε λησμονοῦν, πιὸ μεγάλα εἶνε σκληροτράχηλα. Ἡ καλλιτέρα ἡλικία εἶνε ἡ τῶν 18 μηνῶν.

— Πῶς ἀρχίζετε τὸ «ντρεσσάρισμά» τους;

—Τὶς πρῶτες μέρες μπαίνω μέσα στὰ κλουβιά, χωρὶς νὰ τὰ ἐνοχλῶ καθόλου. Ζητῶ νὰ τὰ κάμω νὰ συνηθίσουν τὸ περιβάλλον κι' ἐμένα. Τὴ δεύτερη ἑβδομάδα τὰ τοποθετῶ τὸ καθ' ἕνα χωριστὰ στὰ κλουβιὰ των. Τὰ παρατηρῶ. Μελετῶ τὸν χαρακτῆρα των, τὶς ἱκανότητές των. Βλέπω, ὅτι τὸ ἕνα εἶνε ἱκανὸ νὰ κάνῃ ἕνα ἐξαίρετο πήδημα, τὸ ἄλλο δὲν ξέρει ἢ νὰ... κοιμᾶται καὶ ἕνα τρίτο νὰ ἐπιτίθεται πάντοτε.

— Πῶς ἀναγνωρίζετε τὴν διάθεσιν κάθε ζώου;

— Παρατήρησις καὶ συνήθεια, ἁπλῶς. Τὸ κοινὸ δὲν καταλαβαίνει, γιατὶ καμμιὰ φορὰ μαστιγώνω τὴν πιὸ ἄγρια ἀπ' τὶς τίγρεις μου, τὴν Βεγγάλη ΙΙ. Καταλαβαίνω, ὅτι παρατηρεῖ καὶ σκέπτεται νὰ πηδήσῃ ἐναντίον ἑνὸς ἄλλου ζώου. Πρέπει μ' ἕνα κτύπημα τοῦ μαστιγίου νὰ τὴν κάμω ν' ἀλλάξῃ γνώμη.

— Ἀλλὰ τὸ θηρίο σᾶς γνωρίζει;

— Τίποτε ἀπ' αὐτά. Δὲν ἀναγνωρίζει τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ τὴ φωνή του καὶ τὸ περιβάλλον μέσα στὸ ὁποῖο — τὸ θηρίο — ζῇ. Πόσα δυστυχήματα ἀπ' τὴν ἀλλαγὴ κλωβοῦ δὲν προέρχονται; Ὁ λέων εἶνε πρὸ πάντων ἕνας «ρουτινιέρης» μανιακός. Ὑπάρχει στὸ θηριοτροφεῖο μου ἕνας, ποὺ δὲν ἐννοεῖ ποτὲ νὰ «δουλέψῃ» καὶ εἶνε πάντοτε ἕτοιμος νὰ μοῦ ριχτῇ.

— Ποιά, κατὰ τὴ γνώμη σας, εἶνε τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα θηρία;

—Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸν χαρακτῆρα τοῦ καθ' ἑνός, ἀλλὰ ὅλα εἶνε ἐπικίνδυνα καὶ ἰδίως ἡ ἀρκοῦδες. Μὴ ξεχνᾶτε, ὅτι πρὸ ὀλίγου μιὰ ἀρκούδα κατεβρόχθισε τὸ παιδὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ «τσίρκο - Κοσμί». Ἡ τίγρις εἶνε ἴσως ἡ περισσότερον ἀγρία, ὁ ἰαγουάρος καὶ ὁ μαῦρος πάνθηρ οἱ πιὸ ἐπικίνδυνοι.

— Πληγωθήκατε πολλὲς φορές;

—Ὤ, ναί, ἀλλὰ ποτὲ σοβαρῶς.

— Καὶ παρέστητε σὲ τρομερὰ δράματα, ὀφειλόμενα πρὸ πάντων στὴν περίφημη τίγρι σας Βεγγάλης;

— Ναί. Καὶ ἔλεγαν γιὰ μένα, ὅτι ἕνα ἀπ' τὰ προσφιλέστερά μου σπὸρ ἦταν νὰ κάνω τοὺς θηριοδαμαστὰς τοῦ «τσίρκου» μου νὰ καταβροχθίζωνται ἀπ' τὰ θηρία μου. Γιὰ ν' ἀπαντήσω στοὺς καλοθελητάς μου αὐτούς, πήγαινα μέσα στὸ κλουβὶ τῆς «Βεγγάλης» χωρὶς μπαστούνια, χωρὶς μαστίγια, μὲ τὰ χέρια ἐλεύθερα...

ΓΚΑΣΤΟΝ ΜΠΕΝΑΚ

Πῶς φονεύεται τὸ ἰσχυρότερον θηρίον

Δραματικὰ κυνήγια ἐλεφάντων εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ἀφρικανικῆς ζούγκλας

Αἱ περιπέτειαι τῶν τολμηρῶν κυνηγῶν

Τὸ κυνήγι τοῦ ἐλέφαντος εἶνε ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα κυνήγια τῆς ἐποχῆς μας. Ὁλόκληροι ἑταιρίαι μὲ τεράστια κεφάλαια ἀσχολοῦνται μ' αὐτό. Αἱ ἑταιρίαι αὗται ὀργανώνουν πραγματικὰ ἐκστρατευτικὰ σώματα διὰ τὴν ἀφρικανικὴ ζούγκλα, τὰ ὁποῖα θέτουν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν ἐμπειροτεχνῶν κυνηγῶν καὶ τὰ ἐξοπλίζουν μὲ ὅλα τὰ σύγχρονα πολεμικὰ μέσα.

Τὰ σώματα αὐτὰ συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ἀπὸ ἀρκετοὺς μαύρους, οἱ ὁποῖοι χρησιμεύουν ὡς ὁδηγοὶ μέσα στὴ ζούγκλα.

Τὸ κυνήγι τοῦ ἐλέφαντος γίνεται ἀπὸ πολὺ κοντά. Χρειάζονται δὲ ἐξαιρετικὰ ἰσχυρὰ ὅπλα γιὰ νὰ ξαπλώσουν ἀμέσως χάμω τὸν γίγαντα τῆς ζούγκλας.

Οἱ μαῦροι, μόλις τὸν διακρίνουν παραμερίζουν μὲ ἕνα πήδημα καὶ ζητοῦν καταφύγιον πίσω ἀπὸ τὶς χονδρὲς ρίζες τῶν τροπικῶν φυτῶν. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως τῆς λευκῆς φυλῆς εἶνε δυσκίνητοι καὶ ἀδέξιοι.

Τὸ κυνήγι τῶν ἀγρίων ἐλεφάντων εἶνε ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον καὶ πολὺ ἐπικίνδυνον, διότι τὰ θηρία αὐτὰ ἐκτὸς τῆς ὑπερβολικῆς των μυϊκῆς δυνάμεως, εἶνε καὶ εὐφυέστατα. — Κατωτέρω παραθέτουμε δύο ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ τελευταίως ἐκδοθὲν βιβλίον τοῦ ἄσσου τῶν κυνηγῶν τῆς ζούγκλας κ. Τζὼν Μπάρκλεϋ, χαρακτηριστικὰ τοῦ τρόπου, μὲ τὸν ὁποῖον διεξάγεται τὸ κυνήγι αὐτὸ τῶν ἐλεφάντων καὶ τῶν τρομερῶν κινδύνων τοὺς ὁποίους περικλείει γιὰ ἐκείνους ποὺ τὸ ἐπιχειροῦν.

Ἐλέφας καταδιώκων τὸν Εὐρωπαῖον κυνηγόν του

ΜΙΑ ΠΑΛΗ ΕΚ ΤΟΥ ΣΥΣΤΑΔΗΝ

Χαράματα σχεδὸν — γράφει ὁ διάσημος κυνηγὸς — ξεκινοῦμε ἀπὸ τὴν κατασκήνωσιν τρέμοντες ἀπὸ τὴν πρωϊνὴ ψύχρα. Ἐπὶ κεφαλῆς βαδίζει ὁ μπάνκα (ἰχνηλάτης) καὶ προσπαθεῖ μ' ἕνα ραβδὶ νὰ παραμερίσῃ τὰ μακρυὰ κοτσάνια τῶν χόρτων. Πίσω μου ἔρχεται ὁ Σακάκ, ποὺ μεταφέρει τὴν φωτογραφικὴν μηχανήν, τὸ κυνηγετικὸ τσαντῆρι καὶ τὸν κυνηγετικὸν σάκκον. Περνοῦν ἀρκετὲς ὧρες χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Τέλος, ὅμως, βρίσκουμε τὰ ἴχνη πέντε ἐλεφάντων.

»Ἀκολουθοῦμε αὐτὰ τὰ ἴχνη, τὰ ὁποῖα ξαφνικὰ σταματοῦν σ' ἕνα σημεῖον. Εἰς ἀπόστασιν τριῶν μόλις βημάτων, στέκονται τὰ γιγάντια λασπωμένα σώματα. Εἶνε θηλυκοὶ ἐλέφαντες. Ὁ ἀρσενικὸς θὰ εἶνε κάπου ἐκεῖ κοντα. Τὰ ζῶα τσαλαβουτοῦν μέσα εἰς τὴν λάσπην τοῦ ἕλους. Τὰ δευτερόλεπτα μᾶς φαίνονται σὰν αἰῶνες. Ἔξαφνα ἀκούω πρὸς τὰ δεξιά μας ἕνα βαρὺ βῆμα ἐλεφάντων. Ἔχουμε ἀποκλεισθῆ ἀνάμεσα σ' ἕνα κοπάδι. Σὲ μιὰ στιγμὴ βλέπω νὰ προβάλλῃ μέσα ἀπὸ τὶς πυκνὲς φυλλώσεις τῶν θάμνων ἕνα τεράστιο κεφάλι μὲ δυὸ λευκοὺς χαυλιόδοντας, ποὺ κάμνουν τὸ αἷμα νὰ παγώσῃ μέσα εἰς τὶς φλέβες μου. Τὸ κεφάλι ὅμως αὐτὸ δὲν ἀργεῖ νὰ ἐξαφανισθῇ. Ἀλλὰ μιὰ στιγμὴ ἔπειτα διακρίνω εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων μπροστά μου δυὸ μεγάλα ὁλοστρόγγυλα αὐτιά. Δίχως νὰ χάσω καιρό, ὑπολογίζω ποῦ περίπου εὑρίσκεται ἡ καρδιὰ καὶ πιέζω τὴν σκανδάλη... Τὸν ξηρὸν κρότον τῆς ἐκπυρσοκροτήσεως ἀκολουθεῖ μιὰ τρομακτικὴ οἰμωγὴ ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ τραυματισμένου ζώου. Τότε πλέον τὸ κοπάδι, τρομαγμένο τσαλαβουτᾷ μέσα στὸν βοῦρκο τοῦ ἕλους καὶ κάνει νὰ σκορπίσῃ. Ὁ τραυματισθεὶς ἐλέφας, μαινόμενος καὶ δίχως νὰ βλέπῃ μπροστά του, ἀπὸ τοὺς πόνους, τρέχει νὰ βγῇ μέσα ἀπὸ τὸ ἕλος. Ἕνας ἄλλος θηλυκὸς ἐλέφας ὁρμᾷ κατ' ἐπάνω μου... Προφθάνω ὅμως καὶ παραμερίζω. Παρακολουθῶ τώρα τὰ ἴχνη τοῦ τραυματισθέντος ἀρσενικοῦ ἐλέφαντος. Βγαίνω ἀπὸ τὸ νερό, τρέχω πίσω του καὶ πυροβολῶ καὶ πάλιν. Τὸν βλέπω νὰ τρικλίζῃ. Ὕστερα ὅμως σηκώνεται καὶ πάλιν καὶ ὁρμᾷ πρὸς τὸ μέρος μου, μὲ τὴν προβοσκίδα ἀνυψωμένην.

Σπεύδω καὶ ξαναβουτῶ ἕως τὴν κοιλιὰ μέσα στὸ νερό... Λίγη πλέον ἀπόστασις μᾶς χωρίζει ἀκόμη. Ἐὰν αὐτὴν τὴν φορὰν ἀστοχήσω θὰ τὴν ἔχω ἄσχημα... Σημαδεύω... Ἡ σφαῖρα βρίσκει τὸ ζῶον στὸ κάτω μέρος τῆς προβοσκίδος του, ἡ ὁποία χωρὶς δύναμι πλέον περνᾷ πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου... Πυροβολῶ καὶ πάλιν σὰν τρελλός, ὠθούμενος ἀπὸ τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως. Τέλος, ὁ ἄνθρωπος ἐνίκησε τὸν γίγαντα τῆς ζούγκλας. Εἴδαμε καὶ πάθαμε ὅμως διὰ νὰ φέρουμε τὸν ὄγκον ἐκεῖνον ἔξω ἀπὸ τὸ ἕλος, ποὺ τὰ θολὰ νερά του εἶχαν βαφῆ ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ ἐλέφαντος».

ΟΙ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΙ ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ

Ἰδοὺ τώρα καὶ μιὰ ἄλλη ἀφήγησι τοῦ διασήμου κυνηγοῦ:

«Νύχτα μέσα στὴ ζούγκλα. Γύρω ἀπὸ τὴν φωτιὰ ποὺ εἴχαμε ἀνάψει ἀκουγόντουσαν βρυχηθμοὶ λιονταριῶν καὶ τὸ στριγγὸ κλάψιμο τῆς ὑαίνης. Ἡ νύχτα ἐκείνη πέρασε μὲ τὴν ἀγωνία στὴν ψυχή. Τὰ ἀγρίμια γύρω μας ἦσαν πολὺ ἀνήσυχα. Ἕνας μαῦρος ἦλθε νὰ μᾶς ἀναγγείλῃ ὅτι βάζοντας τ' αὐτί του στὴν γῆ, εἶχε ἀκούσει κάποιο θόρυβο, πολὺ μακρυνό, καὶ ὑπέθετε, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀγέλης ἐλεφάντων. Δώσαμε ἀμέσως ὁδηγίες νὰ προχωρήσουν μερικοὶ μαῦροι καὶ ἄλλοι ν' ἀνεβοῦν σὲ ψηλὰ δένδρα διὰ νὰ μᾶς καθορίσουν τὸν δρόμον ποὺ εἶχε πάρει ἡ ἀγέλη.

»Αἱ πληροφορίαι ὅμως ποὺ ἐλάβαμε ἦσαν πολὺ κακαί. Οἱ ἐλέφαντες ποὺ ἤρχοντο σχημάτιζαν μίαν πολὺ μεγάλην ἀγέλην καὶ ἔφθαναν ὁρμητικοὶ πρὸς τὸ μέρος μας. Θὰ ἦσαν πάνω ἀπὸ πεντακόσιοι, ἦσαν δὲ τόσο πολὺ ἐξαγριωμένοι, ποὺ τσάκιζαν κάθε τί ποὺ βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους. Ἕνας τεράστιος ἐλέφας εἶχε ἁρπάξει μὲ τὴν προβοσκίδα του ἕναν... λέοντα καὶ τὸν ὕψωσε πολὺ ψηλά. Ἔπειτα τὸν τίναξε χάμω καὶ τὸν πάτησαν οἱ ἄλλοι μὲ τὰ βαρειὰ πόδια τους.

»Ἡ μόνη σωτηρία μας ἦταν τὸ δάσος. Οἱ ἐλέφαντες, μόλις θὰ ἔφθαναν στὸ δάσος, θὰ ἀνέκοπταν τὸν δρόμον τους. Ἀλλὰ τί ἦσαν διὰ τὶς προβοσκίδες τους τὰ δένδρα ἐκεῖνα; Ἕνα παιχνίδι! Ἐξ ἄλλου, τὰ δένδρα δὲν ἦσαν καὶ τόσο πυκνά. Ὁπωσδήποτε, λοιπόν, θὰ περνοῦσαν κι' ἐμεῖς ἔπρεπε νὰ βροῦμε γρήγορα μιὰ διέξοδο.

»Μέσα στὴν μεγάλη τρομάρα του, ὁ σύντροφός μου, ὁ Β.Α., βλέποντας καὶ τὴ συνοδείαν τῶν μαύρων ποὺ τὰ εἶχαν χάσει καὶ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ φύγουν, διέταξε νὰ μαζέψουν ἀμέσως ὅλα τὰ πράγματα. Τὰ ἐφόρτωσαν καὶ τοὺς ἔδωσε κατεύθυνσιν πρὸς ἀνατολάς.

»Ὁ ἄνεμος φυσοῦσε ἀπὸ τὸ βόρειο μέρος καὶ δὲν ὑπῆρχε ἄλλη σωτηρία. Ἀφοῦ τοὺς εἶδε ποὺ εἶχαν ἀπομακρυνθῆ μέσα στὸ δάσος, πῆρε ἕνα τενεκὲ πετρέλαιο ποὺ εἶχε κρατήσει, καὶ τὸν ἔρριξε στὰ ξερὰ κλαδιά.

»Πασάλειψε τὰ δένδρα καὶ ὅ,τι ἄλλο ξερὸ βρῆκε, κι' ἔπειτα μ' ἕνα σπίρτο ἔβαλε φωτιά. Ὁ ἄνεμος φυσοῦσε, ἡ φλόγες ὑψώθηκαν καὶ τὰ δένδρα ἄναψαν σὰν πυροτέχνημα.

»Οἱ ἐλέφαντες οὔρλιαζαν, φυσοῦσαν, σφύριζαν. Δὲν μποροῦσαν νὰ προχωρήσουν περισσότερο, σταμάτησαν κι' ἔπειτα σὰν νικημένοι ἄρχισαν νὰ γυρίζουν πρὸς τὰ πίσω. Ὅλοι τότε μακαρίζαμε καὶ εὐγνωμονούσαμε τὸν Β. Α., ὁ ὁποῖος μὲ τὴν σοφήν του ἔμπνευσιν μᾶς εἶχε σώσει ἀπὸ βέβαιο θάνατο».

ΚΥΝΗΓΙΑ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΑΓΚΑΝΙΚΑΝ

Μία ὁμὰς διακεκριμένων κυνηγῶν μετέβη τελευταίως εἰς τὴν ἀποικίαν τῆς Κένυα καὶ εἰς τὴν Βόρειον Ταγκανίκαν, ἐπιστρέψασα δὲ ἀφηγεῖται διαφόρους κυνηγετικὰς περιπετείας, ἐκ τῶν ὁποίων, ἀποσπῶμεν τὴν κατωτέρω, ἀφορῶσαν ἕνα κυνήγι ἐλεφάντων:

«Ἐστάθημεν, γράφουν, πολὺ τυχεροὶ νὰ φθάσωμεν εἰς Ταγκανίκαν εἰς ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν μία ἀγέλη ἐλεφάντων εἶχε προξενήσει φοβερὰς ζημίας εἰς τοὺς ἀγροὺς τῶν ἰθαγενῶν τῆς περιοχῆς Μεροῦ. Συνεπείᾳ τῶν καταστροφῶν αὐτῶν ἡ γενικὴ διοίκησις εἶχεν ἐκδώσει ἀδείας πρὸς ἐξόντωσίν των.

»Ὁδηγούμενοι ἀπὸ ἰθαγενεῖς κυνηγοὺς οἱ ὁποῖοι κρατοῦσαν τὰ βαρειὰ ὅπλα μας, ἐπροχωρήσαμεν ἐπὶ ἀρκετὰς ὥρας μέσα εἰς τὰ πυκνὰ χόρτα εἰς τὸ σημεῖον ὅπου ἡ ἀγέλη τῶν ἐλεφάντων εἶχε παρουσιασθῆ τὴν τελευταίαν φοράν, βαδίζοντες ὁ ἕνας πλησίον τοῦ ἄλλου καὶ δοκιμάζοντες κάθε τόσο τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου διὰ νὰ δυνηθοῦμε νὰ πλησιάσουμε τὰ παχύδερμα ἔχοντες τὸν ἄνεμον πνέοντα ἀντιθέτως πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ποὺ ἀκολουθοῦσαμε. Ἔξαφνα, ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περιμέναμε, τὰ χόρτα... ἐκυμάτισαν μπροστά μας καὶ ἐπρόβαλε ἡ τεραστία κεφαλὴ ἑνὸς ἐλέφαντος εἰς ἀπόστασιν μόλις 5 μέτρων. Ἐμείναμε ἀκίνητοι εἰς τὰς θέσεις μας, ἕως ὅτου ὁ ἐλέφας κινηθείς, ὀλίγον πρὸς τὰ πλάγια, μᾶς παρουσίασε τὸν ὦμον του, ποὺ διεκρίνετο ἀρκετὰ καθαρὰ ἀνάμεσα στὰ χόρτα καὶ παρεῖχε στόχον δι' ἕνα θανάσιμον τραῦμα.

»Ἐσκόπευσα τότε ἐπιμελῶς καὶ ἐπίεσα τὴν σκανδάλην. Ἡ βαρεῖα σφαῖρα διεπέρασε τὴν καρδίαν τοῦ παχυδέρμου καὶ ἐκυλίσθη τοῦτο κατὰ γῆς νεκρὸν μὲ ἕναν ἰσχυρότατον γδοῦπον».

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Σκηνὴ τοῦ δρόμου

— Συγγνώμην, θὰ παντρευοσαστε ἕναν μονόφθαλμο;
— Ποτέ!
— Ἔ, τότε, τραβῆξτε πιὸ πέρα τὴν ὀμπρέλλα σας!

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ο ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΕΤΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ ΠΟΥ ΕΚΑΜΕ ΤΟΝ ΓΥΡΟΝ ΤΗΣ ΓΗΣ

ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΤΣΑΡΛ ΧΟΥΑΪΤ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ἐπισκευὴ τοῦ ἀεροπλοίου ἐτελείωσε μέσα σὲ λίγα λεπτά. Γρήγορα-γρήγορα οἱ Γάλλοι ἀπεγειώθησαν καὶ πετοῦσαν μὲ μεγάλην ταχύτητα, κυνηγῶντας τοὺς Ἄγγλους συναγωνιστάς των, ποὺ ἤδη εἶχαν ἀπὸ πολλὴ ὥρα ἐξαφανιστῆ.

Εἶχαν περάσει τὴ νῆσο Τιμὸρ καὶ πετοῦσαν πάνω ἀπὸ μιὰ σειρὰ νήσων, ποὺ ἔφθαναν ὥς τὴ βόρειο ἀκτὴ τῆς Αὐστραλίας.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Ταβερνιὲ ἔσκυψε στὸ ἀκουστικό του καὶ φώναξε στὸν κ. Μπωκαίρ:

— Πρέπει νὰ προσγειωθῆτε. Θέλω νὰ ὁδηγήσω ἐγώ.

Ἀμέσως ὁ κ. Μπωκαὶρ ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ καὶ σὲ λίγο τὸ ἀεροπλάνο εἶχε καθήσει ἁπαλὰ στὸ ἔδαφος.

Μιὰ καὶ κατέβηκαν, καλὸ θὰ ἦταν νὰ ἐπιθεωροῦσαν πιὸ λεπτομερειακὰ τὸν μοτέρ, γιατὶ εἶχαν μπροστά των νὰ διανύσουν μιὰ μεγάλη ἀπόστασι καὶ δὲν διέθεταν καθόλου τὴν εὐκολία νὰ προσγειώνωνται ὅπου ἤθελαν, γιατὶ τὰ νησιὰ ἐκεῖνα ἦσαν μικρὰ καὶ βραχώδη, ὥστε νὰ μὴν εἶνε καθόλου εὔκολο νὰ βρίσκουν μέρη προσγειώσεως. Συνεπῶς καλὸ ἤτανε νὰ ἐξετάσουν καλὰ τὸ μοτὲρ καὶ νὰ προλάβουν τυχὸν μέλλουσες βλάβες του, ἡ ὁποῖες ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας θὰ ἦταν πολὺ δυσάρεστες ἂν μή τι χειρότερο.

Ἀλλὰ καθὼς ὁ κ. Μπωκαὶρ ἐπέβλεπε τὸν Φρανσὺ ποὺ ἐπιθεωροῦσε τὸ μοτέρ, ὁ Ταβερνιέ, ποὺ ἦταν καθισμένος κάτω στὴ χλόη μὲ τὸν κ. Πατυρὲλ καὶ τὸν Λαβάλ, ἔγινε ξαφνικὰ κάπως ἀνήσυχος.

Ἕνας ἀέρας ἰσχυρός, ποὺ δυνάμωνε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, ἦταν ἡ αἰτία τῆς ἀνησυχίας του.

Ἀπότομα σηκώθηκε κι' ἔτρεξε πρὸς τὸν κ. Μπωκαίρ.

— Τί τρέχει, ἀγαπητὲ Ταβερνιέ;

— Αὐτὸς ὁ ἄνεμος μὲ ἀνησυχεῖ. Ἀργεῖ ἡ ἐπισκευὴ τῆς μηχανῆς;

— Περὶ τὰ δέκα λεπτά. Ἀμέσως ὕστερα μποροῦμε νὰ πετάξουμε.

— Ὤ! ὥς τότε θὰ εἶνε πολὺ ἀργά. Ὅπως βλέπεις, ὁ ἄνεμος γίνεται σφοδρότερος μετὰ κάθε δευτερόλεπτο. Τὸ μόνο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ, εἶνε νὰ μεταφέρωμε τὸ ἀεροπλάνο πίσω ἀπὸ κείνους τοὺς δύο λοφίσκους, ποὺ βλέπεις ἐκεῖ κάτω, γιὰ νὰ τὸ προφυλάξωμε ἀπ' τὴ μανία τοῦ ἀνέμου, ποὺ στὸ διάβα του τίποτε δὲν ἀνθίσταται. Ζῶα, ἄνθρωποι, σπίτια, δένδρα, τὸ πᾶν. Φυσικὰ τὸ ἀεροπλάνο μας δὲν θ' ἀποτελέσῃ ἐξαίρεσι. Ἐμπρός, μόλις ἔχομε καιρό.

Ὁ κ. Μπωκαὶρ βρῆκε σωστὴ τὴ σκέψι τοῦ Ταβερνιέ. Φώναξαν καὶ τοὺς ἄλλους, καὶ μαζὶ μετέφεραν τὸ ὡραῖο σκάφος πίσω ἀπὸ τοὺς δυὸ λοφίσκους ποὺ εἶχε ὑποδείξει ὁ Ταβερνιέ.

Ἦταν καιρός. Μόλις στάθηκαν κι' ἀσφαλίστηκαν, ὁ ἄνεμος εἶχε γίνει πραγματικὸς κυκλών, ποὺ σάρωνε τὸ πᾶν, φέρνοντας μαζί του ἕνα πανύψηλο παραπέτασμα ἄμμου.

Ἀλλὰ οἱ φίλοι μας ἦταν καλὰ ἐξησφαλισμένοι. Μόνο ποὺ ἡ ἄμμος ποὺ περνοῦσε ἀπὸ κάτω τους τοὺς εἶχε σκεπάσει καὶ εἶχε γεμίσει καὶ τὸ ἀεροπλάνο.

Ξαφνικὰ ὅμως ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀνέμου ἤλλαξε καὶ οἱ δυστυχισμένοι πλευροκοπήθηκαν ἀπὸ τὸν κυκλῶνα, χωρὶς νὰ τὸ περιμένουν.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ χάσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον γιὰ ἀρκετὰ λεπτά. Τὸ ἀεροπλάνο σπρωχνόμενο ἀπ' τὸν ἄνεμο κύλησε σὲ ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο διάστημα.

Ὅταν τέλος ὁ κυκλὼν ἐκόπασε, εἶδαν ὅτι ἔλειπε ὁ Φρανσὺ καὶ ὁ κ. Πατυρέλ.

Ἀμέσως ἐτέθησαν εἰς ἀναζήτησίν των καὶ δὲν ἄργησαν νὰ ἀνακαλύψουν τὸν μικρὸ Φρανσύ, χωμένο ὥς τὴ μέση μέσα στὴν ἄμμο, νὰ προσπαθῆ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὸ ἀγκάλιασμά της. Ἔτρεξαν καὶ τὸν ἀπήλλαξαν γρήγορα-γρήγορα καὶ ἡ πρώτη λέξις ποὺ μπόρεσε νὰ πῇ ὁ Φρανσὺ ἦταν:

— Τ' ἀεροπλάνο;

Τὸ δυστυχισμένο παιδὶ δὲν σκέφθηκε καθόλου τὸν κίνδυνο ποὺ εἶχε διατρέξει μέσα στὸν φοβερὸ ἐκεῖνο κυκλῶνα, ἀλλὰ σκέφθηκε τὸ ἀεροπλάνο.

Ποῦ ἦταν, ὅμως, ὁ κ. Πατυρέλ;

Ὁ Λαβάλ, ὁ λαμπρὸς Λαβάλ, προχώρησε μέσα στὴν ἄμμο φωνάζοντας:

— Κύριε Πατυρέλ, κύριε Πατυρέλ!...

Ἀλλὰ στὴ φωνή του τίποτε δὲν ἀπήντησε.

Ὁ Λαβὰλ δὲν ἀπεθαρρύνθη. Προχώρησε μὲ μεγάλη δυσκολία πιὸ πέρα, φεύγοντας ἔτσι μακρυὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους. Φορὲς-φορὲς ἔπεφτε μέσα σὲ μεγάλες τρύπες, ποὺ δὲν φαίνονταν καλὰ καὶ χωνότανε ὥς τὸ λαιμό.

Ἐν τούτοις προχωροῦσε.

Ὁ γορίλλας ἅρπαξε σὰν πούπουλο τὸν Λαβὰλ καὶ ἐξηφανίσθη.

(Βλέπε τὸ προηγούμενο φύλλο τοῦ «Παρνασσοῦ»).

— Κύριε Πατυρέλ, κύριε Πατυρέλ!...

Εἶχε ἀρχίσει νὰ χάνη κάθε ἐλπίδα ὕστερ' ἀπὸ τόση ὥρα ματαίας ἀναζητήσεως, ὅταν σὲ μιὰ τελευταία ἀπεγνωσμένη ἐπίκλησί του, τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε κάποιο στεναγμό.

Ἀμέσως ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἀλλὰ τρέχοντας ἔπεσε μέσα σὲ μιὰ τρύπα, ἀπ' ὅπου γιὰ νὰ βγῇ χρειάστηκε ἀρκετὴ ὥρα. Καθὼς βγῆκε κι' ἄρχισε πάλι νὰ τρέχῃ, πίσω ἀπὸ ἕνα λοφίσκο εἶδε τὸν κ. Πατυρὲλ νὰ κάθεται κάτω καὶ νὰ τοῦ χαμογελᾷ.

Ὁ Λαβὰλ στάθηκε ἔκπληκτος.

— Τί γίνατε, λοιπόν; φώναξε ὁ νέος γεμάτος χαρά.

— Ἐδῶ εἶμαι, μουρμούρισε ὁ γέρο-σοφός.

— Ἀλλὰ ποῦ ἤσαστε;

— Ἁπλούστατα, ἔπεσα σὲ μιὰ ἀρκετὰ βαθειὰ τρύπα καὶ ζητοῦσα νὰ βγῶ, ὅταν ὁ ἄνεμος ἔφερε τὴν ἄμμο καὶ σκέπασε τὴν τρύπα, ἀφήνοντας μόνο ἕνα μικρὸ ἄνοιγμα, ἀπ' τὸ ὁποῖο περνοῦσε λίγος ἀέρας γιὰ ν' ἀναπνέω. Προσπάθησα νὰ ἀπαλλαγῶ, ἀλλὰ τίποτε. Μοῦ ἦτο τελείως ἀδύνατον κι' ἄρχισα νὰ πιστεύω ὅτι ἤμουν καταδικασμένος νὰ μείνω ἐκεῖ γιὰ ὅλη μου τὴ ζωή, ἢ μᾶλλον ὥς ποὺ νὰ πέθαινα ἀπὸ πεῖνα καὶ δίψα, ὅταν ὁ ἄνεμος ἄλλαξε διεύθυνσι καὶ ὡς ἐκ θαύματος ἡ ἄμμος ἔφυγε καὶ βρέθηκα, χωρὶς νὰ τὸ περιμένω, τελείως ἐλεύθερος.

Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ κ. Πατυρὲλ εἶχε σηκωθῆ καὶ μαζὶ μὲ τὸν νεαρὸ Λαβὰλ γύρισαν πάλι στὸ μέρος ὅπου ἦσαν καὶ οἱ ἄλλοι, ποὺ χάρηκαν πολύ, γιατὶ ὁ γηραιὸς καὶ καλὸς φίλος των δὲν εἶχε πάθει εὐτυχῶς τίποτε.

— Ἐμπρός, φώναξε ὁ κ. Μπωκαίρ, ἀρκετὸ καιρὸ χάσαμε.

Ὁ Φρανσὺ εἶχεν ἤδη τελειώσει τὴν τόσο ξαφνικὰ καὶ δυσάρεστα διακοπεῖσαν ἐπιθεώρησί του καὶ δὲν εἶχαν παρὰ νὰ φύγουν.

Μὲ μεγάλη δυσκολία μπόρεσαν καὶ ξεκόλλησαν ἀπ' τὸ ἀμμῶδες ἔδαφος καὶ εὐτυχῶς, γιατὶ τὴ στιγμὴ ἐκείνη μιὰ ὁμάδα ἡμιγύμνων ἀνθρώπων ἔτρεχαν πρὸς τὸ μέρος των οὐρλιάζοντες.

Ἀλλὰ μετὰ λίγα δευτερόλεπτα ὁ μοτὲρ ἔπαυσε νὰ κτυπᾷ καὶ πάλι προσγειώθηκαν σὲ ἀπόστασι περίπου πεντακοσίων μέτρων ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος.

Ὁ Φρανσὺ ἐτέθη ἀμέσως ἐπὶ τὸ ἔργον, ἐνῷ ὁ Λαβὰλ ὄρθιος πάνω στὸ ἀεροπλάνο ἐπεσκόπει τὰ πέριξ.

— Δὲν βλέπω τίποτε, εἶπε.

Ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως:

— Τοὺς βλέπω. Θεέ μου, πῶς τρέχουν ἔτσι σὰν δαιμονισμένοι. Καὶ εἶνε τόσο πολλοί. Περὶ τοὺς τριάντα. Ἀλλὰ νὰ τους ποὺ σταματοῦν. Συζητοῦν. Δὲν ξέρω ἂν μᾶς εἶδαν, γιατὶ εἴμαστε πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ λοφίσκο. Ἆ! ξεκινοῦν.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ἄγριοι, ἀφοῦ ἔφθασαν κοντὰ περὶ τὰ πενῆντα μέτρα ἀπ' τὸ ἀεροπλάνο, στάθηκαν, διστάζοντες.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: εἰς τὸ ἑπόμενον.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΙ 7 ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΧΑΤΖΗ ΜΠΕΚΗΡ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΗΣ ΕΥΡΥΑΝΘΗΣ

Ὁ Χατζῆ Μπεκὴρ ἤτανε ἕνας ἄντρας ψηλός, δυνατὸς καὶ γιομᾶτος σφρῖγος. Μ' ὅλο τὸν ἱερὸ τίτλο ποὺ ἔφερε, χαρακτηριζότανε γιὰ τρομερὸς γυναικᾶς. Στὸ διάστημα τῶν πέντε χρόνων, εἶχε δώσει ὁ ἀφιλότιμος διαζύγιο σὲ ἑφτὰ γυναῖκες! Οὔτε λίγο, οὔτε πολύ.

Μ' ἕνα ἁπλούστατο «πήγαινε», ξεμπέρδευε ἀπ' τὸν δεσμὸ τοῦ γάμου, δίχως φασαρίες, δίχως δικαιολογίες, σύμφωνα μὲ τὸν μουσουλμανικὸ νόμο.

Ὀχυρωνότανε πίσω ἀπ' αὐτόν, ποὺ ἤτανε τόσο εὐνοϊκὸς γιὰ τὸν ἄντρα, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τοῦ διαζυγίου.

Μὲ τὴν ἁπλουστάτη λέξι: «πήγαινε» τὶς ἔστελνε ἀπ' ἐκεῖ ποὺ ἤρθανε. Ὁ πατέρας του ὁ Χατζῆ Ἰσμαήλ, λυπότανε πολὺ γι' αὐτὸ τὸ πρᾶμα.

— Ντρέπομαι, ντρέπομαι γιὰ λογαριασμό του — ἔλεγε στὴ γυναῖκα του Λεϊλά. Νὰ μὴ μπορῇ τέλος πάντων νὰ στρώσῃ ἄνθρωπος σαράντα χρόνων...

Ἡ γρηά του, ποὺ ἤτανε πολὺ αὐστηρὴ σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα, συμφωνοῦσε ἀπόλυτα μὲ τὸν ἄντρα της. Ἐλεεινολογοῦσε τὸν γυιό της, ἀποκαλῶντας τον πίθηκο καὶ τράγο!

— Κρῖμα, κρῖμα, ποὺ τὸν πῆγες καὶ στὴ Μέκκα! Φαντάζομαι τί θὰ γινότανε, σὰν δὲν προσκυνοῦσε καὶ τὸν ἱερὸ τάφο τοῦ Μωάμεθ... — ἀπαντοῦσε μ' ἀγανάκτησι.

Ὁ Μπεκὴρ τ' ἄκουγε ὅλα αὐτά, μὰ δὲν ἔδινε καμμιὰ σημασία στὰ λόγια τῶν γονιῶν του. Τὸν χαβᾶ του!

— Δὲ βαρυέσαι! Ἔτσι εἶνε οἱ γέροι. Αὐστηροὶ καὶ ἠθικολόγοι. Ξεχνοῦν τὰ δικά τους — ἀπαντοῦσε πάντα, σὰν τοῦ ἔκανε κανεὶς κουβέντα.

Κάποτε θέλησε νὰ παραπονεθῇ στὸν φίλο του Ὀμέρ, κάνοντας τάχα καὶ τὸν λυπημένο:

— Βρὲ νὰ πάρ' ἡ ὀργή! Νὰ μὴ μπορῶ τέλος πάντων νὰ βρῶ τὸ ἰδανικό μου...

Αὐτὸς τὸν ἔβανε μπρὸς μὲ τὸ θάρρος τῆς φιλίας.

— Ἄστα αὐτά. Εἶνε ντροπή σου νὰ διώχνῃς κάθε λίγο τὶς γυναῖκες σου, ἔτσι δίχως ἀφορμή. Δὲν εἶνε οὔτε μιὰ φορά, οὔτε δυό. Σὲ λίγο διάστημα, ἄλλαξες ἑφτά. Πάρε παράδειγμα ἀπ' τὸν πατέρα σου, ποὺ δὲν γνώρισε ἄλλη ἐκτὸς ἀπ' τὴ μάννα σου. Πάρε παράδειγμα καὶ ἀπὸ μένα. Κλείνω τώρα τὰ εἴκοσι χρόνια ποὺ παντρεύτηκα τὴν Ἀϊσέ, καὶ οὔτε στιγμὴ δὲ σκέφθηκα νὰ τὴν ἀντικαταστήσω.

»Πάω νὰ πιστέψω πὼς εἶσαι ἕνα στραβόξυλο, ἕνας ἄνθρωπος ἐπιπόλαιος, ἄστατος, δίχως...»

Ὁ Μπεκὴρ τὸν διέκοψε μὲ μιὰ πλατειὰ χειρονομία:

— Στάσου, βρὲ ἀδελφέ, μὴν παίρνεις φόρα. Γιὰ ἄκουσε καὶ μένα. Γιατί τάχα δὲν θέλεις νὰ παραδεχθῇς πὼς εἶμαι ἕνας ἄτυχος; Πὼς δὲν ἔχω κισμέτ; Πρόσεξε καὶ θὰ μὲ δικαιώσῃς.

»Ἡ πρώτη-πρώτη, ποὺ λές, ἡ Νουριέ, ἤτανε ἴδιος ἐλέφας! Φοβερὸ πλάσμα! Ἕνας ὄγκος ἀπὸ σάρκες. Φαντάσου, Ὀμέρ, ἄλλα τόσα νὰ ἤτανε τὰ χέρια μου — καὶ ἄνοιξε τὶς χεροῦκλες του — καὶ πάλι δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τὴν ἀγκαλιάσω. Τόφαλος! Στὸ Θεό σου, γυναίκα ἤτανε αὐτή, ἤ... ἄιντε, ἂς μὴ βλασφημήσω. Ἡ δεύτερη, ποὺ λές, ἡ Ἀζιζιέ, ἤτανε ὅλως διόλου τὸ ἀντίθετο. Ἴδιος καλικάντζαρος. Φοβόσουνα νὰ τὴν ἀντικρύσῃς. Ἔμοιαζε στοιχειό! Σὰν νὰ εἶχε ξεφύγει ἀπ' τὸ νεκροταφεῖο. Σκελετός! Κόκκαλα, τυλιγμένα σ' ἕνα πετσί. Μονάχα ποὺ εἶχε πνοὴ μέσα της. Ἔ! τί νὰ τὴν ἔκανα τέτοια γυναῖκα; Καὶ σὺ ἂν ἤσουνα στὴ θέσι μου τὸ ἴδιο θἄκανες. Νά, αὐτὴ ἡ προκομμένη ἡ μάννα μου, μοῦ τὶς ἐδιάλεξε, τάχα γιὰ νοικοκυράδες.

— Καλὰ γιὰ τὶς δυό — τὸν δικαιολόγησε ὁ Ὀμέρ. Ἀμ' γιὰ τὴ τρίτη τὴ Ζεχρά, τί ἔχεις νὰ πῇς; Ἄκουσα ἕνα σωρὸ ἐπαίνους ἀπ' τὴ γυναῖκα μου γιὰ δαύτη. —«Ὁ Μπεκὴρ πέτυχε τούτη τὴ φορὰ ἕνα ἄγγελο! Ἡ ὡμορφιά της λάμπει σὰν τὸν ἥλιο» — ἔτσι μοῦ εἶπε.

— Ναί, δὲν σοῦ λέω. Ἡ Ζεχρὰ ἤτανε τέλεια στὸ σῶμα. Ἔλα ποὺ ἤτανε ντὶπ ζῶο! Τῆς ἔλεγα: κάτσε, καθότανε. Τῆς ἔλεγα: «Πέταξε τὸ γαϊδούρι» — ἔβετ ἐφένδημ — μ' ἀπαντοῦσε. Ἔ, μὰ δὲν εἴπαμε κι' ἔτσι. Θὰ μοῦ ἀναφέρῃς τώρα τὴ Φατμᾶ. Ἄλλος μπελᾶς ἤτανε κι' αὐτή. Δικηγόρος ἀσπούδαστος. Ὅλα τἄξερε. Μόλις ἄνοιγα τὸ στόμα μου κάτι νὰ τῆς πῶ. — Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω — μοῦ ἔκοβε ἀμέσως τὴ κουβέντα δίχως νὰ τὴν ἀποτελειώσω. Καὶ τὴν ἄκουγες νὰ μοῦ λέῃ ὁλοένα:

—«Αὐτὸ ποὺ λέω, Μπεκήρ, μὴ τὸ συζητῇς, ἔτσι εἶνε».

Ἤθελε πάντα νὰ ἔχῃ τὴ γνώμη της γιὰ τὸ κάθε τι.

Νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου, ἀγαπῶ τὶς ἔξυπνες γυναῖκες, ὄχι ὅμως καὶ σὲ τέτοιο σημεῖο. Τὸ παραξύλωνε αὐτή. Ἡ γυναίκα πρέπει νὰ ξέρῃ τὴ θέσι της. Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ θέλῃ νὰ γίνῃ ἴση καὶ καλλίτερη ἀπ' τὸν ἄντρα. Ἂς ἔρθουμε τώρα στὴν Κιουλοῦ καὶ στὴν Ἐμινέ. Θεέ μου! Μοιάζανε ἴδιες ἀγελάδες! Φαγοπότι καὶ ξάπλα! Μασσάγανε ἀπ' τὸ πρωΐ ὥς τὸ βράδυ.

Ἡ ἑβδόμη πάλι καὶ ἡ τελευταία εἶχε ἄλλη λόξα. Μοὔθελε νὰ διαβάζῃ ὅλες τὶς ἐφημερίδες. Δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, τί θὰ γινότανε τὸ νοικοκυριό, σὰν ἔπεφτε αὐτὴ στὸ διάβασμα; Διάβαζαν ἡ μαννάδες μας; Ἤθελε καλὰ καὶ σώνει νὰ συζητῇ μαζί μου πολιτικά. Ἄκου πράματα... Μιὰ μέρα πάλι μοῦ λέει:

— Μπεκήρ, ἐσὺ δὲν θἄχῃς ἰδέα ἀπὸ κοινωνιολογία, ἀπὸ ψυχολογία...

— Ψυχρολουσία σοῦ χρειάζεται — τῆς εἶπα.

Κάποτε πάλι τραβοκοποῦσε τὰ καφάσια τοῦ παραθύρου. Παρ' ὀλίγο νὰ τὰ σπάσῃ.

— Δὲν μοῦ λές, Μπεκήρ, τί χρειάζονται αὐτά; Γιὰ νὰ ἐμποδίζουν τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἀέρα;

Τί νὰ τῆς ἔλεγα; Ἁπλούστατα, τῆς ἔδωκα δρόμο.

Μοναχός του κανεὶς πρέπει νὰ διαλέξῃ τὴ γυναῖκα ποὺ θὰ πάρῃ. Ὄχι μὲ ξένο μάτι καὶ ξένη κρίσι.

Τί μπορεῖ νὰ ξέρῃ ἡ μάννα σου ἢ ἡ ἀδελφή σου τί σοῦ γουστάρει;

....

Πέρασε καιρός. Τὰ πράματα ἄλλαξαν. Ἡ Τουρκάλες βρήκανε τὴν ἐλευθερία τους ὅπως ὅλες ἡ γυναῖκες τοῦ κόσμου. Πέταξαν τοὺς φερετζέδες, γιὰ νὰ ἀντικρύσουν ἐλεύθερα τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ ν' ἀναπνεύσουν τὸν ἀέρα δίχως περιορισμούς.

Μιὰ μέρα ὁ Ὀμὲρ βρίσκει τὸν φίλο του. Τὸν χαιρετᾷ μ' ἐνθουσιασμό, βγάζοντας τὸ καπέλλο του καὶ τοῦ λέει:

— Ἔ! Μπεκήρ, διάλεξε τώρα μοναχός σου.

— Ναί, ναί, ἀπαντᾷ αὐτὸς μ' ἕνα πλατὺ χαμόγελο. Αὐτὸ κάνω. Ψάχνω νὰ βρῶ τὸ ἰδανικό μου. Εὐτυχῶς ποὺ εἶμαι νέος ἀκόμα... Ἕνας ἄντρας πενῆντα χρόνων δὲν εἶνε γέρος καὶ μάλιστα σὰν καὶ μένα. Αἰσθάνομαι πολὺ καλὰ τὸν ἑαυτό μου. Νὰ δῇς, Ὀμέρ, τί γυναῖκα θὰ διαλέξω. Νὰ συνδυάζῃ ὅλες τὶς χάρες! Μιά, ἀλλὰ τέλεια. Ἄλλωστε τί χρειάζονται ἡ πολλές; Μέσα στὴ μιὰ θὰ ὑπάρχουν ὅλα τὰ ζηλευτὰ προσόντα. Ὡμορφιὰ ὅση πρέπει, ἐξυπνάδα ὅση ταιριάζει σὲ μιὰ γυναῖκα καὶ... καλωσύνη ἀπέραντη.

»Θἄβρω αὐτὸ ποὺ ζητάω. Καὶ θὰ τὸ δῇς»...

Πέρασαν χρόνια. Καὶ ὁ Μπεκὴρ ἀκόμα γυρεύει νὰ βρῇ τὴν ἰδανικιὰ γυναῖκα.

Ἀκόμα ψάχνει...

ΕΥΡΥΑΝΘΗ

Η ΜΠΑΛΛΑΝΤΑ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕΑ

Εἶχε τὴν τέντα ξομπλιαστὴ
ἡ βάρκα τοῦ καμπούρη Ἀντρέα.
Σκυμμένος πλάϊ στὴν κουπαστή,
ὄνειρα βλέπει πάντα ὡραῖα.

Ἡ Κατερίνα κι' ἡ Ζωή,
τ' Ἀντιγονάκι, ἡ Ζηνοβία,
(ὄνειρο νἄταν ἡ ζωή;
Χτυπᾷς φτωχὴ καρδιὰ μὲ βία...)

Τὰ μεσημέρια τὰ ζεστὰ
τὴ βάρκα παίρνανε τ' Ἀντρέα,
κι' ἀργὰ τραβοῦσαν στ' ἀνοιχτὰ
ὅλες μαζί, τρελλὴ παρέα.

Ἄξαφνα πέφταν στὸ νερό,
ἡ καθεμιὰ γυμνὴ Γοργόνα
κι' ὅλο γινόταν πιὸ μικρὸ
τ' Ἀντρέα τὸ μάτι, ἴσα βελόνα.

Εἶνε μεγάλος ὁ Θεός,
τ' ἀχείλι τὸ πικρό του λέει,
εἶνε μεγάλος κι' ἀγαθὸς
καὶ πλούσια τὰ χρυσᾶ του ἐλέη.

Μᾶρθε ὁ χειμῶνας ὁ κακὸς
καὶ σκόρπισε ἡ τρελλὴ παρέα
καὶ σένα βήχας μυστικὸς
σ' ἔστρωσε χάμου μπάρμπ' Ἀντρέα.

Κι' ἂν φτύνῃς αἷμα στὸ γιαλὸ
περνάει μπροστά σου ἡ Ζηνοβία
(ἕνα τραγούδι σιγαλὸ
στὸν καφενὲ παίζει ἡ ρομβία).

Πῶς τὰ περνᾷς σ' ἀναρωτᾷ
τὰ τόσα βάσανα τῆς ζήσης
Πάρε τὰ λίγα αὐτὰ λεφτὰ
νὰ γιάνῃς καὶ νὰ ξαναζήσῃς.

Κι' ἡ βάρκα, μάννα γελαστή,
σ' ἀργοκινάει μ' ἀγάπη πάντα
καὶ σὺ γερτὸς στὴν κουπαστὴ
ἡσύχασες, Ἀντρέα γιὰ πάντα...

Πόσο μεγάλος ὁ Θεὸς
πολὺ μεγάλος κι' ἀγαθός...

Κ. ΒΑΡΝΑΛΗΣ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Τὸ στοιχειωμένο Γιὼτ

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ὁ γηραιὸς δισεκατομμυριοῦχος Τζαίημς Κάουτ κάνει τὸ γῦρο τοῦ κόσμου, μὲ τὸ ἰδιόκτητο γιὼτ «Οὐάϊτ Ἄρροου», πάνω στὸ ὁποῖο ἔχει προσκαλέσει μερικοὺς φίλους.

Ἐκτὸς αὐτῶν στὸ γιὼτ βρίσκεται ὁ ντέτεκτιβ Τζὼν Ρώγγλ καὶ ὁ δόκτωρ Τσὰρλ Ντέμορ, προωρισμένοι γιὰ τὴν ἀτομικὴ ἀσφάλεια καὶ τὴν ὑγεία τοῦ Τζαίημς Κάουτ.

Μιὰ βραδυὰ στὸ πλοῖο διαπράττεται μιὰ δολοφονία, ἡ ὁποία μοιάζει καθ' ὅλα πρὸς τὰ κακουργήματα ποὺ διέπραττε κάποιος ἐγκληματίας, γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα «Βρυκόλακας» τὸν ὁποῖον ματαίως ἀναζητοῦσαν ὅλες ἡ ἀστυνομίες τῆς Εὐρώπης.

Τὸ ἄλλο βράδυ σημειώνεται δεύτερη δολοφονία καὶ τὸ τρίτο βράδυ ὁ ἀσυρματιστὴς Στὸν δολοφονεῖται, καθ' ἣν στιγμὴν προέβαινε εἰς ἀποκαλύψεις πρὸς τὸν δόκτορα Ντέμορ.

Κατόπιν ἑνὸς τυχαίου περιστατικοῦ ὅλοι νομίζουν ὅτι βρίσκονται ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ φοβεροῦ κακούργου.

Πράγματι, ἕνα βράδυ ὁ γιατρὸς Ντέμορ, παρακολουθῶν κάποιον ὕποπτον, κατορθώνει νὰ τὸν συλλάβῃ. Μόλις διέκριναν τὰ χαρακτηριστικά του, εἶδαν ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὸν νεαρὸ Χόννιγκτον, ἀνεψιὸ τοῦ κ. Μύλλερ, συζύγου τῆς δευτέρας κατὰ σειρὰν δολοφονηθείσης κυρίας Μύλλερ.

Ὁ νέος Χόννιγκτον δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ. Ὁ μαῖτρ ντ' ὀτὲλ Ζόε ἔτρεξε κι' ἔφερε μιὰ καράφα νερὸ καὶ τοῦ τὴν ἄδειασε ὅλη στὸ πρόσωπο. Ὁ νέος ἄρχισε νὰ συνέρχεται.

— Φέρτε τον στὴν καμπίνα μου, διέταξε ὁ πλοίαρχος Ρῆντυ, καὶ ἀκολουθούμενος ἀπ' τὸν ντέτεκτιβ καὶ τὸν γιατρό, ἔφυγε μὲ γρήγορα βήματα. Ὅταν οἱ ναῦται ἔφεραν τὸν Χόννιγκτον στὴν καμπίνα ὁ πλοίαρχος δὲν ἄφησε μέσα παρὰ τὸν Τζὼν Ρώγγλ καὶ τὸν Δρα Ντέμορ.

— Ἴσως πρέπει νὰ εἰδοποιήσωμε τὸν γραμματέα τοῦ κ. Κάουτ, εἶπε ὁ γιατρός.

— Δὲν εἶνε καὶ τόση ἀνάγκη, ἀπήντησε ὁ πλοίαρχος. Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Χόννιγκτον:

— Λοιπόν, νέε μου, σεῖς διαπράξατε ὅλα αὐτὰ τὰ φοβερὰ ἐγκλήματα;

Ὁ ἄλλος συνῆλθε ξαφνικὰ καὶ μὲ θάρρος ἀπήντησε:

— Σᾶς χρειάζεται, πλοίαρχε, ἕνας ἔνοχος καὶ καθὼς δὲν μπορεῖτε νὰ τὸν βρῆτε ξεπέσατε σὲ μένα. Θὰ τὸ πῶ στὸ θεῖο μου.

— Ἀφῆστε ἥσυχο τὸν κ. Μύλλερ. Εἶνε ἕνας καλὸς ἄνθρωπος καὶ ἀσφαλῶς δὲν ξέρει τίποτε ἀπ' τὰ ἐγκλήματά σας.

— Ἀλλὰ δὲν διέπραξα κανένα ἔγκλημα, διεμαρτυρήθη ὁ νέος. Σεῖς τὸ λέτε.

— Λοιπόν, δὲν δολοφονήσατε χθὲς τὸ βράδυ τὸν ἀσυρματιστὴν Στόν; Καὶ δὲν εἴσθε σεῖς ποὺ φεύγοντας τὴν καταδίωξί μας χωθήκατε στὴν καρβουναποθήκην καὶ χαθήκατε;

Τὸ πρόσωπο τοῦ νεαροῦ Χόννιγκτον συνεσπάσθη ἀπὸ κατάπληξι:

— Τί; Τί λέτε; Ὁ ἀσυρματιστὴς ἐδολοφονήθη; ἐψέλλισε.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Τζὼν Ρώγλ καὶ ὁ Τσάρλ Ντέμορ ἀντήλλαξαν ἕνα χαρακτηριστικὸ βλέμμα: Ἡ ἄγνοια τοῦ Χόννιγκτον δὲν μποροῦσε νἆνε προσποιητή. Ὁ ντέτεκτιβ ἐπενέβη:

— Παρντόν, πλοίαρχε. Θὰ ἤμουν περίεργος ν' ἀκούσω τὶς ἐξηγήσεις, ποὺ δίνει ὁ Χόννιγκτον γιὰ τὰ γεγονότα τῆς χθεσινῆς βραδυᾶς. Μιλῆστε νέε μου.

— Θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα, εἶπε μ' ἀνακούφισι ἐκεῖνος, καὶ θὰ ἰδῆτε, ὅτι ἂν εἶμαι ἔνοχος ἑνὸς ἐγκλήματος, τὸ ἔγκλημα αὐτὸ δὲν εἶνε τόσο τρομερό, ὅπως αὐτά, ποὺ μοῦ ἀποδίδει ὁ κ. πλοίαρχος. Πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος, σὲ μιὰ συνομιλία, ἄκουσα τὴν κ. Μπένθαμ νὰ λέῃ, πὼς κάθε πρωΐ καὶ βράδυ ἐπιδίδεται σὲ γυμναστικὲς ἀσκήσεις γιὰ τὴν διατήρησι τῆς γραμμῆς της. Πάει πολὺ καιρός, ποὺ θαύμαζα τὴν κ. Μπένθαμ καὶ δὲν μπόρεσα ν' ἀντισταθῶ στὸν πειρασμὸ νὰ τὴν ἰδῶ νὰ κάνῃ τὴ γυμναστική της. Καὶ καθὼς αὐτὸ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ κάμω τὸ πρωΐ, ἀπεφάσισα νὰ τὸ πετύχω τὸ βράδυ, γλυστρῶντας μὲ ἕνα σχοινὶ ἕως τὸ παράθυρο τῆς καμπίνας της. Ἡ χθεσινὴ βραδυὰ ἦταν ἡ τρίτη φορά, ποὺ ἐπανελάμβανα τὸ κόλπο μου καὶ ποὺ δὲν μπόρεσα ν' ἀποτελειώσω. Ἕνας ἐλαφρὸς κρότος, ποὺ ἄκουσα, μοῦ ἔδειξε πὼς μὲ παρεμόνευαν κι' ἔφυγα. Ἀλλὰ ἡ καταδίωξις στὴν καρβουναποθήκη μοῦ κατέστρεψε τὰ ροῦχα, τὰ ὁποῖα ὁπωσδήποτε ἔπρεπε νὰ ἐξαφανίσω. Ἡ εὐκαιρία ἦταν κατάλληλη, ἀλλὰ δυστυχῶς...

— Μὲ λίγα λόγια, τὸν διέκοψε ὁ Ρώγγλ ἀρνεῖσαι κάθε ἐνοχή σου στὰ ἐγκλήματα καὶ τὸ μόνο ποὺ ἀναγνωρίζεις εἶν' αὐτό.

— Δὲν μὲ πιστεύετε λοιπόν; ρώτησε μὲ τὴν ἀγωνία στὸ πρόσωπο ὁ νέος.

Ὁ ντέτεκτιβ δὲν ἀπήντησε. ἀλλὰ ἔμεινε μιὰ στιγμὴ σκεπτικός. Τέλος εἶπε:

— Περιμένετε λίγο, καὶ βγῆκε ἔξω ἀπ' τὴν καμπίνα. Σὲ λίγα λεπτὰ ξαναγύρισε:

— Λοιπόν, ἐξηκρίβωσα, ὅτι τὸ ἄλλοθι τοῦ Χόννιγκτον εἶνε πραγματικό. Δὲν νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ τὸν κρατήσωμε.

Ὁ πλοίαρχος Ρῆντυ φάνηκε στενοχωρημένος. Ἡ γνώμη τοῦ ντέτεκτιβ, ὅτι ὁ Χόννιγκτον δὲν ἦταν ὁ «Βρυκόλακας» τοῦ ἦταν δυσάρεστη, ἀλλὰ ὑπέκυψε καὶ τὸν ἄφησε νὰ φύγῃ. Ἐκεῖνος βγῆκε ἀπ' τὴν καμπίνα, σὰν τὸν ποντικό, ποὺ κυνηγημένος βρίσκει μιὰ τρύπα καὶ ξεφεύγει...

— Λοιπόν, ποιὸς μπορεῖ νὰ εἶνε ὁ «Βρυκόλακας», ἀφοῦ δὲν εἶνε αὐτός; ρώτησε ὁ πλοίαρχος.

— Θεέ μου! ἀλλὰ δὲν εἴμαστε τόσο πολλοὶ στὸ πλοῖο, ἔκαμε ὁ ντέτεκτιβ.

Ὁ γιατρὸς ἐπενέβη:

— Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῶν ἐπιβατῶν, καμμιὰ ὑπόνοια δὲν μπορεῖ νὰ προέρχεται. Καὶ μένει τὸ πλήρωμα, πλοίαρχε. Εἶστε βέβαιος γιὰ τοὺς ἀνθρώπους σας;

— Γιὰ πολλοὺς ἀπ' αὐτούς, θὰ ἔβανα τὸ χέρι μου στὴ φωτιά, ἀλλὰ γιὰ τοὺς ὑπολοίπους...

— Ἐκκύτταζα τὴν κ. Μπένθαμ μὲ τὸ θαυμάσιο σῶμα νὰ κάνῃ τὴν γυμναστική της.

Τὸ βλέμμα τοῦ Ρώγγλ, ποὺ τραβοῦσε τὴν πίπα του, προσηλώθηκε στὸ κενόν:

— Ἐκτὸς ἀπ' τοὺς ναῦτες ὑπάρχουν κι' ἄλλοι στὸ πλήρωμα, ποὺ ἔχουν τὴν εὐχέρεια νὰ κυκλοφοροῦν στὸ μέρος τῶν ἐπιβατῶν;

Ὁ πλοίαρχος Ρῆντυ κίνησε τὸ κεφάλι:

— Εἶνε ἀκριβῶς οἱ ἄλλοι τοῦ πληρώματος, οἱ καμαρότοι, δηλαδή, στοὺς ὁποίους ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Ἄλλως τε αὐτοὺς τοὺς διάλεξε μὲ προσοχὴ ὁ ἴδιος ὁ κ. Κάουτ καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔχουν πολλὰ χρόνια στὴν ὑπηρεσία του. Ὁ λιγώτερο παληὸς τὸν ὑπηρετεῖ ἀπὸ ἑπτὰ ἐτῶν καὶ ὁ μαῖτρ Ζόε ἀπὸ εἴκοσι ἐτῶν.

— Δηλαδή, ξαναγυρίζουμε στοὺς κεκλημένους τοῦ κ. Κάουτ, εἶπε ὁ γιατρός.

Ὁ πλοίαρχος ἔκαμε μιὰ ἀόριστη χειρονομία:

— Στὸ κάτω-κάτω δὲν εἶμαι μιὰ ὡμορφη γυναίκα καὶ δὲν φοβοῦμαι τὸν Βρυκόλακα. Ἔτσι θὰ μπορέσω νὰ κοιμηθῶ μερικὲς ὧρες ἥσυχος. Καλὴν νύκτα, κύριοι, καὶ δὲν θἄθελα νὰ μὲ ξυπνήσουν πρὸ τῶν ἐννέα.

Ὁ ντέτεκτιβ καὶ ὁ Ντέμορ βρέθηκαν στὴ γέφυρα:

— Καλὴ νύκτα, εἶπε ὁ Ρώγγλ, σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ φίλου του. Αὐτὴ τὴ φορὰ σίγουρα θὰ πᾶτε νὰ κοιμηθῆτε. Καλὴ νύκτα.

Ὁ γιατρὸς ἔμεινε μόνος. Ἡ σκέψι του πέταξε ἀμέσως στὴν Γκλάντυς. «Ἂν κινδύνευε; Ὤ! προτιμοῦσε νὰ μὴν κοιμηθῇ». Ἔφυγε καὶ πῆγε πρὸς τὸ μέρος τῆς καμπίνας τῆς μὶς Χάγκ, γύρω ἀπ' τὴν ὁποία περιτριγύριζε, ἕως ὅτου ἔγινε πλήρης ἡμέρα. Τότε σκοτωμένος ἀπ' τὴν ὁλονύκτιο κούρασι, ἀπεφάσισε νὰ πάῃ νὰ κοιμηθῇ.

⁂

Ὅταν ξύπνησε ἦταν πιὰ μεσημέρι κι' ἄκουσε τὸν κώδωνα, ποὺ καλοῦσε τοὺς ἐπιβάτας νὰ φᾶνε. Μόλις συγκεντρώθηκαν ὅλοι, ὁ πλοίαρχος Ρῆντυ ἀνήγγειλε μὲ ἁπλότητα, ὅτι ὁ ἀσυρματιστὴς Στὸν ἀπέθανε τὴν προηγουμένη βραδυὰ ἀπὸ συγκοπὴ καὶ ὅτι θὰ τὸν καταβύθιζαν στὶς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα. Ἡ εἴδησις τοῦ θανάτου τοῦ Στόν, ἀφοῦ μάλιστα ἐπρόκειτο περὶ φυσικοῦ θανάτου, δὲν συνεκίνησε τοὺς ἐπιβάτας, γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ ἀτυχὴς Στὸν ἦταν τελείως ξένος, ἀλλὰ ἂν κανεὶς τοὺς πληροφοροῦσε, ὅτι ὁ Στὸν ἐδολοφονήθη, ὁ φόβος των θὰ μεταβάλλονταν σὲ ἀληθινὸ πανικό.

Στὶς τέσσερις τ' ἀπόγευμα τὸ πτῶμα τοῦ Στὸν κατεβυθίσθη. Στὴν θλιβερὰ τελετὴ ἀπ' τοὺς ἐπιβάτας παρίσταντο μόνον ὁ συνταγματάρχης Χάγκ καὶ ὁ κ. Μπένθαμ. Ὁ κ. Κάουτ, φυσικά, ἀπουσίαζε καὶ ὁ γραμματεύς του Μπὲρτ ἠρκέσθη νὰ παρακολουθήσῃ τὴν τελετὴ ἀπὸ τὴν ἐπάνω γέφυρα.

Ὅταν ὅλα ἐτελείωσαν, ὁ πλοίαρχος Ρῆντυ ἐκάλεσε στὴν καμπίνα του τὸν ντέτεκτιβ καὶ τὸν γιατρό. Ἐκεῖνοι τὸν βρῆκαν πελιδνό. Κάτι τρομερὸ συνέβαινε. Καὶ πράγματι, ἦταν πολὺ τρομερό, ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἀνήγγειλε μὲ τρέμουσαν φωνὴν ὁ πλοίαρχος:

— Δὲν ξέρετε τί ἀνεκάλυψα. Διέρρηξαν τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου μου, μέσα στὸ ὁποῖο εἶχα κλεισμένα ὅλα τὰ ρεβόλβερ τοῦ γιώτ...

— Σᾶς ἔκλεψαν τὰ ρεβόλβερ τοῦ γιώτ;

Ὁ γιατρὸς καὶ ὁ ντέτεκτιβ ἔμειναν ἐννεοί. Ἀκόμα δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ ὑπολογίσουν τὴν μεγάλη σημασία τοῦ γεγονότος.

Ὁ πλοίαρχος τοὺς συνέφερε:

— Καταλαβαίνετε τί σημαίνει αὐτό; Πῶς μπορῶ τώρα νὰ εἶμαι κύριος τοῦ καραβιοῦ μου; Πῶς μπορῶ ν' ἀντιμετωπίσω τὸ μέλλον, ἂν δὲν ἔχω ὅπλα; Βρίσκομαι στὸ ἔλεος τοῦ...

— Τίνος;

— Πῶς θέλετε νὰ τὸ ξέρω; Δὲν εἶνε, βέβαια, ἕνας κλεπτομανής, ποὺ ἔκλεψε τὰ πιστόλια. Ἐκεῖνος ποὺ τὰ ἔκλεψε φαίνεται πὼς ἔχει σκοπὸ νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ.

— Πόσα πιστόλια ἦσαν; ρώτησε ὁ Ρώγγλ.

— Δεκαπέντε.

— Διάβολε, ἀρκετά.

— Καὶ ὅλα αὐτὰ ἦσαν κλεισμένα στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου σας; ξαναρώτησε ὁ ἀστυνομικός.

— Ναί.

— Καὶ πότε διεπιστώσατε τὴν κλοπή;

— Πρὸ ἑνὸς τετάρτου ἢ εἴκοσι λεπτῶν.

— Μιλήσατε σὲ κανένα γι' αὐτό;

— Ὄχι, ἀλλὰ σκέπτομαι νὰ εἰδοποιήσω τὸν κ. Μπέρτ.

Μερικοὶ σπασμοὶ τάραξαν τὸ πρόσωπο τοῦ πλοιάρχου Ρῆντυ καὶ ἦταν δύσκολο ν' ἀναγνωρίσῃ κανένας στὸν ἄνθρωπο αὐτὸν τὸν χθεσινὸ φλεγματικὸ Ἐγγλέζο.

— Ἂν ἤξερα ὅτι ὁ Βρυκόλακας ἔκαμε τὴν κλοπή, δὲν θ' ἀνησυχοῦσα καθόλου.

«Εἶνε περίεργο, σκέφθηκε ὁ Ντέμορ, πὼς ὁ πλοίαρχος δὲν ἀνησυχεῖ καθόλου ἀπ' τὸν Βρυκόλακα».

— Τί σκέπτεσθε νὰ κάμετε, πλοίαρχε; ρώτησε ὁ Τζὼν Ρώγγλ.

— Φοβοῦμαι, ὅτι ἡ κλοπὴ αὐτὴ εἶνε τὸ προμήνυμα καμμιᾶς ἀποπείρας κατὰ τοῦ κ. Κάουτ. Λοιπὸν ἀπεφάσισα νὰ συγκεντρώσω ὅλα τὰ διαθέσιμα πιστόλια — τὸ δικό μου, τὰ δικά σας, τοῦ κ. Μπέρτ, τοῦ Τζίμ, τοῦ σωματοφύλακος τοῦ κ. Κάουτ, καὶ τῶν ἐπιβατῶν, τοὺς ὁποίους θὰ καλέσω γιὰ νὰ τοὺς καταστήσω γνώστας τῶν ἐπαπειλουμένων κινδύνων. Ἐλπίζω, ὅτι μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς θὰ ἔχουν ἀρκετὸ θάρρος, ὥστε νὰ μπορέσουν νὰ μετάσχουν στὴν ἄμυνα κατὰ τῆς πιθανῆς ἐπιθέσεως τοῦ ἀγνώστου κλέπτου. Δὲν ἀποκλείεται μέσα στὸ πλήρωμα νὰ παρεισέφρυσαν γκάγκστερς, παρ' ὅλο, ποὺ στὴν πρόσληψί του κατέβαλα μεγάλη προσοχή. Πρὸς τὸ παρὸν ἀκολουθῆστε με, σᾶς παρακαλῶ, ὥς τὸ γραφεῖο τοῦ κ. Μπέρτ.

Οἱ τρεῖς τους βγῆκαν ἀπ' τὴν καμπίνα καὶ σὲ λίγο χτυποῦσαν τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος τοῦ κ. Μπέρτ, ποὺ ὅταν τοὺς εἶδε μὲ τὸ περίφροντι ἐκεῖνος ὕφος τοὺς ρώτησε εὔθυμα:

— Τί ἔχετε, φίλοι μου; Μήπως χάσατε στὸ πόκερ κι' ἔρχεσθε νὰ ζητήσετε προκαταβολὴ τοῦ μισθοῦ σας;

Ὁ πλοίαρχος μπῆκε ἀπότομα στὸ θέμα:

— Κύριε Μπέρτ, τὰ ὅπλα τοῦ γιὼτ ἐκλάπησαν πρὸ ὀλίγου.

— Ἀστειεύεσθε, Ρῆντυ;

— Ἔχω τὸ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ ἀστειεύεται;

Ὁ Μπὲρτ ἔφερε τὸ χέρι στὸ μέτωπό του. Τὸ αἷμα εἶχε χαθῆ ἀπ' τὶς παρειές του:

— Εἶνε τρομερό, ψιθύρισε. Καταλαβαίνετε τί σημαίνει, Ρῆντυ;

— Καταλαβαίνω πολὺ καλὰ καὶ γι' αὐτὸ ἔχω τὴ γνώμη, ὅτι πρέπει κάπου νὰ προσεγγίσωμε ν' ἀνεφοδιασθοῦμε μὲ ὅπλα κι' ὕστερα συνεχίζομε τὸν πλοῦν. Τὸ πιὸ κοντινὸ μέρος, ποὺ μποροῦμε νὰ προσεγγίσωμε εἶνε τὸ Κολόμπο, ἡ πρωτεύουσα τῆς Κεϋλάνης.

— Μὴν ἀποφασίσετε ν' ἀλλάξετε πορεία, χωρὶς διαταγὴ τοῦ κ. Κάουτ. Περιμένετε νὰ τὸν ρωτήσω καὶ θἄρθω νὰ σᾶς συναντήσω.

— Θὰ εἶμαι στὸ καπνιστήριο μὲ τοὺς προσκεκλημένους τοῦ κ. Κάουτ, τοὺς ὁποίους θὰ καταστήσω γνώστας τῆς καταστάσεως, γιατί, ἴσως, τοὺς ἔχωμε ἀνάγκην.

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα μέσα στὸ καπνιστήριο τοῦ γιώτ, ὁ πλοίαρχος Ρῆντυ ἀνεκοίνωνε στοὺς ξένους τοῦ δισεκατομμυριούχου τὰ τῆς κλοπῆς.

Ὁ συνταγματάρχης Χάγκ ἔλαβε τὸν λόγο:

— Βέβαια, ἂν ὑπάρχουν ἐγκληματίαι στὸ γιώτ, πρέπει νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσωμε.

Οἱ ἄλλοι — ὁ κ. Μπένθαμ καὶ ὁ κ. Μύλλερ — ἐπεδοκίμασαν. Ὕστερα ὁ πλοίαρχος Ρῆντυ ἔφυγε, συνοδευόμενος ἀπ' τὸν ὑποπλοίαρχο Κάμπελ. Σὲ λίγο ἔφυγε καὶ ὁ ντέτεκτιβ κι' ὕστερα ἀπ' αὐτὸν ὁ γιατρὸς Ντέμορ, μὲ τὴν πρόθεσι νὰ συναντήσῃ τὴν μὶς Γκλάντυς Χάγκ.

Περνῶντας ἀπ' τὴν καμπίνα τοῦ ἀσυρμάτου, ἄκουσε συζήτησι. Στάθηκε. Τέντωσε τ' αὐτιά του καὶ διέκρινε τὴν φωνὴ τοῦ πλοιάρχου, ποὺ ἔλεγε:

— Σκεφθῆτε, ὥς τώρα ἔκανα ὅ,τι μοῦ λέγατε, ἀλλὰ τώρα ἡ κατάστασις ἔγινε σοβαρά. Πρέπει, ὁπωσδήποτε, νὰ προσεγγίσωμε στὸ Κολόμπο, νὰ πάρωμε ὅπλα κι' ὕστερα ἀνοιγόμαστε πάλι...

— Ἀρκετά, Ρῆντυ. Ὁ κ. Κάουτ ἔδωσε διαταγές, τὶς ὁποῖες ὀφείλετε νὰ ἐκτελέσετε. Ὁ κ. Κάουτ δὲν δέχεται μὲ κανένα τρόπο νὰ ἀγκυροβολήσωμε στὸ Κολόμπο. Ἰδοὺ χίλια δολλάρια. Πιστεύω ν' ἀξίζουν τὸν κόπο...

— Βέβαια, ἀξίζουν. Ἂς μὴ μιλοῦμε πιὰ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, κύριε Μπέρτ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνα χέρι, ποὺ ἀκούμπησε στὸν ὦμο τοῦ γιατροῦ, τὸν ἔκαμε ν' ἀνατιναχθῇ, ἀλλὰ καθὼς γύρισε κι' εἶδε τὸν Τζὼν Ρώγγλ, καθησύχασε. Ὁ ντέτεκτιβ παρέσυρε τὸν Ντέμορ πιὸ πέρα.

— Θὰ σᾶς χρειασθῶ, φίλτατε.

Εἶχαν κάνει τὸ γῦρο τοῦ μέρους ἐκείνου καὶ βρέθηκαν μπροστὰ στὴν καμπίνα τοῦ πλοιάρχου, στὸ κατώφλι τῆς ὁποίας στέκονταν ὁ Ρῆντυ, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα. Ὁ γραμματεὺς Μπὲρτ εἶχεν ἐξαφανισθῆ.

— Ἀλήθεια, πλοίαρχε, σᾶς ἔκλεψαν ὅλα τὰ πολεμεφόδια; ρώτησε ὁ Ρὼγγλ τὸν Ρῆντυ.

— Ὄχι ὅλα, ἀλλὰ νομίζω, πὼς ὅσα ἔμειναν δὲν ἀνταποκρίνονται στὸ διαμέτρημα τῶν ρεβόλβερ, ποὺ μᾶς πῆραν.

— Περίφημα! φώναξε ὁ Ρώγγλ. Ἂς μποῦμε στὴν καμπίνα σας, γιατὶ βιάζομαι ὑπερβολικά.

Ὁ Τσάρλ Ντέμορ καὶ ὁ πλοίαρχος παρατηροῦσαν τὸν ἀστυνομικὸ μὲ κατάπληξι. Τί ἐσκέπτετο;

Ἀλλὰ μόλις μπῆκαν στὴν καμπίνα, ὁ Τζὼν Ρώγγλ, ἔκλεισε προσεκτικὰ τὴν πόρτα καί, γυρίζοντας πρὸς τὸν πλοίαρχο:

— Γρήγορα, εἶπε, φέρτε ἐδῶ τὰ πολεμεφόδια. Καὶ σεῖς δόκτωρ, κάμετε, ὅπως ἐγώ. Πάρτε μιὰ σφαῖρα καὶ κενώσατέ

Ἡ ἐγκυκλοπαιδικὴ σελὶς μας

Μία πρόσφατος ἔρευνα διὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς

Ὁ ἄνθρωπος ζῇ περισσότερον σήμερον παρὰ εἰς τὴν προϊστορικὴν ἐποχὴν

Κατὰ μέσον ὅρον τότε δὲν ὑπερέβαινε συνήθως τὰ 30 χρόνια

Εἰς μίαν ἀνακοίνωσίν του, ἀναγνωσθεῖσαν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν, ὁ κ. Ἀνρὺ Βαλουά, ἐμελέτησε τὴν μακροβιότητα τοῦ προϊστορικοῦ ἀνθρώπου. Ἐπέδειξεν ἐπίσης τὰς ὑπ' αὐτοῦ χρησιμοποιηθείσας μεθόδους, διὰ νὰ καθορίσῃ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς τοῦ πρωτογόνου ἀνθρώπου.

Τοιαῦται ἀναζητήσεις παρουσιάζουν πάντοτε ποιόν τι ἐνδιαφέρον, ἀφοῦ ἡ παράδοσις μᾶς βεβαιοῖ, ὅτι οἱ πρόγονοί μας ἦσαν ἐξαιρετικῶς μακρόβιοι, χωρὶς ὅμως οὐδεμία τοῦ γεγονότος ἀπόδειξις νὰ προσκομίζεται.

Πολλοί, ἐν τούτοις, ὑπεστήριζον ὡς ἀληθὲς τὸ ὅτι ὁ περίφημος Μαθουσάλας ἀπέθανε εἰς ἡλικίαν ἐννεακοσίων ἑξήκοντα ἐννέα χρόνων.

Μερικοὶ πιστεύουν, ὅτι προϊόντος τοῦ χρόνου, ἡ ἡλικία τοῦ θανάτου τῶν ἀνθρώπων δὲν ἔπαυσε νὰ γίνεται διαρκῶς μικροτέρα καὶ ὅτι ὁ πλέον ὀνομαστὸς ἰατρὸς τῆς ἀρχαιότητος ἀπέθανε ἄνω τῶν ἑκατὸ ἐτῶν, μέσον ὅρον τῆς διαρκείας τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων.

Πρέπει νὰ ἀναγνωρίσωμεν ἄλλωστε ὅτι οὐδεμία ἀπόδειξις δὲν ἐπιβεβαιώνει τὰ ἀνωτέρω. Μόνον θρύλους ἔχομεν ὑπ' ὄψει μας. Τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, δὲν δεικνύει τὴν τόσον μεγάλην μακροβιότητα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀπ' ἐναντίας, ἀφ' ὅτου δυνάμεθα νὰ ἐλέγχωμεν ἱστορικῶς τοὺς θρύλους — καὶ ἕνας τοιοῦτος τρόπος εἶνε αἱ κρατούμεναι ὑπὸ τῶν ἱερέων τῶν ἐνοριῶν ληξιαρχικαὶ λεγόμεναι πράξεις, παρετηρήσαμεν, ὅτι ὁ μέσος ὅρος διαρκείας τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου ἦτο τριάκοντα ἐτῶν περίπου πρὸ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ἐνῷ σήμερον ἡ μέση διάρκεια ἀνέρχεται ὀλίγων ἄνω τῶν πενῆντα ἐτῶν, καὶ τοῦτο, διατείνονται οἱ εἰδικοί, χάρις εἰς τὴν πρόοδον τῆς ὑγιεινῆς, ἡ ὁποία ἐπέτυχε ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰς ὀστεώδεις χεῖρας τοῦ θανάτου, τόσα παιδάκια, χάρις εἰς τὴν ἰατρικήν, ἡ ὁποία διὰ τῶν ὀρρῶν, τῶν δαμαλισμῶν καὶ τῶν μεθόδων της σώζει τὴν ζωὴν τόσων ἐφήβων, νέων καὶ γερόντων ἀκόμη.

Ὁ κ. Ἀνρὺ Βαλουὰ σημειοῖ, ὅτι ἡ ἐκτίμησις τῆς ἡλικίας σκελετῶν προϊστορικῶν ἀνθρώπων, ἀνακαλυφθέντων ὑπὸ διαφόρων ἐρευνητῶν, δὲν ἔχει ἀκόμη ἐπιτευχθῆ, παρὰ μὲ μεγάλην προσέγγισιν. Πράγματι, νομίζει, ὅτι ὁ βαθμὸς τῆς φθορᾶς τῶν ὀδόντων δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις δι' ἀξιόλογα συμπεράσματα, διότι αὐτὸ τὸ φαινόμενον παρουσιάζει εἰς τοὺς προϊστορικοὺς ἀνθρώπους τοιαύτην πρωϊμότητα καὶ τοιαύτην ἔντασιν, ὥστε οὐδεμία σύγκρισις μὲ τοὺς σημερινοὺς ἀνθρώπους δύναται νὰ γίνῃ μετ' ἐπιτυχίας.

Ἓν μόνον χαρακτηριστικὸν πρέπει τώρα νὰ θεωρηθῇ ὡς ἱκανὸν νὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ τὸν καθορισμὸν τῆς ἡλικίας τοῦ θανάτου τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖον ἔδωσε ἐξετασθεὶς σκελετός: Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον καλοῦν συνόστωσιν ἢ καλλίτερον κρανιακὴν συγκόλλησιν ἢ συρραφήν.

Χρησιμοποιῶν τὰς ἐσχάτως ἐπιτευχθείσας ἀκριβεῖς στατιστικὰς ὁ κ. Βαλουά, ἠδυνήθη νὰ γνωρίσῃ τὴν ἡλικίαν τοῦ ἀνθρώπου τῆς παλαιολιθικῆς ἢ μεσολιθικῆς ἐποχῆς, τοῦ ὁποίου ἐξήτασεν ἐπισταμένως τὸν σκελετόν.

Ἡ κατακλεὶς τῶν ἀναζητήσεων αὐτῶν τοῦ κ. Βαλουά, εἶνε ὅτι τὰ ἐπιτευχθέντα συμπεράσματα ἀποδεικνύουν κατὰ τὸν δυνατὸν σαφέστερον τρόπον τὴν βραχεῖαν διάρκειαν τῆς ζωῆς τῶν προϊστορικῶν ἀνθρώπων.

Εὗρε, πράγματι, ὅτι ἐπὶ ἑκατὸν ἑβδομήκοντα καὶ τριῶν ἀτόμων, τῶν ὁποίων ἡ ἡλικία εἶχε σαφῶς καθορισθῆ, μόνον... τρεῖς ὑπερέβησαν τὰ πενῆντα χρόνια! Διεπίστωσε δὲ μετ' ἐκπλήξεως, ὅτι οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν εἶχε γηράσει, διότι δὲν εἶχαν πλήρη τὴν συνόστωσιν τῶν κρανιακῶν ὀστῶν, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον εἶνε σήμερον σύνηθες δι' ἀνθρώπους ἑβδομήκοντα ἢ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἡλικίας.

Ὁ κ. Βαλουὰ κρίνει ἐπίσης, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν παρατηρήσεών του, ὅτι εἰς τὸν προϊστορικὸν ἄνθρωπον ἡ ὀστεοποίησις τῶν συρραφῶν συνετελεῖτο βραδύτερον ἀπὸ σήμερα. Ἀλλὰ δὲν ὑποστηρίζει αὐτὸ τὸ ἐπιχείρημα διὰ δύο λόγους: ὅτι εἰς τοὺς ἀνθρωποειδεῖς πιθήκους ἡ συνόστωσις συντελεῖται πρωϊμότερον ἢ παρ' ἡμῖν καὶ ὅτι παρὰ τοῖς συγχρόνοις πρωτογόνοις λαοῖς αὕτη συντελεῖται ἐπίσης πρωϊμότερον ἢ παρὰ τοῖς πεπολιτισμένοις. Αὐτὴ ἡ διπλῆ διαπίστωσις, κατὰ τὸν συγγραφέα, ἐπιτρέπει νὰ σκεφθῶμεν, ὅτι ἐὰν ἡ κρανιακὴ συνόστωσις παρὰ τῷ προϊστορικῷ ἀνθρώπῳ (ἄνθρωπος τοῦ Νεάντερνταλ), ὅστις ἔζησε πρὸ δεκάδων χιλιάδων χρόνων — ἴσως πρὸ ἑκατὸν χιλιάδων — παρετηρεῖτο εἰς τὴν ἰδίαν ἡλικίαν μὲ τὴν τοῦ συγχρόνου, ἴσως αὐτὴ νὰ εἶχε τάσεις νὰ συντελῆται πρωϊμότερον.

Ἡ γνώμη τοῦ κ. Βαλουὰ εἶνε, ὅτι πιθανὸν κατὰ τὴν παλαιολιθικὴν ἢ μεσολιθικὴν ἐποχὴν ὁ ἄνθρωπος νὰ ἠκολούθει τὸν κανόνα, τὸν ὁποῖον φαίνεται ν' ἀκολουθοῦν τὰ ἄγρια μαστοφόρα, τὰ ζῶντα σήμερον.

Ὁ θάνατος θὰ συνέπιπτε μὲ τὴν παρακμὴν τῶν φυσικῶν του δυνάμεων καὶ ἡ μακρὰ μετ' αὐτὴν ἐπιβίωσις, ἥτις παρατηρεῖται σήμερον, δηλαδή, τὸ γῆρας, παρ' ὅλον ὅτι μόνον ἕνας μικρὸς ἀριθμὸς ὑπερεκατονταετῶν — ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν — ὑπολογίζεται νὰ ζῇ, πρέπει νὰ ἐξετάζεται ὡς ἓν δευτερεῦον φαινόμενον, τὸ ὁποῖον ὀφείλεται εἰς τοὺς νέους ὅρους ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, ὀφειλομένους εἰς τὸν πολιτισμόν, δηλαδή, εἰς τὴν πρόοδον τῆς ὑγιεινῆς καὶ τῆς ἰατρικῆς.

Ὁ κ. Βαλουὰ σημειώνει ἀκόμη, ὅτι — κατὰ τὰς παρατηρήσεις του πάντοτε — ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς τῆς γυναικὸς φαίνεται νὰ ἦτο περισσότερον βραχεῖα ἢ τοῦ ἀνδρός, ἐνῷ σήμερον μᾶλλον τὸ ἀντίθετον συμβαίνει.

Μολονότι κατὰ τὰς πλέον ἀρχαίας γνωστὰς ἱστορικὰς περιόδους δὲν ἐτηροῦντο ληξιαρχικὰ βιβλία καὶ ἑπομένως δὲν δυνάμεθα νὰ ἐλέγχωμεν τοὺς θρύλους περὶ τῆς ἀρκετὰ μεγάλης ἡλικίας ὡρισμένων ἀνθρώπων, φαίνεται, ὅτι κατὰ τὴν προϊστορικὴν ἐποχὴν οἱ διάφοροι Μαθουσάλαι ἦσαν νήπια ἀπέναντι τῶν σημερινῶν Ζαρὸ-ἀγάδων καὶ ὅτι μόνον σήμερον, χάρις εἰς τὴν ὑγιεινὴν καὶ τὴν προφυλακτικήν, δι' ὧν κατανικῶμεν τὰς ἐπιδημικὰς ἀσθενείας, καθίσταται δυνατὸν νὰ ἀναβάλλωμεν τὴν μοιραίαν στιγμήν, αὐξάνοντες, οὕτω, τὸν μέσον ὅρον διαρκείας τῆς ζωῆς μας.

Ὁ κ. Βαλουά, ὅθεν, φαίνεται, ὅτι ἔχει δίκαιον, ὑποστηρίζων ὅτι ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος τοῦ 20οῦ αἰῶνος ζῇ περισσότερον τοῦ προϊστορικοῦ, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε ἴσως ἐπλησίασε τὸν ἕνα αἰῶνα ζωῆς.

Α. ΜΑΝΙΑΝ

Καθηγητὴς εἰς τὸ Κολλέγιον τῆς Γαλλίας).

Αὐγὰ τῆς κόττας κατὰ τῆς γρίππης!

Ἡ πάλη κατὰ τῆς γρίππης συνεχίζεται ἀγριωτέρα παρὰ ποτέ. Αὐστραλιανοὶ ἰατροὶ καὶ ἰδίως ὁ Δρ Φ. Μ. Μποῦρνετ, ἐπεδόθησαν εἰς ἀναζητήσεις, εἰς τὰς ὁποίας χρησιμοποιοῦν φρέσκα αὐγὰ ὄρνιθος. Ἰδοὺ εἰς τί συνίσταται τὸ περίεργον αὐτὸ πείραμα: Τοποθετοῦν αὐγὰ σὲ μιὰ ἐκκολαπτικὴ μηχανὴ καὶ ὀλίγον πρὸ τῆς ἐκκολάψεώς των ἀνοίγουν μιὰ μικρὴ ὀπὴ στὸ κέλυφος ἑνὸς ἐξ αὐτῶν καὶ διὰ τῆς ὀπῆς κάμνουν στὴ μεμβράνη, ποὺ εἶνε πολὺ πλουσία σὲ αἱμοφόρα ἀγγεῖα, μιὰ ἔνεσι παρασκευάσματος βακίλλων τῆς γρίππης. Ὕστερα κλείνουν τὸ ἄνοιγμα μὲ γυαλί, τὸ ὁποῖον κολλοῦν μὲ παραφίνην καὶ τοποθετοῦν πάλι τὸ αὐγὸ στὴ μηχανή, ἀναμένοντες τὴν ἐκκόλαψιν. Τὸ ἐκκολαφθησόμενον ὀρνίθιον θὰ παρουσιάσῃ ὅλα τὰ συμπτώματα τῆς γρίππης.

Ἀπεδείχθη, ὅτι ὁ οὕτω μεταδιδόμενος βάκιλλος χάνει σιγὰ - σιγὰ τὴν μολυσματικότητά του καὶ κατὰ τὴν 76ην ἐπανάληψιν τοῦ πειράματος, ὄχι μόνον δὲν μολύνει ἀλλὰ τοὐναντίον ἐξασφαλίζει πλήρη ἀνοσίαν.

Οἱ Αὐστραλιανοὶ σοφοί, ἐνθαρρυνθέντες ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα αὐτά, ἐργάζονται τώρα διὰ τὴν κατασκευὴν ἑνὸς ἐμβολίου, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀνοσίαν κατὰ τῆς γρίππης, ἡ ὁποία εἶνε περισσότερον ἐπικίνδυνος ἀπὸ ὅ,τι τὴν φανταζόμεθα.

Ἕνα μολύβι στὸν πνεύμονα

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἕνας εἰκοσιπενταετὴς νέος παρουσιάσθη σὲ μιὰ κλινικὴ τοῦ Μάντσεστερ καὶ παρεπονεῖτο διὰ σφοδροὺς πόνους τοῦ στήθους του. Ἀμέσως οἱ ἰατροὶ τὸν ὑπέβαλαν σὲ ραδιολογικὴν ἐξέτασιν καὶ εἶδαν ὅτι ἐπεβάλλετο κατεπείγουσα χειρουργικὴ ἐπέμβασις. Φαντάζεται κανεὶς τὴν ἔκπληξιν τῶν χειρούργων, ὅταν ἀνεκάλυψαν στὸν ἀριστερόν του πνεύμονα ἕνα μολύβι μήκους εἴκοσι περίπου ἑκατοστομέτρων!

Ὅταν ὁ ἀσθενὴς συνῆλθε καὶ ἠρωτήθη σχετικῶς, ἀφηγήθη, ὅτι πρὸ 18 μηνῶν εἶχε πέσει ἀπὸ μιὰ σκάλα καὶ ἡ πτῶσις του τοῦ ἐπροξένησε μερικὰς ἐπιπολαίας ἐκδοράς, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἔδωσεν ἀρκετὴν προσοχὴν καὶ αἱ ὁποῖαι, ἄλλως τε, ἐπουλώθησαν ταχέως.

Ἐκεῖνο, ὅμως, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔκαμε τὴν μεγαλειτέραν ἔκπληξιν ἦταν ἡ ἐξαφάνισις τοῦ μολυβιοῦ του, τὸ ὁποῖον συνήθιζε νὰ ἔχῃ πάντα στὴν τσέπη τῶν σιγαρέττων τοῦ σακκακιοῦ του.

Λοιπὸν αὐτὸ τὸ κραγιόνι ἔβγαλαν οἱ ἰατροὶ ἀπὸ τὸν πνεύμονά του.

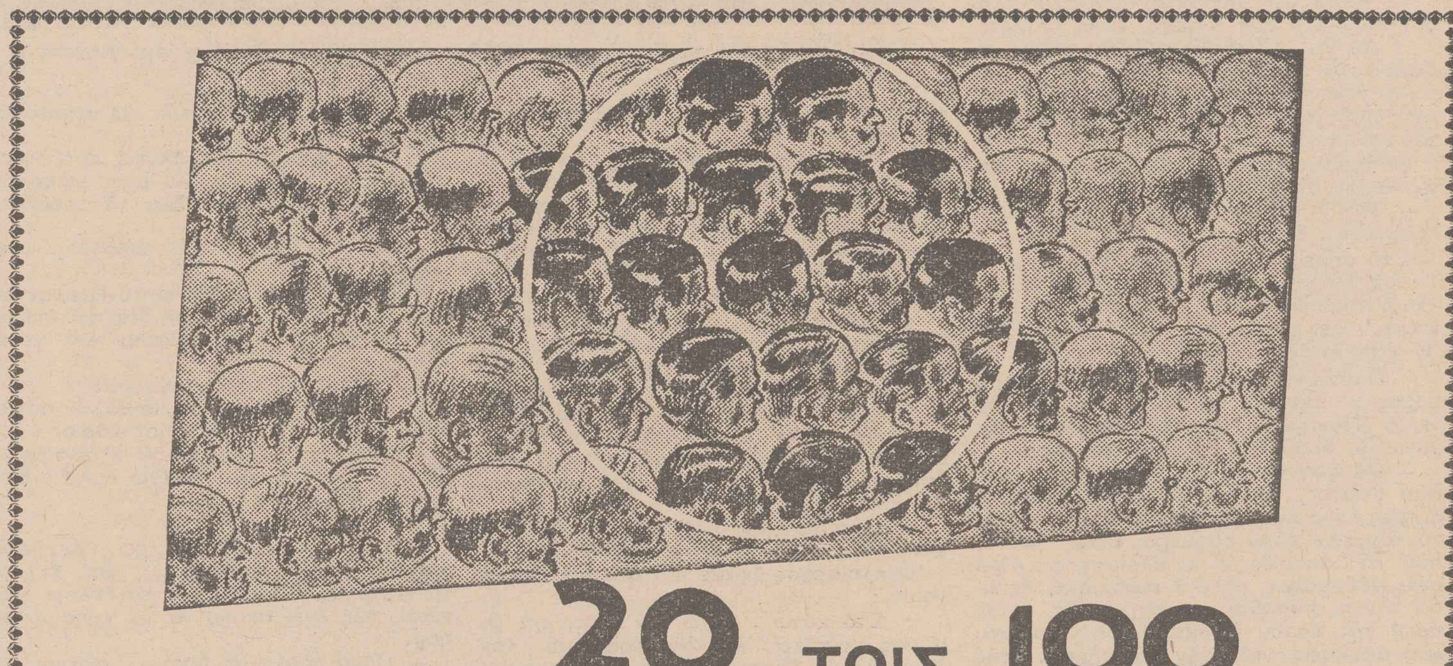

20 ΤΟΙΣ 100

Στοὺς 100 ἄνδρας οἱ 20 μόνον ἔχουν κατὰ τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας των τὰ μαλλιά, τὰ ὁποῖα τοὺς ἔδωκεν ἡ φύσις. Τί θλιβερὰ παρατήρησις, ἡ ὁποία ὅμως δὲν διέφυγε τῆς προσοχῆς τῶν εὐφυῶν ἐπιχειρηματιῶν, ποὺ διαφημίζουν σκανδαλωδῶς διάφορα ἀντιεπιστημονικὰ παρασκευάσματα κατὰ τῆς πιτυρίδος καὶ τῆς τριχοπτώσεως. Προσέξατε μὴν ἀπατηθῆτε καὶ Σεῖς! Διότι τὰ προϊόντα αὐτὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχουν καμμίαν ἀποτελεσματικότητα, ἐπειδὴ ἁπλούστατα δὲν ἐπενεργοῦν ἐπὶ τῆς ΑΙΤΙΑΣ ποὺ προκαλεῖ τὴν τριχόπτωσιν καὶ τὴν πιτυρίδα. Ἀντιθέτως τὸ Γερμανικὸν βιολογικὸν προϊὸν ἡ ΤΡΙΛΥΖΙΝ, περιέχουσα κατὰ βάσιν χολεστερίνην (ἤτοι τὴν οὐσίαν ποὺ λόγῳ ἐλλείψεως ἀρκετῆς ποσότητος ἀπὸ τὸ τριχωτὸν τῆς κεφαλῆς μας προκαλεῖ κατ' ἀρχὰς τὴν πιτυρίδα καὶ κατόπιν τὴν τριχόπτωσιν καὶ τὴν φαλάκραν), στηρίζεται ἐπὶ δεδομένων ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ καὶ εἶνε κατὰ συνέπειαν θετικῶς ἀποτελεσματική. Μὲ καθημερινὴν χρῆσιν τῆς ΤΡΙΛΥΖΙΝ

Ἡ πιτυρίδα ἐξαλείφεται
Ἡ τριχόπτωσις σταματᾷ
Νέα μαλλιὰ ξαναφυτρώνουν

TRILYSIN

Ὁ Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος κ. ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΐΔΗΣ, Ἀλκαίου 1, Ἀθῆναι, ἀποστέλλει δωρεὰν εἰς πάντα αἰτοῦντα τὴν ἐπιστημονικὴν βιβλιογραφίαν τῆς ΤΡΙΛΥΖΙΝ.

την... Θαυμάσια, ἀλλὰ πιὸ γρήγορα. Δὲν ἔχουμε καθόλου καιρὸ γιὰ χάσιμο, σᾶς βεβαιῶ.

Ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ γιατρὸς ἐτέθησαν ἐπὶ τὸ ἔργον.

— Θὰ μπορούσατε, ὅμως, συγχρόνως νὰ μᾶς ἐξηγήσετε περὶ τίνος πρόκειται.., εἶπε ὁ Ρῆτυ.

— Νὰ σᾶς πῶ; Ὄχι. Καὶ προσοχὴ μὴ μάθῃ κανένας ἄλλος τὰ καθέκαστα. Σύμφωνοι; Εἶνε ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου..

Η ΣΥΝΕΧ_ΙΑ: εἰς τὸ προσεχές.

ΕΝΩ ΑΡΧΙΖΕΙ Η ΝΕΑ ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΟΙ ΕΞ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΘΛΗΤΑΙ ΤΟΥ 1936

Ἂν καὶ μόλις τώρα τελειώνῃ ὁ χειμώνας, ἐν τούτοις ἡ ἐποχὴ τοῦ κλασσικοῦ ἀθλητισμοῦ δὲν πρόκειται ν' ἀργήσῃ πολύ. Ἤδη ἀρκετοὶ ἐκ τῶν πρωταθλητῶν μας ἤρχισαν νὰ προπονοῦνται ἐλαφρῶς διὰ νὰ ἀντιπροσωπεύσουν καὶ πάλιν τὰ Ἑλληνικὰ χρώματα ἐπαξίως εἰς διεθνεῖς ἀγῶνας, συνεχίζοντες τοιουτοτρόπως τὴν θαυμασίαν ἐμφάνισίν των καὶ εἰς τους νέους ἀγῶνας, ὅπως καὶ κατὰ τοὺς διεθνεῖς τοῦ παρελθόντος ἔτους.

Διὰ νὰ δύνανται οἱ ἀναγνῶσται μας νὰ κρίνουν ἐὰν καὶ κατὰ πόσον αἱ ἐπιδόσεις τὰς ὁποίας οἱ ἀθληταί μας θὰ δημιουργήσουν κατὰ τὴν νέαν περίοδον, εἶνε καλλίτεραι ἢ ὄχι πρὸς τὰς προηγουμένας των ἐπιδόσεις, ἀπεφασίσαμεν, ἔχοντες πάντοτε ὑπ' ὄψιν τὰ ἐπίσημα δελτία τοῦ Σ.Ε.Γ.Α.Σ. νὰ δημοσιεύσωμεν τὰ ὀνόματα τῶν 6 καλλιτέρων ἀθλητῶν μας κατὰ τὸ 1936 καὶ τὰς ἐπιδόσεις των εἰς τὰ κυριώτερα ἀγωνίσματα κατὰ τὸ αὐτὸν ἔτος.

ΔΡΟΜΟΣ 100 ΜΕΤΡΩΝ: 1) Ρ. Φραγκούδης 10.7. 2) Α. Σακελλαρίου 11.0. 3) Χρ. Μάντικας 11.0. 4) Ἄγ. Λάμπρου 11.1. 5) Κ. Καραγεωργιάδης 11.2. 6) Γρ. Λαμπράκης 11.3. Μέσος ὅρος 11.05.

ΔΡΟΜΟΣ 200 ΜΕΤΡΩΝ: 1) Ρ. Φραγκούδης 21.9, 2) Α. Σακελλαρίου 22.5, 3) Κ. Καραγεωργιάδης 23.3, 4) Γ. Ἀφάμης 23.3, 5) Α. Δασκαλάκης 23.3, 6) Ἄγ. Λάμπρου 23.3. Μέσος ὅρος 22.92.

ΔΡΟΜΟΣ 400 ΜΕΤΡΩΝ: 1) Χρ. Μάντικας 50.1, 2) Γ. Γεωργακόπουλος 51.3, 3) Ἠλ. Μισαηλίδης 51.5, 4) Α. Φωτόπουλος 51.8, 5) Ἰω. Κορρὲς 52.1, 6) Ἰω. Σκιαδᾶς 52.2. Μέσος ὅρος 51.5.

ΔΡΟΜΟΣ 800 ΜΕΤΡΩΝ: 1) Γρ. Γεωργακόπουλος 1.57.3, 2) Σ. Βελκόπουλος 2.00.7, 3) Ἰω. Κορρὲς 2.03.5, 4) Χ. Πίτσουλας 2.04.5, 5) Φ. Ἀδαμίδης 2.04.5, 6) Ἰω. Ποπώνης 2.05.0. Μέσος ὅρος 2.2,58.

Ἡ ἐπίδοσις τοῦ Γρ. Γεωργακοπούλου 1.57.3, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ καὶ τὴν Πανελλήνιον ἐπίδοσιν, ἐπραγματοποιήθη τὴν 2 Αὐγούστου κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ Βερολίνου.

ΔΡΟΜΟΣ 1.500 ΜΕΤΡΩΝ: 1) Γρ. Γεωργακόπουλος 4.01.4, 2) Σ. Βελκόπουλος 4.08.7, 3) Χρ. Τσουκαλᾶς 4.11.9, 4) Κ. Γούτης 4.12.4, 5) Β. Μαυραποστόπουλος 4.15.2, 6) Κ. Ἀρβανίτης 4.19.2. Μέσος ὅρος 4.11.5.

Καὶ ἡ ἀνωτέρω ἐπίδοσις τοῦ Γρ. Γεωργακοπούλου ἐπιτευχθεῖσα τὴν 5ην Αὐγούστου ἐν Βερολίνῳ κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ἀποτελεῖ τὴν ἑλληνικὴν ἐπίδοσιν τοῦ δρόμου 1.500 μέτρων.

ΔΡΟΜΟΣ 5.000 ΜΕΤΡΩΝ: 1) Κ. Γούτης 15.41.4, 2) Στ. Κυριακίδης 15.45.0, 3) Κ. Ἀρβανίτης 15.49.6, 4) Ν. Νίτσας 15.53.8, 5) Χρ. Τσουκαλᾶς 15.55.0, 6) Χρ. Βαρτζάκης 15.56.7. Μέσος ὅρος 15.50.25.

ΔΡΟΜΟΣ 10.000 ΜΕΤΡΩΝ: 1) Στ. Κυριακίδης 32.28.0, 2) Χρ. Βαρτζάκης 33.17.6, 3) Γ. Βλάχος 33.20.6, 4) Κ. Ἀρβανίτης 33.24.8, 5) Β. Κουσίδης 33.45.0, 6) Γ. Τρικκάλης 34.21.0. Μέσος ὅρος 33.26.17.

Τὴν ἀνωτέρω ἐπίδοσίν του, ἡ ὁποία εἶνε καὶ πανελλήνιος, ἐπέτυχεν ὁ Στ. Κυριακίδης εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν 20ὴν Σεπτεμβρίου κατὰ τοὺς Προβαλκανικούς.

ΔΡΟΜΟΣ 110 μ. ΜΕΤ' ΕΜΠΟΔΙΩΝ: 1) Χρ. Μάντικας 14.8, 2) Ἰω. Σκιαδᾶς 15.3, 3) Δ. Μιλτιάδους 16.8, 4) Α. Μουσουλίδης 16.8, 5) Β. Βεϊνόγλου 16.8, 6) Κ. Τραυλὸς 17.0. Μέσος ὅρος 16.25.

ΔΡΟΜΟΣ 400 μ. ΜΕΤ' ΕΜΠΟΔΙΩΝ: 1) Χρ. Μάντικας 53.5, 2) Ἰω. Σκιαδᾶς 55.0, 3) Π. Οἰκονόμου 59.9, 4) Δ. Μιλτιάδους 60.6, 5) Β. Δανιηλίδης 61.7, 6) Ἰω. Μηνάγιας 61.9. Μέσος ὅρος 58.77.

Τὴν ἐπίδοσίν του ὁ Χρ. Μάντικας ἐπέτυχεν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τοῦ Βερολίνου, σημειώσας νέαν πανελλήνιον ἐπίδοσιν καὶ καταλαβὼν τὴν ἕκτην Ὀλυμπιακὴν θέσιν. Τὸ πλέον ἀξιοσημείωτον εἶνε ὅτι ὁ θαυμάσιος ἀθλητὴς ὑπῆρξεν ὁ μόνος εὐρωπαῖος ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ τελικὰ τοῦ δρόμου 400 μ. μετ' ἐμποδίων.

Θαυμασία ἐπίσης εἶνε καὶ ἡ ἐπίδοσις τοῦ Ἰω. Σκιαδᾶ εἰς τὸ αὐτὸ ἀγώνισμα.

3.000 μ. ΜΕ ΦΥΣΙΚΑ ΕΜΠΟΔΙΑ: 1) Κ. Γούτης 9:37.0, 2) Χρ. Τσουκαλᾶς 10:06.0, 3) Δ. Βασιλείου 10:26.4, 4) Σ. Βελκόπουλος 10:37.0, 5) Δ. Τσούστας 10:53.0, 6) Περάμαλης 13:31.0. Μέσος ὅρος 10:31.0.

Τὴν ἀνωτέρω ἐπίδοσιν του ὁ ἀθλητὴς Γούτης ἐπέτυχεν εἰς τὴν Βουδαπέστην τὴν 19ην Ἰουλίου κατὰ τοὺς Ἑλληνο-Οὐγγρικοὺς ἀγῶνας, καταρρίψας τὴν Ἑλληνικὴν ἐπίδοσιν 9:46.0, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος εἶχεν ἐπιτύχει εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τοὺς Προολυμπιακούς, καὶ ὑπῆρχεν πιθανότης κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας νὰ κατέρριπτε καὶ τὴν τελευταίαν του ἐπίδοσιν καὶ νὰ κατελάμβανε θέσιν μεταξὺ τῶν ἓξ πρώτων Ὀλυμπιονικῶν.

Ἡ κακὴ διαγωγή του ὅμως εἰς τὸ Βερολῖνον, ὑπῆρξεν αἰτία νὰ τοῦ ἐπιβληθῇ ἡ ποινὴ τοῦ ἀποκλεισμοῦ. Ἀπὸ κάθε ἀγῶνα διοργανούμενον ὑπὸ τοῦ Σ.Ε.Γ.Α.Σ., καὶ τοιουτοτρόπως οὔτε εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ἔλαβε μέρος, ἀλλ' οὔτε καὶ πρόκειται, καὶ δικαίως, νὰ ἐμφανισθῇ πλέον ὡς ἀγωνιστὴς εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον.

ΣΚΥΤΑΛΟΔΡΟΜΙΑ 4Χ100: 1) Παλαιὸν Φάληρον 44.8, 2) Πειραϊκὸς 45.0, 3) Ἐθνικὸς 45.2, 4) Γ. Σ. Ζήνων 45.6, 5) Γ.Σ. Ὀλύμπια 46.2, 6) Πανεπιστήμιον Ἀθην. 46.4, 7) Παναθηναϊκὸς 46.4. Μέσος ὅρος 45.53.

Ἡ καλλιτέρα ἐπίδοσις εἰς τὴν σκυταλοδρομίαν 4Χ100 εἶνε ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἐσημείωσεν ἡ Ἐθνική μας ὁμὰς εἰς Βουδαπέστην τὴν 18ην Ἰουλίου (42.6), καταρρίψασα τὴν Πανελλήνιον ἐπίδοσιν. Ἡ Ἐθνικὴ ὁμὰς ἀπετελεῖτο ἀπὸ τοὺς ἀθλητὰς Γρ. Λαμπράκην, Ἀρ. Σακελλαρίου, Ρ. Φραγκούδην καὶ Χρ Μάντικαν.

ΣΚΥΤΑΛΟΔΡΟΜΙΑ 4Χ400: 1) Πανελλήνιος 3.38.4, 2) Παλ. Φάληρον 3.40.5, 3) Πανιώνιος 3.44.4, 4) Γ.Σ. Ὀλύμπια 3.45.5, 5) Πειραϊκὸς 3.46.4, 6) Ἐμποροϋπαλλήλων 3.47.2 Μέσος ὅρος 3:43.7.

Ἡ Ἐθνικὴ ὁμὰς ἀποτελουμένη ἐκ τῶν Μισαηλίδη, Κορρὲ, Γεωργακοπούλου καὶ Μάντικα, ἐσημείωσε χρόνον κατὰ τοὺς Βαλκανικοὺς ἀγῶνας 3.31.6.

ΣΚΥΤΑΛΟΔΡΟΜΙΑ ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ: 1) Παναθηναϊκὸς 3.32.8, 2) Ἐθνικὸς 3.33.8, 3) Πανελλήνιος 3.34.4, 4) Παλ. Φάληρον 3.39.0, 5) Πειραϊκὸς 3.39.4, 6) Ἐμποροϋπαλλήλων 3.40.2. Μέσος ὅρος 3.36.6.

Ἡ Ἐθνικὴ ὁμὰς ἀποτελουμένη ἐκ τῶν Γεωργακοπούλου, Σκιαδᾶ, Φραγκούδη καὶ Σακελλαρίου ἐσημείωσε χρόνον κατὰ τοὺς Βαλκανικοὺς ἀγῶνας 3.24.7.

ΑΛΜΑ ΕΙΣ ΜΗΚΟΣ: 1) Γρ. Λαμπράκης 7μ.03, 2) Β. Κομάσος 7μ., 3) Γ. Ἐλευθεριάδης 6μ.97, 4) Χρ. Συμεωνίδης 6μ.81, 5) Κ. Τραυλὸς 6μ.64, 6) Ἀπαλόπουλος 6 μ. 53. Μέσος ὅρος 6μ. 83.

ΑΛΜΑ ΕΙΣ ΥΨΟΣ: 1) Κ. Πανταζῆς 1μ.86, 2) Ν. Λεκατσᾶς 1μ.83, 3) Χρ. Ναυπλιώτης 1μ.80, 3) Κ. Κοτούπης 1μ.80, 5) Τηλ. Ποθητὸς 1μ.75, 5) Β. Βεϊνόγλου 1μ.75, 5) Κ. Βαλλίδης 1μ.75. Μέσος ὅρος 1μ.80.

ΑΛΜΑ ΤΡΙΠΛΟΥΝ: 1) Γρ. Λαμπράκης 14μ.19, 2) Γ. Ἐλευθεριάδης 14μ.18, 3) Χρ. Συμεωνίδης 14μ.16, 4) Χρ. Ναυπλιώτης 14μ.13, 5) Κ. Μυλωναδάκης 13μ.93, 6) Χρ. Παλαμιώτης 13μ.69. Μέσος ὅρος 14μ.05.

ΑΛΜΑ ΕΠΙ ΚΟΝΤΩ: 1) Γ. Θάνος 3μ.90, 2) Κ. Τραυλὸς 3μ.80, 3) Λ. Λεκατσᾶς 3μ 56, 4) Α. Γεωργόπουλος 3μ.30, 5) Α. Νασόπουλος 3μ.20 5) Σ. Γεραλέξης 3μ.20, 5) Ἰω. Τσιράκογλου 3μ.20, 5) Κ. Πρωτοψάλτης 3μ.20. Μέσος ὅρος 3μ.493.

ΑΚΟΝΤΙΣΜΟΣ: 1) Ναπ. Παπαγεωργίου 64μ.69, 2) Εὐθ. Λουκόπουλος 62μ.14, 3) Κ. Μεταξᾶς 60μ.36, 4) Ν. Στεργίου 54μ.67, 5) Ἰω. Καραγεώργος 54μ., 6) Σ. Γεραλέξης 52μ.84. Μέσος ὅρος 58μ.12.

Τὴν ἐπίδοσίν του εἰς τὸν ἀκοντισμόν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ πανελλήνιον καὶ παμβαλκανικὸν ρεκόρ, ἐπέτυχεν ὁ Ναπ. Παπαγεωργίου κατὰ τοὺς Βαλκανικοὺς ἀγῶνας.

Τὸ Πανελλήνιον ρεκὸρ προηγουμένως κατεῖχε ὁ λαμπρὸς ἀθλητὴς Ζαχαρόπουλος μὲ 63.41.

Ὁ δημοφιλὴς πρωταθλητής μας Σύλλας κατὰ τοὺς τελευταίους Βαλκανικοὺς ἀγῶνας.

ΔΙΣΚΟΒΟΛΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ: 1) Ν. Σύλλας 41μ.78, 2) Στ. Φλῶρος 36μ.08, 3) Θ. Κοντολᾶτος 35μ.05, 4) Κ. Τομαρᾶς 34μ.36; 5) Ν. Τριανταφυλλίδης 32μ.43, 6) Ἀθ. Κουγιουμτζῆς 32μ.37. Μέσος ὅρος 35μ.34.

ΔΙΣΚΟΒΟΛΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΑ: 1) Ν. Συλλας 50μ.46, 2) Στ. Φλῶρος 44μ.16, 3) Χρ. Φικιώτης 40μ.88, 4) Ἰω. Χαρισιάδης 39μ.69, 5) Ἀθ. Τσίτας 38μ.10, 6) Ν. Τριανταφυλλίδης 37μ.74. Μεσος ὅρος 41μ.84.

Τὴν ἀνωτέρω ἐπίδοσίν του, ἡ ὁποια ἀποτελει καὶ πανελλήνιον ρεκὸρ ἐπέτυχεν ὁ Σύλλας, ἐπιστρέφων ἐκ Βερολίνου τὴν 23ην Αὐγούστου εἰς τὸ Ζάγκρεμπ κατὰ τὸν ἀγῶνα Ἑλλάδος—Γιουγκοσλαυΐας.

Εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ὁ Σύλλας κατέλαβε τὴν ἕκτη θέσιν μὲ ἐπίδοσιν 47μ.75, ὑπερτερήσας 33 ἀντιπάλων (Φινλανδῶν, Γάλλων Οὔγγρων, Αὐστριακῶν, Τσεχοσλοβάκων κ.λ π.).

Μετὰ δὲ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τῇ ἀδείᾳ τοῦ Σ.Ε.Γ.Α.Σ. μετασχὼν εἰς τοὺς διεθνεῖς ἀγῶνας τοῦ Μάλμο τῆς Σουηδίας, κατέλαβε τὴν πρώτην θέσιν μὲ 49μ.12, νικήσας σπουδαιοτάτους ἀντιπάλους καὶ αὐτὸν τὸν τρίτον Ὀλυμπιονίκην Ἰταλὸν Ὀμπαρβέγκερ.

Ἡ ἐπίδοσις του τὴν ὁποίαν κατοπιν εσημειωσεν εἰς Ζάγκρεμπ 50μ.46 εἶνε ἡ καλλιτέρα ὅλων τῶν ἑλληνικῶν ἐπιδόσεων.

ΛΙΘΟΒΟΛΙΑ: 1) Στ. Φλῶρος 18μ.84, 2) Κουμούλης 18μ.52, 3) Ν. Λεκατσᾶς 18μ.36, 4) Κ. Σουλόπουλος 18μ.13, 5) Γρ. Σιγανὸς 17μ 88, 6) Στ. Ὡρολογᾶς 17μ.85. Μέσος ὅρος 18μ.26.

ΣΦΑΙΡΟΒΟΛΙΑ: 1) Ν. Στεφανάκης 14μ.15 2) Στ. Φλῶρος 13μ.44, 3) Ἰω. Σεραϊδάρης 13μ.30, 4) Κ. Τομαρᾶς 13μ.08, 5) Χρ. Φικιώτης 12μ.97, 6) Ἰω. Μιχαηλίδης 12μ.90. Μέσος ὅρος 13μ.31.

Μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ συμπαθεστάτου πρωταθλητοῦ Ἡλία Βεργίνη ἀπὸ τὸν ἀθλητισμόν, ἡ σφαιροβολία ἔχασε τὸν καλλίτερόν της ἀθλητὴν (Ἡ ἐπίδοσις τοῦ Βεργίνη εἰς τὴν σφαιροβολίαν ἦτο 14μ.61) [illegible] καὶ ἀφοῦ ἐπέρασε πολὺς καιρὸς ποὺ ἡ Ἑλληνικὴ ὁμὰς δὲν ἠδύνατο νὰ παρατάξῃ καλὸν σφαιροβόλον, ἐνεφανίσθη ὁ ἀθλητὴς Στεφανάκης τὸν ὁποῖον ἡ ἀθλητικὴ ἐξέλιξις ἐγγυᾶται εἰς τὸν κλασσικόν μας ἀθλητισμόν, ἕναν ἀντάξιον ἀναπληρωτὴν τοῦ Ἡλία Βεργινη.

ΣΦΥΡΟΒΟΛΙΑ: 1) Χρ. Δημητρόπουλος 50μ.22, 2) Χρ. Πετρόπουλος 42μ.87, 3) Χρ. Κατσαφαρόπουλος 39μ.53, 4) Ἰω. Χαρισιάδης 38μ.33, 5) Κ. Βεϊνόγλου 34μ.39, 6) Κ. Ζώγας 31μ.49. Μέσος ὅρος 39μ.47.

Ἡ ἐπίδοσις τοῦ Χρ. Δημητροπούλου ἀποτελει Πανελλήνιον ρεκὸρ καὶ ἐπραγματοποιήθη τὴν 1ην Ὀκτωβρίου εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τοὺς Βαλκανικοὺς ἀγῶνας.

Καὶ εἰς τὸν ἀθλητὴν αὐτον, ἡ ἐπιδοσις τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα ρεκὸρ μας, παρατηρεῖται μία ἀλματικὴ ἐξέλιξις ἂν κρίνῃ κανεὶς τὰς τελευταίας ἐπιδόσεις του.

Τὴν 18ην Σεπτεμβρίου κατὰ τοὺς προβαλκανικοὺς ἔρριψεν τὴν σφῦραν 46μ.20, τὴν 25ην κατὰ τοὺς προβαλκανικοὺς πάλιν 47μ.65 κατὰ δὲ τοὺς Βαλκανικοὺς δηλ. 5 ἡμέρας ἀργότερον 50μ.22.

ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ: Ἐπίσημον πανελλήνιον ρεκὸρ εἰς τὸν Μαραθώνιον δρόμον ἀποτελεῖ ἡ ἐπίδοσις τοῦ Στ. Κυριακίδη 2 ὧρες 43:20.8, τὴν ὁποίαν ἐπραγματοποίησε κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ Βερολίνου ἐλθὼν 11ος καὶ ὑπερπερήσας 30 ἀντιπάλων.

Εἰς τοὺς Βαλκανικοὺς ἀγῶνας ἐπραγματοποίησεν ὁ Στ. Κυριακίδης χρόνον 2 ὧρες 49:10.0, ὁ ὁποῖος εἶνε καὶ ὁ καλλίτερος χρόνος ἐξ ὅσων ἐσημειώθησαν ποτὲ ὑπὸ Ἑλλήνων ἢ ξένων ἀθλητῶν, οἱ ὁποῖοι διέτρεξαν τὴν ἀπὸ Μαραθῶνος μέχρι Σταδίου ἀπόστασιν.

Ἐπίσης πολὺ καλὸς ὑπῆρξεν ὁ χρόνος τοῦ νεαροῦ Μαραθωνοδρόμου Ρογάζου 3 ὧρες 9:00.0, ὁ ὁποῖος ἦλθε τρίτος εἰς τοὺς Βαλκανικοὺς ἀγῶνας μετὰ τοὺς Κυριακίδην καὶ Γκάλ.

Ὁ Στ. Κυριακίδης ἐκτὸς ἐπίσης τῆς ἐπιδόσεως τὴν ὁποίαν ἔφερε εἰς τὰ 10.000 μ. 32:28.0 καταρρίψας τὴν πανελλήνιον ἐπίδοσιν, ἐπέτυχε καὶ τὰ ἑξῆς νέα πανελλήνια ρεκὸρ εἰς τοὺς δρόμους ἀντοχῆς:

8 χιλιόμετρα 25.59.0.
5 ἀγγλικὰ μίλλια (8.047μ.) 26.07.4
Δρόμος μισῆς ὥρας 9.203μ.
15.000 μέτρα 52.21.0.
10 ἀγγλικὰ μίλλια (16.093μ.) 56.35.0.
Δρόμος μιᾶς ὥρας 17.430 μέτρα

Ε. Ι. ΑΡΑΧΩΒΙΤΗΣ

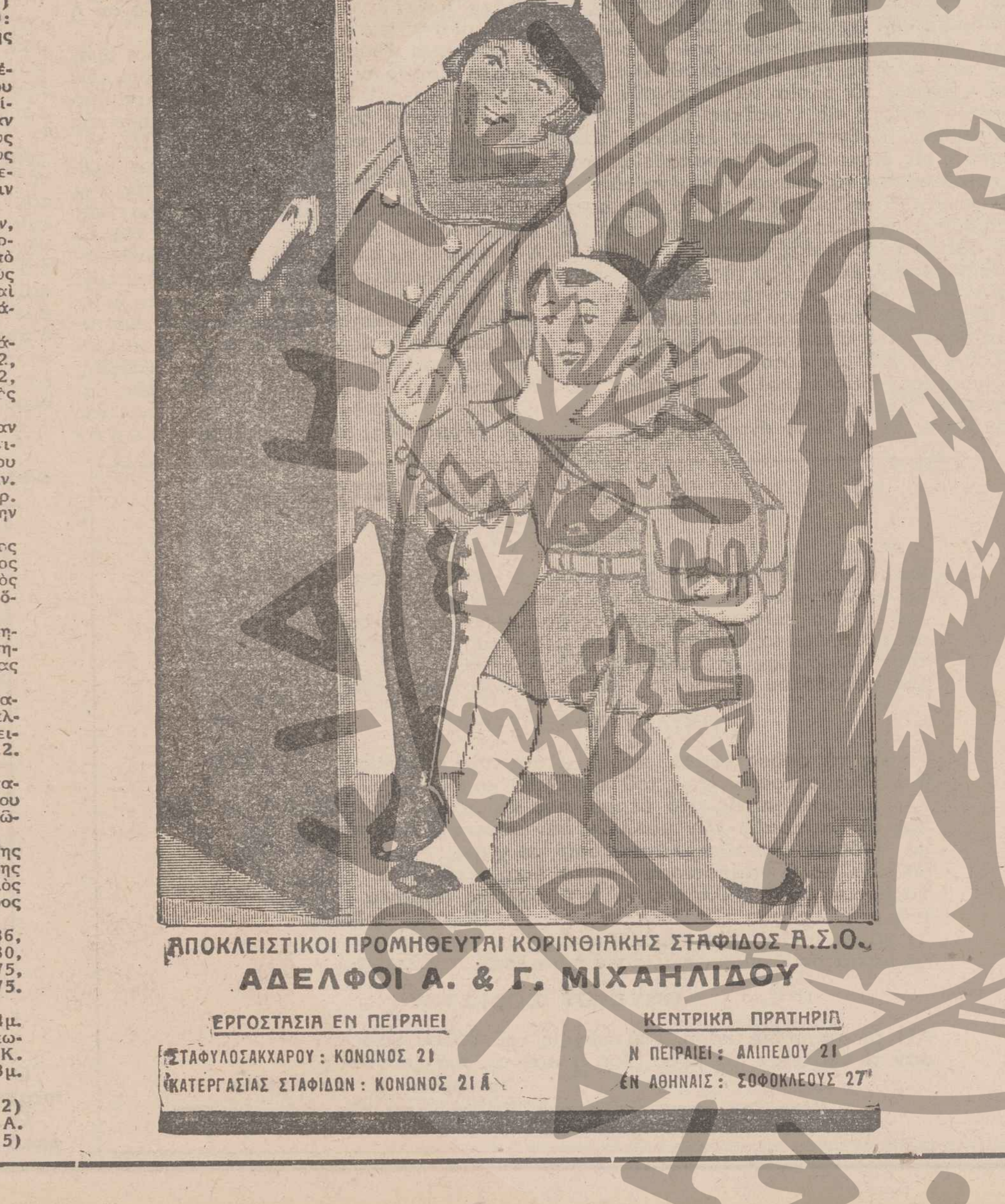
"ΜΗΝΥΤΩΡ,,
Μαμά!
ξεχάσατε νὰ μᾶς δώσετε ΣΤΑΦΙΔΑ διὰ τὸ διάλειμμα

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ Α.Σ.Ο.
ΑΔΕΛΦΟΙ Α. & Γ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ
ΣΤΑΦΥΛΟΣΑΚΧΑΡΟΥ: ΚΟΝΩΝΟΣ 21
ΚΑΤΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΤΑΦΙΔΩΝ: ΚΟΝΩΝΟΣ 21 Α

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ
Ν ΠΕΙΡΑΙΕΙ: ΑΛΙΠΕΔΟΥ 21
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 27

ΤΟ ΚΛΟΥ
ΤΗΣ ΕΦΕΤΕΙΝΗΣ ΑΠΟΚΡΗΑΣ
ΘΑ ΕΙΝΕ
Ο ΧΟΡΟΣ
ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ
ΥΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ
Α. Ε. ΤΟΥ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΥ ΤΥΠΟΥ
ΚΑΙ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ
κ. Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ
ΑΚΡΟΠΟΛ - ΠΑΛΛΑΣ
ΣΑΒΒΑΤΟΝ 13 ΜΑΡΤΙΟΥ
Πρωτότυπες ἀτtραξιὸν - Κοτιγιὸν
ΔΥΟ ΟΡΧΗΣΤΡΑΙ
Ἔνδυμα βραδυνὸ ἢ μεταμφίεσις

Εἰσιτήρια τοῦ χοροῦ πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «ΕΝΩΣΕΩΣ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Περ. Τύπου» Χρυσοσπηλιωτίσσης 3.

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ
Χειρ. - Ὠτορινολαρυγγολόγος
EX - ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ LEMAITRE καὶ HALPHEN
Δέχεται εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ κατοικίαν, Μέγαρον Μαλάμου. Ἐμμ. Μπενάκη καὶ Μαυροκορδάτου 6. Ἀπὸ 4-6 μ.μ. Τηλ. 29-562

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΕΡΙΓΡΑΠΤΟΝ ΦΡΙΚΗΝ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

«ΕΞΕΝΧΑΜΜΕΡ», Ο ΚΩΔΙΞ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΟΥ ΣΥΝΕΚΛΟΝΙΣΕ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ

Σὲ λίγες μέρες θὰ ἑορτασθῇ ἡ 450ὴ ἐπέτειος ἑνὸς τρομακτικοῦ βιβλίου, τὸ ὁποῖον προεκάλεσε μιὰ ἀπ' τὶς χειρότερες συμφορὲς γιὰ τὸ φτωχὸ ἀνθρώπινο εἶδος. Πράγματι τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1487 δυὸ Γερμανοὶ ἱερωμένοι, ὁ Ἅϊνριχ Κραῖμερ καὶ ὁ Γιακόμπους Σπρένγκερ, ἔβαναν τελεία στὸ τελευταῖο χειρόγραφό τους τοῦ περιφήμου των «Ἐξενχάμμερ» (Κατὰ τῶν Μάγων), ποὺ τυπώθηκε καὶ ἐξεδόθη δύο ἔτη ἀργότερα, ὑπὸ τὸν λατινικὸν τίτλον «Malleus Maleficarum». Αὐτὸ τὸ βιβλίο, ποὺ ἐνθυμίζει σὲ πολλὰ σημεῖα τὸ «Μάϊν Κὰμπφ» τοῦ Χίτλερ, ἐπιτίθεται κατὰ τῶν μάγων (ὅπως ὁ Χίτλερ κατὰ τῶν Ἑβραίων), τοὺς ὁποίους κατηγορεῖ ὡς αἰτίους ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων κακῶν. Ἄγριο καὶ φανατικό, τὸ βιβλίο τοὺς ἀποκαλεῖ κακοποιοὺς καὶ τοὺς προσάπτει τὴν κατηγορίαν τῆς «παγκοσμίου συνωμοσίας», καλεῖ δὲ τὸ πλῆθος νὰ τοὺς λυντσάρῃ.

Τὸ «Malleus Maleficarum» ἐπὶ τρεῖς αἰῶνας ἐχρησίμευσε ὄχι μόνον ὡς κανών, ἀλλὰ ἔλαβε θέσιν μεταξὺ τῶν πραγματικῶν κωδίκων, τῶν ρυθμιζόντων τὰ ἤθη καὶ καθοριζόντων τὴν ἀντίληψίν μας διὰ τὸν κόσμον. Ἡ εἰκοστὴ ὀγδόη καὶ τελευταία ἔκδοσίς του, ἐκδοθεῖσα κατὰ τὸ 1669, προεκάλεσε ἀκόμη θύματα καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς ἀκόμη τοῦ 19ου αἰῶνος!

◈◈

Γιὰ νὰ καταλάβετε αὐτὸ τὸ βιβλίο καὶ νὰ εἰσδύσετε εἰς τὸ πνεῦμα του, πρέπει νὰ γνωρίζετε τὰς ἰδέας ποὺ ἐπικρατοῦσαν κατὰ τὸν 15ον αἰῶνα, διὰ τὴν μαγείαν. Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἠθέλησε τίποτε ν' ἀκούσῃ κατ' ἀρχάς. Ἠρνεῖτο ἐπιμόνως τὴν ὕπαρξιν μάγων καὶ μαγισσῶν. Συγγραφεῖς ἐκκλησιαστικοί, ὅπως ὁ Ἀγκομπὰρ ντὲ Λυὸν (στὰ 820), ὁ Ρέτζινο ντὲ Προὺμ (στὰ 906) καὶ ὁ Μπούρκχαρντ ντὲ Γουὸρμς ἐξηγέρθησαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον βιαίως κατὰ τῆς μωρίας τοῦ νὰ πιστεύσῃ ὁ κόσμος στοὺς μάγους καὶ τὶς ἄλλες ὑπερφυσικὲς ὑπάρξεις καὶ κακοποιὰ πνεύματα. Αὐτὰ τὰ φωτισμένα μυαλὰ ἐπέτυχαν νὰ ἐπιβληθοῦν ἐπὶ πολύ. Συμφώνως πρὸς τὴν θεωρίαν τῆς ἐκκλησίας, ἡ διδασκαλία των εἶχε κάθε ὑποστήριξιν ἐκ μέρους τοῦ Βατικανοῦ. Ἡ κατάστασις, ὅμως, ἀνετράπη ἄρδην ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποὺ ἔλαβον χώραν τὰ σχισματικὰ καὶ αἱρετικὰ κινήματα. Ἀπὸ τότε καὶ γιὰ νὰ χτυπήσῃ καλλίτερα ἡ Ἐκκλησία τοὺς αἱρετικούς, ἐδημιούργησε μίαν σκόπιμον σύγχυσιν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν μάγων, φανατίζουσα, ἔτσι, τὸν ἀφελῆ λαό.

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 13ου αἰῶνος στὴ Γερμανία, αὐταὶ αἱ δύο ἰδέαι: μαγεία καὶ αἵρεσις συγχέονται τελείως καὶ οἱ δομινικανοὶ μοναχοὶ πολεμοῦν μὲ τὸν ἴδιο ζῆλο τὴν μὲν ὅπως καὶ τὴν δέ. Ἀλλὰ ἡ ἀληθινὴ σταυροφορία κατὰ τῆς μαγείας, σταυροφορία περικλείουσα ὅλην τὴν δυτικὴν καὶ κεντρικὴν Εὐρώπην, ποὺ τὴν πλημμύρησε ἀπὸ ἱεροεξεταστάς, ὠτονταφέ, μαρτύρια καὶ βιαιότητας παντὸς εἴδους, ἤρχισε δύο αἰῶνες ἀργότερα, τὴ στιγμὴ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Summis Desiderantes Affectibus, ἐγκυκλίου, διὰ τῆς ὁποίας, κατὰ τὸ 1484, ὁ Πάπας Ἰννοκέντιος ὁ 3ος ἐταύτιζε ἐπισήμως τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν μαγείαν.

◈◈

Πράγματι ἡ πρωτοβουλία ἀνῆκε εἰς τοὺς δύο Γερμανοὺς ἱεροεξεταστάς, τὸν Ἅϊνριχ Κραῖμερ, τὸν καὶ Ἴνστιτορ ἐπιλεγόμενον, καὶ τὸν Γιακόμπους Σπρένγκερ. Καὶ ὁ φανατισμός των ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ὤθησε τὸν Πάπαν νὰ ἐκδώσῃ τὴν ὀλεθρίαν ἐκείνην ἐγκύκλιον, διὰ τῆς ὁποίας συνίστα ἐπίσης εἰς τοὺς δύο αὐτοὺς ἱερωμένους ν' ἀναλάβουν τὸν πόλεμον δι' ὅλων τῶν μέσων κατὰ τῶν μάγων. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, ὁ ἀνώτερος καὶ κατώτερος κλῆρος ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ τοὺς παράσχῃ κάθε συνδρομήν.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην οἱ δύο ἱεροεξετασταὶ ἐπεδόθησαν εἰς μίαν ἀληθινὴν (καὶ ἐπωφελῆ γι' αὐτοὺς τοὺς δύο) καταδίωξιν τῶν μάγων καὶ τῶν μαγισσῶν διὰ μέσου ὅλων τῶν χωρῶν. Σπείροντας τὸν φανατισμὸν καὶ τὸ μῖσος, ἐδημιούργησαν μίαν ἀποπνικτικὴν θρησκοληψίαν. Παντοῦ φωτιὲς ἔλαμπαν, χωρὶς αἱ οἰκογένειαι, αἱ σκληρῶς δοκιμασθεῖσαι, εἰς ὅ,τι εἶχον ὀγαπητό, νὰ τολμοῦν νὰ θρηνοῦν τὸν χαμὸ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου μέλους των! Ὡς συμπλήρωμα τῆς δυστυχίας, κάνοντας νὰ διαδίδωνται χιλιάδες ἀντιτύπων τοῦ βιβλίου των, οἱ δύο ἱεροεξετασταὶ ἔκαμαν τὸ «Ἐξενχάμμερ» ἕνα εἶδος νέας Βίβλου τῆς Γερμανίας, ἀποκτηνωμένης καὶ δυστυχισμένης, ἐγκαταλελειμμένης εἰς τοὺς ἰδίους της δημίους. Παθητικοὶ καὶ παχυλοί, κύριοι τοῦ λόγου καὶ συνηθισμένοι νὰ θεραπεύουν χαμηλὰ πάθη, οἱ δύο «σύντεκνοι» ἔμαθαν νὰ συστηματοποιοῦν τὰς πλέον τρελλὰς ἱεροτελεστίας των καὶ νὰ κάμουν τὸ βιβλίο των ἕνα εἶδος Κώδικος, βάσει τοῦ ὁποίου ἔπρεπε νὰ δικάζωνται ὅλαι αἱ ὑποθέσεις τῆς μαγείας.

Γραμμένο εἰς ἀτελῆ λατινικήν, τὸ βιβλίο των διαιρεῖται εἰς τρία μέρη. Τὸ πρῶτον, πραγματεύεται γενικῶς περὶ τῆς μαγείας, τὸ δεύτερον ἀπαριθμεῖ καὶ κατατάσσει τὰ διάφορα εἴδη της, τὰ χαρακτηριστικά των καὶ τὰ ἀποτελέσματά των καὶ τέλος τὸ τρίτον διαγράφει τὴν ἀκολουθητέαν διαδικασίαν καὶ τὰς ποινάς, αἵτινες δέον νὰ ἐπιβάλλωνται εἰς τὰ πρόσωπα τὰ ἀποδεδειγμένως ἔνοχα μαγείας.

Ὁ Διάβολος, διατείνονται οἱ συγγραφεῖς εἰς τὴν πραγματείαν των, δὲν κοιμᾶται ποτέ. Εἶνε πάντοτε ἕτοιμος καὶ ἀποφασισμένος νὰ κάμῃ τὸ κακόν. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ὅλα τὰ μέσα εἶνε γι' αὐτὸ καλά. Καὶ γι' αὐτὸ προστρέχει στοὺς μάγους καὶ τὶς μάγισσες, ἁπλᾶ ὄργανα εἰς τὰ χέρια του. Ὑπακούοντες εἰς τὰς διαταγάς του, ἐπιδίδονται εἰς χειρίστας πράξεις. Χλευάζουν τὴν χριστιανικὴν πίστι καὶ γελοιοποιοῦν τὰς τελετάς της. Προκαλοῦν θυέλλας καὶ κάμνουν τὰ πλοῖα νὰ ναυαγοῦν. Καθιστοῦν στεῖρες τὶς γυναῖκες καὶ τὰ ζῶα. Μεταδίδουν ἀσθενείας καὶ ἐκθέτουν τοὺς θνητοὺς εἰς ἐπικινδύνους προσπαθείας καὶ εὐχαριστοῦνται νὰ τρώγουν ψημένα τὰ σωματάκια τῶν παιδιῶν. Μάγοι καὶ μάγισσες ἐπιδίδονται εἰς διασκεδάσεις σοδομικὰς μὲ τὸν δαίμονα, ὁ ὁποῖος ταυτοχρόνως παίρνει τὴν μορφὴν ἑνὸς ζώου τῆς ἐκλογῆς του. Δαίμων καὶ μάγοι συναντῶνται εἰς ὡρισμένα μέρη. Ἐκεῖ χορεύουν καὶ διασκεδάζουν, βλασφημοῦντες ὅ,τι ὑπάρχει ἱερώτερον.

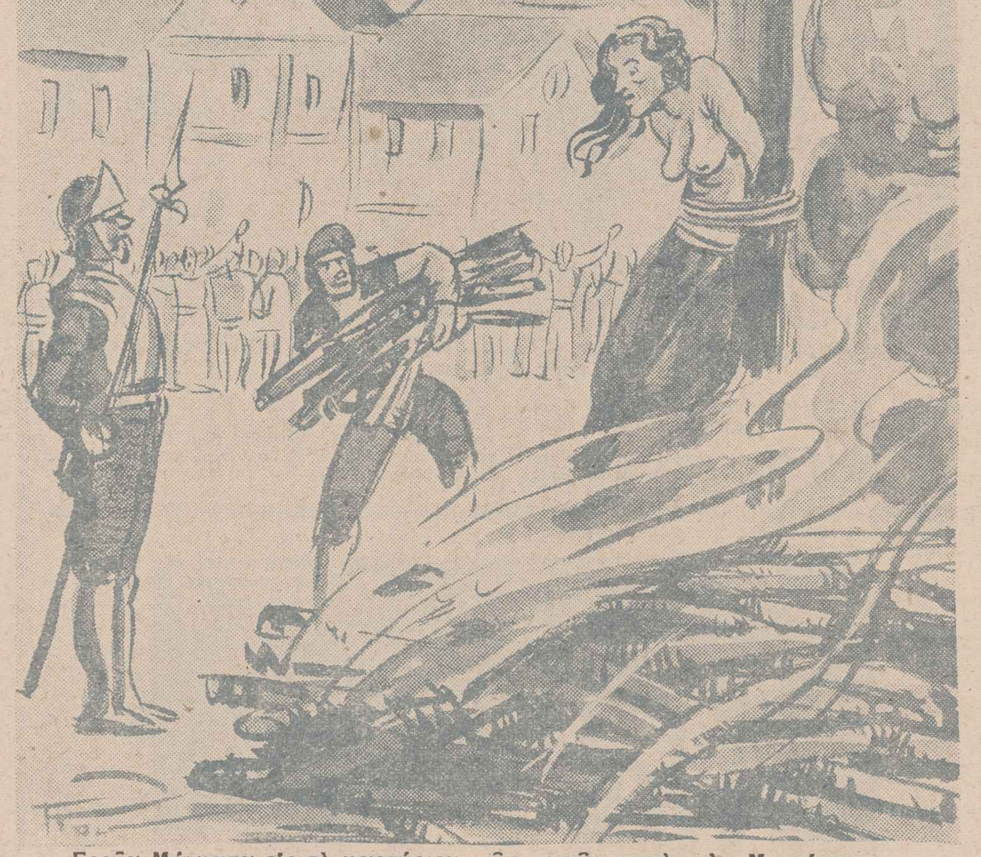

Γραῖα Μάγισσα εἰς τὸ μαρτύριον τῆς πυρᾶς κατὰ τὸν Μεσαίωνα

Κατὰ τὸ βιβλίον αὐτὸ αἱ γυναῖκες εἶνε περισσότερον ἐπιδεκτικαὶ τῆς γοητείας τοῦ Σατανᾶ. Ἔχουν ἔμφυτον τὴν κλίσιν αὐτὴν καὶ ἄλλως τε τὸ ἴδιον ὄνομά των (γυναίκα) Femina τὸ ἀποδεικνύει, διότι παράγεται ἀπὸ τὰς λέξεις Fides-minus (λίγη πίστις).

Εἰς ὑποστήριξιν αὐτῆς των τῆς «θέσεως» οἱ συγγραφεῖς παραθέτουν ἀκόμα αὐτὴν τὴν παρατήρησιν τοῦ Σενέκα: «Μία γυναῖκα ἀφημένη νὰ σκεφθῇ ἐλευθέρως, σκέπτεται πάντοτε τὸ κακόν». Στηριζομένη ἀπὸ ἀστειότητας καὶ γνωμικὰ τῆς ἰδίας ποιότητος καὶ ἀξίας, ἡ κατηγορία τῆς μαγείας ἀπεδίδετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τὰς γυναῖκας, εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε εἰς πολλὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἡ λέξις **μάγος**, ἀλλὰ μόνον ἡ λέξις **μάγισσα**.

Σώζονται ἀκόμη ἀρκεταὶ ἔγγραφοι ὁμολογίαι διαφόρων κατηγορουμένων, διὰ τῶν ὁποίων ἀναγνωρίζουν ὅτι ἐπεδόθησαν, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ κακοῦ, εἰς ἐφαρμογὰς τῆς μαγείας, περιλαμβανομένων τῶν **ἀγαπῶν**, ὅπου ἔτρωγον τὸ ψημένον κρέας βρεφῶν. Αἱ ἀποδιδόμεναι δὲ εἰς τὰς γυναῖκας πράξεις ἦσαν ἀκόμη τρομερώτεραι. Κάνοντες τὴν διήγησιν ἀνέφερον καὶ τὸ **λειτουργικὸν** καὶ ἄλλας λεπτομερείας, εἰλημμένας ἀπὸ τὸ «Ἐξενχάμμερ».

Τὸ **σύγγραμμα** τῶν δύο Γερμανῶν ἱερωμένων ἀρέσκεται νὰ διηγῆται ἐν λεπτομερείαις διὰ ποίων πανουργιῶν αἱ μάγισσες κατώρθωναν νὰ κάνουν τοὺς ἄνδρας νὰ χάνουν τὸ λογικόν των, διὰ νὰ τοὺς παρασύρουν εἰς τὸ ἔγκλημα καὶ τὴν λαγνείαν. Εἶνε βέβαιον ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ **ἠθικολόγοι** προεπορεύοντο κατὰ πολὺ εἰς τὴν γνῶσιν τῆς ψυχοπαθολογίας. Κατὰ τὴν γνώμην των ὅλαι αἱ ἀνωμαλίαι εἶνε ἐγκλήματα κατὰ τοῦ ἐνσαρκωθέντος Παγκοσμίου Καλοῦ καὶ ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τῆς Μεγαλειότητος τοῦ Θεοῦ. Οἱ ἐγκληματίαι δὲν θὰ συνεχωροῦντο, ἄλλως, εἰμὴ διὰ τοῦ καθαρτηρίου πυρός, τὸ ὁποῖον περιβάλλον καὶ ἐναγκαλιζόμενον τὰς σάρκας των, θὰ ἀπηλευθέρου τὴν ἀθάνατον ψυχὴν ἀπὸ τὴν φυλακήν της.

⁂

Ἕνα ἄλλο μέρος τοῦ ἔργου, διακανονίζον τὴν δικονομίαν, ἀπαριθμεῖ τὰ μέσα τῶν μαρτυρίων καὶ τοὺς βαθμοὺς τῶν μαρτυρίων, τῶν χρησιμοποιητέων διὰ νὰ ὑποχρεώνωνται πρὸς ὁμολογίαν οἱ κατηγορούμενοι.

Ἐδῶ ἀκόμη ὁ πλοῦτος τῆς ἐφευρέσεως καὶ ἡ νοσηρὰ φαντασία τῶν δύο ἱερωμένων γνωρίζει ἐπὶ πλέον δι' ἑνὸς τίτλου νὰ «ἐκβιάζῃ» τὸν θαυμασμόν. Πράγματι ποιὸ ἔγκλημα δὲν θὰ ὡμολογοῦσαν οἱ δυστυχεῖς ἄνθρωποι ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν μέσων ποὺ συνιστοῦν καὶ ἐξαίρουν; Ἆ! αὐτὸς ὁ ἐνάρετος Γιακόμπους Σπρένγκερ, μεγάλος διώκτης τῶν μαγισσῶν, δὲν ἔπρεπε νὰ στενοχωρηθῇ. Στὶς δύο πόλεις τῆς Κωνσταντίας καὶ τοῦ Ράβενμπεργκ καὶ κατὰ τὸ διάστημα ἑνὸς μόνον ἔτους, ἔκαυσε — ναὶ ἔκαυσε! — 40 γυναῖκες νέες καὶ ὡραῖες καὶ ἡλικίας ἀπὸ 18 ἕως 34 ἐτῶν.

Ἂν πολλοὶ Πάπαι, ὅπως ὁ Ἀλέξανδρος ὁ 6ος, ὁ Ἰούλιος ὁ 2ος, ὁ Λέων ὁ 10ος, ὁ Πάπας τῶν συγχωροχαρτίων, ὁ Ἀδριανὸς ὁ 6ος κλπ. ἐπεκύρωσαν διὰ τῶν ἐγκυκλίων των τὰ παραγγέλματα τοῦ «Ἐξενχάμμερ» καὶ ἐξέτειναν τὴν δικαιοδοσίαν του ἐπὶ ὅλων τῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης, ὑπῆρξαν, ὅμως, καὶ πνεύματα τολμηρὰ καὶ φωτισμένα, τὰ ὁποῖα ἀντετάχθησαν εἰς τὰς θεωρίας, τὰς ὁποίας ἔθετεν εἰς κυκλοφορίαν τὸ βιβλίον ἐκεῖνο καὶ ἐτόλμησαν ν' ἀρνηθοῦν τὴν ὕπαρξιν τῶν μάγων, ὅπως πολὺ σοφὰ καὶ ἡ Ἐκκλησία πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῶν Κραῖμμερ καὶ Σπρέγκερ. Οὕτω ὁ ἱεροκῆρυξ Βαλτάσαρ Μπέρι τοῦ Ἄμστερνταμ εἰς τὸ βιβλίον του: «Ὁ μαγεμένος κόσμος» ἀρνεῖται ρητῶς νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν μαγείαν καὶ ἐπιτίθεται σφοδρῶς κατὰ τοῦ «Ἐξενχάμμερ». Ἐπίσης ἕνας Γερμανὸς Ἰησουΐτης, Φρὶτς φὸν Σπρέ, ἰατρὸς πολλῶν μαγισσῶν ἐκτελεσθεισῶν ἐπὶ τῆς πυρᾶς, ἀμφιβάλλει διὰ τὴν ἀξίαν τῶν κατηγοριῶν καὶ τῶν μέτρων ποὺ ἐλαμβάνοντο κατὰ τῶν μαγισσῶν. Τὸ βιβλίον του «Ἡ δίκη κατὰ τοῦ Σάγκας», ἐκδοθὲν ἐν Τρεβήροις τῆς Γερμανίας κατὰ τὸ 1593, περιέχει μίαν περίεργον καὶ θαρραλέαν μαρτυρίαν ἐπὶ τοῦ τρόπου τῆς δίκης, κατὰ τῆς ὁποίας ἡ λογικὴ τοῦ Ἰησουΐτου αὐτοῦ ἐξηγέρθη.

Παρ' ὅλας ὅμως αὐτὰς καὶ παρ' ὅλας τὰς ἄλλας φωτεινὰς ἐξαιρέσεις, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὸν 17ον καὶ 18ον αἰῶνα ἐσημειώθησαν, τὸ κακοποιὸν βιβλίον τῶν δύο Γερμανῶν διετήρησε ἐπὶ μακρὸν ἄθικτον τὴν ἀξίαν του. Κατὰ τὸ 1781 εἰς Σεβίλλην ἔκαυσαν! μίαν γυναῖκα, μίαν ἄλλην κατὰ τὸ 1782 εἰς τὸ Κάδιξ, ἀμφοτέρας ἐπὶ μαγείᾳ κατηγορηθείσας. Ἀλλ' ἰδοὺ ἓν γεγονὸς πλέον ἀπίστευτον: Κατὰ τὸ 1799, εἰς τὸ Πόζεν, τὸ λαϊκὸν δικαστήριον, ἐξέδωσεν ἀπόφασιν ἀποκεφαλισμοῦ ἐναντίον ἑνὸς ἀνδρός, μόνον καὶ μόνον στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ «Ἐξενχάμμερ», διότι ἔλεγον μερικοὶ ὑποστηρικταὶ τοῦ δυστυχοῦς φυλακισμένου (ὁ ὁποῖος ἄλλως τε δὲν ἔπαυε νὰ διακηρύσσῃ τὴν ἀθωότητά του) ἐφαίνετο νὰ ἐπικαλῆται τὰ «κριτέριουμ», τὰ ὁποῖα ἐστιγμάτισαν ἄλλοτε οἱ δύο ἐκεῖνοι ἐλεύθεροι τρελλοὶ Κραῖμμερ καὶ Σπρένγκερ...

ΒΙΛΕΛΜ ΒΟΛΦ

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ

Θὰ πλέξω ασπρα γαρύφαλα, μερτιὲς κι' ὡραίους ναρκισσους,
μὲ κρῖνα γελαστὰ μαζὶ μὲ τὸ γλυκὸ τὸν κρόκο
καὶ μέσ' σ' αὐτὰ ὁλοκόκκινους ὑάκινθους θὰ ἑνώσω
μὲ ρόδα ἐρωταγάπητα κι' ἔτσι μέσ' τοὺς κροτάφους
τῆς Ἡλιοδώρας στέφανος θ' ἀνθοβολῇ — στολίδι
τῆς μυροβόλου χαίτης της μὲ τὶς μακρὲς πλεξοῦδες.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ

Τί θὲς τὰ ροδοστέφανα, κόρη, τί θὲς τοὺς πέπλους
ἢ τὶς διαμαντοστόλιστες τοῦ κεφαλιοῦ κορδέλλες;
Χλωμιάζουν 'μπρὸς στὸ δέρμα σου καὶ τὰ μαργαριτάρια
καὶ τὴ λαμπράδα τῶν μαλλιῶν δὲν σβύνει τὸ χρυσάφι.
Ὁ Ἰνδικὸς ὑάκινθος λαμποκοπᾷ μὲ χάρι,
μὰ εἶνε πολὺ θαμπότερος ἀπ' τὰ δικά σου μάτια.
Τὰ δροσερὰ τὰ χείλη σου κι' ἡ δλόγλυκη ἁρμονία
τοῦ στήθους σου εἶνε ἰσότιμα μὲ τῆς Παφίας τὴ ζώνη.
Ἡ χάρες σου μ' ἐδάμασαν. Μονάχα μὲ γοητεύουν
τὰ μάτια σου, ὅπου ἐφώλιασεν ἡ μαλακὴ ἡ Ἐλπίδα.

ΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ

Αἴ! μὲ τὰ ρόδα, κόρη, ἐσὺ πῶχεις τοῦ ρόδου χάρι,
σὰν τί πουλεῖς: τὰ ρόδα, ἐσὲ ἢ καὶ τὰ δυὸ ζευγάρι;

Μετάφρασις Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

(Ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα «Ἐρωτικὰ Ἐπιγράμματα» τῶν ὁποίων ἔμμετρος μετάφρασις θὰ δημοσιευθῇ εἰς τόμον τῆς σειρᾶς τοῦ «Παπύρου»)

Τραγικὴ διαπίστωσις

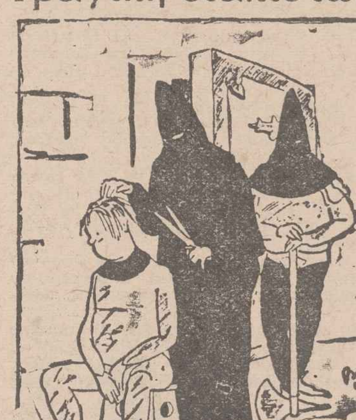

Ὁ δήμιος: Ἔ, δὲν πειράζει... Ὑπάρχει δικαιοσύνη στὸν οὐρανό!...

Ὁ μελλοθάνατος: Ναί, μὰ τὸ κακὸ εἶνε ὅτι ὑπάρχει καὶ ἐπὶ τῆς γῆς!..

Ἕνα αἰσθηματικὸν ἀριστούργημα παγκοσμίου φήμης

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ

(Ὁ ἔρως τοῦ βασιλέως Σολομῶντος μὲ τὴν ὡραίαν Σουλαμίτιδα)

Τὸ ὑπέροχον ἔργον τοῦ μεγάλου συγγραφέως ΑΛ. ΚΟΥΠΡΙΝ

Ὅσον καιρὸ οἱ ἄνθρωποι θ' ἀγαπιοῦνται,
ὅσον καιρὸ ἡ ὡμορφιὰ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος
θὰ λογίζωνται ὡς τὸ καλλίτερο ὄνειρο,
τόσον καιρό, σοῦ τὸ ὁρκίζομαι, ὦ Σουλαμῖτις,
τὸ ὄνομά σου, ἀπὸ αἰῶνα σὲ αἰῶνα,
θὰ προφέρεται μὲ θέρμη καὶ εὐγνωμοσύνη!»

Βασιλεὺς **ΣΟΛΟΜΩΝ**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1ον

Σ' ΟΛΗ ΤΟΥ ΤΗ ΔΟΞΑ

Ὁ βασιλιᾶς Σολομὼν δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμη στὴν ὥριμη ἡλικία — ἦταν σαράντα πέντε χρονῶν — ἀλλὰ ἡ σοφία του, ἡ ὀμορφιά του, ἡ πολυτέλεια τῆς ζωῆς του καὶ ἡ λαμπρότης τῆς αὐλῆς του, τοῦ εἶχαν κάνει μιὰ φήμη ποὺ ἁπλωνόταν πολὺ μακρυά, πέρα ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη. Στὴν Ἀσσυρία καὶ τὴν Φοινίκη, στὴν Ἄνω καὶ Κάτω Αἴγυπτο, ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ταυρίδα ὡς τὸ Γιεμέν, ἀπὸ τὴν Περσούπολι στὸ Ἰσμάρ, στὶς ἀκτὲς τῆς Μαύρης θάλασσας, ὅπως στὰ νησιὰ τῆς Μεσογείου, παντοῦ οἱ λαοὶ ἐπρόφεραν μὲ θαυμασμὸ τ' ὄνομά του καὶ κανένας ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς τῆς ἐποχῆς του δὲν μποροῦσε νὰ παραβληθῇ μ' αὐτόν.

Ὅ,τι ἀντίκρυζαν τὰ μάτια του καὶ ἐπιθυμοῦσε ὁ βασιλιᾶς, ἦταν ἀμέσως δικό του, καὶ καμμιὰ χαρὰ δὲν στερήθηκε ποτὲ ἡ καρδιά του.

Εἶχε ἑφτακόσιες γυναῖκες καὶ τριακόσιες παλλακίδες, χώρια τὶς σκλάβες καὶ τὶς χορεύτριες.

Καὶ τὶς κρατοῦσε ὅλες κάτω ἀπὸ τὴν γοητεία τοῦ ἔρωτά του, γιατὶ ὁ Θεὸς τοῦ εἶχε δώσει τὴν ἀστείρευτη δύναμι τοῦ πόθου.

Εἶχε γνωρίσει ὅλους τοὺς τύπους τῶν γυναικῶν.

Τοῦ ἀρέσαν τὰ ἄσπρα καὶ δροσερὰ πρόσωπα, μὲ τὰ μαῦρα μάτια, τὰ κόκκινα χείλη μὲ τὴν τόσο ἐφήμερη ὀμορφιά. Ἀνοίγαν σὰν τὰ λουλούδια ὅλο δροσιὰ καὶ χάρι, καὶ σὰν τὸν νάρκισσο μαραίνονταν ἀμέσως.

Ἀγαποῦσε ἀκόμη τὶς κοπέλλες μὲ τὰ ἡλιοκαμμένα σὰν μπρούτζινα κορμιά, ποὺ εἶχαν ὁλόσγουρα μαλλιὰ μαῦρα, καὶ φοροῦσαν πολυάριθμα φανταχτερὰ στολίδια, τὶς γυναῖκες τῆς Ἀσσυρίας μὲ τὰ βαμμένα μάτια, ποὺ εἶχαν τὸ μέτωπο καὶ τὰ μάγουλα στιγματισμένα μὲ μπλὲ ἄστρα. Τὶς Αἰγύπτιες μὲ τὸ κιτρινωπὸ δέρμα, ἀκούραστες στὸν ἔρωτα καὶ τρομερὲς στὴ ζήλεια· τὶς λεπτὲς γυναῖκες μὲ τὰ γαλανὰ μάτια καὶ τὰ χρυσᾶ μαλλιά, μὲ τὸ μυρωμένο κορμί, ποὺ ἐρχόνταν ἀπὸ τὸν Βορρᾶ καὶ μιλοῦσαν μιὰ μυστηριώδη γλῶσσα στοὺς κατοίκους τῆς Παλαιστίνης.

Πολλὲς ἦταν καὶ ἡ κόρες τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Ἰσραὴλ ποὺ ἀγάπησε ὁ βασιλιᾶς.

Εἶχε μοιραστῆ ἀκόμα καὶ τὸ στρῶμα τῆς Μπαλκὶς-Μακέντα, βασίλισσας τοῦ Σαββᾶ, ἀνώτερης ἀπ' ὅλες τὶς γυναῖκες τοῦ κόσμου, στὴν σοφία, τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴν ἐπιστήμη της νὰ ἀνανεώνεται διαρκῶς στὴν τέχνη τοῦ πάθους.

Ὁ Σολομὼν ὑπῆρξε ἐρωμένος τῆς Ἀβιζάγκα τῆς Σουναμίτιδος, τῆς ὁποίας ἡ ὀμορφιὰ εἶχε γλυκάνει τὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ βασιλέως Δαυΐδ.

Ἐρωτεύθηκε ἀκόμα μιὰ φτωχιὰ παρθένα, τὴν Σουλαμίτιδα, τὴν μόνη μέσα σ' ὅλες τὶς γυναῖκες ποὺ ἀγάπησε μ' ὅλη του τὴν ψυχή.

Τὸ φορεῖο ποὺ εἶχε παραγγείλει ὁ Σολομὼν ἦταν ἀπὸ τὸ καλλίτερο ξύλο κέδρων, μὲ ἀσημένιες κολῶνες, χρυσᾶ ἀντερείσματα καὶ μιὰ τέντα ὅλο πορφύρα τῆς Τύριδος. Τὸ ἐσωτερικὸ τῆς τέντας ἦταν ὅλο κεντημένο μὲ χρυσὸ καὶ πολύτιμα πετράδια — δῶρα τοῦ ἔρωτα τῶν γυναικῶν καὶ τῶν κοριτσιῶν τοῦ Ἰσραὴλ — καὶ ὅταν τὶς μέρες μεγάλης γιορτῆς, παρουσιαζόταν στὸ λαό του μὲ τὸ φορεῖο αὐτὸ ποὺ σήκωναν εὐκίνητοι μαῦροι σκλάβοι, πραγματικὰ ἔμοιαζε ὁ βασιλιᾶς μὲ κρῖνο μέσα στοὺς κήπους τῆς Σαρώνης!

Τὸ πρόσωπό του ἦταν ὠχρό, τὰ χείλη θυμίζαν ἄλυκη κορδέλλα καὶ μέσα στὰ μαλλιά του τὰ ὁλόμαυρα μὲ γαλανὲς ἀποχρώσεις, μερικὲς ἄσπρες τρίχες, στόλισμα τῆς σοφίας του, ἄστραφταν σὰν ὁλοκάθαρο νερὸ ποὺ πέφτει σὰν ἀσήμι ἀπὸ τοὺς βράχους τοῦ Ἀέρμωνος. Τὰ μάτια του ἦταν σκοτεινὰ καὶ βαθειὰ σὰν νύχτα χωρὶς φεγγάρι, τὰ τσίνουρά του ἔμοιαζαν μὲ βέλη, ἢ μὲ μαῦρες ἀχτῖνες δυὸ ἄστρων πιὸ μαύρων ἀκόμη.

Κανένας ἄνδρας στὸν κόσμο δὲν μποροῦσε νὰ ἀντικρύσῃ χωρὶς νὰ χαμηλώσῃ τὰ μάτια τὸ βλέμμα τοῦ Σολομῶντος καὶ ὁ κεραυνὸς τοῦ θυμοῦ στὰ μάτια τοῦ βασιλιᾶ ἔκανε τοὺς ἄνδρες νὰ πέφτουν στὰ πόδια του.

Τοῦ συνέβαινε πάλι, νἄχῃ τὴν καρδιὰ γεμάτη εὐθυμία. Ἐκεῖνες τὶς μέρες ὁ βασιλιᾶς μεθοῦσε ἀπὸ ἀγάπη, ἀπὸ κρασὶ κι' ἀπὸ τὴν εὐτυχία νὰ νοιώθῃ παντοδύναμο τὸν ἑαυτό του. Ἄλλοτε πάλι χαιρόνταν μὲ μιὰ ὄμορφη καὶ σοφὴ λέξι ποὺ ἔλεγε σὲ μιὰ κατάλληλη στιγμή. Τὰ μακρυά του τσίνουρα τότε χαμήλωναν, ρίχνοντας μιὰ σκιὰ μπλὲ στὸ γαλήνιο πρόσωπό του.

Καὶ μόνον στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματός του, ἡ γυναῖκες ἔννοιωθαν μιὰ ταραχὴ στὴν καρδιά τους ὅπως ἡ μυρωδιὰ χυμένης μυρσίνης, θυμίζει νύχτες ἀγάπης. Τὰ χέρια τοῦ βασιλιᾶ ἦταν ἄσπρα, ζεστὰ καὶ ὄμορφα σὰν γυναικεῖα. Ἀλλὰ εἶχαν μιὰ τέτοια δύναμι ζωτικότητος αὐτὰ τὰ χέρια, ποὺ τὸ ἀκούμπισμά τους μονάχα στὸ κεφάλι ἑνὸς ἀρρώστου, γιάτρευε τοὺς πόνους, τὴν μαύρη μελαγχολία καὶ τὴν λύσσα. Στὸν δείκτη τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ, φοροῦσε μιὰ κόκκινη πέτρα σὰν τὸ αἷμα, ποὺ σκορποῦσε γύρω λάμψι σὰν μπριλλάντι.

Τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ ἦταν πολὺ παληὸ καὶ εἶχε χαραγμένο ἐπάνω σὲ μιὰ γλῶσσα κάποιου πολὺ παληοῦ λαοῦ: «Ὅλα περνοῦν».

Τόσο μεγάλη ἦταν ἡ δύναμι τῆς ψυχῆς του, ποὺ καὶ τὰ ζῶα ἀκόμα ὑπάκουαν στὸν Σολομῶντα, κι' ὅταν τὸν ἔβλεπαν νὰ μπαίνῃ στὸ κατάλυμά τους, τὰ λεοντάρια καὶ ἡ τίγρεις ἔρχονταν νὰ ξαπλωθοῦν στὰ πόδια του, καὶ τοῦ ἔγλυφαν τὰ χέρια.

Τοῦ ἄρεσε νὰ χαϊδεύῃ τὴν σκληρὴ χαίτη τοῦ λεονταριοῦ, τὴν βελουδένια πλάτη τοῦ μαύρου πάνθηρος καὶ τὰ εὐλύγιστα πόδια τῆς λεοπαρδάλεως· τὸν εὐχαριστοῦσε ν' ἀκούῃ τὸν βρυχηθμὸ τῶν ἀγρίων θηρίων, νὰ παρακολουθῇ τὶς ἰσχυρὲς κι' ἁρμονικὲς κινήσεις τους, καὶ νὰ νοιώθῃ τὴν ἄγρια καὶ καυτὴ μυρωδιὰ τῆς ἀνάσας τους.

Ἔτσι ἦταν ὁ Σολομών, κατὰ τὴν περιγραφὴ τοῦ Ἰωσαφᾶ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλούντ, χρονογράφου τῆς ἐποχῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2ον

ΤΟ ΒΟΥΝΟ ΤΩΝ ΑΡΩΜΑΤΩΝ

Στὸ δυτικὸ μέρος τοῦ ναοῦ τοῦ Μολώχ, στὴν νότιο πλευρὰ τοῦ ὄρους Μπάθν-Ἐλ-Χάβ, ὁ βασιλιᾶς εἶχε ἕναν ἀμπελῶνα, ὅπου τοῦ ἄρεσε νὰ ἀπομονώνεται τὶς ὧρες τῶν βαθειῶν στοχασμῶν του.

Ροδιές, ἐληές, καὶ ἀγριομηλιὲς ἀποτελοῦσαν τὸ πλαίσιον αὐτοῦ τοῦ ἀμπελῶνος στὶς τρεῖς πλευρὲς τοῦ βουνοῦ· στὴν τετάρτη πλευρά, τὸν χώριζε ἀπὸ τὸν δρόμο, ἕνας μεγάλος πέτρινος τοῖχος. Τὴ μέρα ἐκείνη, μόλις ἄρχισε νὰ χαράζῃ ἡ αὐγή, ὁ Σολομὼν ἐπῆγε στὸ βουνὸ Μπάθν-Ἐλ-Χάβ. Ἄφησε τὸ φορεῖο του μακρυὰ στὸ δρόμο καὶ ἔπειτα ὁλομόναχος κάθησε σ' ἕναν ἁπλὸ ξύλινο πάγκο, στὴ σκιὰ τῶν δένδρων ποὺ ἦταν γεμᾶτα ἀκόμα ἀπὸ τὴ νυχτερινὴ δροσιά.

Ὁ βασιλιᾶς φοροῦσε ἕνα ἁπλὸ ἄσπρο φόρεμα ποὺ κρατιόταν στὸ δεξὶ ὦμο καὶ πρὸς τ' ἀριστερὸ μέρος μὲ δυὸ χρυσὲς αἰγυπτιακὲς πόρπες σὲ σχῆμα κροκοδείλων, σύμβολον τοῦ θεοῦ Σεμπάχ. Ἀκίνητα, τὰ χέρια τοῦ βασιλιᾶ ἀκουμποῦσαν στὰ γόνατά του· μὲ τὰ μάτια, ποὺ μιὰ βαθειὰ σκέψι σκοτεινιάζει, κυττάζει τὴν Ἀνατολή, πρὸς τὴ Νεκρὴ Θάλασσα, ἐκεῖ ποὺ μέσα στὴν πυρκαϊὰ ποὺ ἀνάβει ἡ αὐγή, ὁ ἥλιος ὑψώνεται πάνω ἀπὸ τὴ στρογγυλὴ κορφὴ τοῦ ὄρους Ἀνάμ.

Ἡ πρωϊνὴ αὔρα φυσοῦσε ἀνατολικά, σκορπίζοντας τὴ μυρωδιὰ τῆς ἀνθισμένης κληματαριᾶς καὶ τὸ λεπτὸ ἄρωμα τῆς ρεζεντά. Τὰ μαῦρα κυπαρίσσια ταλαντεύανε μὲ μεγαλοπρέπεια τὶς λιγνές των κορφὲς καὶ σκορποῦσαν τριγύρω τὴν ὅλη ρετσίνα ἀνάσα τους. Τὰ ἀσημένια φύλλα τῆς ἐληᾶς ἐσάλευαν σ' ἕνα γοργὸ ψίθυρο.

Ἔξαφνα ὁ Σολομὼν σηκώνεται κι' ἀφογκράζεται. Ὄχι πολὺ μακρυά, πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα, μιὰ γλυκειὰ φωνὴ ἀκούστηκε· μιὰ γυναικεία φωνή, καθαρὴ καὶ διαυγὴς σὰν τὴ διαύγεια ποὔχει τὸ πρωϊνὸ αὐτό, κάτω ἀπὸ τὴ δροσιά. Ἁπλῆ καὶ γλυκειά, ξεχύνεται μιὰ ἁρμονία ἀπὸ πέντε ἢ ἓξ νότες, ὅμοια μὲ τὸ ψιθύρισμα ποὺ κάνει τὸ ρυάκι στὸ βουνό. Καὶ ἡ πρωτόγονη καὶ μαγευτικὴ χάρι αὐτοῦ τοῦ τραγουδιοῦ φέρνει στὰ μάτια τοῦ βασιλιᾶ ἕνα χαμόγελο συγκινήσεως... Κι' ἡ φωνὴ πλησιάζει περισσότερο.

Νά την κι' ὅλας πίσω ἀπὸ τὰ φουντωμένα κέδρα καὶ τὸ σκοτεινό των φύλλωμα. Καὶ τότε, ἀνοίγοντας ἕνα δρόμο μέσα ἀπὸ τοὺς ἀγκαθωτοὺς βάτους, ὁ βασιλιᾶς παραμερίζοντας σιγὰ τὰ κλαδιά, βρίσκεται ξαφνικὰ σ' ἕνα ξέφωτο. Μιὰ κληματαριὰ ἁπλώνεται μπροστά του, σ' ὅλο τὸ μάκρος ἑνὸς χαμηλοῦ τοίχου, χοντροφτειαγμένου μὲ μεγάλες κίτρινες πέτρες.

Ὁ βασιλεὺς Σολομὼν καὶ ἡ ὡραία Σουλαμῖτις

Ντυμένη μ' ἕνα ἐλαφρὸ γαλάζιο φόρεμα, μιὰ νέα κοπέλλα πηγαινοέρχεται μέσα στὰ λουλούδια. Σκύβει γιὰ μιὰ στιγμή, σὰν νὰ μαζεύῃ κάτι, κι' ὕστερα, ξαναρχίζει τὸ τραγοῦδι της. Τὰ ξανθά της μαλλιὰ ἀστράφτουν στὸν ἥλιο:

«Ὡσότου φυσήξει τ' ἀεράκι τῆς αὐγῆς
καὶ κουνηθοῦνε οἱ ἦσκιοι, γύρισε,
γίνε ὅμοιος, ἀγαπημένε μου, μὲ ζαρκαδάκι,
ἢ μ' ἐλαφάκι πάνου στὰ βουνὰ μὲ τὶς ρεματιές».

Ἔτσι τραγουδοῦσε, μαζεύοντας λουλούδια κι' ὕστερα, σιγὰ-σιγά, πλησιάζει τὸν τοῖχο, πίσω ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶνε κρυμμένος ὁ βασιλιᾶς. Εἶνε μόνη, δὲν τὴν βλέπει κανείς, δὲν τὴν ἀκούει κανείς, ὅλα τὴν μεθοῦν: ἡ μυρωδιὰ τῆς ἀνθισμένης κληματαριᾶς, ἡ χαρούμενη πρωϊνὴ δροσιά, καὶ τὸ καυτὸ τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς της· στὰ χείλη της, τὰ ἀθῶα λόγια τοῦ τραγουδιοῦ της, αὐθόρμητα γεννιοῦνται καὶ σβύνουν ἕνα-ἕνα καθὼς τ' ἁρπάζει τ' ἀέρι:

«Πιάστε τὶς ἀλεποῦδες μας,
τὶς μικρὲς ἀλεποῦδες ποὺ ἀφανίζουν,
τ' ἀμπέλια· τί τ' ἀμπέλια μας ἀνθίσανε».

Κι' ἔτσι, πλησιάζει, σιγὰ τὸν τοῖχο, καὶ χωρὶς ν' ἀντιληφθῇ τὸν βασιλιᾶ, ἀπομακρύνεται ξανά, ἀνάλαφρη μέσα στὰ λουλούδια. Τώρα ἡ φωνή της γίνεται πιὸ μακρυνή:

«Φύγε, ἀγαπημένε μου, φύγε σὰν τὸ ζαρκαδάκι
Ἢ σὰν τ' ἀλαφάκι πάνω στὰ ὄρη τῶν ἀρωμάτων».

Ἀλλὰ ἄξαφνα σωπαίνει καὶ σκύβει τόσο χαμηλὰ πρὸς τὴ γῆ, ἔτσι ποὺ χάνεται πίσω ἀπὸ τὴν κληματαριά. Τότε, μὲ τὴ φωνή του, ποὺ εἶνε σὰν χάδι, τῆς λέγει ὁ Σολομών:

— Κοπέλλα, ἄφησε νὰ ἰδῶ τὸ πρόσωπό σου, ἄφησε ν' ἀκούσω τὴ φωνή σου.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἕνας δυνατὸς ἀγέρας σηκώνεται, φουσκώνει τὸ ἐλαφρό της φόρεμα καὶ τὸ ξανακολλᾷ στὸ σῶμα της, γύρω ἀπὸ τὰ πόδια της. Καὶ γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο, ἐνῷ γυρνᾷ τὴν πλάτη της στὸν ἀέρα, φαίνεται στὸ βασιλιᾶ πὼς τὴν βλέπει γυμνὴ κάτω ἀπὸ τὸ φόρεμά της.

Στέκεται ἐκεῖ, ψηλὴ κι' εὐκίνητη, σ' ὅλη τὴν ἄνθησι τῶν δεκατριῶν της χρόνων· διακρίνει τὰ μικρά της στήθη, στρογγυλὰ καὶ σφιχτά, γύρω ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ λινό, εἶνε σὰ νὰ φτιάχνῃ ἀχτίδες, τὴν παρθενικὴ λεκάνη σὰν κύπελλο τορνευτό, τὴν βαθειὰ γραμμὴ ἐκείνη, ποὺ κατεβαίνει ὡς κάτω ἀνάμεσα στὶς γάμπες καὶ ξανανεβαίνει ὡς τοὺς γοφούς.

— ...Γιατὶ ἡ φωνή σου εἶνε γλυκειὰ καὶ τὸ πρόσωπό σου ἀγαπητό!» ξαναλέει ὁ Σολομών. Πλησιάζει περισσότερο, καὶ σηκώνει πρὸς αὐτὸν ἕνα βλέμμα γεμᾶτο θαυμασμὸ καὶ συγκίνησι.

Τὸ πρόσωπό της, μὲ τὸ λαμπρὸ μπρούντζινο χρῶμα εἶνε ἀνέκφραστα ὡραῖο.

Μέσα στὰ ξανθά της μαλλιὰ ποὺ πέφτουν σ' ἀμέτρητες μποῦκλες στοὺς ὤμους της, ἔχει καρφιτσώσει δυὸ κόκκινα λουλούδια, καὶ ὅπως τὰ φωτίζει ὁ ἥλιος, μοιάζουν σὰν ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι.

Ἕνα περιδέραιο ποὺ ἔφτιαξε μόνη της, ἀπὸ ξερόφυλλα, περιτριγυρίζει δυὸ φορὲς τὴν ἀφελῆ καὶ συγκινητικὴ χάρι, γύρω ἀπὸ τὸ λεπτὸ καὶ ἡλιοκαμένο λαιμὸ τῆς νέας κοπέλλας.

—Δὲν σὲ εἶχα προσέξει!» τοῦ λέει σιγά, καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς της, εἶνε σὰν τὸ γλυκὸ τραγοῦδι ἑνὸς αὐλοῦ. «Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;»

—Τραγουδοῦσες τόσο ὤμορφα κοπέλλα μου!

Χαμηλώνει κοκκινίζοντας τὰ μάτια, ἐνῷ ἕνα χαμόγελο τρέμει καὶ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα της βλέφαρα καὶ στὶς ἄκρες τοῦ στόματός της.

—Τὸ τραγοῦδι σου μιλοῦσε γιὰ κάποιο πολυαγαπημένο, τόσο ἐλαφρὸ ὅσο τὸ ζαρκάδι ἢ τὸ ἐλαφάκι. Θὰ εἶνε ὁ ὤμορφος φίλος σου, δὲν εἶν' ἔτσι κοπέλλα μου;

Τῆς ἔφυγε ἕνα γέλιο τόσο ἁρμονικὸ καὶ δυνατό, ποὺ νόμιζε κανεὶς πὼς ἄκουγε ἕνα ἀσημένιο χαλάζι νὰ πέφτῃ σὲ χρυσὸ πιάτο.

—Δὲν ἔχω φίλο. Αὐτὸ ποὺ ἔλεγα ἦταν μονάχα ἕνα τραγοῦδι. Δὲν ἔχω φίλο ἀκόμα....

Γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο σωπαίνουνε καὶ οἱ δυό, καὶ κυττάζονται στὰ μάτια χωρὶς νὰ χαμογελοῦν... Μέσα στὰ δέντρα τὰ πουλιὰ φωνάζουν ἀπὸ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο κλαδί. Τὸ στῆθος τοῦ κοριτσιοῦ κάτω ἀπὸ τὸ φόρεμά του, ἀνασηκώνεται σὲ κάθε στιγμή.

—Δὲν σὲ πιστεύω, εἶσαι τόσο ὤμορφη...

—Μὲ κοροϊδεύεις — κύττα τί μαύρη ποὺ εἶμαι...

Καὶ σηκώνοντας πολὺ ψηλὰ τὰ μελαχρινὰ χεράκια της, ἀφήνει νὰ γλυστροῦν ὡς τοὺς ὤμους τὰ φαρδιὰ μανίκια τοῦ φορέματός της, ἀποκαλύπτοντας ἔτσι τοὺς ἀγκῶνες της, μὲ τὴν παρθενική, στρογγυλὴ καὶ λεπτή τους γραμμή.

Μὲ μιὰ παραπονιάρικη φωνὴ διηγεῖται:

—Τ' ἀδέλφια μου, θυμωμένα μαζί μου, μ' ἀνάγκασαν νὰ φυλάω τὴν κληματαριὰ καὶ κύτταξε πόσο μὲ μαύρισε ὁ ἥλιος!

—Ἆ, ὄχι, ὁ ἥλιος σ' ἔκανε ἀκόμα πιὸ ὤμορφη ἐσένα, ποὺ εἶσαι ἡ ὡραιότερη ἀπ' ὅλες τὶς γυναῖκες!... Μόλις χαμογέλασες καὶ τὰ δόντια σου εἶνε ἄσπρα σὰ δίδυμα νεογέννητα ἀρνάκια ποὺ βγαίνουν ἀπὸ λουτρό· κανένα ἐλάττωμα δὲν τὰ χωρίζει. Κάτω ἀπὸ τὶς μποῦκλές σου, τὰ μάγουλά σου εἶνε σὰν μισὰ ρόδια. Τὰ χείλη σου εἶνε ροδοκόκκινα: κι' εἶνε ἀπόλαυσι νὰ τὰ κυττάζῃ κανείς. Ὦ, πόσο εἶσαι ὤμορφη! Ὁ λαιμός σου εἶνε ἴσιος καὶ λεπτός, σὰν τὸ Πύργο τοῦ Δαυΐδ.

—Σὰν τὸ πύργο τοῦ Δαυΐδ! ἀπαντᾷ μεθυσμένη...

—Ναί, ναί, ὦ εἶσαι ὡραία μέσ' τὶς ὤμορφες! Χίλιες ἀσπίδες εἶνε κρεμασμένες στὸν πύργο τοῦ Δαυΐδ, ὅλες ἀσπίδες νικημένων ἡρώων. Ἔρχουμαι κι' ἐγὼ νὰ κρεμάσω τὴν ἀσπίδα μου στὸ λαιμό σου.

—Μίλησε... μίλησε κι' ἄλλο...

—Κι' ὅταν στὴ φωνή μου γύρισες, καὶ φύσηξε ὁ ἀέρας, εἶδα κάτω ἀπὸ τὸ φόρεμά σου τὰ δυὸ στήθη σου καὶ εἶπα: Νὰ δυὸ ζαρκαδάκια ποὺ βόσκουνε μέσα στοὺς κρίνους. Ἡ κορμοστασιά σου θυμίζει φοινικιὰ καὶ τὰ δυό σου στήθη, τσαμπιὰ σταφύλια!»

Ἡ κοπέλλα ἄφησε μιὰ κραυγή: μὲ τὸ κεφάλι κρυμμένο στὸ δύο της χέρια, μὲ

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Ἀφιεροῦται εἰς τὸν «Σύλλογον τῶν Ἀθηναίων»

Ὤμορφη ποῦσαι, Ἀθήνα μου, μὲ ἥλιο μὲ φεγγάρι,
καμμιὰ χώραν σὰν καὶ σέ, πάντα μυρίζεις μενεξέ,
δὲν ἔχει αὐτὴ τὴ χάρι.

Σὰν ἔβγω στὸ Λυκαβηττό, καὶ πιὸ ψηλὰ στὸν Ὑμηττὸ
μὲ χάρι σ' ἀντικρύζω
βλέπω τὰ μεγαλεῖα σου, τὴν λύρα μου χορδίζω
κι' ἀπὸ χαρὰ δακρύζω

Μεγάλωσες, στολίστηκες κι' ὤμορφη ποῦσαι τώρα
σὲ τραγουδῶ καὶ σ' ἀγαπῶ, σ' ὅλον τὸν κόσμο θὰ τὸ πῶ,
πῶς εἶσαι ἡ πρώτη χώρα !

Ὁ ζαφειρένιος οὐρανός, τὰ διαμαντένια τ' ἄστρα
τὰ σπίτια τὰ παλάτια σου, τὰ μάρμαρά σου τ' ἄσπρα
καὶ τὰ παληά σου κάστρα,

Τ' ἀρχαῖα σου ποῦνε γνωστὰ σ' ἀνατολὴ καὶ δύσι
ἡ ἀνθρωπότης ἔρχεται γιὰ νὰ τὰ προσκυνήση
Εἶσαι πατρίδα τῶν Θεῶν, στολίδι στὴν Ἑλλάδα,
στὶς τέχνες καὶ στὴν ποίησι μιὰν ἄσβεστη λαμπάδα.
Τοὺς δρόμους σου, τὰ δένδρα σου, τὰ φῶτα, τὰ νερά σου,
Τὰ τραγουδῶ καὶ χαίρομαι τὴν τόσην εὐμορφιά σου,
Καὶ τὰ παιδιὰ νὰ τρέχουνε στὶς στέρνες, στὰ λουλούδια,
νὰ κολυμβοῦν, νὰ τραγουδοῦν μὲ τῆς χαρᾶς τραγούδια.

Σὲ σένα πρωτοχόρδισα, Ἀθήνα μου, τὴν λύρα,
Σὲ σὲ πρωτοβαφτίστηκα στῆς μούσας μου τὰ μῦρα,
Σὲ σένα πρωτοπλήγωσε ὁ ἔρως τὴν καρδιά μου,
Σὲ σένα ἂς εἶν' ἡ πρώτη μου καὶ ὑστερνὴ βραδυά μου
Γι' αὐτὸ γλυκὰ σὲ τραγουδῶ, μὲ μῦρα σὲ ραντίζω,
θέλω καὶ μετὰ θάνατο σὲ σὲ νὰ τριγυρίζω.

ΔΟΓΗΣ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗΣ

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΚΥΡΙΑΝ ΔΙΑΡΚΩΣ ΕΠΙΣΚΕΥΑΖΟΜΕΝΗΝ

Δὲν εἶσαι ὅ,τι φαίνεσαι
δὲν βρίσκω ἐσὲ σ' ἐσένα,
ποὔχεις τὸ ἐγώ σου σ' ἑκατὸ
κουτάκια κλειδωμένα.
Ἀλλοῦ ἔχεις τὰ μαλλιά σου, ἀλλοῦ
τὰ ροδομάγουλά σου...
Πρέπει νὰ ψάξῃς δῶ κι' ἐκεῖ
νὰ βρῇς τὰ θέλγητρά σου.
Στ' ὄνα κουτὶ τὰ χρώματα
τὰ τριανταφυλλένια
καὶ στ' ἄλλο τὰ δοντάκια σου,
τὰ μαργαριταρένια.
Κι' ἔτσι, μαζὶ μὲ τὸν κορσέ,
ποὺ κάθε βράδυ βγάζεις,
τὴν κινητή σου ὠμορφιὰ
ἀλλάζεις καὶ... ξαλλάζεις !

ΕΙΣ ΝΕΑΝ ΔΟΥΛΙΤΣΑΝ

Τί ἄτυχο, μικρό μου δουλικό !
Τ' ἀντρόγυνο γιὰ σὲ δὲν συμφωνάει...
Αὐτὸς σὲ λέει «κομμάτι ὀρεκτικό...»
κι' αὐτὴ 'νε ποὺ γυρεύει νὰ σὲ φάῃ.

ΕΙΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΝ

Διαχειριστὴ σὲ κάναν...
Τί καλά ! σὲ καμαρώνω !...
Ὅμως σὰν περνᾷς κοντά μου,
τὸ σακκάκι μου κουμπώνω.

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

Εἰς το σαλόνι

Ἐκείνη: Ἀγαπητέ μου, ποτὲ νὰ μὴ ἀναβάλῃς γιὰ τὴν ἄλλη ἡμέρα αὐτὸ ποὺ μπορεῖς νὰ κάνῃς σήμερα.

Ἐκεῖνος: Ἔ, τότε, δόστε μου τώρα τὸ φιλὶ ποὺ μοῦ ὑποσχεθήκατε!...

* * *

τοὺς ἀγκῶνες ἐπάνω στὸ στῆθος, κοκκίνησε ὥς τ' αὐτιά.

—... Καὶ εἶδα τοὺς γοφούς σου, μὲ τὶς ἁρμονικὲς γραμμὲς σὰν πολύτιμου βάζου, βγαλμένου ἀπὸ τὰ πεπειραμένα χέρια ἑνὸς καλλιτέχνη. Παραμέρισε τὰ χέρια σου, κοπέλλα. Ἄφησέ με νὰ ἰδῶ τὸ πρόσωπό σου.

Ὑπάκοη, ἄφησε τὰ χέρια της νὰ πέσουν. Τὰ μάτια τοῦ Σολομῶντος ἄστραφταν σὰν τὸ χρυσάφι καὶ ἡ λάμψις αὐτὴ τὴν γοητεύει, τὴν θαμπώνει, σταλάζει μέσα της, τὴν κάνει νὰ ριγῇ ἡδονικά. Μὲ μιὰ σιγανὴ φωνὴ ρωτάει:

—Ποιὸς εἶσαι λοιπόν; Πέστο μου. Ποτὲ ἀκόμη δὲν εἶδα κανέναν ποὺ νὰ σοῦ μοιάζῃ.

—Εἶμαι ἕνας βοσκός, ὤμορφη κοπέλλα. Στὰ βουνὰ ἐκεῖ κάτω, ὅπου τὸ πράσινο λειβάδι εἶνε σπαρμένο μὲ ναρκίσσους βόσκω τὰ κοπάδια μου, ποὺ εἶνε ὅλα κάτασπρα ἀρνάκια. Δὲ θἄρθῃς νὰ μὲ ἰδῇς στὸ λειβάδι μου;

—Νομίζεις, λέει, πὼς μπορῶ νὰ πιστέψω τὰ λόγια σου;

Τὸ πρόσωπό σου δὲν ἔχει τὸ μαύρισμα τοῦ ἀγέρα, οὔτε τὸ κάψιμο τοῦ ἥλιου, τὰ χέρια σου εἶνε ἄσπρα. Φορεῖς ροῦχα ἀκριβά, καὶ μόνον ἡ πόρπη κοστίζει τόσα, ὅσα παίρνουνε κάθε χρόνο τ' ἀδέρφια μου ἀπὸ τὸν Ἀντορινάμ, ποὺ εἶνε παιδαγωγὸς στὸ παλάτι. Ἦρθες ἀπὸ κεῖ κάτω, πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο. Μήπως εἶσαι τῆς βασιλικῆς συνοδείας; Μοῦ φαίνεται πὼς σὲ ξανάδα μιὰ μέρα μεγάλης γιορτῆς... Θυμοῦμαι μάλιστα πὼς ἔτρεχα πίσω ἀπὸ τὸ ἅρμα σου.

—Τὸ μάντεψες, κοπέλλα. Δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ κρύψῃ τίποτα κανείς. Ναί, ἀνήκω στὴ βασιλικὴ συνοδεία. Εἶμαι ὁ ἀρχιμάγειρος τῆς Αὐλῆς καὶ μὲ εἶδες τὴν ἡμέρα τοῦ Μεγάλου Πάσχα στὸ ἅρμα τοῦ Ἀμινοντάβ. Μὰ γιατὶ στέκεσαι τόσο μακρυά μου; Πλησίασε ἀδελφή μου!... Ἔλα κάθησε στὴν πέτρα αὐτή, μίλησέ μου γιὰ σένα. Πές μου τ' ὄνομά σου.

—Σουλαμῖτις ἀπαντᾷ.

—Καὶ γιατί, Σουλαμῖτις, τ' ἀδέρφια σου εἶνε θυμωμένα μαζί σου;

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : εἰς τὸ ἑπόμενον.

ΜΟΝΗ ΣΩΤΗΡΙΑ Ο ΓΑΜΟΣ

Παντρευθῆτε

γιὰ νὰ ζήσετε πολλὰ χρόνια

ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ ΑΙ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑΙ

Ἐκ τῶν τελευταίων στατιστικῶν ἐξάγεται, ὅτι οἱ ἔγγαμοι ζοῦν περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἀγάμους καὶ πολὺ περισσότερον ἀπὸ τοὺς διεζευγμένους.

Λαμβάνομεν ὡς παράδειγμα ἕνα κύριον ἡλικίας 40 ἐτῶν.

Εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν ἀποθνήσκουν :
7 % ἄνδρες νυμφευμένοι.
13 % ἄγαμοι.
21 % διεζευγμένοι.

Ἡ ἰδία ἀναλογία ἰσχύει καὶ διὰ τὰς γυναίκας μὲ διαφορὰν ζωῆς τρία ἔτη ὑπὲρ τῶν γυναικῶν.

Ἰδού, λοιπόν, ὅτι ὁ γάμος δὲν εἶνε μόνον μιὰ «κούρσα» πρὸς τὴν εὐτυχίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν μακροβιότητα.

Ἰδοὺ καὶ ἡ μακροβιότης των :

(Ποσοστὸν θνησιμότητος ἐπὶ 100 προσώπων).

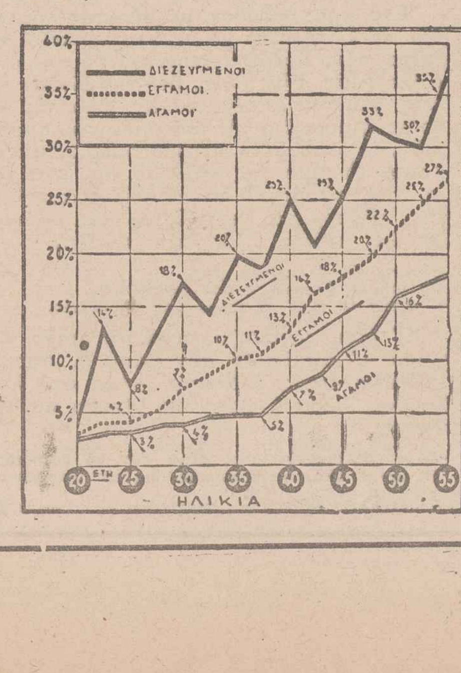

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΩΝ ΓΕΙΤΟΝΩΝ ΜΑΣ

«ΣΕ 55 ΗΜΕΡΕΣ ΘΑ ΣΚΟΤΩΘΗΣ!»

ΚΑΙ Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΜΕΧΜΕΤ Γ' ΕΦΟΝΕΥΘΗ

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΕΝΟΣ ΔΕΡΒΙΣΗ

Σουλτὰν Μεχμὲτ ὁ Γ'. Μιὰ ἐξαιρετικὴ φυσιογνωμία στὴν αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια τῶν Ὀσμανιδῶν. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του ἡ χώρα ἐδοκίμασε ἐξευτελισμοὺς καὶ ἔπαθε καταστροφὲς πρωτάκουστες στὰ χρονικὰ τῆς ἱστορίας της.

Ὁ Μονάρχης αὐτός, τὶς τελευταῖες μέρες τῆς βασιλείας του — ποὺ ὑπῆρξε πολὺ σύντομος — κατήντησε νὰ μὴ ξέρῃ τί κάνει. Γιὰ νὰ καταπνίξῃ τὶς ἐξεγέρσεις ποὺ ξέσπασαν σὲ διάφορα σημεῖα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας, προσέφυγε σ' ἕνα ἀντάρτη τῆς Ἀνατολῆς, τὸν Ντελὶ Χασάν, καὶ τοῦ ζήτησε τὴν συνδρομήν του κατὰ ἕνα ἐξευτελιστικὸ τρόπο. Τὸν κάλεσε στὸ Παλάτι καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄκουσε Χασάν, σὲ διορίζω Γενικὸ Διοικητὴ καὶ στρατάρχη στὴν περιφέρεια τῆς Βοσνίας. Νὰ πάρῃς τοὺς ἄνδρες σου καὶ νὰ ξεκινήσῃς ἀμέσως!

Ὁ Τοῦρκος ἱστορικὸς Πετσεβί, ποὺ τὴν ἔζησε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, περιγράφει ὡς ἀκολούθως τὴν στρατιὰ τοῦ Ντελὶ Χασάν, ποὺ ἀπὸ ἀντάρτης προήχθη σὲ πασᾶ:

«Τέτοιο στράτευμα ἀπὸ καταβολῆς κόσμου δὲν εἶδε ἡ ἀνθρωπότης. Ἀπὸ τοὺς καβαλλάρηδες πολλοὶ εἶχαν κρεμασμένες στὸν ἀναβολέα τῶν ἀλόγων των νεκροκεφαλὲς γκαμήλας. Ἄλλοι πάλιν ἦσαν ὁλόγυμνοι καὶ εἶχαν κρεμασμένα στὸ λαιμό τους σὰν φυλακτό, κύμβαλα καὶ λογῆς-λογῆς κουδουνάκια. Ἄλλοι ξεσκούφωτοι καὶ ἄλλοι μὲ κιουλάφια, στὰ ὁποῖα εἶχαν κρεμάσει κουδουνάκια καὶ ἄλλοι ἔφεραν κοντοβράκια μὲ ὁλόγυμνα τὰ πόδια καὶ τοὺς μηρούς. Κρατοῦσαν δὲ στὰ χέρια των καλάμια καὶ κοντάρια ποὺ στὶς ἄκρες των ἀνεμίζοντο γιὰ σημαιοῦλες κουρελόπανα».

Ὁ τότε πρεσβευτὴς τῶν Ἑνετῶν στὴν Πόλι στὴν ἔκθεσι ποὺ ἔστειλε στὴν Κυβέρνησί του, ἔγραφε :

«Ὁ ἀντάρτης Χασὰν πέρασε ἀπὸ τὴν Ἀσία στὴν Καλλίπολι κι' ὁ Σουλτᾶνος στὸ πέρασμά του διέταξε καὶ ἔσφαξαν τριάντα «κουρμπάνια» — ἀρνιὰ — γιὰ θυσία. Ὅσοι εἶδαν τὰ στρατεύματά του δοκίμασαν τρόμο, ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ κάποια ἀπέχθεια καὶ ἀηδία».

Στὴν ὀρδὴ αὐτὴ τῶν ληστῶν καὶ τῶν κακούργων ἀνέθεσε ὁ Σουλτᾶνος Μεχμὲτ νὰ καταπνίξῃ τὴν στάσι ποὺ ἐξεδηλώθη στὰ σύνορα τῆς Αὐστρίας. Καὶ γιὰ νὰ φανατίσῃ τὰ στρατεύματα αὐτὰ διέπραξε καὶ ἄλλα ἀκόμη ἀνοσιουργήματα. Διέταξε καὶ ἀπεκεφάλισαν τὸν Χότζα Σαρὶ Ἀμπτουρραχμάν, διότι ἐκήρυττε πώς : «ὅποιος πεθαίνει δὲν ξαναγυρίζει στὴ ζωὴ στὴν ἴδια κατάστασι ποὺ βρίσκεται σήμερα».

Ὁ Σουλτᾶνος Μεχμὲτ μὲ τὸ νὰ ἀναθέσῃ τὴν ἀρχιστρατηγία στὸν Ντελὶ - Χασὰν καὶ μὲ τὸν ἀποκεφαλισμὸ τοῦ Χότζα ἐπεδίωκε νὰ τρομοκρατήσῃ τὰ πλήθη. Ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπέτυχε. Ὅσοι γνώριζαν τὴν κατάστασι, στὴν ὁποία εἶχε περιέλθει ἡ χώρα, ἐξακολουθοῦσαν νὰ καταφέρωνται ἀπροκάλυπτα ἐναντίον τοῦ Παλατιοῦ. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ γυιός του, ὁ πρίγκηπας Μαχμούτ, ἐξεδήλωνε ὁλοφάνερα τὸ παράπονό του διὰ τὴν ἀκυβερνησία ποὺ ἐπικρατοῦσε. Ὁ πρίγκηπας αὐτός, ποὺ δὲν εἶχε συμπληρώσει ἀκόμη τὰ 18 χρόνια τῆς ζωῆς του, εἶχε διαγνώσει ὅτι ἡ χώρα πήγαινε στὸν κρημνὸ καὶ διαρκῶς διεμαρτύρετο. Κάποτε σὲ μιὰ στιγμὴ ψυχικῆς ἐξεγέρσεως παρουσιάσθηκε στὸν πατέρα του καὶ τοῦ ἀνέφερε τὶς λεπτομέρειες τῆς καταστροφῆς ποὺ ἔπαθαν τὰ στρατεύματα στὰ ἀνατολικὰ καὶ δυτικὰ σύνορα.

— Πατισάχ, τοῦ εἶπε. Ἀνάθεσε σὲ μένα τὴν διοίκησι τῶν στρατευμάτων καὶ ἀναλαμβάνω τὴν ὑποχρέωσι νὰ καταπνίξω τὶς ἐπαναστάσεις.

Ὁ Σουλτανος Μεχμὲτ ἀπέφυγε ν' ἀπαντήσῃ στὸν φλογόψυχο γυιό του. Κάλεσε ἀμέσως τὸν Κηζλάραγα — τὸν ἀρχιευνοῦχο — γιὰ νὰ συνεννοηθῇ μαζί του. Ὁ μαῦρος στὸ πρόσωπο καὶ στὴν ψυχὴ ἀγᾶς ἐκεῖνος, γέλασε σαρκαστικὰ μόλις ἄκουσε ὅσα τοῦ εἶπε ὁ Σουλτᾶνος καὶ μὲ ἕνα ὕπουλο καὶ προδοτικὸ τρόπο ἀπάντησε :

— Ὁ πρίγκηπας ἔστησε μάτι στὸ Θρόνο. Μόλις θὰ ἀναλάβῃ τὴν διοίκησι τοῦ στρατοῦ θὰ σᾶς ἐκθρονίσῃ. Σ' αὐτὸ τὸν προτρέπει καὶ τὸν ὑποκινεῖ καὶ ἡ μητέρα του.

Ὁ Σουλτᾶνος τὴν ἴδια στιγμή, χωρὶς κανένα δισταγμό, διέταξε καὶ ἔπνιξαν τὴν γυναῖκα του τὴν Σουλτάνα, τὸν γυιό του καὶ 19 ἄλλους ἀθώους ποὺ ἀποτελοῦσαν τοὺς αὐλικοὺς τοῦ Σαραγιοῦ των. Ἄλλως τε καὶ ὅταν ἀνέβαινε στὸν θρόνο εἶχε διατάξει καὶ σκότωσαν τοὺς δεκαεννέα ἀδελφούς του. Γιὰ ἕνα ἀδελφοκτόνο, ἡ παιδοκτονία δὲν μποροῦσε νὰ ἔχῃ σημασία !

Στὸ μεταξὺ ὅμως τὸ Κράτος παρέλυσε καὶ ἡ ἀξιοπρέπειά του κυλιότανε στὸ βοῦρκο. Οἱ Αὐστριακοὶ κατετρόπωσαν τὰ τουρκικὰ στρατεύματα. Στὰ ἀνατολικὰ σύνορα τὰ Περσικὰ στρατεύματα προήλασαν καὶ κατέλαβαν τὸ Τεμπρίζ, ἐκυρίευσαν τὰ φρούρια τοῦ Ναχτσουβὰν καὶ προχωροῦσαν πρὸς τὴν πόλι Ρεβάν.

Ἡ στάσεις καὶ ἡ ἐξεγέρσεις δὲν καταστέλλονται μὲ παιδοκτονίες, μὲ τὸ πνίξιμο γυναικῶν καὶ μὲ τὸ σκόρπισμα τοῦ δημοσίου θησαυροῦ γιὰ τὴν ἱκανοποίησι τῶν αὐλοκολάκων.

Ὁ Σουλτᾶνος Μεχμέτ, ὅπως ὅλοι οἱ Βασιληάδες, ὅταν τὸ κακὸ προχώρησε καὶ ἡ κατάστασις ἔφθασε στὸ ἀπροχώρητο, συνῆλθε καὶ ἄρχισε νὰ ἀντιλαμβάνεται τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς. Σήκωσε τότε τὰ χέρια του, τὰ βαμμένα στὸ αἷμα τῶν ἀδελφῶν καὶ τῶν παιδιῶν του, πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ ἱκέτευε τὸν Ἀλλὰχ νὰ γίνῃ ἵλεως καὶ νὰ τὸν συντρέξῃ. Τὸ ἔρριξε στὴ λατρεία καὶ στὴν προσευχή. Πήγαινε συχνὰ στὸ Τζαμί· τραβιόταν σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ ἐκεῖ ἀπομονωμένος προσευχότανε ὧρες ὁλόκληρες.

Ἀλλὰ ὅταν ξεσπάσῃ ἡ ὀργὴ τοῦ λαοῦ καὶ ὁ θόρυβος, ἡ φωνὲς καὶ ἡ κατάρες ἐπικρατήσουν στὸν αἰθέρα, ἡ ἐπικλήσεις καὶ ἡ ἱκεσίες τῶν τυρράνων καὶ δυναστῶν δὲν κατορθώνουν νὰ φθάσουν στ' αὐτιὰ τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ τὸν συγκινήσουν! Στὶς στιγμὲς ἐκεῖνες κάποια ἄλλη δύναμις κατευθύνει τὰ ἀνθρώπινα. Ἡ δύναμις τοῦ δικαίου !

Μιὰ μέρα — στὶς 28 Ὀκτωβρίου 1603 — ὁ Σουλτᾶνος Μεχμὲτ πήγαινε καὶ πάλι κατὰ τὴν συνήθειά του στὸ Τζαμὶ γιὰ νὰ προσευχηθῇ. Ὁ κόσμος χύθηκε στοὺς δρόμους, κατέλαβε τὰ πεζοδρόμια καὶ ἦταν ἕτοιμος νὰ τὸν ἀποδοκιμάσῃ. Ξαφνικὰ πρόβαλε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πλήθη ἕνας μισόγυμνος καὶ ἀναμαλλιάρης. Στὸ ἕνα χέρι του κρατοῦσε κοντάρι καὶ στὸ ἄλλο ἕνα δοχεῖο ἀπὸ φλοιὸ ἰνδικῆς καρύδας. Πολλοὶ τὸν πέρασαν γιὰ ζητιάνο. Καὶ ἄλλοι πάλιν γιὰ κάποιο δερβίση ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν Βηρυττό. Στὰ μάτια του ἔλαμπε μιὰ ψυχικὴ δύναμι ποὺ θάμπωσε τὸν Σουλτᾶνο μόλις γύρισε καὶ τὸν εἶδε. Τρομοκρατήθηκε πραγματικὰ καὶ κάποιος ἀόριστος φόβος κυρίευσε τὴν ψυχή του. Ἕνας κοινὸς ἄνθρωπος, ἕνας μισόγυμνος καὶ ἀναμαλλιάρης μὲ τὴν ἐμφάνισί του ἔκανε νὰ τρέμῃ τὸν Πατισὰχ ἐκεῖνο, φορτωμένο μὲ διαμάντια καὶ χρυσάφι !

Ὁ Σουλτᾶνος Μεχμὲτ γιὰ νὰ φύγῃ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα καὶ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ τρομερὸ ἐκεῖνο θέαμα, δοκίμασε νὰ ρίξῃ μέσα στὸ δοχεῖο τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου ἀνθρώπου μιὰ φούχτα λίρες. Ὁ ἄγνωστος τραβήχθηκε ἀμέσως πίσω. Ὤρθωσε τὸ ἀνάστημά του καὶ μὲ μιὰ βροντερὴ φωνή, ποὺ τὸν ἄκουαν τὰ πλήθη, τοῦ φώναξε :

— Μέτρα τὶς μέρες σου ! Πρόσεξε νὰ τὶς μετρᾷς καλά! Ὕστερα ἀπὸ 55 μέρες θὰ ἐκθρονισθῇς, δὲν θὰ ὑπάρχῃς !

Τὰ πλήθη στὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς πάγωσαν. Στάθηκαν ἀκίνητα. Ὁ ἄγνωστος βρῆκε καιρό, διέσχισε τὸν κόσμο ἐκεῖνο καὶ ἐξαφανίσθηκε. Ὁ Πατισὰχ κέντρισε τὸ ἄλογό του καὶ χάθηκε. Τὴν τρομερὴ ἐντύπωσι ποὺ δοκίμασε ἀπὸ τὴν βροντώδη ἐκείνη φωνή, δὲν κατώρθωσε νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ ἔξω ἀπὸ τοὺς τοίχους τοῦ Σαραγιοῦ. Τὴν μετέφερε μαζί του μέσα στὸ Παλάτι καὶ ὑπὸ τὴν ἐπήρρειά της μετροῦσε ἀκατάπαυστα τὶς μέρες.

Στὶς 55 μέρες ἀκριβῶς, ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ἄκουσε τὸ τρομακτικὸ μήνυμα, δηλαδή, στὶς 22 Δεκεμβρίου 1603, ὁ Σουλτᾶνος Μεχμὲτ ὁ Γ' εἶχε ἐκθρονισθῆ, εἶχε πεθάνει !

Ἡ εἴδησις, λένε οἱ Τοῦρκοι χρονογράφοι ποὺ ἀναφέρουν τὸ γεγονός, δὲν ἔκανε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι στὴν Πόλι. Τὰ πλήθη ποὺ πίστευαν στὴ ψυχικὴ δύναμι καὶ τὴν θέλησι τοῦ Δερβίση ἐκείνου τῆς Βηρυττοῦ, μετροῦσαν καὶ αὐτὰ ὅπως καὶ ὁ Σουλτᾶνος τὶς μέρες καὶ περίμεναν τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὄχι μὲ ἀγωνία, ἀλλὰ μὲ ἀπόλυτη ἠρεμία ψυχῆς καὶ βέβαιοι ὅτι θὰ σήμαινε τὸν λυτρωμό των ἀπὸ τοὺς τυράννους καὶ τοὺς δυνάστας.

ΑΧ. Σ. ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΦΙΓΟΥΡΑΤΑ
ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
(Διὰ τοὺς ἀρχαρίους)
1000 Διαφορετικὰ Δρχ. 100.—
2000 » » 300.—
3000 » » 500.—
4000 » » 750.—
5000 » » 1200.—
Διὰ τὰς ἐπαρχίας ταχυδρ. Δρχ. 10.—
Παραγγελίαι 300.— Δρχ. καὶ ἄνω ἐλεύθεραι ταχυδρομικῶν.
Β. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
ὁδὸς Πεσματζόγλου, κάτωθι Λαϊκῆς Τραπέζης.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Πολλὲς φορὲς — μοῦ γράφει ἕνας ἀναγνώστης μου (ἀπὸ τὴν Ξάνθη) ποὺ ὑπογράφεται μὲ τὸ ψευδώνυμον «Ἄτυχος» — ἀπεφάσισα νὰ σᾶς γράψω ζητῶντας τὴ συμβουλή σας, τὴν τελευταία ὅμως στιγμὴ μετάνοιωνα κι' ἔσχιζα τὸ γράμμα ποὺ εἶχα ἀρχίσει, φοβούμενος κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί. Σήμερα ἀπεφάσισα ὁριστικῶς νὰ σᾶς γράψω, ἐλπίζοντας μόνο σὲ σᾶς, καθότι ὅλες μου ἡ προσπάθειες, γιὰ νὰ ἐπιβληθῶ στὸν ἑαυτό μου κατέληξαν στὸ μηδέν.

«Εἶμαι ἡλικίας 30 ἐτῶν καὶ γιὰ λόγους οἰκογενειακοὺς παρέμεινα ἐλεύθερος. Δὲν εἶμαι ἐχθρὸς τοῦ γυναικείου φύλου, δὲν εἶμαι ὅμως καὶ φίλος του. Μοῦ ἀρέσει ἡ συναναστροφὴ καὶ ἡ συζήτησις μὲ μιὰ μορφωμένη γυναῖκα, ὅταν τύχῃ ὅμως καὶ γνωρίσω καμμιά, ἡ συμπάθειά μου γι' αὐτὴν ξεπερνᾷ κάθε ὅριον λογικῆς. Δὲν μοῦ εἶνε δυνατὸν νὰ τὴν ξεχάσω ἐπὶ ὁλόκληρες ἑβδομάδες καὶ ὑποφέρω. Δευτέρα περίπτωσις : Παρακολουθῶντας μιὰ θεατρικὴν παράστασιν, τὴν ἠθοποιὸ ποὺ παίζει ἀνώτερον ρόλον τὴν περιβάλλω μὲ μιὰ ξεχωριστὴ συμπάθεια, κι' ὅταν φύγῃ ὁ θίασος μοῦ φαίνεται πὼς κάτι παίρνει μαζί του ἀπ' τὴν ψυχή μου. Πολλὲς φορὲς σκέπτομαι τὸν ἔρωτα ἀγνὸν ἢ ὡς πόθον κατακτήσεως, κι' ἐξανίσταται ἡ συνείδησίς μου. Ὄχι, δὲν εἶνε αὐτό. Τί εἶνε, λοιπόν, αὐτὸ ποὺ μὲ τυραννάει ; Ὑπάρχει τρόπος ἀπαλλαγῆς μου καὶ ποιὸς εἶνε αὐτός ; Μήπως τὰ βιβλία ; Καὶ ποιά ;».

Βρίσκω πὼς ὁ ἐπιστολογράφος μοῦ ἀγνοεῖ τὶς γυναῖκες. Δὲν ξέρω ποιοὶ ἦσαν οἱ λόγοι, εἶμαι ὅμως βέβαιη πὼς δὲν ἔχει πιάσει ὥς τώρα σχέσεις μὲ καμμιά. Αὐτὴ ἡ «ἀποχὴ» τοῦ ἐδημιούργησε τὴ νοσηρὴ κατάστασι, στὴν ὁποία βρίσκεται τώρα. Τὸ νὰ τὸν γοητεύῃ κάθε γυναῖκα, μὲ τὴν ὁποίαν πιάνει συζήτησι, ἢ κάθε ἠθοποιό, ποὺ θὰ τοῦ «φαντάξῃ» στὴ σκηνή, τὸ βρίσκω φυσικό. Δὲν ἔχει «εἰδικεύσει» τὶς προτιμήσεις του σὲ καμμιὰ γυναῖκα καὶ γι' αὐτὸ ὅλες μὲ τὶς ὁποῖες ἐπικοινωνεῖ κάπως τοῦ φαίνονται ἀξιολάτρευτες. Δὲν νομίζω πὼς, στὴν περίπτωσί του, τὰ βιβλία θὰ τοῦ κάνανε καλό. Θὰ τὸν συμβούλευα νὰ γίνῃ πιὸ κοινωνικὸς καὶ νὰ φροντίσῃ νὰ βρῇ μιὰ γυναῖκα, στὴν ὁποία νὰ περιορίσῃ τὶς αἰσθηματικές του ἀπαιτήσεις...

Ἄλλος ἀναγνώστης μου — ὁ κ. Μ. Μ. — μοῦ γράφει : «Πρὸ καιροῦ σᾶς ἔγραψα εἰς τὸν «Ἀνεξάρτητον» ὅτι, ἂν καὶ πέρασα ἤδη τὰ 23 χρόνια μου, δὲν γνώρισα ἐν τούτοις καμμιὰ γυναῖκα, μ' ὅλη τὴν ἐπιθυμία ποὺ ἔχω. Καὶ σεῖς μοῦ ἀπαντήσατε τότε, ὅτι παρεξήγηοα τὶς δυνατότητές σας, διότι συνήθως καταφεύγουν σὲ σᾶς νέοι καὶ νέες γιὰ νὰ ζητήσουν συμβουλὲς γιὰ τὴν ἀγάπη τους, ἐνῷ ἐγὼ σᾶς ζήτησα νὰ μαντέψετε τὸν χαρακτῆρα μου. Τότε, ἂν καὶ δὲν σᾶς ἔδωσα ἐπαρκῆ στοιχεῖα γιὰ τὸν χαρακτῆρα μου, σεῖς καταφέρατε καὶ τὸν μαντέψατε, κάνατε μάλιστα καὶ χαρακτηρισμοὺς καὶ στὸ τέλος μοῦ γράφατε ὅτι ἴσως μὲ ὅσα μοῦ εἴπατε νὰ μπορέσω νὰ διορθώσω τὰ ἐλαττώματά μου καὶ νὰ πάψω νὰ εἶμαι μόνος στὴ ζωή. Δυστυχῶς, κυρία Μαίρη, ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι μόνος. Ἡ ἔλλειψις τῆς γυναίκας, τῆς φίλης, μοῦ προξενεῖ μεγάλη λύπη. Καταλαβαίνω ὅτι ἡ ζωὴ δὲν ἔχει κανένα σκοπό, εἶνε ἄδεια. Βλέπω παιδιὰ 17 ἐτῶν, ἴσως καὶ μικρότερα ἀκόμη, νὰ ἔχουν τὴ φίλη τους, νὰ πηγαίνουν μαζὶ παντοῦ. Ἐγὼ ὅπου καὶ νὰ πάω εἶμαι μόνος. Μέσα ἀπ' τὶς πολλὲς σκέψεις ποὺ περνοῦν ἀπὸ τὸ μυαλό μου, στάθηκα στὴν ἑξῆς καὶ γι' αὐτὴν ἀπεφάσισα νὰ σᾶς γράψω ἐκ νέου καὶ νὰ ζητήσω τὴ γνώμη σας : Λέτε νὰ εἶμαι ἀπ' τοὺς «ἀρνητικοὺς» ἀνθρώπους, ποὺ δὲν προσελκύουν τὴν προσοχὴ τῶν γυναικῶν ; Σεῖς ξέρετε τόσα πράγματα, ὥστε θὰ μπορέσετε νὰ μοῦ λύσετε τὴν ἀπορία αὐτή. Ἐὰν συμβαίνῃ αὐτό, τότε τί μοῦ μένει πλέον, ἀφοῦ ἐφ' ὅρου ζωῆς θὰ εἶμαι καταδικασμένος νὰ μὴν ἀγαπηθῶ, ἔστω καὶ γιὰ λίγο, ἀπὸ γυναῖκα ;».

Δὲν θυμοῦμαι τί ἀπήντησα τότε στὸν ἐπιστολογράφο μου, οὔτε, δυστυχῶς, μοῦ εἶνε εὔκολο — πνιγμένη καθὼς εἶμαι στὴ δουλειὰ — νὰ ψάξω νὰ βρῶ τὸ χρονογράφημά μου ἐκεῖνο. Ἀπὸ ὅ,τι ὅμως μοῦ γράφει τώρα ὁ ἐπιστολογράφος μου, μαντεύω πὼς δὲν πρόκειται γιὰ κανένα «ἀρνητικὸν» τύπον, ἀλλὰ γιὰ παθολογικὰ δειλόν. Εἶνε, μοῦ φαίνεται, τύπος κλεισμένος στὸν ἑαυτό του, ὀνειροπόλος, μὲ πολλὲς ἀπαιτήσεις συναισθηματικές, τὶς ὁποῖες εἶνε φυσικὸ νὰ μὴν τὶς ἱκανοποιῇ τὸ περιβάλλον του. Θὰ τοῦ συνιστοῦσα ν' ἀλλάξῃ τρόπο ζωῆς. Ἂς γίνῃ πιὸ κοινωνικός, ἂς ἐπιδοθῇ στὰ σπόρ, στὴ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου, στὶς διασκεδάσεις. Καὶ πρὸ παντὸς ἂς κατανικήσῃ τὴ δειλία του. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἴδιον. Ἂς μὴν ἀπελπίζεται. Στὴν ἡλικία του, ἄνθρωποι τοῦ χαρακτῆρος του, ἀπελπίζονται εὔκολα, νομίζουν πὼς δὲν πρόκειται νὰ βροῦνε στὴ ζωὴ τὸ πρόσωπο ἐκεῖνο ποὺ ὀνειροπολοῦν. Ἂς φροντίσῃ νὰ κατανικήσῃ αὐτὴ τὴ σκέψι μέσα του, προτοῦ τοῦ γίνῃ ἔμμονη ἰδέα. Εὐχαρίστως θὰ τοῦ ἀπαντήσω πάλι, ἂν μοῦ ξαναγράψῃ.

ΜΑΙΡΗ

Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν γυναῖκα

Η ΜΟΔΑ

Ἡ νυφικὴ τουαλέττα

Μερικοὶ νομίζουν ὅτι τὰ νυφικὰ φορέματα δὲν ὑπόκεινται σὲ μεγάλες μεταβολὲς ἀπὸ τὴ μόδα. Ἀλλὰ δὲν εἶνε πραγματικὸ αὐτό, γιατὶ ὅπως ὅλο τὸ ντύσιμο ἀλλάζει ἔτσι καὶ τὰ νυφικὰ φορέματα παρουσιάζουν κάθε τόσο κάτι ποὺ νὰ θυμίζῃ τὴν ἑκάστοτε μόδα.

Τί παρουσιάζει ἐφέτος ἡ Ἀμερικανικὴ μόδα

Τὸ κορσὰζ εἶνε πάντοτε κλειστὸ καὶ ἐφαρμοστό, ἡ φούστα πάντοτε μὲ οὐρὰ καὶ τὰ μανίκια μακρυά, ἀλλὰ σὲ ὅλα μπορεῖ κανεὶς νὰ δώσῃ τὸν τόνο τῆς τελευταίας μόδας, ὥστε νὰ εἶνε μὲν τὸ νυφικὸ φόρεμα καμωμένο μὲ τὸν πατροπαράδοτο τρόπο, ἀλλὰ συγχρόνως νὰ μὴ παρουσιάζῃ τίποτε τὸ «ντεμοντέ».

Τὸ ὕφασμα ποὺ διαλέγουμε γιὰ τὰ σημερινὰ νυφικὰ φορέματα εἶνε μάτ, ἐν ἀντιθέσει μὲ τὰ ὑφάσματα ποὺ ἐσυνηθίζοντο ἄλλοτε καὶ ἦσαν γυαλιστερά. Δηλαδή, προτιμοῦνται τὰ κρὲπ ἀπὸ τὰ σατέν, καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον φασοναί, κρεπέ, γκοφρέ, μπροσέ. Ἀκόμη δὲ καὶ τὸ χρῶμα παρουσιάζει κάποιαν διαφορὰν τώρα, διότι εἶνε πάντοτε λευκό, ἀλλὰ ἡ λευκότης τοῦ ὑφάσματος κλίνει ἐλαφρῶς πρὸς τὸ μπλὲ ἢ τὸ ἀρζάν, ἐνῷ ἄλλοτε ἔκλινε πρὸς τὸ ἰβουάρ.

Ὅσο γιὰ τὸν πέπλο εἶνε καμωμένος ἀπὸ τοῦλι ποὺ ἔχει χρῶμα λευκό, ἀλλὰ εἶνε ἀνακατευμένο μὲ λαμὲ ἢ σελοφὰν καὶ δίδει πάλι τὴν ἐντύπωσι τοῦ ἐλαφρῶς γαλάζιου.

Δὲν ἀποκλείεται νὰ βλέπωμε καὶ νυφικὰ φορέματα καμωμένα ἀπὸ μπροσὲ ἢ λαμὲ ἀρζάν, ἀλλὰ αὐτὸ ἐξαρτᾶται πολὺ ἀπὸ τὴν νεότητα καὶ ἀνθηρότητα τῆς νύφης, διότι μόνον τὶς πολὺ νέες κολακεύει ἕνα λαμὲ ἀρζὰν φόρεμα.

Τὰ πατροπαράδοτα ἄνθη πορτοκαλιᾶς ἔχουν ἀντικατασταθῆ μὲ δυὸ κρινάκια ἀσημένια ποὺ συγκρατοῦν τὸν πέπλο καὶ τὸ κτένισμα εἶνε ὅσο τὸ δυνατὸν ἁπλὸ καὶ σεμνό.

Τὸ πρακτικώτερο εἶνε νὰ γίνεται σὲ τέτοιον τρόπον τὸ φόρεμα τὸ νυφικό, ὥστε νὰ μπορῇ μὲ μιὰ μικρὴ μεταποίησι νὰ μεταβληθῇ σὲ μιὰ ὡραιοτάτη βραδυνὴ τουαλέττα. Ἔτσι ἡ γκαρνταρόμπα τῆς νύφης πλουτίζεται καὶ χρησιμοποιεῖται ἕνα φόρεμα ποὺ ἐστοίχισε ἀρκετὰ χρήματα καὶ εἶνε κρίμα νὰ μείνῃ κρεμασμένο στὸ ντουλάπι.

Ἀκολούθως, πρέπει ἡ νύφη νὰ ἔχῃ τὰ ἑξῆς φορέματα :

Μιὰ ἀκόμη τουαλέττα βραδυνὴ ἢ καὶ περισσότερες ἂν τὰ μέσα της τὸ ἐπιτρέπουν, ἕνα ταγιὲρ, δυὸ - τρία φορέματα ἀπογευματινά, ἕνα ἐπανωφόρι γιὰ βράδυ, ἕνα ἀπογεύματος καὶ ἕνα γιὰ ταξείδι, μιὰ - δυὸ φοῦστες καὶ δυὸ τρία πλεκτὰ διάφορα, μπλοῦζες, καπέλλα ἀνάλογα, ὑποδήματα γιὰ τὴν κάθε περίστασι, τσάντες, γάντια κ.λ.π.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἀσπρόρρουχα, δὲν συνηθίζεται πλέον νὰ κάμνῃ πολλὰ ἀσπρόρρουχα μιὰ νύφη, ἀλλὰ ἀπὸ δώδεκα ἑκάστου εἴδους, διότι ἡ μόδα ἀλλάζει κάθε ἐποχή, ἑπομένως γιατι να βρεθῇ μία νέα κυρία μὲ ἀσπρόρρουχα περισσότερα τοῦ δέοντος καὶ νὰ μὴ μπορῇ νὰ ἀνανεώνῃ τὴν γκαρνταρόμπα της κάθε χρόνο σύμφωνα μὲ τὰς ἑκάστοτε ἀπαιτήσεις τῆς μόδας.

Φυσικά, θὰ κάμῃ ἀρκετὰ νυκτικά, ἀρκετὲς κομπιναιζόν, ἀρκετὰ ντεζαμπιγιὲ καὶ ρόμπες τοῦ σπιτιοῦ, ἀλλὰ θὰ φροντίσῃ νὰ ἔχῃ καὶ περιθώριο γιὰ νὰ μπορῇ νὰ παραγγέλνῃ κάθε ἐποχὴ ὅ,τι βλέπει πὼς συνηθίζεται.

Ἐκεῖνα ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ ἄφθονα, εἶνε σινδόνια, προσόψια, πετσέττες φαγητοῦ, τραπεζομάνδηλα, ἄλλα τραπεζομάνδηλα μικρὰ γιὰ τὸ τσάϊ, πετσετάκια καὶ ὅταν περνᾷ μιὰ μόδα, ἂς μὴ ἐξαφανίζῃ ὅ,τι ἔχει, διότι μιὰ μόδα ποὺ περνᾷ, ξαναέρχεται μετὰ ἀπὸ λίγα χρόνια κι' ἔτσι τὰ παληὰ πράγματα ξανακάμνουν τὴν ἐμφάνισί τους.

Η ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΜΑΣ

Καὶ πάλιν τὸ ζήτημα τοῦ τραπεζιοῦ

Μιλήσαμε στὸ προηγούμενο φύλλο γιὰ τὸ πῶς πρέπει νὰ τοποθετοῦμε τοὺς καλεσμένους μας εἰς τὸ τραπέζι, ἀλλὰ ἐπανερχόμεθα ἐπὶ τοῦ θέματος, διότι μᾶς ἐτέθησαν διάφορα ἐρωτήματα, εἰς τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἀπαντήσουμε.

Καὶ ἐν πρώτοις, ἐρωτᾷ μιὰ ἀναγνώστρια, μεταξὺ ἑνὸς ποὺ φέρει ἀνώτερον ἀξίωμα καὶ ἑνὸς πολὺ ἡλικιωμένου, τί θὰ προτιμήσωμεν ; Ποῖον θὰ τοποθετήσωμεν δεξιὰ τῆς οἰκοδεσποίνης ;

Ἡ γνῶμες εἶνε διχασμένες.

Ἡ ἀγγλικὴ ἐθιμοτυπία δίδει πάντοτε τὰς τιμητικὰς θέσεις εἰς τοὺς πλέον ἡλικιωμένους καὶ ἔπειτα εἰς τὰς τιμητικὰς θέσεις ποὺ ὑπολείπονται τοποθετεῖ τοὺς ἔχοντας ἀνώτερα ἀξιώματα. Προκειμένου ὅμως νὰ δυσαρεστήσωμεν κάποιον φιλοξενούμενόν μας μποροῦμε καὶ νὰ παραβοῦμε τοὺς αὐστηροὺς κανόνας τῆς ἐθιμοτυπίας καὶ ἂς ὑποτεθῇ ὅτι ἀκολουθοῦμε τὴν Γαλλικὴ ἐθιμοτυπία ποὺ προτιμᾷ τὰ ἀξιώματα.

Διὰ τὰς κυρίας τὸ ζήτημα εἶνε πολὺ λεπτότερον, διότι δὲν πρέπει ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ θίξωμεν τὴν ἡλικίαν, πρέπει ὅμως, ἐξ ἄλλου, νὰ τὴν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῶν διαφόρων φαγητῶν, ἂς ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας τὰ ἑξῆς, προκειμένου δι' ἐπίσημα ὁπωσδήποτε γεύματα :

Δὲν πρέπει ποτὲ ν' ἀφήνωμε φαγητὸν εἰς τὸ πιάτο μας. Γι' αὐτὸ νὰ φροντίζωμεν νὰ παίρνωμεν τόσην ποσότητα ὅσην ἀντιλαμβανόμεθα ὅτι μποροῦμε νὰ φᾶμε.

Δὲν θὰ κάμνωμε κανενὸς εἴδους θόρυβον ὅταν τρώγωμεν, οὔτε μὲ τὰ χείλη μας, οὔτε μὲ τὰ μαχαιροπήρουνά μας.

Ἂς μὴ ξεχνοῦμε, ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ βάζωμε τὸ μαχαίρι στὸ στόμα μας καὶ θὰ τὸ χρησιμοποιοῦμε μόνον γιὰ ὅ,τι πρέπει νὰ τὸ χρησιμοποιοῦμε. Δὲν θὰ κόβουμε μὲ αὐτὸ οὔτε κεφτέδες, οὔτε αὐγὸ τηγανητό, οὔτε μακαρόνια.

Ἡ ὀδοντογλυφίδες δὲν θὰ μπαίνουν ποτὲ στὸ τραπέζι. Τὸ πλύσιμο καὶ καθάρισμα τῶν ὀδόντων θὰ γίνεται ὅταν σηκωθοῦμε ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ δὲν θὰ παρουσιάζωμε ποτὲ τὸ ἀηδὲς θέαμα νὰ καθαρίζωμε τὰ δόντια μας μὲ ὀδοντογλυφίδες μπροστὰ στοὺς ἄλλους.

Τὰ φαγητὰ δὲν πρέπει νὰ σερβίρωνται γρήγορα, ἀλλὰ μὲ κάποιο διάστημα μεταξὺ τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου, ὥστε νὰ μποροῦν οἱ τρώγοντες καὶ νὰ συνομιλοῦν.

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΜΑΣ

Ἀμυγδαλωτὰ

Ζεματοῦμε μιὰ ὀκᾶ ἀμύγδαλα ψύχα γιὰ ν' ἀφαιρέσωμε τὶς φλοῦδες τους, τὰ κοπανίζουμε μέσα σὲ ξύλινο γουδὶ καὶ ὅταν γίνουν σὰν τραχανὰς προσθέτουμε 1—2 χοῦφτες ζάχαρη ψιλή.

Ὅταν ἀποκοπανισθοῦν προσθέτουμε ἀκόμη μιὰ ὀκᾶ ζάχαρι καὶ 5 ἀσπράδια αὐγῶν καθὼς καὶ 40 δράμια σιμιγδάλι ψιλὸ καὶ ἄρωμα τῆς ἀρεσκείας μας : κανέλλα ἢ βανίλια.

Τότε ζυμώνουμε καὶ κάμνουμε μικρὰ ἀχλάδια, εἰς τὴν ἄκρη δὲ τοῦ καθενὸς μπήγομε ἕνα γαρύφαλο γιὰ κοτσάνι. Τὰ ἀραδιάζομε σὲ λαμαρίνα καὶ τὰ στέλνομε στὸν φοῦρνο νὰ ψηθοῦν ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας.

Ὅταν μισοκρυώσουν τὰ βουτοῦμε σὲ ἀνθόνερο καὶ σὲ ἄχνη ζαχάρεως.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η ΜΑΣΚΑ «ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ»

Ἐλάβομεν τὴν κάτωθι ἐπιστολήν :

INSTITUT DE BEAUTÉ RUEL

ΕΡΜΟΥ 5[illegible]

Κύριε Διευθυντά,

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 8 φύλλον τοῦ Παρνασσοῦ» τῆς 8ης τρέχ. καὶ εἰς σελ. 221 ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὅτι ἐνδιαφέρει τὴν γυναῖκα» καὶ προκειμένου περὶ τῆς ὑγιεινῆς καὶ καλλονῆς τοῦ δέρματος, ὁμιλεῖτε περὶ τῆς ΜΑΣΚΑΣ «ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ», ἣν χρησιμοποιοῦν οἱ κινηματογραφικοὶ ἀστέρες πρὸς ἀνανέωσιν τοῦ δέρματος τοῦ προσώπου. Ἐν κατακλεῖδι δὲ τοῦ σημειώματός σας τούτου λέγετε «θὰ φθάσῃ ἆρά γε καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ θαυματοποιὸς αὐτὴ μάσκα; κ.λ.π. κ.λ.π.).

Ἐπειδὴ τὴν μάσκαν «ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ» (ἀνανέωσις τοῦ δέρματος τοῦ προσώπου) ἤδη ἀπὸ ἔτους, ὅτε ἀφίχθην ἐκ Παρισίων, εἰσήγαγον ἐν Ἑλλάδι καὶ τὴν ἐφαρμόζω ἀποτελεσματικῶς εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ 51 Ἰνστιτοῦτον μου τῆς Καλλονῆς, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς παρακαλέσω, ὅπως πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας ἀφ' ἑνός, ἀλλὰ καὶ πρὸς γνῶσιν τοῦ ἀναγνωστικοῦ σας κοινοῦ ἀφ' ἑτέρου δημοσιεύσητε τὴν παροῦσαν μου εἰς τὸ ἔγκριτον ὑμῶν περιοδικόν.

Μετὰ πάσης τιμῆς
RUEL

Ἔξυπνα καὶ κουτὰ

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

Ἐκεῖνος: Φαντασθῆτε νὰ εὑρισκώμεθα ἔτσι μόνοι εἰς ἕνα μοναχικὸ νησί... Τί θὰ ἐκάμνατε ;

Ἐκείνη: Εὐτυχῶς ξεύρω κολύμπι...

ΕΙΣ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

— Κατηγορεῖσαι διὰ κλοπήν. Εἶσαι ἔνοχος ἢ ὄχι ;

— Ὄχι, κύριε Δικαστά. Ἐνόμιζα ὅτι ἤμην, ἀλλ' ὁ δικηγόρος μου κατώρθωσε νὰ μὲ πείσῃ ὅτι δὲν εἶμαι...

ΕΡΩΣ

— Τὴν ἀγάπησεν ἐκ πρώτης ὄψεως ;

— Ὄχι. Ἐκ δευτέρας. Ὅταν τὴν πρωτοεῖδε δὲν ἤξευρε ὅτι ἔχει τόσην προῖκα.

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Η ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΑΟΡΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΝΙΚ ΧΑΤΣΕΤ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ ἀστυνόμος Μπάρλεϋ δὲν ἐπρόφθασε ν' ἀπαντήση. Μιὰ πόρτα ἄνοιξε στὸ βάθος τοῦ θαλάμου καὶ τέσσαρες ἄνδρες ἐστάθηκαν μπροστὰ στὸν Ρίκ.

— Ἀρχηγέ, εἶπε ὁ εἷς. Ἡ μὶς Ντόροθυ σᾶς περιμένει.

Τὰ μάγουλα τοῦ Ρὶκ Ντάμον ἐβάφησαν ἀπὸ ἕνα κῦμα αἵματος.

— Ποιὸς εἶνε ἀρχηγός σας, παληοκάθαρμα, ἐμούγκρισε ἕτοιμος νὰ ὁρμήση ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ὡμίλησε.

Ὁ κακοποιὸς κατέβασε τὸ κεφάλι σὰν νὰ ἀνεγνώριζε μιὰ γκάφφα του.

— Εἶσαι χτῆνος, Τόμ, ἐφώναξε ἕνας ἄλλος ἀπὸ τοὺς τέσσερις ἄνδρες. Ἐφόσον βρίσκεται καὶ ξένος ἐδῶ πῶς εἶχες τὸ θράσος νὰ ἀποκαλέσης τὸν ρέπορτερ Ρὶκ Ντάμον ἀρχηγό!

Καὶ πλησιάζοντας τὸν Ρίκ, ἐπρόσθεσε:

— Κύριε Ντάμον, ἡ μὶς Ντόροθυ Σάϊμον σᾶς περιμένει.

Ὁ ρέπορτερ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα, ἐνῷ ἀπὸ τὰ στήθη του ἐξέφευγε ἕνας ἀναστεναγμός. Ὁ ἀπαίσιος ἀρχηγὸς τῆς «Συντροφιᾶς τῶν Πέντε Ἀοράτων» εἶχε ὁδηγήσει καλὰ τοὺς ἄνδρες του καὶ ἐκεῖνοι ἔπαιζαν θαυμάσια τὸ ρόλο τους. Ὁ Ντέρικ Μπάρλεϋ εἶχε πεισθῆ ὁριστικὰ πλέον ὅτι ὁ πρώην φίλος του ἦταν ἀρχηγὸς συμμορίας.

Ὁ Ρὶκ βγῆκε σ' ἕνα σκοτεινὸ διάδρομο καὶ ἄρχισε νὰ προχωρῇ, ἐνῷ πίσω του ἀκούγονταν τὰ βήματα τῶν τεσσάρων ἀνδρῶν ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν.

Ξαφνικά, ἕνα κόκκινο φῶς ἄναψε καὶ ενας σιδερένιος μοχλός, ποὺ ἔπεσε μπροστὰ στὰ πόδια του, τοῦ ἔκλεισε τὸ δρόμο.

— Δεξιά, ἐφώναξε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τέσσερις ἄνδρες ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν.

Ὁ Ρὶκ σταμάτησε γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο κι' ἔπειτα μπῆκε στὸ ἄνοιγμα ποὺ σχηματίσθηκε στὴ δεξιὰ πλευρὰ τοῦ διαδρόμου.

Ἕνα σαρδώνειο γέλιο τὸν ὑποδέχτηκε. Ὁ Ρὶκ τὸ ἀνεγνώρισε ἀμέσως. Ἦταν τὸ ἀπαίσιο γέλιο τοῦ πραγματικοῦ Ἀρχηγοῦ.

— Καλῶς τόν... Ἀρχηγό μας, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ κακούργου.

Ὁ ρέπορτερ ἐσήκωσε τὸ κεφάλι καὶ μιὰ ἀστραπὴ ἔλαμψε στὰ μάτια του.

— Δὲ μοῦ λὲς ὥς πότε θὰ κρατήση αὐτὴ ἡ κωμῳδία, ἐμούγκρισε. Ἔχεις κάθε δικαίωμα νὰ μὲ σκοτώσης ἐφόσον μὲ κρατᾷς, ἀλλὰ ὄχι νὰ διασύρης τὴν ὑπόληψί μου.

Ὁ ἀρχηγός, ποὺ καθόταν ἐπάνω σ' ἕνα ξύλινο βάθρο, ἔτριψε τὰ χέρια του μὲ ἱκανοποίησι.

— Μὴ θυμώνης, ἀγαπητὲ Ρίκ, εἶπε. Τὸ νὰ νομίζεσαι ὡς ἀρχηγὸς τῆς «Συντροφιᾶς τῶν Πέντε Ἀοράτων» εἶνε πρὸς τιμήν σου.

Ὁ Ρὶκ μετὰ βίας συνεκράτησε τὸ ξέσπασμα τοῦ θυμοῦ του.

— Ἀπαίσιε κακοῦργε, ἐβρυχήθηκε, ἐξακολουθεῖς ἀκόμη νὰ παίζης εἰς βάρος μου;

— Καὶ θὰ ἐξακολουθήσω, ἐσυνέχισε ὁ ἀρχηγός, ὥσπου νὰ πετύχη ἐντελῶς τὸ σχέδιό μου. Καὶ τότε...

Ἐγέλασε σαρκαστικὰ καὶ συνέχισε:

— Καὶ τότε θὰ σὲ στείλω στόν... Παράδεισο, γιατὶ ἂν οἱ ἄνθρωποι σὲ νομίζουν ὡς ἀρχηγὸ συμμορίας, ὁ Θεὸς ὅμως ξέρει τὴν ἀλήθεια. Καὶ δυστυχῶς γιὰ σένα, μόνον αὐτὸς τὴν ξέρει!

Τὰ μάτια τοῦ Ρὶκ ἄστραψαν:

— Πές μου, τέλος πάντων, γιατὶ θέλεις νὰ μὲ παρουσιάζης ὡς ἀρχηγὸ τῆς συμμορίας σου; ἐφώναξε.

— Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ μάθης, παρὰ μόνον ὅταν θὰ πρόκειται νὰ πεθάνης, ἀποκρίθηκε ὁ ἀρχηγός. Τώρα ὅμως ἄκουσε τί θέλω ἀπὸ σένα. Ὁ γερουσιαστὴς Σάϊμον, τὸν ὁποῖον ὅπως ξέρει ὅλος ὁ κόσμος ἐσκότωσες ἐσύ, ἔχει ἀφήσει στὸν συμβολαιογράφο Στὴβ Χὰν ἕναν φάκελλο μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ ἀνοιχθῇ μόνον ὕστερα ἀπὸ 21 ἡμέρες μετὰ τὸν θάνατό του.

Ὁ ἀρχηγὸς ἐσταμάτησε, ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ σ' ἕνα μικρὸ χαρτὶ ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του καὶ συνέχισε:

— Τὸν φάκελλο αὐτὸν ζητάω νὰ μοῦ φέρης, Ρὶκ Ντάμον, τὸ ἀργότερον μέχρι αὔριο τὸ βράδυ.

Ὁ ρέπορτερ μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατήση τὴν ὀργή του ὥρμησε πρὸς τὸ βάθρο ποὺ καθόταν ὁ ἀρχηγός, ἔχοντας σηκωμένη τὴ γροθιά του. Δὲν πρόφτασε ὡς τόσο νὰ κάνη οὔτε δυὸ βήματα. Ἀπὸ τὸ δάπεδο πετάχτηκαν δυὸ σιδερένιες ἁρπάγες ποὺ τοῦ ἔπισαν τὰ πόδια καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ σταθῇ ἐκεῖ ποὺ βρισκόταν.

— Ἄτιμε, ἐβρυχήθηκε σηκώνοντας ἀπεγνωσμένα τὰ χέρι του.

Ἀλλὰ ὁ ἀρχηγὸς δὲν ἔδωσε καμμιὰ σημασία στὰ λόγια του. Σὰν νὰ μὴν εἶχε ἀντιληφθῆ τὴν κίνησι τοῦ Ρίκ, ἐσυνέχισε:

— Τὸ μόνο ποὺ ἔχω νὰ συστήσω εἶνε προσοχή! Ἡ ἀστυνομία, ποὺ ἔχει πεισθῆ ἀπολύτως, ὅτι εἶσαι ὁ ἀρχηγὸς τῆς Συμμορίας μου, σὲ καταζητεῖ καὶ ὅπου δήποτε κάνης τὴν παρουσία σου θὰ σὲ συλλάβη.

— Θὰ παραδοθῶ μόνος μου, ἐμούγκρισε ὁ Ρίκ.

— Αὐτὸ δὲν θὰ σὲ ὠφελήση τίποτε, ἀποκρίθηκε ὁ ἀρχηγός. Ἡ ἀθωότης σου εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀποδειχθῇ ἂν δὲν τὸ θελήσω ἐγώ. Ἄλλωστε ὁ ἀστυνόμος Ντέρικ Μπάρλεϋ, ποὺ σὲ λίγα λεπτὰ θὰ ἀφεθῇ ἐλεύθερος, θὰ πείση καὶ ἐκείνους ἀκόμη ποὺ ἀμφιβάλλουν, ὅτι πραγματικὰ εἶσαι ὁ ἀρχηγὸς τῆς «Συμμορίας τῶν Πέντε Ἀοράτων». Λοιπόν, σοῦ συνιστῶ νὰ ἐκτελέσης τὴν διαταγή μου, ἀφήνοντας κατὰ μέρος τὶς ἐξυπνάδες.

— Ποτέ, ἐφώναξε ὁ Ρίκ. Προτιμῶ νὰ πεθάνω παρὰ νὰ γίνω ὄργανό σου.

— Ὅπως θέλεις, εἶπες ὁ ἀρχηγός. Μὲ τὴ διαφορά, ὅτι θὰ πεθάνης ὡς κακοῦργος. Τὸ ὄνομα τοῦ δημοσιογράφου Ρὶκ Ντάμον θὰ μείνη κηλιδωμένο διὰ παντός.

Μιὰ φωνὴ λύσσης ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ Ρίκ. Ὁ κακοῦργος τὸν ἐξεβίαζε μὲ τὸν αἰσχρότερο τρόπο νὰ γίνη ὄργανό του.

Ξαφνικὰ μιὰ σκέψις πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του. Θὰ ἐκτελοῦσε τὴν ἐπιταγὴν τοῦ ἀρχηγοῦ, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸν ἐξοντώση.

— Δέχομαι, εἶπε, ἐφ' ὅσον μὲ ἐξαναγκάζετε.

Στὰ χείλη τοῦ ἀρχηγοῦ ἄνθισε ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο.

— Ἤμουν βέβαιος, ὅτι θὰ σκεπτόσουν λογικά, εἶπε. Καὶ τώρα ἄκουσε τὶς ὁδηγίες μου. Τὸ συμβολαιογραφεῖο τοῦ Στὴβ Χὰν βρίσκεται στὴν 63η λεωφόρο στὸν πέμπτο ὄροφο τοῦ μεγάρου Φαέθον. Ἐκεῖ θὰ πᾷς ἀμέσως καὶ μὲ ὁποιον τρόπον μπορέσης θὰ πάρης τὴν ἐπιστολὴ ποὺ τοῦ ἔχει ἐμπιστευθῇ ὁ γερουσιαστὴς Σάϊμον. Τέσσερις ἄνδρες μου θὰ σὲ ἀκολουθήσουν ἐντεταλμένοι νὰ φροντίζουν γιὰ τὴν ἀσφάλειά σου.

Ὁ ἀρχηγὸς ἔβγαλε ἕνα περίστροφο ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τὸ ἔδωσε στὸν Ρίκ.

— Αὐτὸ ἴσως νὰ σοῦ χρησιμεύση.

Ὁ ρέπορτερ τὸ ἅρπαξε καὶ μὲ μιὰ νευρικὴ κίνησι τὸ ἔχωσε στὴν τσέπη του.

— Μάλιστα, ἀρχηγέ, ἐψιθύρισε. Τώρα ἀπὸ ποῦ θὰ φύγω;

Δὲν πρόφτασε ὡς τόσο ν' ἀκούση τὴν ἀπάντησι τοῦ ἀρχηγοῦ, γιατὶ τὸ δάπεδο ποὺ πατοῦσε ὑπεχώρησε καὶ πρὶν προφτάση νὰ στηριχθῇ πουθενά, βρέθηκε στὸ κενό. Ὄχι ὅμως γιὰ περισσότερο ἀπὸ τρία δευτερόλεπτα.

Τὸ σῶμα του ἔκανε «γκέλ» ἐπάνω σ' ἕνα παχὺ ταπέτο καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη βρέθηκε ὄρθιος.

Μὲ τὸ πρῶτο βλέμμα ποὺ ἔρριξε γύρω ἀντελήφθη, ὅτι βρισκόταν μέσα σ' ἕνα πολυτελὲς διαμέρισμα.

Μιὰ φωνὴ ποὺ ἄκουσε πίσω του τὸν ἔκανε νὰ στρέψη τὸ κεφάλι του.

— Κύριε Ρὶκ Ντάμον!...

Ἀπὸ τὰ στήθη τοῦ Ρὶκ ἐξέφυγε ἕνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως. Ἡ γυναίκα ποὺ τὸν ἀποκαλοῦσε μὲ τὸ ὄνομά του ἦταν ἡ Ντόροθυ Σάϊμον.

— Μὶς Σάϊμον ἐσεῖς!...

— Ὁλόκληρος. Δὲν φανταζόμην ποτὲ ὅτι οἱ κακοῦργοι θὰ σᾶς ἄφηναν νὰ μὲ ἐπισκεφθῆτε στὸ διαμέρισμα ποὺ μὲ ἔχουν φυλακισμένη.

— Οὔτε κι' ἐγώ, ἀποκρίθηκε ὁ Ρίκ. Καὶ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια; Δὲν ξέρω πῶς βρέθηκα ἐδῶ.

Ἡ Ντόροθυ ἐπλησίασε τὸν Ρὶκ καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Κύριε Ντάμον, ἐψέλλισε. Πῶς θὰ γλυτώσωμε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν κακούργων; Ὅλες μου τὶς ἐλπίδες τὶς ἔχω στηρίξει σὲ σᾶς.

Ὁ ρέπορτερ ἐκούνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι του.

— Δυστυχῶς, δὲν εἶνε καὶ τόσο εὔκολο. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς «Συντροφιᾶς τῶν Πέντε Ἀοράτων» εἶνε ἕνας πραγματικὸς σατανᾶς. Τώρα μὲ ἐκβιάζε...

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώση τὴ φράσι του. Ἀπὸ ἕνα μικρὸ μεγάφωνο, ποὺ ἦταν τοποθετημένο σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ πολυτελοῦς διαμερίσματος, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ:

— Ρὶκ Ντάμον, ἔχε ὑπ' ὄψει σου ὅ,τι λὲς τὸ ἀκούω!...

Ὁ ρέπορτερ τραβήχτηκε ἕνα βῆμα ξαφνιασμένος, ἐνῷ ἀπὸ μιὰ τρύπα ποὺ ἐφάνηκε στὴν ὀροφή, ἐπρόβαλλε τὸ κεφάλι ἑνὸς φιδιοῦ.

Ἡ βροντώδης φωνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ ἐσυνέχισε:

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: εἰς τὸ ἑπόμενον.

ΤΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ κ. ΓΕΩΡΓ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔκαμε τὴν πεισμωμένη.

— Οὖφ!

Ἐκεῖνος τὸ πίστεψε — ἀφελὴς καὶ δειλὸς καθὼς ἤτανε σ' ὅλα του — καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ τῆς ξαναμιλήση.

Πήρανε σκυφτοὶ τὸ δρόμο πρὸς τὸ Ζάππειο.

Δὲν ἤξερε πῶς νὰ φερθῇ.

Ἐκείνη ἄρχισε πρώτη τὴν κουβέντα.

— Φαίνεται πὼς μὲ περνᾷς γιὰ πολὺ κουτή, κύριε ξάδερφε...

— Ἐγώ;

— Ἀμέ; Νόμισες πὼς πίστεψα τίποτα ἀπὸ ὅσα μοῦ εἶπες πρὸ ὀλίγου;

— Μαρία!...

— Ἔλα τώρα, καημένε! τὸν διέκοψε. Ποιὸς ξέρει σὲ πόσες εἶχες πῇ ὥς τώρα πὼς εἶνε πολὺ ὤμορφες!

— Σὲ καμμιά! διαμαρτυρήθηκε.

Κι' εἶχαν ἕνα τέτοιο τόνο εἰλικρινείας τὰ λόγια του, ὥστε ἐκείνη στάθηκε καὶ τὸν κύτταξε παραξενεμένη.

— Ἀλήθεια; τὸν ρώτησε.

— Σοῦ τ' ὁρκίζομαι.

Κούνησε τὸ κεφάλι της δύσπιστα.

— Θέλω νὰ σὲ πιστέψω, τοῦ εἶπε. Ὡς τόσο, ἂν δὲν τὤπες σὲ πολλές, σὲ μιὰ θὰ τὸ εἶπες.

— Ἀφοῦ σοῦ λέω σὲ καμμιά;

— Ἐγώ, τοὐλάχιστον, ξέρω μιά...

— Ποιάν;

Εἶχε γίνει κατακόκκινος, γιατὶ μάντευε ποιὰν ἐννοοῦσε ἡ ξαδέρφη του.

— Κάνεις πὼς δὲν τὴν ξέρεις;

Ψευτογέλασε.

— Καὶ βέβαια, δὲν ξέρω καμμιά. Ἀπορῶ μάλιστα, πῶς ἐσύ...

— Πῶς τὴν ξέρω ἐγώ; τὸν διέκοψε. Μὰ γιὰ τόσο κουτὴ μὲ περνᾷς; Ἢ μήπως σοῦ φαίνομαι μικρή; Μπορεῖ νἆμαι μικρὴ στὰ χρόνια, ἀλλὰ κάτι τέτοια τὰ καταλαβαίνω! Δὲν μπορεῖς νὰ κρυφτῇς, καημένε ξάδερφε! Κρῖμα σ' ἐσένα!

Ἀποφάσισε νὰ παίξη τὸ παιχνίδι του ὥς τὸ τέλος.

— Τώρα εἶνε ποὺ δὲν σὲ καταλαβαίνω καθόλου! τῆς εἶπε. Γιὰ ποιὰν μιλᾷς τόσην ὥρα λοιπόν;

— Θέλεις νὰ σοῦ μιλήσω καθαρά;

— Ναί!

— Καλά!

Προχώρησε λίγο σιωπηλή, σὰν νὰ σκεφτότανε τί ἔπρεπε νὰ τοῦ πῇ. Ἔπειτα τὸν ρώτησε:

— Ποῦ πᾶμε, ἀλήθεια;

— Ὅπου θέλεις!

— Καλὸς εἶσαι καὶ σύ! Καὶ ποῦ θὲς νὰ ξέρω ἐγώ; Μήπως νομίζεις ὅτι ἔρχομαι κάθε μέρα ραντεβοῦ ἐδῶ;

— Καὶ μήπως ἐμεῖς εἴμαστε ραντεβοῦ;

— Τὸ ξέρω πὼς δὲν εἴμαστε, γιατὶ δὲν θὰ τὸ καταδεχόσουν ἄλλωστε...

— Ἐγώ;

— Ἀμὴ ἐγώ;

— Μὲ παρεξήγησες, Μαρία. Ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν θὰ τολμοῦσα νὰ σοῦ προτείνω νὰ βγοῦμε μαζί.

— Δὲν λὲς καλλίτερα πὼς δὲν σοῦ κάνω καμμιὰν ἐντύπωσι, γιατὶ σ' ἔχει ξετρελλάνει ἡ ἄλλη...

— Μὰ γιὰ ποιὰν μοῦ μιλᾷς τόσην ὥρα;

Τὸν τράβηξε σ' ἕνα ἀπόμερο παγκάκι.

— Ἔλα νὰ σοῦ τὰ ψάλλω! τοῦ χαμογέλασε. Γιατὶ θέλεις νὰ μοῦ κρυφτῇς; Μήπως νομίζεις πὼς ζηλεύω; Καθόλου! Ἐκείνη εἶνε ζηλιάρα...

— Οὖφ! Θὰ μὲ σκάσης! Ποιὰ λοιπόν;

— Γιὰ κύτταξέ με στὰ μάτια! Δὲν τὴν ἀγαπᾷς;

— Δὲν ἀγαπῶ καμμιά! τῆς ἀποκρίθηκε σταθερά.

Κι' ἦταν εἰλικρινὴς ἐκείνη τὴν ὥρα, γιατὶ εἶχε πειραχθῇ μὲ τὴ στάσι τῆς Κάκιας καὶ πίστευε πιὰ πὼς θὰ τὴν ξεχνοῦσε.

— Ἀλήθεια μοῦ τὸ λές;

— Γιὰ νἆμαι περισσότερο εἰλικρινής, δὲν ἀγαπῶ ἀκόμα, ἀλλά... κοντεύω.

— Νά το ποὺ τὸ παραδέχθηκες!

— Κάνεις λάθος. Δὲν ξέρω ποιὰν φαντάζεσαι σύ, ἀλλὰ δὲν εἶν' ἐκείνη.

— Καὶ ποιὰ εἶνε λοιπόν;

— Μιὰ ἄλλη ποὺ τὴν ξέρεις!

— Τότε θἆνε ἐκείνη ποὺ λέω.

— Ὄχι! ἄλλη...

Δὲν θὰ μοῦ τὴν πῇς;

— Ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβης!

Τὸν ἐκύτταξε κατάματα. Τὰ σαρκώδη χείλη της ἔτρεμαν.

— Τί ἔπαθες ἀπόψε; τοῦ παραπονέθηκε. Γιατὶ θέλεις νὰ μὲ κοροϊδεύης;

Τῆς ἔπιασε τὸ χέρι μέσα στὰ δικά του.

— Δὲν σὲ κοροϊδεύω, τῆς ψιθύρισε, οὔτε τώρα, οὔτε πρὶν ποὺ σοῦ εἶπα πὼς εἶσαι πολὺ ὤμορφο κορίτσι! Μοῦ ἀρέσεις!

Παραξενεύτηκε κι' ὁ ἴδιος μὲ τὸ θάρρος του. Ἤτανε γιατὶ δὲν τὴν ἀγαποῦσε πραγματικά, γιατὶ ἔνοιωθε γι' αὐτὴν μόνο μιὰ συμπάθεια, σὰν νὰ τὸν τραβοῦσε τὸ πρόωρα μεστωμένο κορμί της.

Ἔστρεψε τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ μὴ τὸν κυττάξη στὰ μάτια.

— Μὲ πιστεύεις τώρα; τὴν ρώτησε.

Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της καὶ τράβηξε τὸ χέρι της.

— Δὲν ξέρω, τοῦ ψιθύρισε. Θὰ ἰδῶ... Μπορεῖ ν' ἀλλάξης πάλι γνώμη.

— Ἐγώ;

— Θὰ τὸ ἰδοῦμε σοῦ λέω. Μὴν εἶσαι τόσο βιαστικός.

Σηκώθηκε.

— Θὰ φύγουμε ἀπὸ τώρα; τῆς παραπονέθηκε.

— Εἶνε ἀργά. Πρέπει νὰ γυρίσω στὸ σπίτι.

Κατέβηκαν στὸ Σύνταγμα σιωπηλοί.

Τρὰμ δὲν ὑπῆρχε καὶ περίμεναν στὸ ρολόϊ.

Ἄξαφνα ἄκουσαν μιὰ θυμωμένη φωνὴ πίσω τους:

— Μαρία!

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: εἰς τὸ ἑπόμενον.

ΠΑΝΤΟΥ!...
Εἰς τοὺς χοροὺς καὶ εἰς τὸ θέατρον
Θὰ διακριθῆτε καὶ θὰ γοητεύσετε μὲ τὴν
ΑΣΥΓΚΡΙΤΟΝ
POUDRE 5 FLEURS
Forvil

Γεν. Ἀντ. ἐν Ἑλλάδι: Ἀλὲξ Θεοχάρης, Αἰόλου 31, τηλέφ. 25.202.

✱ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ✱

Σταυρόλεξον

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) Ἥρως ὁμηρικός, ὁ πρῶτος πατήσας τὸ ἔδαφος τῆς Τροίας. 2) Φυτὸν ὀρεκτικώτατον ὡς προδόρπιον. (Ἀρχαῖον). — Σύνδεσμος τελ. 3) Τριήραρχος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου καὶ εἶτα Βασιλεὺς τῆς Κυρήνης. — Ζωγράφος Ὁλλανδὸς τοῦ 18ου αἰῶνος τοῦ ὁποίου οἱ πίνακες εὑρίσκονται εἰς πολλὰς Εὐρωπαϊκὰς πινακοθήκας. 4) Διάσημος Βενετὸς Ἠθοποιὸς καὶ Συγγραφεὺς κωμῳδιῶν 16ου αἰῶνος.— Δηλωτικὸν ἐκπλήξεως, γέλωτος, ἰδίᾳ ἐπαναλαμβανόμενον. 5) Πρεσβυτέρα ἀδελφὴ τῆς ὡραίας Ραχὴλ κατὰ τὴν Π. Διαθήκην (γεν.).— Πρόσκλησις εἰς τὸ Τηλέφωνον. 6) Ἀγώνισμα (ἀκατάληκτον). — Ὄνομα γνωστὸν Βασιλέων τῆς Νορβηγίας. 7) Ὄνομα τριῶν διασήμων ἀθλητῶν ἀρχαίων, οἵτινες ἐγένοντο τὸ ἀντικείμενον φιλολογικῶν καὶ ἰδίᾳ γλυπτικῶν ἔργων. —Μέγας γνωστὸς Πορτογάλος θαλασσοπόρος. 8) Ἐγένετο αἰτία ν' ἀλλάξῃ Βασιλέα ἐσχάτως ἓν τῶν μεγαλειτέρων Κρατῶν τοῦ Κόσμου. 9) Σύνδεσμος ὑποθ. —Μόριον χρησιμοποιούμενον ἐπὶ ὅρκου.— Τροφὴ θρεπτικωτάτη (πληθ.).— Ἄρθρον. 10) Ποσότης λαμβανομένη ὡς κοινὸν μέτρον ὅλων τῶν ἄλλων ποσοτήτων τοῦ αὐτοῦ εἴδους.— Οὐκ ἐπὶ τούτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) Γυνὴ τὴν ὁποίαν ἂν ἤκουεν ὁ σύζυγός της δὲν θὰ παρέδιδε τὸν Ἰησοῦν πρὸς σταύρωσιν.— Πόλις τῆς Γαλλίας, εἰς τὸ φρούριον τῆς ὁποίας ἐνεκλείσθη ὡς πρίγκηψ ὁ Ναπολέων ὁ Γος. 2) Ἰταλὸς ζωγράφος τοῦ 15ου αἰῶνος, οὗτινος πίνακες εὑρίσκονται ἐν τῷ Λούβρῳ, ἐν Βερολίνῳ καὶ ἀλλαχοῦ. 3) Χρήσιμα καὶ λυσιτελῆ. 4) Μέγας ἠθοποιὸς φίλος τοῦ Μεγ. Ναπολέοντος.— Συσκευασία (πακέτο). 5) Ἐπίρρημα τοπικόν.— Σύγχρονος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν φίλου γειτονικοῦ Κράτους. 6) «....... καὶ ἀράξαμε».— Ἐπίρρημα τοπικόν. 7) Στοιχεῖον ἀπαρτῖζον τὴν ὑφὴν διαφόρων ὀργάνων καὶ ἱστῶν τοῦ σώματος, καὶ ἰδίᾳ τῶν μυῶν, νεύρων κ.λ.π.—Γράμμα τοῦ Ἀλφαβήτου. —Συμβαδίζει μὲ τὴν λέξιν ἀβλαβής (θηλ.). 8) Ὅρμος ἐν τῇ γαλλικῇ ἀκτῇ τῆς Μάγχης.— Μέτρον ἐπιφανείας. 9) Νομὸς τῆς Γαλλίας, γενόμενος θέατρον μαχῶν κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον.—Χρήσιμον διὰ τὸ ἄρωμα τῶν φαγητῶν ἀλλὰ καὶ τῶν πνευματικῶν προϊόντων. 10) Γάλλος γνωστότατος μυθιστοριογράφος.— Ἀγγλὶς λογία τοῦ 18ου αἰῶνος, ὁ ἔρως τῆς ὁποίας πρὸς τὸν Βύρωνα ἀπέληξεν εἰς θορυβώδη ρῆξιν. — Ἄρθρον. 11) Λάρναξ ἐν ᾗ ἐναπέθετον οἱ ἀρχαῖοι τὸν νεκρὸν πρὸς ἐνταφιασμόν.

ΜΑΝΔΑΡΙΝΟΣ

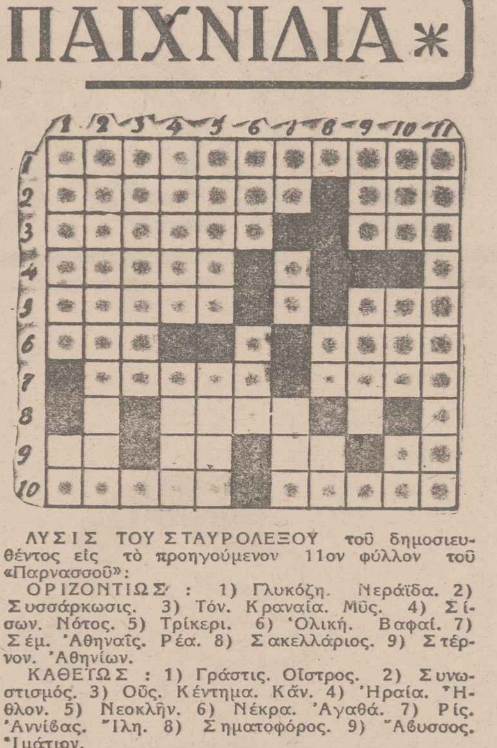

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὸ προηγούμενον 11ον φύλλον τοῦ «Παρνασσοῦ»:

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) Γλυκόζη. Νεράϊδα. 2) Συσσάρκωσις. 3) Τόν. Κραναία. Μῦς. 4) Σίσων. Νότος. 5) Τρίκερι. 6) Ὁλική. Βαφαί. 7) Σέμ. Ἀθηναῒς. Ρέα. 8) Σακελλάριος. 9) Στέρνον. Ἀθηνίων.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) Γράστις. Οἶστρος. 2) Συνωστισμός. 3) Οὖς. Κέντημα. Κἄν. 4) Ἡραία. Ἦθλον. 5) Νεοκλῆν. 6) Νέκρα. Ἀγαθά. 7) Ρίς. Ἀννίβας. Ἴλη. 8) Σηματοφόρος. 9) Ἄβυσσος. Ἱμάτιον.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ χρυσᾶ κοσμήματα, ἀδάμαντας, μπριγιάν. Ἔπιπλα, ἐνδύματα, γραμμόφωνα, ραπτομηχανάς. Δίδω καὶ δάνεια. Θεόδωρος Τσιμαρᾶτος, Γερανίου 22, Ἀθῆναι. Τηλ. 31 - 088.

...Καὶ πάλιν Ὑπερέχουν
Τὰ ZENITH
RADIO

ΜΕΡΙΚΑΙ ΕΚ ΤΩΝ 20 ΝΕΩΝ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΕΩΝ
Μέγας εὐμεταχείριστος πίναξ 30 cm.
Σημειωμένοι οἱ Σταθμοί.
Εὔκολος καὶ εὐχάριστος λῆψις.
Ἀστραπιαία εὕρεσις τῶν Σταθμῶν.
Εὐχερέστατος προσδιορισμὸς ὅλων τῶν Σταθμῶν βραχέων κυμάτων διὰ τοῦ συστήματος τοῦ τελειοδείκτου.
Συνδεσμολογία ἀκουστικῶν ταυτοχρόνως μετὰ τοῦ μεγαφώνου.
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΠΟΙΚΙΛΗ ΑΓΟΡΑ ΣΤΑΔΙΟΥ 58

ΕΥΚΟΛΩΣ ΚΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
ΟΜΟΥ ΚΑΙ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ

ΜΑΘΗΜΑ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ ὑπὸ
ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΔΡΟΣ ΣΠΕΡΛΙΤΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ	ΑΓΓΛΙΚΑ	ΠΡΟΦΟΡΑ	ΓΑΛΛΙΚΑ	ΠΡΟΦΟΡΑ	ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ	ΠΡΟΦΟΡΑ	ΙΤΑΛΙΚΑ	ΠΡΟΦΟΡΑ
Ἰαπωνία	Japan	Τζαίπαιν	Japon	Ζιαπὸν	Japan	Γιάπαν	Giappone	Τζιαπόνε
Ἰάπων	japanese	Τζαίπενιζ	japonais	Ζιαπονὲ	japaner	Γιαπάνερ	giapponese	Τζιαπονέζε
Ἱσπανία	Spain	Σπέϊν	Espagne	Ἑσπάνι	Spanien	Σπάνιεν	Spagna	Σπάνια
Ἱσπανὸς	spanish	Σπένις	espagnol	Ἑσπανιὸλ	spanier	Σπάνιερ	spagnuollo	Σπανιόλο
Ἰταλία	Italy	Ἴταλυ	Italie	Ἰταλὶ	Italien	Ἰτάλιεν	Italia	Ἰτάλια
Ἰταλὸς	italian	Ἰτάλιεν	italien	Ἰταλιὲν	italiener	Ἰταλιένερ	italiano	Ἰταλιάνο
Κίνα	China	Τσάϊναι	Chine	Σὶν	China	Χίνα	Cina	Τσίνα
Κινέζος	chinese	Τσάϊνιζ	chinois	Σινουὰ	chinese	Χινέζε	cinese	Τσινέζε
Νορβηγία	Norway	Νόργουεϋ	Norvège	Νορβὲζ	Norwegen	Νορβέγκεν	Norvegia	Νορβέτζια
Νορβηγὸς	norwegian	Νόρβιτζεν	norvègien	Νορβεζιὲν	norweger	Νορβέγκερ	norvegese	Νορβετζέζε
Ὁλλανδία	Holland	Χόλλαιντ	Hollande	Ὁλλὰντ	Holland	Χόλαντ	Olanda	Ολάντα
Ὁλλανδὸς	dutch	Ντὰτς	hollandais	Ὁλλαντὲ	hollander	Χολέντερ	olandese	Ολαντέζε
Οὐγγαρία	Hungary	Χάνγκερυ	Hongrie	Ὀνγκρὶ	Ungarn	Οὔνγκαρν	Ungheria	Ουνγκέρια
Οὔγγρος	hungarian	Χάνγκεριεν	hongrois	Ὀνγκρουὰ	ungar	Οὔνγκαρ	ungherese	Ουνγκερέζε
Πολωνία	Poland	Πούλεντ	Pologne	Πολόνι	Polen	Πόλεν	Polonia	Πολόνια
Πολωνὸς	pole	Ποὺλ	polonais	Πολονὲ	pole	Πόλε	polacco	Πολάκο
Πορτογαλία	Portugal	Πέρτζουγκλ	Portugal	Πορτυγκὰλ	Portugal	Πόρτουγκαλ	Portogallo	Πορτογκάλο
Πορτογάλος	portuguese	Πέρτσουγκιζ	portugais	Πορτυγκὲ	portugiese	Πορτουγκιέζε	portoghese	Πορτογκέζε
Ρωσσία	Russia	Ράσσιε	Russie	Ρυσὶ	Russland	Ρούσλαντ	Russia	Ρούσια
Ρῶσσος	russian	Ράσσιεν	russe	Ρὺς	russe	Ρούσε	russo	Ρούσσο
Σουηδία	Sweden	Σουΐντν	Suède	Συὲντ	Schweden	Σβέντεν	Svezia	Σβέτζια
Σουηδὸς	swede	Σουΐντ	suédois	Συεντουὰ	schwede	Σβέντε	svedese	Σβεντέζε
Τουρκία	Turkey	Τέρκι	Turquie	Τυρκὶ	Tuerkei	Τυρκάϊ	Turchia	Τουρκία
Τοῦρκος	turk	Τὲρκ	turc	Τὺρκ	tuerke	Τυρκε	turco	Τούρκο
πόλεις	cities	σίτιζ	villes	βὶλ	staedte	στέντε	città	τσιτὰ
Ἀθῆναι	Athens	Ἄθενζ	Athènes	Ἀτὲν	Athen	Ἀτὲν	Atene	Ατενε
Παρίσιοι	Paris	Παίρις	Paris	Παρὶ	Paris	Παρὶς	Parigi	Παρίτζι
Ρώμη	Rome	Ροὺμ	Rome	Ρὸμ	Rom	Ρὸμ	Roma	Ρομα
Λονδῖνον	London	Λάντεν	Londres	Λὸντρ	London	Λυντον	Londra	Λόντρα
Βερολῖνον	Berlin	Μπέρλιν	Berlin	Μπερλὲν	Berlin	Μπερλὶν	Berlino	Μπερλίνο

Ἡ συνέχεια (τὸ 12ον μάθημα) τοῦ Πολυγλώσσου τοῦ καθηγητοῦ Δρος Σπέρλιτς θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τοῦ «Παρνασσοῦ»